

Arthur Hailey

Ultima șansă

Final Diagnosis, 1959

UNU

La jumătatea unei dimineți strălucitoare de vară, viața spitalului Trei Comitate clocotea precum curenții marini în jurul unei insule izolate. În afara spitalului, locuitorii orașului Burlington, din Pennsylvania, transpirau în aerul dogorător. Erau patruzeci de grade la umbră și umiditatea atingea șaptezeci și opt la sută. În afara orașului, în zona industrială, în jurul mastodonților metalici, acolo unde nu era nici un strop de umbră, dacă cineva s-ar fi deranjat să citească termometrul, ar fi constatat că temperatura era de-a dreptul sufocantă. În spital, însă, era mai răcoare decât afară, deși nu cu mult. Numai cei mai norocoși dintre pacienți și cei mai influenți membri ai personalului își găseau refugiul în camerele dotate cu instalații de aer condiționat.

La parter, la secția internări, nu era aer condiționat și Madge Reynolds desfăcu al cincisprezecelea șervețel de hârtie cu care își tamponă fața transpirată, hotărând că trebuie neapărat să-și improspăteze deodorantul. La treizeci și opt de ani, domnișoara Reynolds era asistenta șefă a secției internări și, în plus, o asiduă cititoare a reclamelor pentru produsele de igienă feminină. Își respecta cu sfințenie igiena trupului și, în zilele fierbinți ca aceasta, bătea cu stoicism drumul între birou și toaletă.

Mai întâi, gândi ea, trebuie să iau legătura cu patru

pacienți programați pentru internare astăzi după-amiază. De câteva minute primise din secții fișele de externare și constatasese că fuseseră trimiși acasă douăzeci și șase de pacienți, în loc de douăzeci și patru, cum se așteptase ea. Adăugând și cele două decese din timpul nopții, însemna că trebuia să anunțe pentru internare patru persoane de pe lunga listă de așteptare. Undeva, în Burlington, patru familii așteptau acest telefon pline de speranță sau de teamă, iar în momentul în care îl vor primi, vor împacheta repede câteva obiecte de strictă necesitate și își vor pune soarta în mâinile renumiților medici de la acest spital.

Luând din pachet al șaisprezecelea șervețel de hârtie, domnișoara Reynolds deschise dosarul și ridică receptorul telefonului de pe birou.

*

Mai norocoși decât cei de la secția internări erau cei care lucrau la tratamente cu pacienții externi, secție aflată tot la parterul spitalului, dar în cealaltă aripă a clădirii. Ei, cel puțin, se bucurau de aerul condiționat, ca și pacienții care stăteau cuminiți în sala de așteptare. În cele șase cabinete de aici, specialiștii acordau asistență medicală gratuită pacienților care nu-și puteau permite, sau nu doreau, să plătească taxele fixate de Societatea Medicilor din oraș.

Bătrânul Rudy Hermant, care la viața lui muncise din când în când, împins de la spate de familie, stătea relaxat în fotoliu, în timp ce doctorul McEwan, specialist ORL, încerca să descopere cauza hipoacuziei evolutive de care suferea Rudy. De fapt, pe Rudy nu-l deranja prea mult faptul că nu aude, ci dimpotrivă, uneori, când i se cerea să facă lucruri pe care nu dorea să le facă, sau să lucreze mai repede, îi convenea de minune. Dar fiul lui mai mare hotărâse că bătrânul ar trebui să se trateze, și de aceea se afla acum, aici.

Doctorul McEwan pufni iritat când scoase otoscopul

din urechea lui Rudy.

— Ne-ar fi la toți mai ușor dacă ți-ai da silința să te mai speli din când în când, spuse el tăios.

Nu-i stătea în fire doctorului McEwan să fie nervos. Totuși, în dimineța aceea, la micul dejun, soția sa găsisese de cuviință să continue cearta despre cheltuielile casei, pe care o începuse cu o seară înainte. Așa încât doctorul plecase furios de acasă. Pentru ca totul să fie perfect, în timp ce scotea mașina din garaj, făcuse o mișcare bruscă înapoi și spărsese semnalizarea pe spate. De aceea, acum, era iritat.

Rudy privi opac spre doctorul morocănos.

— Poftim? Ce ați spus?

— Am spus că nu ar strica... dar nu mai contează.

McEwan era în dilemă, dacă surzenia bătrânului putea fi cauzată de senilitate, sau de o tumoră. Era un caz interesant, și interesul profesional îl făcea să uite starea de nervozitate.

— Nu v-am auzit! repetă bătrânul.

McEwan răspunse ridicând glasul:

— Am spus că nu mai contează!

În acel moment se bucură că Rudy nu-l auzise și i se făcu rușine de ieșirea lui necontrolată.

*

În secția de medicină generală, doctorul Toynbee, masivul medic internist, își aprinse o altă țigară de la cea veche și studie pacientul din fața sa. În timp ce cumpănea în gând boala pacientului, se simți puțin balonat și hotărî să renunțe la mâncarea chinezească măcar pentru o săptămână sau două; oricum, cu două dineuri planificate săptămână aceasta și cina rezervată la Clubul Gurmanzilor pentru marțea viitoare, suferința provocată de renunțare nu mai era chiar așa de mare.

Hotărând în sfârșit diagnosticul, își fixă ochii asupra pacientului și spuse cu severitate:

— Sunteți supraponderal și va trebui să țineți regim. Ar fi bine să renunțați și la fumat.

*

La câțiva metri de careul specialiștilor, domnișoara Mildred, secretara șefă a spitalului, transpira abundant și traversa grăbită culoarul aglomerat. Ignorând toate senzațiile neplăcute, grăbi pasul după o siluetă care tocmai dispărea după un colț.

— Doctore Pearson! Doctore Pearson!

Când femeia reuși să-l ajungă din urmă, bătrânul medic patolog se opri. Mută trabucul în celălalt colț al gurii și spuse iritat:

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

Mărunta domnișoară Mildred, domnișoară bătrână la cincizeci și doi de ani, abia atingând un metru cincizeci cu tot cu tocure, tresări speriată. Dar hârtiile oficiale, registrele, fișele de observație și dosarele erau viața ei. Își adună tot curajul.

— Trebuie să semnați protocolul autopsiilor, domnule doctor. Comisia pentru sănătate ne cere copiile.

— Altă dată. Acum mă grăbesc. Joe Pearson era supărat și avea un ton imperios.

Domnișoara Mildred insistă eroic.

— Vă rog, domnule doctor. Nu durează decât o secundă. De trei zile încerc să vă găsesc.

Pearson mormăi nemulțumit, luă pixul pe care i-l oferi domnișoara Mildred, se apropie de o masă și mângâie semnătura pe documente.

— Nici măcar nu știu ce semnez. Ce-i asta?

— Cazul Howden, domnule doctor.

— Am atât de multe cazuri, continuă Pearson supărat. Nu mi-l amintesc.

Domnișoara Mildred i-l aminti răbdătoare:

— Este muncitorul care a căzut de pe schelă și a murit. Dacă vă amintiți, patronii au spus că omul trebuie

să fi avut un atac de cord, altfel nu ar fi căzut, pentru că măsurile lor de siguranță sunt bune.

— Mda! mormăi Pearson.

În timp ce el se pregătea să semneze hârtiile, domnișoara Mildred continua să povestească. Îi plăcea să termine dacă începea ceva, îi plăcea ca totul să fie limpede.

— Totuși, autopsia a arătat că inima omului era sănătoasă, și nu suferea de nici o altă boală ce i-ar fi putut provoca prăbușirea.

— Știu toate astea, i-o tăie doctorul Pearson, scurt.

— Scuzați-mă, domnule doctor. Am crezut că...

— A fost un accident. Compania va trebui să acorde o pensie văduvei.

Pearson o opri cu un gest, mută trabucul în celălalt colț al gurii și mai mâzgăli o semnătură șifonând foaia.

Are mai mult ou pe cravată decât de obicei, observă în gând domnișoara Mildred, apoi se întrebă de câte zile nu s-a pieptănat oare. Înfățișarea lui Joe Pearson era motiv de glume și de scandal la spitalul Trei Comitate. De când îi murise soția, cu zece ani în urmă, trăise singur și hainele i se ponosiseră treptat. Acum, la șaiszeci și șase de ani, arăta mai degrabă ca un vagabond, decât ca medic șef al unei secții importante din spital. Sub halatul alb de laborator, domnișoara Mildred văzu vesta de lână destrămată, arsă probabil cu acid. Pantalonii gri, murdari și șifonați, cădeau neglijent peste pantofii murdari și scâlțiați.

Joe Pearson semnă și ultima hârtie, apoi se răsti aproape sălbatic la micuța domnișoară Mildred:

— Și acum să fac și eu o muncă utilă, nu?

Trabucul care atârna neglijent în colțul gurii se scutura pe halatul alb și pe linoleumul lustruit. Pearson se afla la acest spital de mult timp, de aceea își permitea lucruri care nu ar fi fost niciodată permise unui tânăr. Din același motiv ignora cu bună știință cartioanele cu „Fumatul interzis” de pe culoarele spitalului.

— Mulțumesc, domnule doctor. Mulțumesc foarte mult.

Doctorul salută scurt și porni spre lifturi pentru a coborî la secția sa. Dar ambele lifturi erau ocupate. Cu o exclamație de nemulțumire, doctorul începu să coboare scara care ducea la secția lui.

*

La secția chirurgie, ce se afla la etajul trei, atmosfera era mult mai relaxată. Aici temperatura și umiditatea erau atent controlate, iar personalul, asistente și chirurghi, îmbrăcați doar cu halatele bine apretate, se bucurau de mai mult confort. Unii dintre chirurghi terminaseră operațiile programate pentru dimineață și stăteau la o cafea înainte de a intra pentru alte operații. Asistentele aduceau în cele două saloane de reanimare pacienții operați, aflați încă sub anestezie. Aici urmau să rămână sub observație până când se simțeau destul de bine ca să se întoarcă în saloanele lor.

Sorbind din cafea, Lucy Grainger, chirurg ortoped, argumenta de ce cumpăraseră un Volkswagen cu o zi înainte.

— Iartă-mă, Lucy, o tachină doctorul Bartlett, cred că am trecut peste ea azi dimineață când am parcat mașina.

— Nu-i nimic, Gil, răspunse ea. Ai nevoie de exercițiu ca să-ți poți manevra monstrul din Detroit.

Gil Bartlett, chirurg și el, avea un Cadillac crem, care era întotdeauna bine lustruit. De fapt, mașina reflecta trăsătura caracteristică a stăpânului, unul dintre cei mai eleganți medici ai spitalului. Bartlett era singurul din spital care avea barbă, gen Van Dyke, mereu tunsă și bine îngrijită. Când Bartlett vorbea, barba se scutura ritmic, iar Lucy o privea fascinată.

Kent O'Donnell traversă camera și li se alătură. O'Donnell era șeful secției chirurgie și Președinte al

Consiliului de conducere al spitalului. Bartlett îl salută, bucuros că îl vede.

— Kent, te-am căutat. Săptămâna viitoare am programat pentru asistente un curs despre tonsilectomie la adulți. Ai vreun diapozitiv cu căile respiratorii și pneumonia?

O'Donnell revăzu în minte filmele color din colecția sa. Știa la ce se referă Bartlett — era unul din efectele secundare mai puțin cunoscute după operarea amigdalelor la adulți. Ca toți chirurgii, O'Donnell știa foarte bine că oricât ar fi fost de atent un medic, uneori putea scăpa din forceps o bucățică de amigdală care era absorbită de plămân, unde se forma un abces. Acum își amintea că are câteva imagini ale traseului trahee-plămân, arătând exact această situație. Le făcuse în timpul unei autopsii.

— Cred că am, îi spuse lui Bartlett. Le caut diseară.

— Dacă nu ai o fotografie a traheii, adu-i una a rectului, interveni Lucy Grainger. Tot nu știe diferența.

Un hohot de râs umplu careul medicilor. O'Donnell zâmbi și el. El și Lucy erau vechi prieteni; de fapt se întreba uneori dacă în alte condiții, dacă ar fi avut mai mult timp, legătura lor nu ar fi putut deveni mai serioasă. O îndrăgea pe Lucy din multe motive, dar cel mai mult o îndrăgea pentru faptul că era bărbătoasă și ținea piept lumii masculine în care trăia. Și totuși, nu-și pierdea feminitatea. Halatul bine apretat, în care părea lipsită de forme, aproape anonimă, ascundea de fapt o siluetă suplă, bine făcută, de obicei îmbrăcată în costume clasice, dar elegante.

Gândurile bărbatului au fost întrerupte de o asistentă care i s-a adresat discret.

— Domnule doctor O'Donnell, familia pacientului dumneavoastră așteaptă afară.

— Spune-le că vin imediat.

Plecă în vestiar și se îmbracă în hainele de stradă. Pentru astăzi avusese o singură operație programată. O

terminase și acum se adresă membrilor familiei care așteptau îngrijorați, asigurându-i că operația a fost reușită și pacientul se simte bine. Mai trebuia să treacă doar pe la administratorul spitalului.

*

La etajul de deasupra secției chirurgie, în rezerva numărul 48, George Andrew Dunton nu mai simțea nici căldura, nici răceala. Se afla la cincisprezece secunde de moarte. În timp ce doctorul MacMahon lua pulsul pacientului, așteptând ca inima să se oprească din moment în moment, sora Penfield regla aparatul de aer condiționat pe „maxim” pentru că prezența familiei făcea aerul de nerespirat. Era o familie bună, gândi asistenta soția, fiul mai mare și fieta mai mică. Soția plângea încet, fieta era tăcută, dar lacrimi mari îi brăzdau obraji, băiatul stătea cu spatele la ele, dar îi tremurau umerii. Sper să plângă și pentru mine ceva când voi muri, gândi Elaine Penfield. Este cea mai mare dovadă de dragoste. Doctorul MacMahon lăsă mâna pacientului și privi spre membrii familiei. Cuvintele nu-și aveau rostul. Metodic, sora Penfield notă ora decesului — 10,52 am.

*

În celelalte secții ale spitalului, mai ales în zona rezervelor plătite de pacienții bogați, acesta era momentul cel mai liniștit al zilei. Se terminase de administrat medicația de dimineață, medicii terminaseră vizita și până la ora prânzului totul era liniștit. Câteva asistente coborâseră la cofetărie la o cafea; celelalte își completau fișele de observații. „Se plânge de dureri abdominale”, scris pe foaia de observație a unei paciente sora Wilding. Trebuia să mai adauge câteva cuvinte, dar se opri.

Pentru a doua oară în dimineața aceea, asistenta Wilding, cu părul alb și, la cei cincizeci și șase de ani ai

săi, cea mai bătrână din personalul spitalului, scoase din buzunarul uniformei scrisoarea pe care o citise deja de două ori până acum. Din foaia împăturită alunecă și căzu pe dușumea fotografia unui tânăr locotenent de marină îmbrățișând o fată drăguță. Bătrâna ridică poza și o privi îndelung, apoi reciti scrisoarea. „Dragă mamă, o să fi surprinsă, dar am întâlnit aici, la San Francisco, o fată, cu care m-am căsătorit ieri. Știu că vei fi foarte dezamăgită, pentru că mi-ai spus de multe ori că vrei să fii prezentă la nunta mea, dar sunt sigur că vei înțelege când îți voi povesti...”

Sora Wilding ridică ochii de pe scrisoare și se lăsă în voia gândurilor, amintindu-și de băiatul pe care-l văzuse atât de puțin în ultima vreme. După divorț avusese grijă de Adam până la colegiu; apoi se mutase la școală la Annapolis, se văzuseră în câteva weekend-uri și, după aceea, băiatul plecase la Școala de marină. Acum era bărbat și aparținea altei femei. Astăzi trebuia neapărat să le trimită o telegramă, să îi asigure că îi iubește și să le ureze fericire. Cu ani în urmă spusese că imediat ce Adam va fi în stare să se întrețină singur ea își va părăsi munca, dar nu o făcuse, și acum, când se apropia pensionarea, simțea că va fi foarte singură. Puse fotografia și scrisoarea înapoi în buzunarul uniformei, luă stiloul și continuă să scrie pe fișa de observație: „senzație ușoară de vomă și diaree. A fost anunțat doctorul Reubens”.

La etajul al patrulea, la secția obstetrică, practic în nici un moment al zilei nu era liniște. Copiii, gândi doctorul Charles Dornberger, mângălind câteva foi de observație, au obiceiul obositor de a veni pe lume toți odată. Uneori, treceau ore, zile chiar și în secție era liniște, copiii se nășteau ordonat, unul după altul. Apoi, deodată, parcă era iadul pe pământ, așteptau cu zecile să vină pe lume toți odată. Acum era unul din acele momente.

Pacienta lui, o negresă plinuță, mereu veselă, era pe

punctul de a naște al zecelea copil. Pentru că venise la spital în ultimul moment fusese dusă direct la sala de urgențe. În timp ce scria, Dornberger auzea discuția dintre ea și internul care o adusese în secție.

Așa cum era normal în cazurile de urgență, internul rugase politicos pacienții din lift să coboare și o transportase numai pe negresă.

— Ce oameni drăguți! Să plece ei din lift numai pentru mine, spunea femeia. Păi eu nu m-am simțit așa de importantă niciodată până acum.

În acel moment Dornberger îi auzi pe intern spunându-i pacientei să se relaxeze. Răspunsul femeii veni instantaneu:

— Să mă relaxez, măi băiete? Păi, eu sunt relaxată. Eu mă relaxez întotdeauna când fac un copil. Este singura perioadă din viața mea când nu spăl vase și rufe și nu fac mâncare. Of, of, abia aștept să ajung aici. Pentru mine-i ca o vacanță. Se opri un moment din cauza durerii. Murmură printre dinți: Am nouă copii și asta e al zecelea. Cel mare este de vârsta ta. Știi ce, să mă aștepti și la anu' pe vremea asta. Îți spun eu, mă întorc.

Dornberger o auzi chicotind, apoi femeia tăcu pentru că era preluată de asistente și dusă în sala de nașteri. Doctorul, foarte apretat, foarte dezinfectat și foarte transpirat din cauza căldurii, își urmă pacienta.

*

În bucătăria spitalului, unde căldura nu era o problemă pentru că oamenii care lucrau aici erau obișnuiți cu ea, Hilda Straughan, asistenta care se ocupa de dieta pacienților, mușcă dintr-o plăcintă cu struguri și dădu din cap aprobator spre bucătarul șef. Caloriile se vor arăta cu siguranță peste o săptămână, pe cântarul din baie, dar ea își liniștea conștiința scuzându-se că era de datoria ei să guste pe cât se poate din toate rețetele spitalului. Pe urmă; era cam târziu pentru doamna

Straughan să-și facă probleme în privința kaloriilor și a greutății. Rezultatul acumulat al multelor degustări anterioare era un trup de vreo sută de kilograme, cu doi sâni imenși, ca stâncile gemene ale Gibraltarului, renumiți în tot spitalul și care, când mergea, îi dădeau înfățișarea unui portavion maiestuos, precedat de două nave mai mici de escortă.

Dar, pe cât era de îndrăgostită de mâncare, doamna Straughan era îndrăgostită și de munca ei. Privi în jurul său și își admiră cu satisfacție imperiul: oalele strălucitoare de inox, toate ustensilele de bucătărie, fără pată, șorțurile albe și apretate ale bucătarilor. Inima i se umplu de căldură la vederea acestora.

La bucătărie, în perioada aceasta a zilei era foarte mult de lucru. Prânzul era cea mai dificilă masă a zilei, pentru că în afară de pacienți trebuiau să fie hrăniți și doctorii și asistentele și tot personalul care lucra în spital. Peste douăzeci de minute vor începe să fie duse tăvile cu mâncare în rezerve și camerele de gardă, activitate care nu se va termina mai devreme de două ore. După aceea, în timp ce ajutoarele vor spăla vasele, bucătarii se vor ocupa de masa de seară.

Gândul la farfurii o făcu pe doamna Straughan să se încrunte și să se îndrepte mecanic spre locul din bucătărie unde erau instalate cele două mașini automate de spălat vase. Era locul cel mai puțin strălucitor din regatul ei și mai puțin modern decât alte sectoare, și se gândi că va fi mai fericită când și acest sector va fi modernizat ca restul bucătăriei. Înțelegea că nu se putea face totul deodată și recunoștea cu onestitate că de doi ani de când deținea această funcție la spital, obligase administrația să facă multe cheltuieli. Totuși, în timp ce se îndrepta să controleze sala de mese se hotărî să discute din nou cu administratorul despre cele două mașini de spălat vase ce trebuiau să fie cumpărate.

Șefa secției de nutriție nu era singura persoană din spital ale cărei gânduri se concentrau în mod preponderent asupra mâncării. La secția radiologie de la etajul al doilea, un pacient extern, domnul James Bladwick, vicepreședinte al uneia dintre cele trei mari companii care se ocupau cu vânzarea de automobile în Burlington, era, după cum spunea singur, „flămând ca un lup”.

Avea și motive. La recomandarea medicului, James Bladwick nu mâncase de ieri, iar acum se afla în cabinet, pregătit pentru o analiză gastrică. Analiza radiologică urma să confirme sau să infirme ulcerul duodenal de care era suspectat. James Bladwick spera să nu fie confirmat. De fapt, dorea cu disperare ca nici ulcerul și nici altă boală să nu fie confirmate, pentru că se afla după o perioadă de trei ani de sacrificii, în care dăduse dovadă de mai multă voință ca niciodată, trei ani după care, în sfârșit, afacerile începuseră să meargă, iar pentru asta primea bani.

Sigur, era îngrijorat. Cum să nu fi fost îngrijorat, când în fiecare lună trebuia respectat un grafic de vânzări? Nu era posibil să aibă ulcer, trebuia să fie altceva, ceva ușor, care se putea vindeca imediat. Era vicepreședinte al companiei doar de șase săptămâni și știa bine că menținerea în această funcție depindea de capacitatea continuă de a produce. Iar pentru asta, trebuia să fie sănătos și apt pentru muncă. Nici un certificat medical nu putea compensa scăderea vânzărilor.

James Bladwick amânase multă vreme acest moment. De vreo două luni devenise conștient de durerea permanentă din stomac. O vreme încercase să se mintă că nu era nimic neobișnuit, în cele din urmă însă, trebuise să apeleze la medic. Spera totuși că nu va dura prea mult. Afacerea cu Fowler, pentru șase camioane era grozavă și trebuia finalizată imediat. Dumnezeuule, cât îi era de foame!

Pentru doctorul Ralph Bell, bătrânul radiolog, „Ding-Dong” cum era numit de personalul spitalului, era doar o analiză de rutină. Își permise un joc în gând și hotărî că în cazul acesta răspunsul trebuia să fie „da”. Pacientul era genul predispus la ulcer. Îl privise pe bărbatul din fața sa, îl studiasse prin lentilele groase și realizase că era tipul de om alarmist; uite, și acum se frământa. Îl așeză pe Bladwick în fața aparatului și îi întinse paharul cu bariu.

— Când îți spun eu, îl bei tot. Își pregăti aparatul, apoi comandă: Acum!

Urmări traseul bariului prin esofag, apoi prin stomac, spre duoden. Scoase în evidență de lichidul opac, organele erau delimitate limpede, și din când în când Bell apăsa pe un buton pentru a înregistra rezultatele pe film. Se apropie de pacient și-i masă abdomenul pentru a împrăști bariul. Atunci văzu o urmă pe duoden. Ulcer, limpede, fără nici o urmă de îndoială. Câștigase pariul pe care-l făcuse cu sine însuși.

— Asta este tot, domnule Bladwick, mulțumesc.

— Ei bine, doctore, care este verdictul? Mai trăiesc?

— Vei supraviețui.

Toți doreau să știe ce vedea el pe ecran. *Oglindă, oglinjoară, cine-i cel mai sănătos dintre noi toți?* Nu era treaba lui să le spună.

— Medicul dumneavoastră curant va primi filmele mâine. Cred că va vorbi el cu dumneavoastră.

„Ghinion, prietene, gândi doctorul. Sper să-ți placă regimul cu lapte și ouă fierte.”

La două sute de metri de clădirea centrală a spitalului, într-o clădire veche, ce fusese odată fabrică de mobilă, iar acum servea de adăpost pentru asistentele care nu aveau unde locui, eleva asistentă Vivian Loburton se chinuia cu un fermoar care refuza să se închidă.

— Luat-ar naiba! se răsti ea la fermoar cu o expresie mult îndrăgită de tatăl său, om care-și agonisise averea confortabilă din tăierea copacilor și care nu vedea

nici un motiv de a folosi în pădure un limbaj și acasă cu totul altul.

La nouăsprezece ani, Vivian era combinația izbitoare între robustețea tatălui său și delicatețea înăscută a mamei sale, pe care viața din Oregon nu o influențase niciodată. Acum, în cea de-a patra lună de școală, Vivian descoperise unele trăsături ale părinților săi în propriile sale reacții față de spital și munca de aici. Era și speriată și fascinată, și în același timp era dezgustată. Contactul nemijlocit cu boala era întotdeauna un șoc pentru noii sosiți. Chiar dacă știai acest lucru, nu îți servea la nimic, când stomacul ți se întorcea pe dos și aveai nevoie de multă voință pentru a nu fugi din acest loc.

După asemenea momente Vivian simțea nevoia să schimbe atmosfera, să se dezinfecteze; în mare măsură își găsise antidotul în muzică, dragostea ei dintotdeauna. Surprinzător pentru mărimea lui, orașul Burlington avea o excelentă orchestră simfonică și, după ce descoperise acest lucru, Vivian devenise o ferventă admiratoare a ei. Balsamul muzicii o ajuta să-și păstreze echilibrul. I-a părut rău când s-a terminat stagiunea, și în ultima vreme simțise nevoia să pună altceva în locul muzicii.

Totuși, acum nu avea timp pentru asemenea gânduri, pauza dintre orele de dimineată și raportul de gardă era scurtă. Și fermoarul ăsta!... Trase mai tare de el și reuși să-l închidă. Ușurată, ieși în fugă pe ușă. Dumnezeuule, ce cald e! Din cauza efortului era transpirată toată.

*

Așa era în dimineata aceea, ca în fiecare dimineată. La Neurologie, Psihiatrie, Pediatrie, Dermatologie, Ortopedie, Oftalmologie, Ginecologie, Urologie, în sălile de operație, în pavilioanele cu plată, în toate departamentele, la toate cele cinci etaje și la subsolul spitalului Trei Comitate, forfota oamenilor și medicilor creștea și

descreștea, întocmai ca fluxul și refluxul mării.

Era ora unsprezece, în ziua de cincisprezece iulie.

DOI

La două blocuri depărtare de spitalul Trei Comitate, ceasul din turnul bisericii Redeemer bătea ora, în timp ce Kent O'Donnell pleca de la Chirurgie spre Administrație. Bătaia clopotului, ca întotdeauna falsă, inunda spitalul prin ferestrele deschise. O'Donnell își verifică ceasul de mână cu un gest mecanic. Trecu pe lângă un grup de interni care îl salutară respectuos. La etajul al doilea O'Donnell se opri și făcu loc unei asistente care împingea un scaun cu roțile. În scaun era o fetiță de zece ani cu un ochi bandajat. O femeie, evident mama copilului, se agita protector în jurul ei.

Asistenta, căreia îi zâmbi, îl recunoscuse și răspunse la salut. Împlinise patruzeci de ani dar era încă admirat de femei. Avea o statură masivă care îl făcuse renumit și în tinerețe — înalt, drept, lat în umeri, cu brațe musculoase. În ciuda acestei siluete impunătoare O'Donnell se mișca agil, iar tenisul și schiul îl ajutaseră să-și păstreze robustețea.

Nu fusese niciodată frumos în sensul propriu al cuvântului, dar avea un chip cu trăsături neregulate (nasul său încă mai purta urma unei încăierări de la fotbal) pe care femeile îl găseau atrăgător. Numai părul îi trăda vârsta; nu cu mult timp în urmă fusese negru ca pana corbului, acum însă încărunțea cu iuțeală.

Se auzi strigat de cineva, din spate se opri și îl văzu pe Bill Rufus, un medic chirurg.

— Ce mai faci Bill?

Îi plăcea Rufus. Era conștiincios, devotat și un bun chirurg, cu multă experiență. Pacienții aveau încredere în el pentru că și el emana încredere atunci când le vorbea.

Era respectat de personalul auxiliar pentru că se purta frumos, îi trata ca pe niște egali, trăsătură pe care nu o aveau întotdeauna ceilalți chirurghi.

Singura lui ciudățenie, dacă i se putea spune așa, era obiceiul de a purta cravate îngrozitoare. O'Donnell se cutremură când văzu noua achiziție a colegului său, o cravată mov cu picățele galbene ca lămâia peste care era un desen cu cercuri turcoaz și zigzaguri verzi. Bill Rufus își consuma mult timp căutându-și cravatele. Unul dintre medicii psihiatri sugerase, recent, că aceste cravate reprezentau "craterul de puroi de pe suprafața conservatoare a omului". Dar Rufus râsese doar, încântat la culme de glumă. Dar astăzi părea tulburat.

— Kent, vreau să stăm de vorbă.

— Mergem la mine în birou? O'Donnell era curios. Rufus nu era genul de om care să se agite dacă nu era vorba de o problemă importantă.

— Nu, putem vorbi și aici. Este vorba despre rapoartele chirurgicale care vin de la Patologie.

Se apropiară de o fereastră pentru a evita aglomerația de pe culoar. „Mi-a fost teamă de asta, gândi O'Donnell”.

— La ce te gândești, Bill? îl întrebă pe Rufus.

— Durează prea mult. Mult prea mult.

O'Donnell cunoștea foarte bine problema. Ca și alți chirurghi, Rufus opera foarte des pacienți cu tumori. După ce se scotea, tumoarea era trimisă la laboratorul patologic al doctorului Joseph Pearson. Patologul făcea două analize de țesut. Prima, într-un mic laborator de lângă sala de operație. În timp ce pacientul era sub anestezie, el examina țesutul la microscop. Procedura putea duce doar la două verdicte: „malign”, ceea ce însemna prezența cancerului și necesitatea unei intervenții chirurgicale pe pacient, sau „benign”, ceea ce însemna că totul va fi bine imediat ce va fi extirpată tumoarea. Dacă era vorba de o tumoare malignă, operația se făcea imediat. Pe de altă parte, verdictul benign, venit de la patolog, era pentru

chirurg semnalul că trebuie să-și termine munca și să-și trimită pacientul la recuperare.

— La sala de operații nu sunt întârzieri, nu? O'Donnell nu auzise că ar fi, dar trebuia să se convingă.

— Nu, răspunse Rufus. Ai fi primit plângeri dacă ar fi fost. Dar este vorba despre raportul complet al analizei de țesut, acesta durează prea mult.

— Înțeleg. O'Donnell încerca să câștige timp ca să-și limpezească gândurile. Minteia lui trecea febril în revistă toate procedurile. După ce se îndepărta țesutul orice tumoare era trimisă la laboratorul patologic, unde tehnicienii preparau mai multe lame cu mai multă atenție și lucrând în condiții mai bune. Mai târziu, patologul le studia și dădea concluzia finală. Uneori, o tumoare care părea benignă la prima analiză se dovedea malignă la examinarea mai atentă, și nimănui nu i se părea normal că patologul își schimba părerea. În aceste situații se făcea din nou operația chirurgicală. Evident însă, era foarte important ca al doilea raport al patologului să fie prompt. O'Donnell înțelesese imediat că acesta era miezul problemei care îl frământa pe Rufus.

— Dacă s-ar fi întâmplat doar o dată, continuă Rufus, m-aș plânge acum. Știu că Patologia este aglomerată și nu încerc să-i fac necazuri lui Joe Pearson. Dar s-a întâmplat de mai multe ori, Kent. Se întâmplă mereu.

— Fii mai concret, Bill, îl întrerupe O'Donnell. Era foarte convins că Rufus avea dovezi care să-i sprijine argumentele.

— Bine. Săptămâna trecută am avut o pacientă, doamna Mason, cu tumoare la sân. Am extirpat tumoarea și la prima analiză Joe Pearson a spus benign. După aceea, totuși, pe raportul final a scris malign. Rufus ridică din umeri. Nu reclam acest lucru, nu le poți găsi pe toate de prima dată.

— Dar? Acum că știa despre ce este vorba, O'Donnell dorea să termine discuția.

— Lui Pearson i-au trebuit opt zile să facă raportul final. Când l-am primit, pacienta era externată.

— Înțeleg.

Nu era bine. „Nu este bine deloc, gândi O'Donnell".

— Nu este ușor, continuă Rufus calm, să chemi o femeie înapoi și să-i spui că ai greșit, că la urma urmei are cancer și trebuie să o operezi din nou.

Nu, nu era ușor și O'Donnell știa prea bine asta. Înainte de a veni la Trei Comitate trecuse și el prin asemenea situații. Spera să nu mai treacă niciodată.

— Bill, lasă-mă te rog să rezolv în felul meu această problemă, vrei? Lui O'Donnell îi părea bine că cel care-i ridicase problema era Rufus. Alți chirurghi ar fi putut îngreuna situația.

— Bineînțeles, atâta timp cât vei face ceva concret. Rufus avea dreptate să fie vehement. Știi, acesta nu este un caz izolat. Din întâmplare este unul grav.

Din nou O'Donnell își dădu seama că acest fapt era adevărat. Problema cu Rufus era însă că acesta nu-și dădea seama de urmările acestei situații.

— Voi vorbi cu Joe Pearson astăzi după-amiază. După conferința privind mortalitatea chirurgicală. Vii și tu?

— Vin și eu.

— Bine, Bill, ne vedem atunci. Îți mulțumesc că m-ai informat. Îți promit că voi rezolva problema.

Voi rezolva, reflectă O'Donnell îndepărtându-se. Ce anume? Încă se mai gândea la asta când ajunsese în aripa administrativă și deschise ușa biroului lui Harry Tomaselli.

La început nu-l văzu pe Tomaselli, apoi administratorul îl strigă:

— Aici, Kent. În capătul îndepărtat al camerei, Tomaselli stătea aplecat deasupra unei mese la care-și petrecea cea mai mare parte din timpul de lucru. Studia niște schițe. O'Donnell traversă camera și le privi.

— Vizezi cu ochii deschiși, Harry? Arată spre una din

schite: Știi ce, sunt sigur că poți să faci o seră acolo, în aripa estică.

Tomaselli zâmbi.

— De acord, cu condiția ca tu să convingi consiliul că este necesară. Își scoase ochelarii fără rame și începu să-i șteargă mecanic. Uite-l, este aici, Noul Ierusalim.

O'Donnell studie profilul spitalului Trei Comitate așa cum arăta în planul de extindere și renovare. Noua clădire includea o aripă nouă și locuințe noi pentru asistente.

— Noutăți?

Administratorul își puse la loc ochelarii pe nas.

— Astăzi am vorbit din nou cu Orden.

Orden Brown, președintele celei de-a doua mari oțelării din Burlington era președintele consiliului de administrație al spitalului.

— Și?

— El este convins că putem conta pe jumătate de milion de dolari până în ianuarie. Asta înseamnă că putem începe fundația în martie.

— Și cealaltă jumătate de milion? Săptămâna trecută Orden mi-a spus că o va strânge până în decembrie. Atunci O'Donnell îl considerase cam naiv pe președinte, prea optimist.

— Știi, spuse Tomaselli. Dar mi-a spus să-ți comunic că s-a răzgândit. Ieri s-a întâlnit din nou cu primarul. Sunt convinși că pot obține a doua jumătate de milion până în vara viitoare și că pot încheia campania până în toamnă.

— Asta este o veste bună. O'Donnell hotărî să-și alunge temerile. Dacă Orden Brown spusese asta, însemna că se va ține de cuvânt.

— Oh, apropo, continuă Tomaselli cu un gest studiat. Orden și primarul au întâlnire cu guvernatorul miercură viitoare. Se pare că până la urmă vom obține suplimentul din partea statului.

— Și altceva? O'Donnell se răsti ironic la

administrator.

— Credeam că o să fii încântat.

Mai mult decât încântat, reflectă O'Donnell. Într-un fel ai putea spune că este primul pas spre realizarea unui vis. Era un vis care își avea originea din primele zile de când sosise la Trei Comitate, acum trei ani și jumătate. Ciudat, cât de repede te obișnuiești cu un loc, gândi O'Donnell. Dacă i-ar fi spus cineva când se afla la Facultatea de medicină din Harvard, sau mai târziu, când era chirurg șef la Columbia Presbyterian, că va sfârși prin a ajunge într-un spital prăpădit ca acesta, ar fi refuzat ideea, plin de dispreț. Chiar și când fusese la Londra pentru a-și perfecționa experiența în chirurgie, fusese convins că se va alătura personalului unora dintre cele mai mari clinici, Johns Hopkins sau Massachusetts General. Cu pregătirea pe care o avea, ar fi putut alege. Dar înainte de a se hotărî, Orden Brown venise la New York și-l convinsese să viziteze spitalul din Burlington.

Ceea ce a văzut l-a îngrozit. Spitalul era aproape demolat, organizarea lipsea cu desăvârșire, standardele medicale, cu câteva excepții, erau la pământ.

Șefii de la secțiile de chirurgie și medicină internă ținuseră de posturi ani de zile. O'Donnell simțise că obiectivul lor în viață fusese de a păstra un *status quo* prietenos. Administratorul, omul cheie în legătura dintre consiliul de conducere și personalul medical, era un incompetent. Programul internilor era inexistent. Nu existau fonduri pentru cercetare. Condițiile în care trăiau asistentele și condițiile de muncă erau aproape medievale. Orden Brown îi arătase totul, nu-i ascunsese nimic. Apoi, merseseră împreună acasă la președintele consiliului. O'Donnell acceptase să rămână la cină, dar după aceea dorise să prindă primul avion spre New York. Dezgustat, nu mai vroia să vadă niciodată orașul Burlington și spitalul Trei Comitate.

La cină, care fusese servită în liniște, într-o sufragerie ce arăta plăcut, i s-a spus istoria. Nu era ceva

nou. Spitalul Trei Comitate, altădată modern și bine apreciat, căzuse pradă delăsării și neglijenței. Președintele consiliului fusese un industriaș bătrân, care de cele mai multe ori pasa responsabilitățile lui unei alte persoane și venea la spital numai pentru a face față unor obligații sociale deosebite. Lipsa de autoritate provocase decăderea. Șefii de secții țineau cu dinții de posturi și erau refractari la orice schimbări. Tinerii fuseseră la început revoltați, apoi se simțiseră frustrați, apoi se mutaseră în alte părți. În cele din urmă, reputația spitalului devenise atât de proastă încât nici un tânăr cu studii superioare nu își mai dorea să se alăture acestui personal. Din această cauză, fuseseră primiți alții, cu calificare mai slabă. Aceasta era situația când venise O'Donnell în vizită.

Singura schimbare fusese numirea lui Orden Brown în funcția de președinte. Bătrânul industriaș care ocupase această funcție, murise cu trei luni în urmă. Un grup de cetățeni influenți îl convinseseră pe Brown să accepte. Alegerea sa nu fusese unanimă. O parte din vechea gardă a conducerii spitalului dorea scaunul pentru unul din ei, ce fusese mult timp membru al consiliului de administrație, pe nume Eustace Swayne. Dar Brown fusese ales de majoritate și acum încerca să-i convingă pe membrii consiliului să accepte ideea modernizării spitalului.

Era o luptă aproape inutilă. Elementele conservatoare din consiliu se aliaseră cu o parte dintre medici și îl desemnaseră pe Eustace Swayne drept purtătorul lor de cuvânt. Rezistau tuturor schimbărilor. Brown trebuia să fie foarte diplomat și foarte precaut.

Își dorea să obțină autoritatea de a spori numărul membrilor din consiliul de conducere, pentru a coopta alți membri mai activi. Dar, pentru moment, părerile nu erau unanime și, temporar, planul fusese amânat.

Dacă el ar fi vrut, îi explicase Orden Brown, le-ar fi putut forța mâna ca să-și impună punctul de vedere. Ar fi

putut, dacă ar fi dorit, să-și folosească influența ca să-i determine pe unii membri mai inactivi din consiliu să se retragă, dar asta ar fi însemnat lipsă de prevedere, pentru că cea mai mare parte dintre ei erau oameni bogați, iar spitalul avea nevoie de moștenirile pe care aceștia i le lăsau de obicei prin testament. Dacă îi dădea afară acum, unii dintre ei puteau foarte bine să-și modifice testamentul și să scoată spitalul din el.

Eustace Swayne, care era proprietarul unei rețele de magazine, dăduse de înțeles că lucrurile se puteau petrece astfel. De aceea avea nevoie de foarte mult tact și diplomatie. Făcuse ceva progrese totuși, și un pas înainte fusese că obținuse majoritatea pentru a numi un nou șef la chirurgie. De aceea dorise să-l întâlnească neapărat pe O'Donnell.

— Mă tem că nu este de mine, spusese O'Donnell după cină, clătînând din cap.

— Poate că nu, dar aș dori să mă ascuți până la capăt.

Era convingător acest bătrân industriaș, urmaș al unei familii bogate, care-și alesese singur drumul în viață și, din muncitor la oțelărie, ajunsese în birourile conducerii, urmând să obțină, poate, scaunul de președinte. Îi și simțea pe oameni, din anii când lucrase umăr la umăr cu muncitorii din oțelărie. Poate că de aceea acceptase povara de a scoate spitalul din mocirlă. Dintr-un motiv pe care nici el nu și-l putea explica, în scurtul timp pe care-l petrecuseră împreună, O'Donnell simțise dăruirea bătrânului.

— Dacă vii aici, i-a spus lui O'Donnell la sfârșitul mesei, nu-ți pot promite nimic. Mi-ar place să-ți pot spune că vei avea mână liberă, dar mai degrabă cred că va trebui să lupți pentru fiecare lucru pe care îl dorești. Vei întâlni opoziție, resentimente și piedici în orice vei face. Vor fi situații în care nu te voi putea ajuta și momente pe care va trebui să le depășești singur. După un moment de tăcere Brown adăugase șoptit: Cred că

singurul lucru bun pe care îl poți spune despre această situație, din punctul tău de vedere, este că ea reprezintă cea mai mare confruntare din viața unui bărbat.

Acestea fuseseră ultimele cuvinte pe care le spusese în seara aceea despre spital, Orden Brown. După aceea vorbiseră despre cu totul alte lucruri: despre Europa, despre alegeri, despre agravarea naționalismului în Orientul Mijlociu. Brown călătorise mult și era un om bine informat. Mai târziu, îl condusesese pe O'Donnell la aeroport.

— Mi-a făcut plăcere că te-am întâlnit, i-a spus Orden, strângându-i mâna.

După aceea, O'Donnell se îmbarcase cu gândul sincer de a-și șterge din minte experiența trăită la Burlington.

În timpul zborului încercase să citească o revistă. Era un articol care-l interesa, despre campionatul de tenis, dar nu reținea cuvintele. Se tot gândea la spitalul Trei Comitate, la ceea ce văzuse acolo și la ceea ce trebuia făcut acolo. Apoi, brusc, pentru prima dată, începuse să-și analizeze propriile concepte despre medicină. „Ce înseamnă toate astea?” se întrebese atunci. „Ce vreau eu pentru mine? Ce fel de realizare îmi doresc? Ce am de oferit? Ce voi lăsa în urma mea, la sfârșit?” Nu era căsătorit; probabil că n-o va face niciodată. Avusese aventuri, dar nimic serios. Unde ducea acest drum, început la Harvard, Presbyterian Bart...? Și, deodată, știuse răspunsul, știuse că destinul îl ducea la Burlington și la Trei Comitate. Hotărârea fusese fermă și irevocabilă. Când a aterizat pe La Guardia, i-a trimis o telegramă lui Orden Brown. Două cuvinte: „Am acceptat”.

Acum, privind planurile clădirii pe care administratorul o numea în glumă „Noul Ierusalim”, O'Donnell se gândi la cei trei ani și jumătate de când era aici. Orden Brown avusese dreptate când îi spusese că nu-i va fi ușor. Toate obstacolele pe care i le-a prezis, existaseră. Totuși, treptat, ce fusese mai greu se

rezolvase.

După sosirea lui O'Donnell, fostul chirurg șef s-a retras în tăcere. O'Donnell și-a atras de partea sa chirurgii care doreau ridicarea nivelului activității profesionale. Au stabilit între ei un regulament foarte sever și au format o comisie puternică pentru a impune respectarea lui. Comisia pentru analizarea țesuturilor, aproape defunctă, a fost reactivată. Sarcina ei era de a ajuta la evitarea greșelilor chirurgicale.

Chirurgii mai puțin competenți fuseseră avertizați politicos, dar ferm, să lucreze în limitele competenței lor. Cătorva cârpaci, dintre cei care abia erau în stare să facă operații de apendice, niște incompetenți, li se dăduse șansa de a alege între a pleca singuri și a fi dați afară în mod oficial. Întrucât pentru unii aceasta ar fi însemnat pierderea mijloacelor de existență, majoritatea aleseseră să plece fără scandal. Printre ei fusese și un chirurg care extirpase un rinichi unui pacient, fără să se asigure dacă pacientul nu mai fusese supus unei astfel de operații. Greșeala fatală fusese observată la autopsie. Îndepărtarea acestui chirurg de la spital se făcuse ușor. A altora însă, decursese mult mai dificil. Fuseseră și certuri, la comisia disciplinară, și doi dintre foștii chirurghi intentaseră proces spitalului. O'Donnell știa că va fi o dispută urâtă, în public, și ura publicitatea ce avea să se facă.

În ciuda acestor probleme, O'Donnell și cei care îl susțineau își realizaseră planurile și umpluseră golurile cu oameni calificați, ce fuseseră convinși cu mare greutate să accepte spitalul din Burlington.

Între timp, se schimbaseră și șeful Comisiei de disciplină medicală, în locul căruia fusese numit doctorul Chandler, specialist în medicină internă. Deși făcuse parte din echipa veche de conducere, luase adesea atitudine împotriva ei. Nu era întotdeauna de acord cu O'Donnell, dar era unul dintre oamenii care nu acceptau compromisuri când era vorba de activitatea profesională.

În cei trei ani și jumătate se schimbaseră și metodele

de administrare a spitalului. La câteva luni după sosire, O'Donnell îi povestise lui Orden Brown despre un tânăr administrator, unul dintre cei mai buni pe care-i cunoscuse. Președintele luase avionul și după două zile se întorsese cu un contract semnat. După încă o lună, bătrânul administrator fusese pensionat și Harry Tomaselli instalat în locul său. Acum, latura administrativă reflecta în întregime eficiența metodică a lui Tomaselli.

Cu un an în urmă O'Donnell fusese ales președinte al corpului medical. De atunci, el, Tomaselli și doctorul Chandler largiseră considerabil programul de pregătire pentru interni și numărul asistentelor.

Mai aveau încă multe de făcut, O'Donnell știa că erau abia la începutul unui program îndelungat, care se baza pe trei componente: serviciul medical, instruirea, cercetarea. El avea acum patruzeci și doi de ani și peste câteva luni urma să împlinească patruzeci și trei. Se îndoia că în cei câțiva ani de activitate care îi mai rămâneau va reuși să termine ceea ce-și planificase. Dar începutul era bun; măcar atâta mulțumire avea, și mai știa că hotărârea luată în avion acum trei ani și jumătate fusese corectă.

Mai existau puncte slabe, sigur, era foarte conștient de asta. Era normal. Nici un plan de o asemenea anvergură nu se putea rezolva ușor, sau repede. Unii medici bătrâni se opuneau schimbărilor și aveau o puternică influență asupra membrilor mai bătrâni ai consiliului de conducere, în frunte cu Eustace Swayne, mai încăpățânat ca niciodată. Poate că era un lucru bun, reflectă O'Donnell și poate că exista un adevăr uneori în afirmația „tinerii fac prea multe schimbări, prea repede”. Dar, din pricina acestui grup și a influenței pe care o avea, trebuia destul de des să-și tempereze planurile, să fie prudent. El, O'Donnell, accepta faptul în sine, dar avea greutate în a tempera cei mai tineri dintre colegii săi.

Printr-o asemenea situație trecea acum, după

discuția cu Bill Rufus. Secția Patologie din spitalul Trei Comitate era încă plină de prejudecățile vechiului sistem de conducere. Doctorul Joseph Pearson, care conducea secția ca pe un domeniu personal, era în spital de treizeci și doi de ani. Era intim cu cei mai mulți dintre membrii consiliului de conducere, era prieten apropiat și juca des șah cu Eustace Swayne. Mai mult decât atât, Joe Pearson nu era un incompetent; dosarul lui era perfect. În tinerețe fusese recunoscut ca unul dintre cei mai activi cercetători în domeniu și fusese numit președinte al Asociației medicilor patologi. Adevărata problemă consta în faptul că munca la secția Patologie devenise prea complexă pentru a fi dirijată de un singur om. O'Donnell intuia că unele laboratoare din secție trebuiau modernizate. Dar, era necesar, ca la toate schimbările, să se mai gândească. Trebuia luată în considerare strângerea de fonduri pentru extinderea spitalului.

Dacă se iscau discuții între O'Donnell și Joe Pearson, cum va afecta influența lui Pearson asupra lui Eustace Swayne strângerea de fonduri pentru reconstrucția spitalului? Donația pe care urma s-o facă Swayne era probabil substanțială, deci pierderea ei era de luat în seamă. La fel de serioasă era influența lui Swayne asupra unora dintre locuitorii orașului; într-un fel sau altul, bătrânul avea puterea de a le realiza, sau distruge planurile.

Cu o asemenea miză în joc, O'Donnell spera că problema secției Patologie putea fi lăsată o vreme în suspans. Totuși, trebuia să facă ceva în legătură cu plângerea lui Bill Rufus, și repede.

Ridică privirea de pe proiecte și îi spuse administratorului:

— Harry, cred că s-ar putea să intrăm în război cu Joe Pearson.

TREI

În contrast cu căldura și activitatea febrilă de la etajele superioare ale spitalului, în subsolul îmbrăcat în faianță albă era liniște și răcoare. Liniștea fusese tulburată de mica procesiune care venea pe culoar — sora Penfield și o ordonanță care împingea o masă cu roțile.

De câte ori făcuse oare acest drum? se întreabă sora Penfield privind trupul acoperit de pe masă. Probabil că de vreo cincizeci de ori în ultimii unsprezece ani. Poate de mai multe ori, pentru că unor asemenea situații nu le reții exact numărul; acest ultim drum între salon și morga spitalului, granița dintre viață și moarte.

O lege nescrisă era respectată cu sfințenie; acest ultim drum al pacientului care murise era trasat cu discreție, erau alese coridoarele nepopulate, liftul de marfă pentru a coborî la subsol așa încât cei vii să nu fie zguduți sau deprimați de spectrul morții ce li se înfățișa atât de aproape. Era ultima sarcină pe care trebuia să o îndeplinească sora Penfield, pentru că, deși în aceste cazuri medicina eșuase, fostul pacient nu era tratat cu dispreț; grija, ultimele servicii care i se acordau, erau semne că se depășea granița dintre viață și moarte. Ultimul semn de respect.

Coridorul alb se bifurca. Dinspre dreapta se auzea un zumzet de motor. Acolo era departamentul mecanic al spitalului — centrala termică, sistemul de apă caldă, generatoarele electrice. În direcția opusă era o plăcuță pe care scria: „SECȚIA PATOLOGIE. MORGĂ”.

În timp ce Weidman, ordonanța, îndreptă măsuta cu roțile spre stânga, portarul luă o atitudine respectuoasă, încercând să ascundă sticla de Coca-Cola cu care își trecuse timpul.

Se șterse la gură cu dosul mânecii, după care întrebă:

— Nu a reușit să trăiască, nu?

Remarca îi era adresată lui Weidman; era un fel de glumă, un joc pe care îl jucaseră de multe ori. Ordonanța nu era la primul drum în subsol.

— I-au tras clapa, Jack.

Portarul dădu din cap și mai luă o gură din sticla de Cola.

Ce scurt este timpul între viață și sala de autopsie, gândi sora Penfield. Cu mai puțin de o oră în urmă, trupul de sub cearșaf era George Andrew Dunton trăind, în vârstă de cincizeci și trei de ani, inginer. Își amintea detaliile din fișa pacientului, pe care o avea în dosarul de sub braț.

Familia lui se purtase la fel de frumos și înainte de a muri și după ce murise, uniți, distruși emoțional, dar fără reacții isterice. Pentru doctorul MacMahon fusese mai ușor să le ceară permisiunea de autopsie.

— Doamnă Dunton, începuse el blând, știu că vă este greu să vă gândiți la asta acum, dar trebuie să vă rog ceva. Vă rog să-mi dați permisiunea de autopsie pentru soțul dumneavoastră.

Continuase cu frazele de rutină — cum încearcă spitalul să mențină standardele medicale pentru binele tuturor, cum se poate verifica diagnosticul medicului și câte se pot învăța, cât bine le pot face altor familii cercetând o anumită boală. Nimic din toate acestea nu se poate realiza fără permisiunea...

Fiul lui Dunton l-a întrerupt cu blândețe:

— Înțelegem. Dacă veți completa actele, mama le va semna.

Și așa a ajuns sora Penfield să completeze formalitățile de autopsiere, așa ajunsese George Andrew Dunton, de cincizeci și trei de ani, mort, la dispoziția patalogului.

Ușile sălii de autopsie se dădură la perete.

George Rinne, administratorul secției, urmări cu privirea masa cu roțile care intra în sală. Privi apoi spre masa de autopsie. Strălucea de curățenie. Weidman îl

salută cu una din glumele de rutină.

— Am un pacient pentru tine.

Politicos, de parcă nu auzise aceste cuvinte de sute de ori, Rinne îi zâmbi și-i făcu semn să se apropie de masă.

— Du-l acolo.

Weidman împinse masa cu roțile iar Rinne luă cearșaful care acoperea trupul neînsuflețit al lui George Andrew Dunton. Îl împachetă și i-l întinse lui Weidman — făcea parte din inventar. Folosind cearșaful de dedesubt, cei doi bărbați rostogoliră cadavrul pe masa de autopsie.

George Rinne icni când ridică corpul.

— A fost un om solid, s-a îngrășat până în ultima secundă a vieții.

Weidman zâmbi.

— Îmbătrânești, George. Parcă văd că îți vine și ție rândul.

Rinne clătină din cap.

— O să fiu aici să te așez *pe tine* pe masa asta.

Scena se desfășura fără grabă. O jucaseră de multe ori. Poate că, în timp, cei doi acceptaseră jocul glumelor macabre din instinctul de a crea o barieră între ei și atmosfera morții în care trăiau zilnic. De fapt totul era acum o formalitate. Se obișnuiseră cu moartea și nu mai simțeau teamă sau tulburare în fața ei.

În celălalt capăt al sălii de autopsie era patologul practicant, doctorul McNeil. Se îmbrăcase în halatul alb, apretat impecabil, și acum răsfoia dosarul cazului primit de la sora Penfield, deplin conștient de apropierea și căldura femeii. Îi simțea halatul apretat, parfumul discret, șuvița de păr alunecată de sub bonetă; i-ar fi plăcut să o mângâie. Făcu un efort să se concentreze asupra hârtiilor.

— Se pare că totul e în ordine.

Să încerce oare cu sora Penfield? Trecuseră deja șase săptămâni, și la vârsta de douăzeci și șapte de ani șase săptămâni de celibat erau greu de suportat. Sora Penfield

era atrăgătoare, avea probabil treizeci și doi de ani, destul de tânără pentru a fi interesantă, destul de bătrână pentru a mai fi inocentă. Era inteligentă, prietenoasă și arăta și bine. Încercă să vadă dincolo de uniforma albă; pe căldura asta probabil că nu avea prea multe dedesubt. Roger McNeil calculă. Probabil că va trebui să o invite la masă de câteva ori. Da, e clar; asta ar însemna ceva bani, și luna asta nu i-ar ajunge. Păstrează-te pentru mine, Penfield. Ai să mai vii pe aici; vor mai muri pacienți, și tu îi vei aduce aici.

— Mulțumesc, doctore. Femeia îi zâmbi și se întoarse să plece.

Da, cu ea se putea aranja, era convins de asta. Îi strigă:

— Poți să mai aduci! Avem nevoie de practică.

O glumă prăfuită în încercarea de a te apăra în fața morții. Elaine Penfield ieși. Sarcina ei fusese îndeplinită, tradiția fusese onorată, legea nescrisă fusese respectată. Datoria ei era acum să se întoarcă la cei bolnavi, dar vii. Și totuși avea sentimentul că doctorul McNeil îi sugerase ceva. Dar mai avea ocazii ca să afle.

În timp ce George Rinne strecura o bucată de lemn sub gâtul cadavrului, McNeil aranja instrumentele necesare pentru autopsie. Cuțite, freze, un fierăstrău pentru oase... toate foarte curate. Rinne era un om conștiincios, dar nici un instrument nu era steril așa cum trebuia să fie în sălile de operație. Aici nu-ți făceai griji de infecții pentru pacientul de pe masă, aici numai patologii trebuiau să fie atenți cu propria lor persoană.

George Rinne îl privi întrebător pe McNeil care îi ghici gândul.

— Poți să suni la asistente, George. Spune-le că elevele asistente pot coborî, și anunță-l pe doctorul Pearson că suntem gata.

— Da doctore.

Rinne ieși ascultător. McNeil ca patolog practicant, avea autoritate, chiar dacă salariul pe care-l primea era

puțin mai mare decât al portarului. Nu va trece mult și distanța dintre ei se va mări. Cu trei ani și jumătate de practică în spate mai avea acum doar șase luni până va putea ocupa un post permanent de patolog. Atunci se va putea gândi la o slujbă plătită cu douăzeci de mii de dolari pe an, pentru că din fericire, cererea de medici patologi era foarte mare, iar specialiști erau puțini. Atunci nu-și va mai face griji în privința banilor, își va putea permite să-i facă avansuri asistentei Penfield, sau altora.

Roger McNeil zâmbi încântat, deși nu trădă nimic în exterior. Oamenii care avuseseră de-a face cu McNeil îl credeau un dur, și era uneori, îl credeau lipsit de simțul umorului, dar nu era. De fapt, cu bărbații el nu se împrietenea ușor, în schimb femeile îl găseau atrăgător, lucru pe care-l descoperise devreme și-l folosisese în avantajul său. Când era stagiar, colegii lui erau uimiți. McNeil, mohorâtul, morocănosul, avea un succes nebun printre elevele asistente, reușind acolo unde unii dintre ei nu aveau succes, adică în pat.

Ușa sălii de autopsie se deschise și Mike Seddons își făcu apariția, ca de obicei, plin de vervă. Seddons era chirurg practicant, temporar trimis la patologie. Întotdeauna aducea cu el bună dispoziție. Avea părul roșu, mereu ciufulit, și nu putuse fi niciodată disciplinat de un pieptene. Chipul deschis și copilăresc era întotdeauna luminat de un zâmbet plăcut. McNeil îl considera pe Seddons un măscărici, deși, spre lauda lui, tânărul se adaptase la patologie mult mai repede decât alți chirurghi. Seddons privi cadavrul de pe masă.

— Aha, iar avem treabă!

McNeil îi arată dosarul de pe masă și Seddons îl deschise.

— De ce a murit? apoi citind în dosar comentă: stop cardiac, hm?

— Așa scrie acolo, spuse McNeil.

— Te ocupi tu de el?

Practicantul clătină din cap.

— Vine Pearson.

Seddons îl privi ciudat.

— Marele boss în persoană? Ce are atât de deosebit cazul acesta?

— Nimic deosebit. McNeil prinse formularul de autopsie într-un dosar. Vor asista elevele asistente. Cred că vrea să le impresioneze.

— Spectacol la comandă! râse Seddons. Trebuie să văd și eu.

— În cazul ăsta, poți să și faci ceva. McNeil îi întinse formularele. Completează-le, vrei?

— Sigur că da.

Seddons începu să noteze informațiile despre starea cadavrului. În timp ce scria comenta ca pentru sine.

— O cicatrice curată de la operația de apendicită. Aluniță pe brațul stâng. Scuză-mă, bătrâne, spuse și răsuci mâna. Ușor rigor mortis. Ridicând o pleoapă, notă pe hârtie „pupila de 0,3 cm în diametru”. Încercă să deschidă gura înțepenită. Ia să vedem puțin dinții!

De pe culoar se auziră zgomote de pași. Ușa sălii se deschise și o asistentă pe care McNeil o recunoscuse întră însoțită de câteva eleve asistente.

— Bună dimineața, doctore McNeil.

— Buna dimineața. Intrați.

Erau șase eleve, și pe măsură ce intrau în sală aruncau priviri neliniștite spre cadavrul de pe masă. Mike Seddons zâmbi ironic.

— Grăbiți-vă, fetelor. Dacă vreți locuri în față, puteți alege.

Seddons cercetă admirativ grupul de fete. Erau câteva noi, pe care nu le mai văzuse, inclusiv bruneta. O mai privi o dată. Da, chiar dacă erau ascunse de uniforma spartană de elevă, formele acesteia aveau ceva deosebit. Cu gesturi voit neglijente, traversă sala de autopsie și se așeză lângă fata pe care tocmai o remarcase. Îi zâmbi larg și-i spuse cu blândețe:

— Nu-mi amintesc să te fi văzut.

— Sunt aici de când au venit și celelalte. Îl privi cu un amestec de naivitate și curiozitate, apoi adăugă ironic: Mi s-a spus că doctorii nu iau în seamă elevele asistente din anul întâi.

— Păi, este o regulă generală, dar uneori facem excepții. Depinde de eleve, desigur. Apropo, eu sunt Mike Seddons.

— Eu sunt Vivian Loburton.

Fata începu să râdă, dar se opri brusc când văzu privirea severă a asistentei șefe. Lui Vivian îi plăcea tânărul doctor roșcat, dar părea necuviincios să glumești în această atmosferă. La urma urmei, omul de pe masă era mort. Murise de puțin timp, așa i se spusese, de aceea grupul lor fusese chemat să privească autopsia. „Autopsia”. Cuvântul o aduse la realitate. Se întrebă cum va reacționa, căci deja era neliniștită. Ca asistentă bănuia că se va obișnui cu moartea, dar acum totul i se părea nou și înspăimântător.

Se auziră pași pe coridor. Seddons îi întinse mâna și îi șopti la ureche:

— Mai vorbim, cât de curând.

Ușa se deschise și elevele îi făcură loc, cu respect, doctorului Joseph Pearson. Bătrânul le salută scurt, apoi, fără să aștepte răspunsul la salut se îndreptă spre un dulap, dezbracă halatul alb și îmbracă halatul pentru autopsie. Făcu un gest spre Seddons, care se grăbi să-i încheie șireturile la spate. Apoi, ca o echipa bine antrenată, cei doi se îndreptară spre chiuvetă, unde Seddons îi pudră mâinile și apoi îl ajută să îmbrace mănușile de cauciuc. Au făcut totul în tăcere. Când terminară, Pearson își scoase țigara din gură și mormăi un „Mulțumesc” indiferent.

Se apropie de masa de autopsie și luă fișele întinse de McNeil. Până în acest moment Pearson nu aruncase nici o privire spre cadavrul de pe masă. Privind spectacolul, Seddons avu impresia că bătrânul se comportă ca un dirijor în fața unei orchestre simfonice.

Lipseau doar aplauzele.

După ce se familiariză cu istoria cazului, Pearson cercetă cadavrul, comparând constatările personale cu notele din fișe. Apoi lăsă țigara și se întoarse spre eleve:

— Cred că aceasta este prima autopsie la care asistați.

Fetele murmurară în cor:

— Da, domnule.

— Atunci să vă explic. Eu sunt doctorul Pearson, patologul acestui spital. Domnii de lângă mine sunt doctorul McNeil, patalog practicant și doctorul Seddons, chirurg practicant în anul al treilea... Se întoarse spre Seddons: Am dreptate?

— Da, doctore Pearson.

Pearson continuă:

— ...în anul al treilea de specialitate și care ne face onoarea să lucreze temporar la Patologie. Doctorul Seddons va termina în curând perioada de specializare după care va practica chirurgia pe oameni nevinovați.

Două fete chicotiră, celelalte zâmbiră. Seddons zâmbea deschis, gusta glumele. Pearson nu pierdea niciodată ocazia să-i înțepe pe chirurghi și probabil avea motive. În patruzeci de ani de patologie bătrânul văzuse probabil mulți nechemați. Acum îl privi pe McNeil. Acesta era încruntat. Nu este de acord, gândi Seddons.

— Patologul este medicul pe oare pacientul nu îl vede. Și totuși, munca lui are o influență enormă asupra sănătății pacientului.

Începe spectacolul, gândi Seddons și cuvintele lui Pearson demonstrară că avea dreptate.

— Patologia face testele de sânge ale pacientului, îi studiază excrementele, îi depistează bolile, hotărăște dacă are o tumoare malignă sau benignă. Patologia îl sfătuiește pe medicul pacientului și ajută acolo unde medicina generală nu poate pătrunde. Pearson se opri și privi semnificativ spre trupul lui George Andrew Dunton. Patologul este omul care pune diagnosticul final.

Pearson se opri din nou. Ce actor superb este bătrînul, gîndi Seddons. Cîtă naturalețe!

— Vă atrag atenția, continuă Pearson, asupra acelor cuvinte scrise pe peretele sălilor de autopsie.

Ochii fetelor urmăriră degetul doctorului. *Mortul vivos docent*. Pearson citi maxima în latină apoi o traduse:

— Cei morți îi învață pe cei vii. Așa se va întîmpla și acum. Bărbatul acesta, aparent — sublinie cuvîntul aparent — a murit de tromboză coronariană. Prin autopsie vom descoperi dacă este adevărat.

Seddons, care știa ce se va întîmpla mai departe, se apropie de masă. Era un actor mărunț în această scenă dar nu dorea să o piardă. Pearson împrăștie în jurul său un nor de fum după care îi întinse țigara lui Seddons. Studie instrumentele de pe masă și alege un cuțit. Calculează din privire unde va tăia, apoi cu mișcări iuțe și sigure tăie adînc.

McNeil le privea atent pe fete. Autopsia, gîndi el, nu era recomandată celor slabi de înger, dar uneori și pentru cei cu experiență prima incizie era greu de făcut. Pînă în acest moment trupul de pe masă semănase fizic cu unul viu. În urma lamei de cuțit imaginea se spulbera. Pe masă nu se mai afla un bărbat, o femeie sau un copil, ci materie, carne și oase, semăna cu viața dar nu era viață. Acesta era adevărul suprem, sfârșitul la care trebuiau să ajungă toți oamenii. Aceasta era starea finală descrisă de vechiul testament, „Din țărână te naști, în țărână te întorci”.

Folosindu-și îndemînarea acumulată în lunga-i experiență, Pearson începu autopsia cu o incizie în formă de „Y”. Cele două brațe ale y-ului porneau de la umeri și se întîlneau sub piept. De aici cuțitul tăie în jos abdomenul la glandele genitale. Lama cuțitului împlîntat în carne fîșăia lugubru.

McNeil văzu între fete două chipuri albe ca varul, o a treia se întoarce cu spatele, celelalte trei priveau cu stoicism. Continua să le privească atent pe cele palide;

era un lucru normal ca femeile să cedeze la prima autopsie. Acestea însă păreau că vor rezista. Celor două le reveni culoarea în obraji, a treia se întoarse, deși avea batista la gură. McNeil le spuse cu înțelegere:

— Puteți ieși afară, dacă doriți. Prima dată este întotdeauna greu de suportat.

Toate îl priviră cu recunoștință dar nici una nu se mișcă. McNeil știa că unii patologi nici nu le primesc pe asistente la autopsie până nu se făcea prima incizie. Pearson însă nu era omul care să menajeze pe cineva. El considera că ele trebuie să vadă totul de la început până la sfârșit. Cu asta McNeil era de acord. O asistentă trebuia să facă față multor situații — membre rupte, infecții, operații; cu cât accepta mai repede realitatea, cu atât era mai bine pentru toți, inclusiv pentru ea.

Era rândul lui McNeil să-și pună mănușile și să lucreze alături de Pearson. Tăie coastele și dădu la iveală inima și plămânii. Mănușile, instrumentele și masa începuseră acum să se umple de sânge. Seddons, înmănușat și el, tăia acum partea inferioară a corpului pentru a deschide abdomenul. Traversă camera și luă o găleată, după care scoase stomacul și intestinele și după ce le cercetă puțin, le puse în găleată. Mirosul începuse să fie insuportabil. Luând un tub de pe raftul de lângă masă, Seddons începu să absoarbă cu pompa sângele din abdomen și din torace.

Între timp, McNeil lucra la cap. Făcuse câte o incizie începând din spatele fiecărei urechi, spre ceafă, urmând linia părului, astfel ca tăietura să nu fie vizibilă în cazul în care familia ar fi dorit să expună corpul defunctului. Folosindu-și toată forța degetelor, trase scalpul spre frunte, lăsându-l să acopere ochii și fața, astfel că acum toată țeasta era dezvelită. Luă un fierăstrău electric și înainte să înceapă să taie privi din nou spre elevele asistente: în ochii lor era un amestec de groază și uimire „Încet fetelor, gândi el, încă nu ați văzut totul”.

Pearson scotea cu atenție inima și plămânii. McNeil

tăie craniul. Scrâșnetul lamei pe os tulbură tăcerea din cameră. McNeil se uită din nou la fete; spera ca fata ce-și ținea batista la gură să nu vomite. Termină. Se vedea membrana subțire ce acoperea creierul. Fetele rezistau bine. Dacă rezistaseră până acum, vor putea privi până la capăt.

Terminând cu craniul, McNeil luă o foarfecă ascuțită și făcu o incizie în vena jugulară, din care țâșni un jet de sânge. „Este fluid, gândi el, nici un semn de tromboză”. Apoi, scoase cu atenție creierul. Seddons aduse repede un vas de sticlă plin cu formol și McNeil puse cu grijă creierul în el. Privind mișcările sigure ale lui McNeil, Seddons se trezi gândindu-se ce naiba era în mintea patologului. Îl știa pe acesta de doi ani, dar îl cunoștea mai bine de când lucra la patologie. Pe Seddons îl interesa patologia, deși era convins că hotărârea lui de a face chirurgie era definitivă și irevocabilă. În contrast cu acest tărâm al morții, sala de operații era un domeniu al vieții; avea o poezie a mișcării, un sentiment al împlinirii pe care nu-l putea găsi aici, în zona morții. „Ei bine, gândi el, fiecare cu ce-i place”.

Dar mai era ceva straniu în legătură cu patologia. Aici îți puteai pierde simțul realității, convingerea că medicina era făcută de oameni și pentru oameni. De exemplu, creierul acesta... acum câteva ore era centrul de gândire al unui om, era coordonatorul simțurilor lui. Adăpostise gânduri, cunoscuse sentimentele de dragoste, teamă și triumf. Ieri, poate chiar astăzi, comandase ochilor să plângă. Omul acesta fusese inginer constructor. Însemna că acest creier știuse matematică, raționase, poate construisese case, poate o autostradă, poate o catedrală; acest creier lăsase ceva moștenire ființelor vii ce rămăseseră în urma lui. Și ce devenise acum? O masă de țesut, care va fi tăiată, examinată și incinerată.

Seddons nu credea în Dumnezeu și-i venea greu să înțeleagă de ce credeau oamenii educați. Cunoașterea,

știința, gândirea, făceau ca religia să devină o improbabilitate. Dar el, în ce credea? Negăsind ceva mai bun, se mulțumi să formuleze: „În strălucirea oamenilor, în credința în om". Ca chirurg, va avea de-a face întotdeauna doar cu indivizi singuri. Nu-și va cunoaște întotdeauna pacienții, și chiar dacă îi va cunoaște va uita că ei sunt oameni, concentrat fiind asupra problemelor tehnice. Cu mult timp în urmă își jurase să nu uite niciodată că dincolo de orice există un pacient — un individ. În timpul specializării Seddons cunoscuse izolarea personală — scutul de apărare între el și pacient. Uneori era o măsură de apărare, dorea să evite implicarea emoțională. Poate că dacă prietenii lui ar cunoaște aceste gânduri, ar fi uimiți — ei care îl credeau pe Mike Seddons un extrovertit jovial.

Dar McNeil? Oare el simțea ceva, sau se apăra și el cu o platoșă protectoare? Seddons nu știa sigur, dar bănuia că aceasta există. Dar Pearson? Ei, aici nu avea îndoieli. Joe Pearson era rece, rece și dur. Anii de patologie îl înrâncenaseră. Îl privi atent pe bătrân. Scosese inima și o studia atent. Le vorbea fetelor:

— Istoria medicală a acestui om ne arată că acum trei ani a suferit de un prim atac de cord și la începutul acestei săptămâni a avut al doilea atac. Să examinăm mai întâi arterele coronare. Asistentele priveau încordate în timp ce Pearson făcea o incizie delicată în arterele cordului... undeva aici ar trebui să descoperim tromboza... da, uite-o.

Pe artera coronară stângă se putea vedea un cheag de un centimetru.

— Și acum să examinăm inima.

Pearson așază organul pe masa de disecție și îl tăie în două. Le făcu semn fetelor să se apropie.

— Vedeți zona aceasta a mușchiului? Pearson le arăta un țesut fibros, albicios. Aceasta este dovada atacului suferit acum trei ani, un vechi infarct care s-a vindecat. Semnele ultimului infarct sunt aici, în

ventricolul stâng. Observați că zona din mijloc este mai deschisă la culoare și este înconjurată de o zonă hemoragică. Pearson se întoarse spre chirurg. Doctore Seddons, ești de acord cu mine că diagnosticul de moarte cauzată de tromboză coronariană a fost corect?

— Da, răspunse Seddons politicos. Nu-i nici o îndoială, continuă în gând. Un cheag minuscule, cât un bob de muștar, atâta a trebuit pentru a tăia firul vieții.

Bătrânul patolog puse organul de o parte.

Vivian își mai revenise. Credea că se poate controla acum. La început, când văzuse cum fierăstrăul tăia țeasta cadavrului, simțise că leșină. Hotărâse să se controleze. Nu-și explica de ce, dar deodată își amintise un incident din copilărie. Într-o vacanță, într-o pădure din Oregon, tatăl ei căzuse pe un cuțit de vânătoare și se tăiasse foarte rău la un picior. Surprinzător, deși era un bărbat puternic, se pierduse cu firea când văzuse atât de mult sânge, iar mama ei, atât de fragilă de obicei, se dovedise brusc foarte tare. Îl legase deasupra rănii cu un garou improvizat ca să oprească sângele și o trimisese pe Vivian după ajutor. Apoi, cât timp merseseră prin pădure, ducându-l pe o targă improvizată, la fiecare jumătate de oră dezlegase garoul pentru a reactiva circulația sângelui, apoi îl lega la loc, pentru a opri din nou sângerarea. Mai târziu, doctorii i-au spus că acest lucru salvase piciorul de la amputare. Vivian uitase de mult acest incident, dar amintindu-și-l acum își recăpătase puterea. Știa că niciodată nu va mai avea probleme când va participa la o autopsie.

— Aveți întrebări? spuse doctorul Pearson.

— Da! — Vivian avea una. Organele, cele pe care le-ați scos, ce se va întâmpla cu ele?

— Probabil că le vom păstra o săptămână. Adică, inima, plămânii, stomacul, rinichii, ficatul, pancreasul, splina și creierul. Vom face o examinare amănunțită a lor și vom înregistra datele. Probabil că vom mai avea și alte cazuri, deci le vom putea compara.

Totul suna atât de rece și impersonal, gândi Vivian. Dar probabil așa ajungi dacă faci astfel de lucruri zilnic. Se înfioră fără să vrea. Mike Seddons o văzu și îi zâmbi. Vivian se întrebă dacă-i zâmbea amuzat sau compătimator. De lângă ea, o colegă puse timid o altă întrebare.

— Și atunci... trupul, este îngropat fără nimic?

Era o întrebare frecventă. Totuși, Pearson răspunse cu răbdare.

— Depinde. Clinicile cu laboratoare de cercetare, ca aceasta, fac de obicei mai multe studii după autopsie decât celelalte spitale. Din spitalul nostru, cadavrul pleacă fără organele interne. Altfel, cei care se ocupă de îmbălsămare nu ne-ar fi recunoscători, pentru că ar avea mai multe probleme dacă le-am pune înapoi.

Lucrul acesta era adevărat, gândi McNeil. Poate că nu era modul cel mai plăcut de a-l spune, dar era adevărat. Se întrebase și el uneori, dacă familia și ceilalți vizitatori ai camerei mortuare știau ce puțin mai rămânea într-un corp căruia i se făcuse autopsie. După o autopsie ca aceasta, în funcție de cât era de ocupată secția de patologie, puteau trece săptămâni întregi până când nu mai era nevoie de organe, ba chiar unele puteau fi păstrate pe perioade nedefinite.

— Niciodată nu faceți excepții? insistă tânăra.

— Ba da. Înainte de a face o autopsie trebuie să obținem acordul familiei. Uneori, acordul este total, ca în cazul acesta. Alteori, primim doar o permisiune limitată. De exemplu, o familie ne poate cere în mod deosebit să nu ne atingem de cutia craniană. Noi respectăm aceste dorințe.

— Mulțumesc, domnule doctor. Aparent, fata era mulțumită, dar Pearson nu terminase.

— Avem și cazuri în care, din motive religioase, trupul nu poate fi îngropat fără organele interne. Trebuie să respectăm dorința.

— Și catolicii? întrebă o altă tânără. Ei insistă?

— Cei mai mulți dintre ei, nu. Dar, în general, cererile de felul acesta fac munca patologului foarte dificilă.

În timp ce spunea ultimele cuvinte, Pearson îl privea ironic pe McNeil.

Amândoi știau că un spital catolic din oraș insista exasperant ca trupurile autopsiate să fie returnate pentru înmormântare cu organele intacte. Uneori, recurgeau la un truc. Întotdeauna se găsea un set de organe la îndemână. După ce se făcea autopsia, organele scoase erau înlocuite cu cele existente și astfel patologii aveau un punct câștigat în acest joc macabru.

McNeil știa că Pearson, deși nu era catolic, nu aproba această practică. Insista cu obstinație să se primească permisiunea de autopsie. În formulare exista o frază, „limitat la incizia abdominală”; știa că unii patologi reușesc cu această singură incizie să facă totul. Auzise un patolog spunând: „cu o incizie abdominală, dacă ești inteligent, reușești să scoți totul, chiar și limba”. Pearson nu ar fi permis niciodată așa ceva. La Trei Comitate o „incizie abdominală” însemna atât și nimic altceva.

Pearson își întoarse din nou atenția asupra cadavrului.

— Vom continua acum să examinăm... se opri. Luă un cuțit și făcu o incizie. McNeil, Seddons, priviți aici.

Amândoi cercetară zona arătată. Pleura, de obicei o membrană transparentă, era îngroșată, densă, acoperită cu un țesut fibros alb. Semn clar de tuberculoză; dacă era veche sau recentă vor descoperi imediat.

— Palpează plămânii Seddons, îi ceru Pearson. Cred că dovada este acolo.

Chirurgul prinse organele între degete și începu să caute. Descoperi imediat cavernele. Îi făcu semn lui Pearson că are dreptate. McNeil studia dosarul.

— S-a făcut radiografia la internare? întrebă Pearson.

Doctorul negă din cap.

— Pacientul era în criză. Aici scrie că nu i s-a făcut.

— Vom face o incizie verticală să vedem. Pearson vorbea asistentelor.

Tăie ușor. Tuberculoza fibroasă era evidentă și foarte avansată. Plămânul avea o structură de fagure, parcă erau mingi de ping-pong, lipite unele de altele, iar în mijlocul lor era răul care oricum ar fi dus la moarte, chiar dacă nu ar fi cedat inima.

— Vedeți?

— Se pare că oricum era condamnat, problema era doar care îl va îngenunchia primul, răspunse Seddons la întrebarea lui Pearson.

— Așa cum spune doctorul Seddons, omul suferea de tuberculoză în stare avansată care oricum l-ar fi omorât. Se pare, totuși că nici el, nici medicul curant nu știau de existența bolii.

Pearson își scosese mânușile și începuse să-și dea jos halatul. Spectacolul s-a încheiat, gândi Seddons. Este rândul negrișorilor să spele. McNeil urma să pună organele principale într-o găleată și s-o eticheteze cu numărul cazului. Rămășițele vor fi puse înapoi, apoi incizia va fi cusută pentru că zona în care a fost făcută va fi oricum acoperită de haine când trupul se va afla în sicriu. Când totul va fi terminat, trupul va intra la frigider și își va aștepta înmormântarea.

Pearson îmbracă din nou halatul alb de laborator cu care intrase și aprinse o țigară. Îi era caracteristic să lase în urma lui un nor de fum și mucuri de țigară pe care i le strângeau alții. Le vorbi asistentelor:

— În meseria voastră vor fi momente când pacienții vor muri. Atunci trebuie să obțineți permisiunea pentru autopsie de la ruda cea mai apropiată. Uneori o va cere un medic, de multe ori va trebui să o cereți voi. Uneori veți întâmpina rezistență. Pentru orice om este greu să accepte mutilarea unei persoane iubite, chiar și moartă. Este de înțeles.

Pearson tăcu. Timp de o secundă Seddons se trezi

întrebându-se dacă nu cumva îl judecase greșit pe bătrân. Simțise oare un strop de căldură și omenie la el acum?

— Când va trebui să aduceți argumente pentru a-i convinge pe oameni de necesitatea autopsiei, sper să vă amintiți ceea ce ați văzut astăzi și să folosiți acest lucru ca exemplu. Omul acesta a suferit de tuberculoză timp de mai multe luni. Este posibil să-i fi infectat pe cei din jurul său — familia, oamenii cu care a muncit, chiar și personalul spitalului. Dacă nu s-ar fi făcut autopsia unele din aceste persoane s-ar fi îmbolnăvit de tuberculoză, care ar fi rămas nedepistată până în ultimul moment.

Două fete se îndepărtară instinctiv de masă. Pearson dădu din cap.

— Aici nu există pericol de infecție. Tuberculoza este o boală respiratorie. Dar pentru că astăzi am aflat acest lucru, cei care i-au fost apropiați acestui om vor fi ținuți sub observație și examinați periodic timp de mai mulți ani.

Spre surprinderea lui, Seddons constată că este impresionat de cuvintele bătrânului. Vorbește frumos, gândi el; mai mult chiar, crede în ceea ce spune. În acel moment îl îndrăgea pe bătrân.

Parcă citind gândurile lui Seddons, Pearson îl privi cu un zâmbet ironic.

— Și patologia are victoriile ei, doctore Seddons.

Îi salută scurt și plecă, lăsând în urma lui un nor de fum.

PATRU

Ședința lunară privind mortalitatea la secția Chirurgie era programată pentru ora 14,30. Cu trei minute înainte de ora începerii, doctorița Lucy Grainger, agitată de parcă timpul lucra împotriva ei, intră în

anticamera sălii de ședințe.

— Am întârziat? întrebă în grabă o asistentă.

— Nu cred că au început. Abia au intrat. Fata îi arată spre ușa dublă de stejar a sălii de ședințe din care se auzea un zumzet de voci.

După ce intră în încăperea mare cu covor gros, cu o masă lungă din lemn de nuc și cu scaune curbate, Lucy se trezi față în față cu Kent O'Donnell și cu un tânăr pe care nu-l recunoscuse. Aerul era îmbibat de fum de țigară, și în jurul lor toată lumea vorbea. Ședința lunară privind mortalitatea era considerată de toți ca un spectacol făcut la comandă.

— Lucy!

Le zâmbi altor doi chirurghi, care o salutară, apoi se întoarse spre O'Donnell.

— Lucy, ți-l prezint pe doctorul Roger Hilton. Este proaspăt sosit. Poate îți amintești, i-am pomenit de câteva ori numele.

— Da, îmi amintesc. Se întoarse și-i zâmbi deschis lui Hilton.

— Ți-o prezint pe doctorița Grainger. Lucy este chirurg ortoped.

O'Donnell era foarte meticulos când trebuia să prezinte o nouă achiziție. Lucy întinse mâna, iar Hilton i-o strânse cu un zâmbet copilăresc. Avea în jur de douăzeci și șapte de ani.

— Dacă nu ai obosit să tot auzi asta, bine ai venit în rândul nostru, spuse ea, zâmbind plăcut.

— De fapt îmi face mare plăcere.

— Este primul spital în care lucrezi ca titular?

— Da. Am fost chirurg practicant la Michael Reese.

Acum Lucy își amintea mai clar. Acesta era omul pe care Kent O'Donnell dorise cu tot dinadinsul să îl aducă la Burlington. Asta însemna că avea referințe foarte bune..

— Vrei să vii puțin, Lucy? Kent O'Donnell era în spatele ei și o împingea ușor.

Ea se scuză față de Hilton și se retraseră lângă o

fereastră, mai departe de restul lumii.

— Este puțin mai bine aici, ne putem auzi, zâmbi O'Donnell. Ce mai faci tu, Lucy? Nu te-am văzut în ultima vreme decât foarte puțin, la serviciu.

Femeia rămase puțin pe gânduri.

— Ei bine, am pulsul normal, temperatura în jur de 36,5, dar nu mi-am luat tensiunea de curând.

— Nu mă lași să ți-o iau eu? De exemplu, la cină, diseară.

— Crezi că este înțelept? Ai putea scăpa aparatul în supă.

— Atunci să ne mulțumim doar cu cina și să uităm de tensiune.

— Mi-ar face mare plăcere, Kent, dar trebuie să mă uit în carnetul de întâlniri.

— Te rog, am să te sun mai târziu. Dacă nu se poate acum, amânăm pe săptămâna viitoare. O atinse pe umăr și se întoarse să plece. Trebuie să încep odată spectacolul.

Privindu-l cum își face loc printre grupurile de oameni, Lucy gândi, nu pentru prima dată, cât de mult îl admira pe Kent O'Donnell, atât ca om cât și ca specialist. Invitația la cină nu era ceva nou. Petrecuseră multe seri împreună și fusese o vreme când se gândise că alunecă încet spre o legătură tacită. Amândoi erau necăsătoriți, dar Lucy, la treizeci și cinci de ani era cu șapte ani mai tânără decât chirurgul. Însă în atitudinea lui O'Donnell nu existase nici un semn care să îi arate că el o privește altfel decât ca pe o companie plăcută.

Lucy știa că dacă se lăsa purtată de val, admirația ei pentru Kent O'Donnell se putea transforma în ceva mult mai profund și mai personal. Nu făcuse o încercare să forțeze limitele, simțind că lucrurile trebuie să curgă în matca lor firească. Acesta era măcar avantajul maturității după zbuliumul tinereții. Înveți că nu trebuie să te grăbești pentru a descoperi capetele curcubeului, înveți că ele se află mult mai departe de blocul următor.

— Începem, domnilor? O'Donnell se afla la masa prezidiului, iar vocea lui reuși să acopere rumoarea din sală. Și el era încântat de scurtul moment petrecut cu Lucy și se gândea cu plăcere că o va întâlni curând. De fapt ar fi sunat-o de multă vreme dar exista un motiv pentru care ezitase. Adevărul era că Kent O'Donnell se simțea foarte atras de Lucy Grainger și nu era sigur dacă acest lucru era bun pentru ei.

Dar acum, viața lui avea un curs liniar. Când trăiești singur și ești independent, acest lucru te marchează după o vreme și ți se pare greu să te adaptezi unei situații noi. Bănuia că același lucru se întâmpla și cu Lucy. Puteau avea probleme chiar și pe plan profesional. Cu toate acestea, în prezența ei se simțea mai bine decât cu alte femei. Avea o căldură a spiritului care îl stimula. Știa că și ceilalți oameni, mai ales pacienții ei, simțeau efectul acestei călduri.

Lucy era atrăgătoare; era de o frumusețe matură. O privea acum — încetase să mai vorbească cu un intern — și o văzu aranjându-și o șuviță de păr. Întotdeauna își purta părul scurt, bucle aurii care îi încadrau fața. Observă și câteva fire albe. Ei, dar acesta era efectul medicinei asupra tuturor și constatarea aminti că anii trec. Greșise oare când așteptase atât de mult? Ei bine, va vedea când vor servi cina împreună.

Pentru că rumoarea din sală nu încetase, repetă rugămintea ca ședința să înceapă.

— Nu cred că Joe Pearson a venit, îi strigă Bill Rufus.

Cravata ciudată pe care i-o văzuse mai devreme îl scotea în evidență față de cei din jurul său.

— Nu a venit Joe? întrebă O'Donnell surprins, căutându-l din priviri. L-a văzut cineva pe Joe Pearson?

Pentru un scurt moment chipul lui O'Donnell reflectă enervarea, apoi se controlează. Se îndreaptă spre ușă.

— Nu putem să începem o ședință despre mortalitate fără prezența patologului. Am să văd de ce nu vine.

Dar când deschise ușa se lovi de Pearson.

— Plecam să te caut, Joe. Salutul lui O'Donnell era prietenos, și Lucy se întrebă dacă nu cumva i se păruse că este nervos, după expresia de iritare de mai înainte.

— Am avut o autopsie. A durat mai mult decât aș fi crezut. Apoi m-am oprit să mănânc un sandviș.

Molfăia cuvintele pentru că nu terminase încă de mâncat. Lucy văzu șervețelul ascuns printre hârtii și fișe și zâmbi; numai Joe Pearson își putea permite să mănânce în timpul unei ședințe despre mortalitate.

O'Donnell îl prezentă pe Pearson lui Hilton. În timp ce aceștia își strângeau mâinile Pearson scăpă dosarele de sub braț și hârtiile se împrăștiară pe dușumea. Zâmbind încordat, Bill Rufus le strânse și le puse sub brațul lui Pearson. Acesta îi mulțumi distrat și continuă să îi vorbească lui Hilton.

— Chirurg?

— Da, domnule, răspunse Hilton politicos.

Un tânăr bine-crescut, gândi Lucy, politicos cu cei mai în vârstă.

— Așadar, un alt recrut pentru atelierul mecanic, comentă Pearson. Vorbise tare și tăios și în cameră se lăsă brusc liniștea. În alte condiții, remarcă ar fi trecut neobservată, dar acum fusese rostită cu dispreț. Hilton însă râdea.

— Cred că putem spune și așa. Însă Lucy văzuse că tânărul fusese surprins de tonul lui Pearson.

— Nu-l lua în seamă pe Joe, interveni O'Donnell împăciuator. Are „ceva” cu chirurgii. Ei, începem?

Se îndreptară cu toții spre masa imensă. O'Donnell se așează în capul mesei iar Pearson la stânga lui.

În vreme ce ceilalți se așezau, Pearson mai mușcă o dată din sandviș, fără s-o facă deloc pe furiș.

Undeva, așezată la o masă, Lucy îl observă pe Charlie Dornberger. Era foarte preocupat să își umple pipa. De câte ori îl priveai pe doctorul Dornberger, acesta era ocupat ori să-și umple, ori să-și golească pipa; părea

că niciodată nu o fumează. Dornberger era obstetrician la acest spital. Lângă el stătea Gil Bartlett iar în fața lui stăteau Ding-Dong Bell de la Radiologie și John McEwan. Probabil că McEwan era interesat de vreun caz prezentat astăzi; specialistul orelist nu participa de obicei la astfel de ședințe.

— Bună ziua, domnilor. Conversația din jurul mesei încetă. Primul caz: Samuel Lobitz, bărbat, alb, cinzeci și trei de ani. Doctor Bartlett.

Gil Bartlett, ca întotdeauna îmbrăcat impecabil, deschise un carnet de notițe. Instinctiv, Lucy îi privi barba, așteptând ca aceasta să se miște. Aproape instantaneu barba începu să se miște în sus și în jos. Bartlett vorbea liniștit.

— Pacientul mi-a fost încredințat pe 12 mai.

— Puțin mai tare Gil, se auzi dintr-un colț îndepărtat al mesei.

— Voi încerca. Dar poate că nu ți-ar strica un control la McEwan.

Toată lumea gustă gluma. Lucy îi invidia pe cei care puteau fi relaxați în astfel de ședințe. Ea nu era niciodată mai ales atunci când se discuta un caz de-al ei. Era un chin să descrii diagnosticul și tratamentul unui pacient care a murit și apoi să-i ascuți pe alții dându-și cu părerea și în cele din urmă să ascuți raportul patologului cu rezultatele autopsiei. Joe Pearson nu ierta pe nimeni.

Erau greșeli pe care le putea face oricine în medicină, uneori erau chiar greșeli care costau viața pacienților. Puțini erau medicii care nu făceau astfel de greșeli în decursul întregii lor cariere. Important era să înveți din ele și să nu le repeți. De aceea se făceau ședințele despre mortalitate, pentru ca cei prezenți să învețe.

Uneori greșelile erau de neiertat și simțeai întotdeauna dacă ședința lunară avea în program un asemenea caz. Era o liniște apăsătoare și toți evitau să se privească în ochi. Foarte rar, criticile erau deschise, în

primul rând pentru că nu mai erau necesare, în al doilea rând pentru că nu știai niciodată când tu însuși puteai fi subiectul unei critici.

Lucy își aminti un incident legat de un chirurg renumit de la un alt spital în care lucrase. Chirurgul operase un suspect de cancer pe intestin. Când ajunsese în zona afectată, hotărâse că pacientul este inoperabil și în loc să încerce eliminarea porțiunii afectate, închisese operația. După trei zile pacientul murise și fusese autopsiat. Raportul arătase că de fapt nu existase cancer. În realitate, apendicele pacientului se ruptese și formase un abces. Chirurgul nu descoperise acest lucru și, prin urmare, îl condamnase pe om la moarte. Lucy își amintea cu câtă groază a fost ascultat atunci raportul patologului.

În astfel de cazuri bineînțeles că nimic nu se făcea public, totul era doar pentru urechile medicilor. Dar într-un spital bun lucrurile nu se opreau aici. De exemplu, O'Donnell discuta întotdeauna între patru ochi cu medicul în cauză și, apoi, o vreme îl urmărea foarte atent. Lucy nu trecuse niciodată prin asemenea situații, dar auzise că șeful era extrem de dur în spatele ușilor închise.

— Cazul mi-a fost incredințat de doctorul Cymbalist, continuă Bartlett.

Lucy îl cunoștea. Cymbalist era medic generalist. Și ea primise câteva cazuri de la el.

— Am fost sunat acasă. Doctorul Cymbalist mi-a spus că bănuiește un ulcer perforat. Simptomele pe care mi le-a descris corespundeau diagnosticului. Pacientul era deja în salvare, în drum spre spital. Am sunat chirurgul de gardă și l-am anunțat de sosirea cazului. Bartlett își privi notițele. Eu am examinat pacientul după aproximativ o jumătate de oră. Avea dureri abdominale puternice și era în stare de criză. Era cenușiu la față și avea o transpirație rece. Am prescris transfuzie și morfină. Fizic, abdomenul era rigid și sensibilizat.

— I-ai făcut o radiografie? întrebă Bill Rufus.

— Nu. Mi s-a părut că pacientul este prea grav

bolnav pentru a-l transporta la Radiologie. Am fost de acord cu diagnosticul de ulcer perforat și am hotărât să operez imediat.

— Fără să-ți pui alte întrebări, doctore? De data aceasta întreruperea era a lui Pearson. Tot timpul patologul își studiase hârtiile. Acum îl privea direct pe Bartlett.

Bartlett ezită un moment și Lucy gândi: Ceva nu este în regulă; diagnosticul a fost greșit și Joe Pearson așteaptă să își întindă capcana. Apoi își aminti că tot ce știa Pearson știa și Bartlett și pentru el nimic nu mai era o surpriză. Probabil că Bartlett participase la autopsie. Cei mai conștiincioși dintre chirurghi participau când le murea un pacient. După o pauză de câteva momente, tânărul continuă foarte degajat:

— Întotdeauna îți pui întrebări în cazurile urgente, doctore Pearson. Dar eu am hotărât că simptomele justificau intervenția chirurgicală imediată. Și totuși, nu era un ulcer perforat — pacientul a fost trimis în salon. L-am chemat pe doctorul Toynbee pentru consultație, dar până să vină el pacientul a murit.

Gil Bartlett închisese carnețelul și își privi colegii. Așadar, diagnosticul fusese greșit, și în ciuda înfățișării lui calme Lucy știa că sufletul colegului său este tulburat de furtunile autocriticii. Totuși, pe baza simptomelor se putea argumenta că el avusese dreptate să opereze.

O'Donnell îl invită pe Joe Pearson să vorbească.

— Vă rog să ne dați datele rezultate din autopsie.

Fără îndoială cu șeful știa ce urmează, reflectă Lucy. Toți șefii de secții primeau rapoartele de autopsie ce implicau secțiile lor.

Pearson răsfoi printre hârtii și alese una. Privi în jurul mesei.

— După cum v-a spus doctorul Bartlett, nu a fost ulcer perforat. De fapt abdomenul era perfect normal. Bătrânul se opri pentru a crea un efect dramatic. Ceea ce exista însă era un început de pneumonie. Fără îndoială

că aceasta a cauzat durerea.

Deci asta era. Lucy reluă mintal argumentele pe care le auzise. Este adevărat, ca manifestare externă, simptomele celor două boli sunt identice.

— Dorește cineva să discute cazul? întrebă O'Donnell.

Urmă o tăcere tensionată. Se făcuse o greșală și totuși nu una de neiertat. Cei prezenți erau neliniștiți pentru că erau conștienți de faptul că același lucru se putea întâmpla fiecăruia dintre ei. Primul care îndrăzni fu Bill Rufus:

— După simptomele descrise, aş spune că intervenția chirurgicală a fost justificată.

Pearson abia aştepta.

— Ştiu şi eu? Apoi, încet, aruncând parcă o grenadă, continuă: Ştim cu toţii că doctorul Bartlett foarte rar vede dincolo de abdomen.

În uluiala care se lăsă, Pearson i se adresa direct lui Bartlett:

— Ai examinat pieptul?

Remarca şi întrebarea erau jignitoare. Chiar dacă Bartlett trebuia criticat, aceasta trebuia să o facă O'Donnell şi nu Pearson, între patru ochi şi nu în public. Bartlett nu era neglijent. Cei care lucraseră cu el ştiau că era meticulos, aproape mult prea meticulos. În situația dată, evident că trebuia să ia o hotărâre rapidă.

Bartlett era deja în picioare, roşu de mânie.

— Bineînțeles că am examinat pieptul. Am spus deja că pacientul nu era în stare să suporte o radiografie, şi chiar dacă i s-ar fi făcut...

— Domnilor! Domnilor! interveni O'Donnell, dar Bartlett refuză să se oprească.

— Este foarte ușor să fi aluziv, şi doctorul Pearson nu pierde nici o ocazie.

Charlie Dornberger făcu un semn cu pipa în mână.

— Nu cred că doctorul Pearson a avut intenția să...

— Cum să crezi? Doar sunteți prieteni. Iar el cu

obstetricienii nu are nici o vendetă personală.

— Nu permit așa ceva! O'Donnell era în picioare. Domină masa cu ținuta-i athletică. Ce bărbat este, gândi Lucy. Doctore Bartlett, vă rog să luați loc.

Manifestarea lui O'Donnell era completată în sufletul lui de o mânie profundă. Joe Pearson nu avea nici un drept să transforme ședințele în certuri. Acum, în loc să discute obiectiv și liniștit cazurile, O'Donnell știa că nu are de ales și trebuie să închidă ședința. Îi trebuia un mare efort de voință să nu-l pună la punct pe Joe Pearson aici și acum. Știa că dacă o va face va îngreuna și mai mult situația.

O'Donnell nu împărtășea părerea lui Bill Rufus că Gil Bartlett era nevinovat în situația dată. Era înclinat să fie mai critic. Punctul cheie al cazului era absența radiografiei. Dacă Bartlett ar fi cerut-o la internare, ar fi văzut, ar fi schimbat diagnosticul, iar șansele pacientului de a trăi ar fi fost mai mari.

Bine, reflectă O'Donnell, Bartlett a pretins că pacientul era prea bolnav pentru radiografie. Dar dacă omul era atât de bolnav Bartlett trebuia neapărat să facă operația? După părerea lui O'Donnell nu.

O'Donnell știa că o operație de ulcer perforat trebuie făcută în douăzeci și patru de ore de la declanșarea crizei. După această perioadă, șansele de a muri erau mai mari cu operație decât fără, pentru că primele douăzeci și patru de ore erau cele mai grele; după aceea, dacă pacientul supraviețuia, intra în acțiune sistemul de autoapărare și perforația se închidea. În cazul acesta, chiar O'Donnell ar fi acționat pentru ameliorarea stării pacientului, fără să-l opereze, în intenția de a stabili un diagnostic mai precis, mai târziu. Din simptomele descrise de Bartlett pacientul era aproape la limita de douăzeci și patru de ore, sau poate trecuse de ea. Pe de altă parte, O'Donnell era conștient că în medicină era ușor să dai sfaturi, și cu totul altfel acționei într-o situație de urgență care implica viața pacientului.

Toate aceste lucruri ar fi dorit să le discute în mod normal, în liniște și cu obiectivitate. Probabil că unele clarificări ar fi fost aduse chiar de Bartlett care era un om cinstit și nu se temea de critică. Nu ar fi fost o experiență plăcută pentru el, dar nici nu ar fi fost umilit în fața colegilor. Mai mult decât atât, O'Donnell și-ar fi îndeplinit scopul, și o lecție practică într-un diagnostic diferențiat ar fi făcut impresie asupra întregii echipe de chirurgi.

Acum nu mai putea face nimic din toate acestea. Dacă ar fi abordat acum aceste probleme ar fi dat impresia că îl susține pe Pearson și că îl condamnă pe Bartlett. Pentru moralul lui Bartlett, acest lucru nu trebuia să se întâmple. Va vorbi cu el între patru ochi, dar șansa unei discuții deschise, folositoare, era compromisă. Grație lui Joe Pearson!

Discuțiile contradictorii se potoliseră. O'Donnell dădea rar cu pumnul în masă dar acum o făcu și aceasta avu efect. Bartlett se așezase, încă roșu de furie. Pearson întorcea niște hârtii, aparent absorbit de ele.

— Domnilor. O'Donnell se opri. Știa ce trebuie să spună, repede și la obiect. Nu cred că trebuie să mai spun că un asemenea incident nu trebuie să se repete. O ședință în privința mortalității are scopul de a învăța ceva și nu de a ne scoate în evidență personalitățile. Doctor Pearson, doctor Bartlett, cred că m-am exprimat limpede. Îi privi pe rând, semnificativ. Trecem la cazul următor.

Au urmat alte patru cazuri, dar nici unul deosebit, și discuțiile au fost liniștite. Mai bine așa, reflectă Lucy; astfel de controverse nu ne ajută moralul. Erau situații când îți trebuia mult curaj să pui un diagnostic în cazuri de urgență și dacă aveai nefericirea să greșești trebuia să dai socoteală. Dar critica abuzivă la persoană era cu totul altceva; nici un chirurg nu trebuia să o suporte, decât dacă era incompetent și de o neglijență crasă.

Lucy se întreba, nu pentru prima dată, câte din asemenea critici făcute de Joe Pearson erau fondate și câte se bazau pe sentimente personale. Astăzi, cu Gil

Bartlett, Pearson fusese mai dur decât în alte situații. Și totuși, acesta nu era un caz flagrant, iar Bartlett nu era un incompetent. Avea în spate o muncă apreciată la Trei Comitate, și în mod deosebit câteva tipuri de cancer operate reușit, deși erau considerate inoperabile.

Pearson știa aceste lucruri, și atunci, de unde această dușmănie? Oare pentru că Gil Bartlett reprezenta în medicină ceva ce Pearson invidia și nu atinsese niciodată? Privi în jurul mesei și se opri la Bartlett. Acum era calm, dar încă încordat. În mod normal era un om liniștit și prietenos, era așa cum trebuia să fie un om de succes. Alături de soția lui, Gil Bartlett era o figură proeminentă în societatea orașului Burlington. Era un om apreciat. Probabil că venitul lui anual era în jur de cincizeci de mii de dolari.

Asta îl deranja pe Pearson? — Joe Pearson, care nu putuse niciodată concura cu victoriile strălucitoare ale chirurgiei, omul a cărui muncă era esențială dar lipsită de dramatism, care alesese o ramură a medicinei ascunsă de ochii lumii. Lucy auzise des oamenii întrebând: De fapt, ce face un patolog? Nu auzise pe nimeni întrebând: Ce face un chirurg? Știa că erau oameni care îi considerau pe patologi un fel de tehnicieni de laborator, ignorând faptul că un patolog trebuia întâi de toate să fie un medic cu toate gradele medicale luate, cu ani de zile de studiu, un specialist de înaltă clasă.

Uneori banii erau motiv de invidie. Între medicii spitalului Trei Comitate, Gil Bartlett era unul dintre chirurgii căutați de pacienți și nu era plătit de administrația spitalului ci numai de către pacienți. Și Lucy, și alți câțiva colegi practicați aici în aceleași condiții. În comparație cu ei, Joe Pearson era angajat al spitalului, primea un salariu de douăzeci și cinci de mii de dolari pe un an, cam jumătate din ceea ce câștiga un chirurg bun, poate mulți ani învățacel al lui. Lucy citise odată un articol cinic referitor la diferența dintre un chirurg și un patolog: un chirurg primește cinci sute de

dolari pentru extirparea unei tumori, un patolog primește cinci dolari pentru a o examina, a da un diagnostic de caz și a preciza viitorul pacientului.

Ea, Lucy, se înțelesese destul de bine cu Pearson. Dintr-un motiv obscur pe care nu îl cunoștea, Pearson părea că o agreează, și de multe ori ea îi răspunsese cu aceeași simpatie. Uneori această amicitie i-a fost de folos, când trebuise să discute cu el un diagnostic.

Ședința era pe sfârșite. O'Donnell trăgea concluziile. Lucy reveni la realitate. Nu fusese atentă la ultimul caz și nu era bine, trebuia să se mai strunească puțin. Medicii se ridicau. Joe Pearson își strânsese hârtiile și dădea să plece. O'Donnell îl opri:

— Să intrăm aici puțin, Joe — și O'Donnell deschise ușa unui mic birou. Joe, cred că trebuie să renunți la metoda asta de a te purta cu oamenii astfel în timpul acestor ședințe.

— De ce? întrebă Pearson direct.

Bine, gândi O'Donnell, dacă asta vrei?!

— Pentru că nu ajungem nicăieri, spuse cu vocea ridicată.

Și-a permis să ridice puțin glasul. De obicei, când vorbea cu bătrânul, respecta diferența de ani dintre ei. Dar acum trebuia să-și exercite autoritatea. Deși era șef la secția Chirurgie, O'Donnell nu avea control direct asupra activității lui Pearson, avea însă anumite prerogative față de munca secției Patologie când activitatea acesteia avea puncte comune cu chirurgia.

— Nu am făcut decât să subliniez un diagnostic greșit, atât. Și Pearson era agresiv. Sugerezi cumva că ar trebui să trecem sub tăcere asemenea lucruri?

— Știi foarte bine că nu asta am vrut să spun, veni răspunsul cu o voce înghețată, pe care O'Donnell nu se mai strădui să o îmblânzească.

Îl văzu pe bătrân ezitând și avu impresia că acesta realizase că mersese prea departe. Pearson mormăi nemulțumit:

— Nu asta am vrut să spun, adică nu așa.

Deși era furios, O'Donnell zâmbi. Scuzele nu se auzeau des de pe buzele lui Joe Pearson. Făcuse cu siguranță un efort ca să le rostească. O'Donnell continuă pe un ton mai rezonabil:

— Cred că există metode mai bune de a face acest lucru, Joe. Te rog să nu te superi, dar la aceste ședințe aș dori ca tu să ne dai doar raportul autopsiei și să mă lași pe mine să conduc ședința. Cred că vom reuși mai multe lucruri dacă nu stârnim inutil furiile.

— Nu înțeleg de ce trebuie să se înfurie cineva, mormăi iar Pearson, dar O'Donnell îl simți că dădea înapoi.

— Totuși, Joe, aș dori să fac aceste lucruri așa cum știi eu.

Nu vreau să îl oblig, gândi O'Donnell, dar vreau să fiu limpede înțeles.

— Dacă așa vrei tu, spuse Pearson moale și ridică din umeri.

— Mulțumesc, Joe.

O'Donnell știa că a câștigat. Fusesse mult mai ușor decât se așteptase. Poate că era momentul să abordeze și cealaltă problemă.

— Joe, dacă tot suntem aici, aș dori să-ți mai spun ceva.

— Am multă treabă. Nu mai poți aștepta?

În timp ce vorbea, Pearson transmitea foarte limpede mesajul, iar O'Donnell îl înțelegea perfect — deși cedase într-o problemă, nu dorea să renunțe la independența lui.

— Nu cred că mai putem aștepta. Este vorba despre rapoartele chirurgicale.

— Ce-i cu rapoartele? Reacția era în mod agresiv defensivă.

— Am primit plângeri. Unele rapoarte au venit foarte târziu de la Patologie.

— Cred că de la Rufus, spuse Pearson cu amărăciune. Aproape că îl auzeai spunând: altul care o

caută cu lumânarea.

O'Donnell era hotărât să nu se lase provocat. Continuă liniștit:

— Bill Rufus a fost doar unul, dar mi s-au plâns și alții. Tu știi foarte bine asta, Joe.

Timp de câteva momente, Pearson nu răspunse și, într-un fel, lui O'Donnell i se făcu milă de bătrân. Anii treceau și lăsau urme. Pearson avea acum șaizeci și unu de ani; în cel mai bun caz, mai avea cinci-șase ani de viață activă. Unii oameni se obișnuiau cu gândul, îi lăsau pe tineri să pășească în față și să preia conducerea. Pearson nu, și arătase limpede că nu dorește asta. O'Donnell se întrebase de multe ori ce anume se ascundea în spatele acestei atitudini.

Simțea că alunecă, că nu mai este în stare să țină pasul cu noutățile din medicină? Dacă era așa, Pearson n-ar fi fost primul care ar fi avut această senzație. Și totuși, modul dezagreabil în care se comporta Pearson putea ascunde multe motive. De aceea O'Donnell tatona circumspect terenul.

— Da, știu, spuse resemnat Pearson.

„Totuși, a recunoscut faptul. Este tipic pentru el, gândi O'Donnell. De la bun început îi plăcuse franchețea lui Pearson și de multe ori se folosise de ea pentru a îmbunătăți nivelul profesional la chirurgie. Își aminti că una dintre problemele căreia trebuise să-i facă față în primele sale luni de activitate la spital, fusese eliminarea operațiilor chirurgicale inutile. De exemplu, avuseseră loc un număr anormal de mare de operații ale uterului, și în prea multe cazuri utere sănătoase fuseseră extirpate de unii chirurgi. Aceștia erau oameni ce considerau că operația era cel mai bun remediu pentru orice problemă a femeilor, chiar și pentru cele care se puteau rezolva pe bază de medicamentație. În astfel de cazuri era trecut ca diagnostic: „miometrită cronică" sau „fibrom al uterului", pentru a da o acoperire raportului patologic al extirpării. O'Donnell își aminti că-i spusese lui Pearson:

— Când vom face analiza motivelor extirpării unui organ, trebuie să spunem lucrurilor pe nume: un uter sănătos nu trebuie să fie extirpat.

Pearson îl aprobase și cooperase pe deplin. Rezultatul fusese că majoritatea intervențiilor chirurgicale ce nu erau necesare, încetaseră. Pentru chirurghi era stânjenitor acum să opereze organe pe care toți colegii lor le considerau sănătoase.

— Uite, Kent. Pearson era conciliant acum. În ultima vreme am fost extrem de ocupat. Știi cât este de muncă.

— Știu, Joe. Pentru O'Donnell era o ocazie nesperată. Unii dintre noi credem că ai prea multă muncă pe cap. Nu este corect. Se simți tentat să adauge „la vârsta ta”, dar se opri la timp. Ce-ar fi să-ți aducem un ajutor?

Reacția fu instantanee. Pearson aproape țipă.

— Îmi spui *mie* că am nevoie de ajutor? Dumnezeuule, omule! De luni de zile cer tehnicieni pentru laboratoare! Avem nevoie de cel puțin trei și ce mi s-a spus? Unul! Și dactilografe! Am rapoarte care zac grămadă de săptămâni întregi și cine o să le dactilografeze? Eu? Dacă administrația ar ieși puțin din amorțeală, s-ar putea rezolva câteva probleme, inclusiv rapoartele mai rapide pentru operații. Dumnezeuule! E o chestie să te aud spunându-mi că am nevoie de ajutoare!

O'Donnell îl ascultă calm.

— Ai terminat, Joe?

— Mda. Pearson părea rușinat de ieșirea nervoasă.

— Nu mă refeream la tehnicieni sau la personal de birou, când am spus ajutor. M-am gândit la un alt patolog. Cineva care să te ajute să conduci bine secția, poate să o și modernizezi pe ici, pe colo.

— Ia te uită!

La cuvântul „modernizare”, Pearson se pornise să argumenteze, dar O'Donnell îl opri ferm.

— Eu te-am ascultat *pe tine*, Joe. Acum, te rog să mă asculți și tu pe mine. Mă gândeam la un tânăr inteligent,

care te-ar putea elibera de unele din multele obligații pe care le ai de îndeplinit.

— Nu am nevoie de un alt patolog.

Era o afirmație vehementă și categorică.

— De ce, Joe?

— Pentru că nu este suficientă muncă pentru doi specialiști. Mă descurc singur cu problemele de patologie, nu am nevoie de ajutor. Doar un stagiar în secție.

O'Donnell insistă calm:

— Un stagiar vine pentru a-și desăvârși instruirea și, de obicei, stă puțin la noi. Sigur, un stagiar ar putea prelua o parte din muncă, dar nu-i poți pune pe umeri responsabilități, nu-l poți folosi în munca administrativă. Și tu exact în aceste puncte ai nevoie acum de ajutor.

— Lasă-mă pe mine să hotărâsc asta. Dă-mi câteva zile și vom fi la zi cu rapoartele.

Era evident că Joe Pearson nu intenționa să cedeze. O'Donnell se așteptase să îi opună rezistență, dar nu-și imaginase că o va face atât de categoric. Oare pentru că nu dorea să împartă cu nimeni imperiul său, sau pur și simplu își proteja munca, temându-se că un tânăr l-ar putea submina? De fapt, lui O'Donnell nici nu-i trecuse prin minte să scape de Pearson. În domeniul anatomiei patologice, Pearson, cu experiența lui îndelungată, era greu de înlocuit. Scopul lui O'Donnell era să întărească secția și, de aici, bunul mers al spitalului. Poate că trebuia să explice mai clar.

— Joe, nu se pune problema unor schimbări majore. Nu a sugerat nimeni acest lucru. Tot tu vei conduce...

— În cazul acesta, lasă-mă să conduc singur secția, așa cum știu.

O'Donnell simți că-și pierde răbdarea. Poate că insistase prea mult acum. O să renunțe pentru o zi sau două și apoi va încerca din nou. Dorea să evite pe cât posibil o ceartă.

— Dacă aș fi în locul tău, eu aș mai reflecta.

— Nu am la ce reflecta.

Pearson salută scurt și ieși.

Așadar, asta este, gândi O'Donnell. Am delimitat câmpul de bătaie. Rămase gânditor — care va fi următoarea mișcare?

CINCI

Bufetul spitalului Trei Comitete era locul tradițional de întâlnire al personalului medical și al celorlalți angajați. Părea o rădăcină din care se ramificau toate secțiile și departamentele spitalului. Puține evenimente se petreceau în spital — avansări, scandaluri, demiteri, angajări — care să nu fie aflate și discutate la bufet, cu mult înainte de anunțul oficial.

Medicii foloseau în mod frecvent bufetul pentru „consultații interdisciplinare” cu colegii cu care se întâlneau rar, la câte o cafea. Acolo aveau loc discuții febrile; probleme serioase se tratau în timpul mesei, urmate de cele mai multe ori de note de plată încărcate pentru pacienți, sau de consultații oferite gratuit, după care pacienții se vindecau și nici prin gând nu le dădea prin ce canale ciudate li se stabilise tratamentul.

Existau și excepții. Câțiva medici titulari, care nu acceptau aceste relații formale și rezistau eroic eforturilor unor colegi de a-i atrage în discuții de caz. În asemenea situații, răspunsul clasic era „Cred că ar fi bine să discutăm acest caz în cabinetul meu”.

Gil Burtlett era unul dintre cei care refuzau aceste metode și, uneori, refuzul său era chiar brutal.

O istorie spunea că metodele sale personale de rezistență își aveau originea nu la bufet, ci la o petrecere. Gazda sa, o persoană importantă din Burlington, îl bombardase pe Burtlett cu întrebări despre bolile, reale și imaginare. Burtlett ascultase o vreme, apoi anunțase cu o voce puternică, ce acoperise conversațiile din cameră:

— Doamnă, din ceea ce spuneți, cred că aveți probleme cu menstruația. Dacă vreți să vă dezbrăcați acum, vă voi examina chiar aici.

Mulți considerau însă că, deși puteau să refuze să acorde consultații în afara cabinetului, schimbările de informații de la bufet reprezentau un echilibru între ceea ce dădeau și ce primeau, așa că o bună parte dintre medici foloseau o cale de mijloc pentru a pune capăt unei solicitări:

— Dacă doriți să aflați mai mult, mă puteți găsi la cabinetul meu particular.

De obicei, sala de mese era o zonă democratică, unde erau uitate sau ignorate gradele de specialitate. O excepție era poate practica de a așeza într-un colț mesele medicilor. Doamna Strughan, șefa secției de nutriție, trecea periodic prin acel loc, știind că cea mai mărunță plângere împotriva igienei ar fi adus cu sine o mulțime de necazuri.

Cu câteva excepții, medicii mâncau la aceste mese. Ceilalți însă, adică practicanții și internii, își afișau cu aroganță independența, alăturându-se asistentelor sau personalului administrativ.

Prin urmare, nu era un lucru neobișnuit cu Mike Seddons să se așeze la masa lui Vivian Loburton, care terminându-și mai repede timpul de practică, servea acum singură masa.

De la autopsia la care se întâlniseră cu zece zile în urmă, Vivian îl mai văzuse de câteva ori pe Mike Seddons și începuse să-i placă părul roșcat și mereu ciufulit al acestuia. Intuia că în foarte scurt timp îi va propune o întâlnire și, iată-l, acum era lângă ea.

— Bună!

— Bună! Îl salută stânjenită, pentru că tocmai mușcase cu poftă dintr-un picior de pui. Se șterse la gură și murmură rușinată: Scuză-mă.

— Nu-i nimic, nu te grăbi. Am venit să-ți fac o propunere.

Vivian termină de mestecat.

— Credeam că propunerile vin după mai mult timp.

Mike Seddons zâmbi șiret.

— Cum, n-ai auzit? Suntem în secolul vitezei. Nu avem timp pentru formalisme. Uite ce-ți propun: teatru poimăine, precedat de cină la Cuban Grill.

Vivian nu se putu abține:

— Ai bani?

Tot personalul auxiliar știa situația medicilor practicanți.

Seddons șopti teatral:

— Să nu spui nimănui, dar am dat lovitura. Pacienții care ne vin la autopsie, toți au dinți de aur în gură. Este o chestie simplă...

— Of, taci din gură, îmi strici prânzul.

Vivian mușcă din nou din copan, iar Seddons luă doi cartofi din farfuria ei.

— Mmm! Nu-i rău deloc! Ar trebui să mănânc mai des. Și acum, să-ți spun povestea. Scoase din buzunar două bilete. Privește-le bine, le-am primit împreună cu complimente de la un pacient. Un bilet mă anunța că este inclusă și cina la Cuban Grill.

— Ce ai făcut? Vivian era sincer curioasă. Operație pe cord?

— Nu. Săptămâna trecută am lucrat la urgențe. Am completat o jumătate de oră fișe în locul lui Frank Worth. A fost adus un tip cu o rană urâtă la mână și eu l-am cusut. Cu astea m-am trezit în cutia poștală. Râdea cu hohote. Worth este nebun de furie. A spus că nu mai pleacă niciodată din gardă. Ei, ce zici? Vii?

— Cu plăcere, spuse Vivian; și era sinceră.

— Grozav! Te iau din cămin la ora șapte. Bine?

În timp ce vorbea, Mike Seddons se trezi privind-o pe fată cu foarte mult interes. Brusc își dăduse seama că ea era mult mai mult decât o nutrișoară nostimă și niște forme rotunde. Când îl privea și îi zâmbea, îi dădea sentimentul că ascunde o căldură delicată. Gândi: aș fi

vrut să ne întâlnim chiar de astăzi, prea mult am de așteptat. Apoi, de undeva din străfundurile sufletului, auzi voci precaute: Ferește-te de încurcături! Amintește-ți politica, Seddons: iubește-le și lasă-le; fii fericit cu amintirile. Despărțirea este atât de tristă, dar atât de practică pentru a rămâne liber.

— Bine, acceptă Vivian. Poate că o să întârzii puțin, dar nu mult.

*

Trecuse o săptămână și jumătate de când Harry Tomaselli îi spusese lui O'Donnell că noua construcție a spitalului va începe în primăvară. Se aflau în biroul administratorului, el, Kent O'Donnell, și Orden Brown, președintele consiliului de administrație. Discutau probleme de interes imediat.

Cu câteva luni în urmă, cu un arhitect lângă ei, cei trei discutaseră planurile detaliate pentru fiecare secție care își avea locul ei în noua clădire. Dorințele șefilor de secție trebuiau analizate în funcție de bani și de posibilități.

Orden Brown a fost arbitrul, iar O'Donnell a fost legătura cu medicina. Ca de obicei, președintele fusese rigid și incisiv, dar cu un umor care-i mai îndulcise atitudinea. Uneori reușiseră să accepte în întregime cererile, alteori, când suspectaseră intenția de a clădi un imperiu personal, întrebările au fost profunde și revelatoare.

Un șef de secție, farmacistul șef, făcuse presiuni că dorește o toaletă personală, inclusă în proiectul biroului său. Când arhitectul i-a spus că toate grupurile sociale erau proiectate pe culoar, la zece metri de biroul lui, farmacistul a răspuns că zece metri sunt foarte mulți când suferi de o criză de diaree. Orden Brown i-a recomandat sec secția de medicină internă.

Câteva proiecte trebuiau refăcute din motive pur

financiare. Ding-Dong Bell, radiologul șef, argumentase convingător realizarea unei săli cine-radiografice, cu ajutorul căreia se putea îmbunătăți diagnosticul și tratamentul bolilor de inimă. Dar când au aflat că numai echipamentul costă cincizeci de mii de dolari, planul a fost respins, deși cu mult regret.

Dar acum, după ce se terminaseră proiectele generale, atenția era concentrată asupra unei probleme practice: de unde se puteau lua bani? Era responsabilitatea strictă a consiliului de directori, dar se aștepta ajutor și de la personalul medical.

— Noi sugerăm și o sumă fixă de bani pe care să o dea medicii, spuse Brown — șase mii de dolari de la medicii primari, patru mii de la asociați și două mii de la medicii asistenți.

O'Donnell fluieră ușor.

— Mă tem că vom avea câteva plângeri.

Brown zâmbi.

— Atunci, trebuie să ne străduim să le facem față.

— Bani pot fi dați în decurs de patru ani, Kent, interveni Tomaselli. Atâta timp cât vom avea niște angajamente scrise, vom putea împrumuta de la bancă.

— Mai este ceva, spuse Brown. Când se va afla în oraș că doctorii contribuie cu bani, vom primi mai mult și în fondul de donații.

— Și crezi că se va afla?

— Bineînțeles, zâmbi Brown.

O'Donnell se gândi că lui îi va reveni sarcina de a anunța personalul medical asupra hotărârii luate. Își și imagina expresiile grăitoare de pe chipurile oamenilor. Cei mai mulți dintre medici, ca majoritatea oamenilor din zilele noastre, trăiau numai din salarii. Sigur, nu vor fi obligați să dea contribuția, dar le va fi greu să refuze, mai ales când știau că tot ei vor avea multe de câștigat din reînnoirea spitalului. O mare parte dintre ei vor da întreaga sumă cerută și, așa cum este firea omului, vor face presiuni asupra celorlalți să participe și ei, să sufere

cu toții. Un spital era un viespar de subtilități și se găseau mii de posibilități pentru a face de nesuportat viața pentru un nonconformist.

Intuitiv ca întotdeauna, Harry Tomaselli îi întrerupse șirul gândurilor:

— Nu-ți face griji, Kent. O să-ți dau toate datele înainte de întâlnirea cu personalul. Or să ne fie foarte clare toate punctele care ar trebui argumentate. De fapt, îți garantez că după ce vei termina, mulți vor fi aceia care vor dori să depășească suma de contribuție.

— Nu te baza prea mult pe asta, zâmbi O'Donnell. Tocmai suntem pe punctul de a-i atinge pe doctori în punctul cel mai sensibil — buzunarul.

Tomaselli zâmbi. Știa că atunci când șeful chirurgiei apela în acest sens în fața personalului, el va fi incisiv și ferm ca întotdeauna. Se gândi, nu pentru prima dată, ce bine era să lucrezi cu o persoană ca O'Donnell. În ultimul spital unde lucrase, unde fusese administrator adjunct, președintele corpului medical era un om care se credea popular și își impunea opiniile în orice domeniu. Drept rezultat, în spital nu exista o conducere reală, iar standardele profesionale sufereau foarte mult.

Harry Tomaselli admira franchețea și iuțea deciziilor, pentru că acestea erau metodele pe care le aplica el însuși la spitalul Trei Comitate. Luând decizii rapide puteai uneori să greșești, dar, în general, rezolvai mult mai multe probleme și situația se îmbunătățea pe măsură ce trecea timpul. Rapiditatea de decizie și de acțiune erau lucruri învățate de Tomaselli cu mult timp în urmă, în sălile de tribunal, când nici prin cap nu-i trecea că destinul lui se va împlini într-un spital.

De la colegiu intrase direct la școala de drept și abia începuse practica când izbucnise războiul. Anticipând înrolarea, el se înscrișese în Marină și primise funcția de administrator medical. Mai târziu, când spitalele Marinei începuseră să se umple cu răniți, locotenentul Tomaselli s-a dovedit a fi un bun administrator, simțind din instinct

granița nevăzută dintre practica medicală și problemele administrative ale unui spital.

După război, pus în situația de a alege între viața de barou și munca de spital, a ales-o pe aceasta din urmă, înscriindu-se la Școala pentru administrarea spitalelor, de la Universitatea Columbia. A terminat școala tocmai în momentul în care lumea începea să înțeleagă importanța muncii de administrare a unui spital, ca o specialitate în sine, în care nu aveai nevoie de grade medicale.

Din acel moment crescuse brusc cererea de administratori competenți, și după doi ani de când devenise asistent, acceptase oferta lui Orden Brown.

Acum Harry Tomaselli era îndrăgostit de munca lui. Împărtășea opiniile lui O'Donnell în privința standardelor profesionale și îl respecta pe președintele Orden Brown. Ca administrator, era dator să se ocupe de toate serviciile spitalului — asistente, aripa cu camere de locuit, compartimentul mecanic, clădiri, anexe și toate celelalte — și să le aducă la standardele cerute de cei doi oameni pe care îi respecta. Și o făcea cu devotament, o făcea cu fler și cunoscând amănunțit tot ce se petrecea în spital. Aproape nimic nu-i scăpa lui Tomaselli. În fiecare zi, silueta bondoacă și îndesată putea fi văzută în toate cotloanele, vorbea cu asistentele, cu pacienții, cu portarii, cu funcționarii și bucătarii, de fapt vorbea cu toți care îi puteau spune ceva despre spital, îi puteau da sugestii. Ideile noi îi provocau o stare de frenezie; entuziasmul lui era transmis și celorlalți. Uneori, cu capul aruncat înainte, cu ochii strălucind în spatele lentilelor, vorbea degajat, mergea agitat și număra pe degete avantajele unei idei, pe măsură ce le enumera.

În toate aceste drumuri Harry Tomaselli nu scria niciodată nimic. Educația lui juridică îl învățase să adune toate faptele în minte și să le aibă pregătite. Dar după fiecare drum, avea imediat imaginea exactă a tuturor situațiilor și știa unde trebuie să acționeze administrația spitalului Trei Comitate.

Întotdeauna avea tact, și limbajul său nu supăra niciodată pe nimeni. Certă întotdeauna vehement, apoi vorbea vesel despre cu totul alte lucruri. Deși nu făcea risipă de cuvinte, referatele lui erau întotdeauna complete. Nu-i plăcea să dea afară angajații, și o făcea numai dacă era într-adevăr necesar. Spunea adesea șefilor de departamente: „Dacă cineva a lucrat la noi mai mult de o lună, avem o investiție în experiența lui. Este de datoria noastră să-l modelăm dacă putem, nu să aducem un alt om, care va face alte greșeli, la care nici nu ne-am gândit.” Pentru că această politică era cunoscută și respectată, moralul angajaților era ridicat.

Și totuși, în sistemul de organizare erau puncte slabe care îl îngrijorau. Știa că unele departamente puteau fi mai eficiente. Erau secții unde îngrijirea pacienților putea fi îmbunătățită. O mare parte din echipamentul învechit trebuia înlocuit. Existau echipamente noi — de exemplu blocul radiocinegrafic, cu care un spital trebuia în mod normal să fie dotat. Proiectul noii clădiri a spitalului urma să elimine unele din aceste deficiențe, dar nu pe toate. Ca și O'Donnell, știa și el că au în față ani de muncă și că unele obiective nu vor putea fi atinse. Omul încearcă întotdeauna puțin mai mult decât poate realiza.

Gândurile i-au fost întrerupte de Orden Brown. Președintele îi spunea lui O'Donnell:

— Bineînțeles că va trebui să inițiem un program de activități sociale, imediat ce vom începe campania de strângere de fonduri. Cred că ar fi un lucru bun, Kent, dacă te vom numi pe tine purtător de cuvânt la Clubul Rotary. Le putem spune ce vom realiza cu noua clădire, ce planuri de viitor avem și tot ce gândim.

O'Donnell, care nu putea suferi întrunirile publice, mai ales întrunirile pline de bonomie de la cluburi, era pe punctul de a face o grimasă, dar se controlă la timp.

— Dacă tu crezi că ne va fi de ajutor...

— Unul din oamenii mei face parte din consiliul directorilor executivi ai clubului, spuse Orden Brown. Am

să-i spun să se ocupe de asta. Ar fi bine ca acest discurs să marcheze începerea campaniei săptămânale. În săptămâna următoare am putea face același lucru la Kiwanis.

O'Donnell ar fi vrut să-i spună că are nevoie de timp și pentru chirurgie, altfel ar putea avea necazuri cu pacienții lui. Dar renunță.

— Apropo, continuă Orden Brown, ești liber la cină poimăine?

— Da, sunt, răspunse O'Donnell prompt. Îi plăceau cinele liniștite, de o demnitate formală, din casa președintelui.

— Aș dori să vii cu mine la Eustace Swayne. Văzându-l surprins, președintele continuă: Nu-ți face probleme, ești invitat. El m-a rugat să te anunț.

— Da, îmi va face plăcere să vin.

Și totuși, invitația făcută de cel mai încăpățânat membru al consiliului de conducere era neașteptată. Bineînțeles că-l întâlnise pe Swayne de câteva ori, dar nu îl cunoștea foarte bine.

— De fapt, sugestia a venit din partea mea spuse Brown. Aș vrea să vorbești cu el despre spital. Să-l faci să-ți înțeleagă unele idei, dacă va fi posibil. Să vă spun drept, uneori, el este o adevărată pacoste în cadrul consiliului. Bine, dar asta o știți și voi.

— Am să fac tot posibilul.

Acum, când știa despre ce este vorba, lui O'Donnell nu-i făcea plăcere să se amestece în politica consiliului de conducere. Până acum reușise să se țină departe de ei. Dar nu-l putea refuza pe Orden.

Președintele își luă servieta și se pregăti de plecare. Tomaselli și O'Donnell se ridicară odată cu el.

— Nu va fi decât o mică întrunire, spuse Orden pe neașteptate. Vreo șase persoane. Ce-ar fi să te luăm noi din oraș? Te sun eu înainte de a pleca de acasă.

O'Donnell murmură un mulțumesc încurcat și președintele plecă.

Imediat după ce se închise ușa în urma lui Orden Brown, frumoasa Kathy Cohen, secretara lui Tomaseili, intră agitată:

— Vă rog să mă scuzați că vă întrerup!

— Ce s-a întâmplat, Kathy?

— Așteaptă la telefon un domn, care insistă să discute cu tine, îi spuse ea administratorului. Un domn Bryan.

— Acum sunt ocupat cu domnul O'Donnell. Îl sun eu mai târziu.

Tomaselli era surprins. De obicei nu trebuia să-i spună lui Kathy lucruri atât de elementare.

— Și eu i-am spus la fel, domnule Tomaselli. Fata era stânjenită. Dar este foarte insistent. Spune că este soțul unei paciente. M-am gândit că ar trebui să vă anunț.

— Poate că ar trebui să vorbești eu el, Harry. O'Donnell îi zâmbea fetei. Scap-o pe Kathy de insistențele lui. Eu mai aștept puțin.

— Bine, cedă administratorul și ridică receptorul.

— Este pe linia patru. Kathy mai așteaptă puțin, până se făcu legătura, apoi ieși.

— Da, administratorul spitalului. Tomaselli vorbea prietenos. Apoi se încruntă ascultând ce i se spunea de la celălalt capăt al firului.

O'Donnell auzea cum trosnește membrana telefonului. Auzi câteva cuvinte: „Situatie neplăcută... greutăți pentru familie... ar trebui făcută o anchetă”.

Tomaselli acoperi receptorul cu mâna și încercă să mimeze câteva explicații pentru O'Donnell; „Fierbe de furie. Ceva în legătură cu soția lui. Nu înțeleg nimic...” Mai ascultă câteva minute, apoi spuse:

— Domnule Bryan, ce-ar fi să începeți cu începutul. Spuneți-mi absolut totul. Luă un creion și o hârtie și continuă: Da, domnule. Acum vă rog să-mi spuneți când a fost internată soția dumneavoastră? Membrana trosni din nou, iar administratorul luă notițe. Și cine a fost

doctorul care a preluat-o? Din nou notă. Și data externării? Pauză. Da, înțeleg.

O'Donnell auzi: „Nu am nici o satisfacție”; apoi Tomaselli vorbi din nou:

— Domnule Bryan, eu nu-mi amintesc acest caz, dar voi cerceta amănunțit. Vă promit. Ascultă un moment, apoi răspunse: Da, domnule, știu ce înseamnă o taxă de spitalizare pentru o familie. Dar, știți, spitalul nu obține profituri.

O'Donnell auzi din nou vocea din telefon, dar era mai calmă, fusese receptivă la tonul conciliant folosit de Tomaiselli.

— Știți, domnule, medicul este cel care hotărăște cât timp stă un pacient în spital. Cred că ar trebui să mai vorbiți o dată cu medicul soției dumneavoastră, iar eu îl voi ruga pe casier să controleze amănunțit fiecare articol scris pe nota de plată. Mai ascultă puțin, apoi închise: Mulțumesc, domnule Bryan. La revedere.

Închise telefonul, rupse din carnet pagina cu notițe și o așeză pe o mapă pe care scria „Dictare”.

— Care-i necazul? întrebă O'Donnell indiferent. Într-un spital mare, plângerile privind taxele nu erau o noutate.

— Pretinde că soția lui a fost ținută prea mult în spital. Acum, pentru a plăti nota de plată trebuie să facă datorii.

— De unde știe el că a fost ținută prea mult? se răsti O'Donnell.

— Spune că a verificat. Ce naiba o fi însemnând asta? răspunse Tomaselli gânditor. Poate că a fost absolut necesar, dar femeia a stat într-adevăr aici trei săptămâni.

— Și?

— În mod normal nu m-ar preocupa problema. Dar în ultima vreme am avut un număr neașteptat de mare de astfel de plângeri. Nu toate au fost atât de vehemente ca aceasta, dar toate s-au referit la aceeași problemă.

Un gând îl fulgeră pe O'Donnell: Patologia.

— Cine a fost medicul curant?

Tomaselli își privi notițele.

— Reubens.

— Să încercăm să-l găsim și să rezolvăm problema, acum.

Tomaselli apăsă butonul interfonului:

— Kathy, încearcă să-l localizezi pe doctorul Reubens.

Așteptară în tăcere. Pe coridor se auzea vocea blândă a fetei „Doctor Reubens. Doctor Reubens”. După un moment, telefonul sună și Tomaselli ridică receptorul. Ascultă puțin, apoi i-l întinse lui O'Donnell.

— Reub? Sunt Kent O'Donnell.

— Cu ce te pot ajuta, Kent? Întrebă vocea precisă și disciplinată a lui Reubens, unul dintre medicii primari ai spitalului.

— Ai o pacientă... privi notițele lui Tomaselli... doamna Bryan?

— Da. Ce s-a întâmplat? Iar s-a plâns soțul ei?

— Știi?

— Sigur că știu. Reubens era enervat. Personal, eu cred că are motive să se plângă.

— Care-i povestea Reub?

— Povestea? Am internat-o pe doamna Bryan pentru că era suspectă de cancer la sân. I-am extirpat tumoarea. A reieșit că este benignă.

— Și atunci, de ce ai ținut-o aici trei săptămâni?

În timp ce punea întrebarea, O'Donnell se gândi la chinul prin care trebuia să treacă cu Reubens, căruia îi scotea cuvintele cu cleștele.

— Păi, întreabă-l pe Joe Pearson!

— Ar fi mai simplu dacă mi-ai spune tu, Reub. La urma urmei, femeia este pacienta ta.

După un moment de tăcere, vocea se auzi iar:

— Bine. Ți-am spus că tumoarea era benignă. Dar am descoperit asta după două săptămâni și jumătate. Atât timp i-a trebuit lui Pearson să o pună la microscop.

— I-ai amintit că trebuie să facă analiza?

— Dacă nu l-am căutat de douăzeci de ori, nu l-am căutat niciodată. Probabil că mă ținea și mai mult, dacă nu-l băteam la cap.

— Și de aceea ai ținut-o pe doamna Bryan trei săptămâni?

— Normal. Vocea din receptor avea o notă de sarcasm. Sau crezi cumva că ar fi trebuit să o externez?

Reubens are motive să se poarte așa, gândi O'Donnell. Evident a fost pus într-o situație jenantă. Dacă externa pacientă, era posibil să o cheme înapoi pentru o altă operație, așa cum i se întâmplase lui Bill Rufus. Pe de altă parte, orice zi în spital însemna o greutate financiară pentru familie. Răspunse echilibrat:

— Nu cred nimic, Reub. Fac doar o anchetă.

Evident situația i-a dat multe bătăi de cap lui Reubens:

— Atunci vorbește și cu ceilalți medici. Nu sunt eu singurul. Știi ce a pățit Bill Rufus?

— Știu. Să-ți spun drept, mă gândeam că în ultima vreme lucrurile s-au mai îmbunătățit.

— Chiar dacă ar fi așa, este imperceptibil. Ce propui să facem cu nota de plată a lui Bryan?

— Mă tem că nu putem face nimic. La urma urmei, soția lui a stat aici trei săptămâni. Bugetul spitalului este foarte restrâns, știi și tu.

O'Donnell se întrebă care va fi reacția lui Reubens când va auzi că va trebui să contribuie cu șase mii de dolari la clădirea nouă a spitalului.

— Păcat. Soțul are posibilități modeste, este dulgher, sau cam așa ceva, muncește mult. Nu are asigurare socială. Banii ăștia îi vor îngloda în datorii pentru mult timp.

O'Donnell nu răspunse, se gândea deja la ce îl aștepta.

— Ei? Asta-i tot?

— Da, Reub, asta-i tot. Îi întinse receptorul lui

Tomaselli.

— Harry, vreau să convoc o ședință astăzi după-amiază. O'Donnell era hotărât. Să încercăm să aducem medicii primari. Ne întâlnim aici. Aș dori să participi și tu.

— Se rezolvă.

O'Donnell enumera în gând numele medicilor.

— Să vină neapărat Harvey Chandler, este bine să vină și Bill Rufus și Reubens. Ah, da, și Charlie Dornberger ne-ar putea fi de folos. Câți sunt?

Administratorul numără:

— Șase, inclusiv tu și eu. Nu o chemi și pe Lucy Grainger?

O'Donnell ezită, apoi acceptă.

— Bine, să fim șapte.

— Ordinea de zi? întrebă Tomaselli.

— Nu avem nevoie. Discutăm o singură problemă : schimbări la Patologie.

*

Când administratorul menționase numele lui Lucy Grainger, O'Donnell ezitase dintr-un singur motiv: își reamintise întâlnirea cu Lucy, cu o seară în urmă.

Se întâlniseră să servească cina — el o invitasese în ziua ședinței despre mortalitate — la Grădina cu palmieri, din hotelul Roosevelt. A fost o seară plăcută și relaxantă, au vorbit despre viața lor, prietenii comuni și experiențe din și în afara medicinei.

După aceea, O'Donnell o condusese pe Lucy acasă. Lucy se mutase de curând într-un apartament spațios din cartierul Benvenuto Grange.

— Cred că nu refuzi un pahar, nu?

A lăsat mașina portarului și l-a rugat să o parcheze, apoi au urcat împreună. Ea a deschis ușa și a aprins lumina. Era un interior plăcut, mobilat cu gust.

— Să pregătesc un cocktail.

Stătea cu spatele la el.

— Lucy, nu te-ai căsătorit niciodată?

— Nu, răspunse ea fără să se întoarcă.

— M-am întrebat uneori de ce.

— Simplu. Nu prea m-a cerut nimeni în căsătorie. Se întoarse și-i întinse paharul. Dacă mă gândesc bine, continuă ea, am avut de fapt o singură cerere — adică, una mai importantă. Eram mult, mult mai tânără atunci.

— Și răspunsul tău a fost „nu”?

— Doream să fac o carieră strălucită în medicină. La vremea aceea mi se părea o problemă extrem de importantă. Nu prea făcea casă bună cu căsnicia.

— Îți pare rău?

— Nu, nu chiar. Am realizat ceea ce mi-am dorit și am avut multe satisfacții. Uneori oamenii se întreabă cum le-ar fi decurs viața dacă ar fi luat alte hotărâri, dar, la urma urmei, asta stă în firea omului, nu?

— Cred că da. O'Donnell se simțea impresionat într-un mod foarte ciudat. Avea un sentiment profund de tandrețe față de Lucy, o senzație de liniște sufletească și duioșie. Se gândea că ar fi trebuit să fie înconjurată de copii. Acum, întrebă el, ai aceleași păreri despre căsnicie și medicină?

— Acum nu mai sunt dogmatică. Măcar atâta lucru am învățat de la viață.

O'Donnell se întreabă în gând care-ar fi punctul lui de vedere asupra căsătoriei sale cu Lucy. Ar putea exista dragoste și împlinire? Sau, fiecare dintre ei aveau acum propria carieră și era prea târziu pentru o schimbare? Dacă ar fi căsătoriți, cum și-ar petrece ei doi timpul liber? Ar discuta despre lucruri intime și casnice, sau despre problemele spitalului, servind în loc de desert fișe de observații și diagnostice? El, de exemplu, în loc să-și clădească un sanctuar al liniștii, ar prefera o continuare a problemelor sale profesionale zilnice?

— Întotdeauna am fost convins că avem multe lucruri în comun, spuse O'Donnell cu voce tare.

— Da, Kent. Și eu.

Și-a terminat paharul și se ridicase să plece. Știa că amândoi spusese mai mult decât ar fi vrut, nu cuvinte simple și banale. Acum, el avea nevoie de timp să reflecteze și să-și limpezească gândurile. Erau prea multe în joc pentru a lua o hotărâre pripită.

— Știi, Kent, nu trebuie neapărat să pleci. Dacă vrei, rămâi, îi spusese atunci Lucy, simplu, iar el știuse că dacă va rămâne, ce se va întâmpla după aceea va depinde numai de el.

O parte din el îi șoptea să rămână, dar obișnuința și prudența au câștigat. I-a luat mâinile și i le-a strâns cu blândețe.

— Noapte bună, Lucy. Hai să ne mai gândim la toate astea.

Când ușile liftului s-au închis, Lucy încă mai stătea în pragul apartamentului ei.

ȘASE

— V-am rugat să veniți aici, spuse O'Donnell colegilor așezați în jurul mesei, pentru că am nevoie de ajutorul vostru într-o problemă pe care doresc să o rezolv. Dintre cei invitați, numai Reubens lipsea pentru că era în operație. Cred că știm cu toții că lucrurile nu merg bine la Patologie. Cred, de asemenea, că veți fi de acord cu mine când spun că este atât o problemă personală, cât și una medicală.

— Ce fel de problemă? întrebă Charlie Dornberger. În timp ce vorbea, bătrânul obstetrician își umplea pipa. Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui, Kent.

O'Donnell se așteptase la o asemenea reacție. Știa că Dornberger și Pearson erau prieteni buni. Răspunse politicos:

— Aș dori să mă asculți până la capăt, Charlie. Voi

încerca să fiu foarte explicit.

Metodic, aborda toate aspectele problemei — întârzierea rapoartelor chirurgicale, presiunea crescândă pe care o făcea spitalul asupra laboratorului patologic, îndoielile sale că Joe Pearson putea face față singur unui asemenea volum de muncă. Relată incidentul cu pacientul lui Bill Rufus, întorcându-se spre acesta pentru confirmare și apoi reclamația pe care o primise Reubens. Le povesti discuția pe care o avusese personal cu Pearson și refuzul bătrânului de a accepta un al doilea medic patalog în secție. Încheie spunând:

— Sunt convins că avem nevoie de un patalog care să-l ajute pe Joe. Am nevoie de sprijinul vostru pentru a-l coopta.

— Și pe mine mă îngrijorează situația de la Patologie, comentă prompt Harvey Chandler, șeful secției Medicină internă. Ca de obicei, cele mai simple afirmații făcute de el erau rostite cu pompă. Dar situația ar putea deveni delicată, dacă Joe Pearson se poartă așa. La urma urmei el este șeful secției și noi trebuie să evităm orice sugestie care i-ar putea submina autoritatea.

— De acord cu tine, spuse O'Donnell, de aceea am nevoie de ajutorul vostru. Bătu cu degetele în masă. Am nevoie de ajutor să-l convingem pe Joe că sunt necesare câteva schimbări.

— Nu sunt sigur că-mi place felul în care o facem, interveni Bill Rufus.

— De ce Bill? O'Donnell observă că astăzi Bill purta o cravată de-a dreptul decentă. Avea numai trei culori în loc de patru.

— Nu cred că un număr restrâns de oameni, cum suntem noi acum, avem dreptul să ne întâlnim și să discutăm despre schimbări la Patologie. Rufus își privi pe rând colegii. Bineînțeles că și eu am avut neînțelegeri cu Joe Pearson. Cred că toți am avut. Dar asta nu înseamnă că voi accepta să fac parte dintr-o conspirație făcută pe la colțuri pentru a-l elimina.

O'Donnell era bucuros că se ivise această ocazie, era pregătit.

— Dați-mi voie să vă spun în mod categoric că nu am intenția — nici eu, nici altcineva — să-l elimin pe doctorul Pearson, așa cum ai spus tu, și îl privi pe Rufus. Urmă un murmur aprobator. Să punem; problema altfel. Se pare că există ideea, în opinia generală, că o schimbare la Patologie este necesară. Să ne gândim numai la rapoartele chirurgicale. Orice zi de întârziere înseamnă pericol pentru viața pacientului. Nu trebuie să mai spun asta.

— Și să nu uităm, interveni Tomaselli, că fiecare zi de întârziere ne ocupă un pat de spital, de care avem foarte mare nevoie. Lista de așteptare pentru internări este extrem de lungă.

O'Donnell preluă ideea din zbor și continuă:

— Sigur, în loc să procedez așa, aș fi putut să convoc consiliul executiv. Îl voi convoca, dacă va fi nevoie, dar cred că știți ce s-ar putea întâmpla. Joe este membru al acestui consiliu și, cunoscându-l pe Joe, orice discuție se va transforma într-o ceartă. În această situație, presupunând că forțăm nota, ce vom avea de câștigat? I-am demonstra lui Joe Pearson că nu mai este șeful secției. Iar medical și din orice alt punct de vedere — așa cum a spus și Harvey — ne vom submina pe noi înșine și activitatea spitalului.

O'Donnell se gândi și la ceea ce nu le putea spune celorlalți, că Pearson avea influență asupra membrilor consiliului și că vor putea exista repercursiuni dacă s-ar isca o ceartă.

— Nu spun că sunt de acord cu tine, dar ce ne propui? Întrebarea veni de la Charlie Dornberger, care puncta cuvintele cu câte un inel de fum.

Rufus se enervă.

— Să ne grăbim puțin, peste scurt timp nici nu vom mai putea respira aici. Ai importat balebă de cămilă, Charlie?

În timp ce bărbații zâmbeau, O'Donnell se hotărî să atace problema direct:

— Sugestia mea este, Charlie, ca tu să-l abordezi pe Joe, în numele nostru.

— Ah, nu!

Reacția lui Dornberger fusese anticipată de O'Donnell, care continuă persuasiv:

— Charlie, știm că ești prieten apropiat cu Joe, și la asta m-am gândit când te-am invitat aici. Tu l-ai putea convinge.

— Cu alte cuvinte, vrei ca eu să dezgrop securea de război, spuse Dornberger amărât.

— Charlie, nu este o secure de război, crede-mă.

Charles Dornberger ezită. Observă că toți ceilalți îl priveau, așteptându-i răspunsul. Cumpănea în sinea lui: să facă sau nu ceea ce-i cerea O'Donnell? Era sfâșiat de sentimente conflictuale — preocuparea pentru bunul mers al spitalului și prietenia lui cu Joe Pearson.

Într-un fel, ceea ce auzise despre starea de lucruri de la Patologie nu era chiar o noutate; era un lucru pe care-l bănuia de mult timp. Totuși, cele două incidente cu Rufus și Reubens pe care le povestise O'Donnell îl șocaseră efectiv. Dornberger mai știa că O'Donnell nu ar fi convocat această ședință, dacă nu ar fi fost foarte îngrijorat, și avea încredere în discernământul lui.

În același timp, însă, Dornberger ar fi vrut să-l ajute pe Joe Pearson, dacă ar fi putut, și exact în acele momente ura succesiunea de evenimente care păreau că îl acuză pe bătrânul patolog. Totuși, O'Donnell păruse sincer când spusese că nu avea intenția să-l elimine pe Pearson, iar ceilalți fuseseră de acord cu el. Poate că ar putea fi el intermediar. Poate că așa l-ar putea ajuta mai bine pe Joe.

Dornberger își privi pe rând colegii.

— Cererea voastră este unanimă?

— Eu țin foarte mult la Joe, interveni Lucy Grainger. Cred că toți ținem la el. Dar sunt convinsă că trebuie să

schimbăm ceva la Patologie.

Era prima dată când vorbea Lucy. Și ea se gândise mult la întâlnirea cu Kent O'Donnell. Ceea ce se întâmplase între ei o tulburase profund, lucru care nu i se mai întâmplase de ani de zile. Se întrebasese dacă nu cumva se îndrăgostise, apoi își spusese, convinsă doar pe jumătate, că acele cuvinte frumoase se potriveau foarte bine cu tinerii înfocați, dar la vârsta ei, având independență, maturitate și practică profesională, trebuia să-și controleze asemenea emoții. Totuși, acum, în acest moment, Lucy se simțea în stare să separe sentimentele personale de cele profesionale și să se gândească la problema laboratorului patologic. În medicină înveți repede să faci asemenea distincții: să nu te mai gândești la unele lucruri atunci când trebuie să iei hotărâri importante.

O'Donnell îl privi pe Rufus.

— Ei, Bill?

— Bine, dacă Charlie acceptă să discute personal cu Pearson, sunt de acord.

Urma Harvey Chandler.

— După părerea mea, aceasta este cea mai bună soluție pentru a rezolva problema. Charlie, faci un adevărat serviciu și nouă și spitalului.

— Bine, e în regulă, spuse Dornberger, să văd ce pot face.

Urmă un moment de liniște și O'Donnell simți ușurarea din sufletele celorlalți. Știa că toți au înțeles bine problema și, măcar acum, vor face cu toții ceva. Apoi, dacă acum nu vor reuși, va trebui să recurgă la metode mai directe. Uneori, reflectă el, ar fi mai simplu dacă protocolul medical nu ar fi atât de complicat.

În industrie, dacă un om nu-și face bine meseria, îl dai afară. Dacă vrei ca el să-și ia un ajutor, îi spui s-o facă și atât. Dar în medicină și într-un spital, nu poți fi atât de direct. Limitele autorității sunt rareori foarte bine delimitate. Mai important, însă, este faptul că eziți să iei

măsurile drastice, pentru că aici nu este vorba doar de o slujbă, este ceva mai mult. Pui sub semnul întrebării capacitatea unui om care, ca și tine, depinde de reputația lui profesională. Problemă delicată, în care o singură decizie poate afecta viitorul și viața unui coleg medic. De aceea procedezi cu prudență, păstrezi limitele și ascunzi ochiului public astfel de lucruri.

Harry Tomaselli rupse tăcerea:

— Să înțeleg că trebuie să caut un medic patolog?

— Cred că trebuie să începem să căutăm, răspunse O'Donnell, apoi privi pe ceilalți: Cred că cei mai mulți dintre noi avem contacte cu anumite persoane. Dacă auziți de cineva, un medic bun, care și-a terminat stagiul, aș dori să mă anunțați.

— Nu prea sunt patologi pe toate drumurile, comentă Rufus.

— Știu. Nu va fi ușor. Un motiv în plus să-l abordăm pe Joe cu foarte mult tact.

Harry Tomaselli deschise un sertar, din care scoase un dosar.

— Poate că vă interesează ce am eu aici.

— Ce ai tu acolo? întrebă Harvey Chandler.

— Am primit de curând „lista deschisă” cu medici patologi. Să vă spun drept, am anticipat ceva și am cerut-o. Este un nume care a apărut de o săptămână, sau două.

— Pot să văd? întrebă O'Donnell. Știa că așa numita „listă deschisă” circula periodic prin spitale, la cerere. Conținea informații asupra patologiilor disponibili și a persoanelor autorizate să le reprezinte. Exista și o așa-zisă „listă închisă”, dar era confidențială, deținută de Societatea Medicilor Patologi. Pe „lista închisă” erau nume de medici nemulțumiți de angajamentele pe care le aveau și care încercau discret să facă o schimbare. În astfel de cazuri, un spital anunța Societatea că are nevoie de patologi și persoanele de pe „lista închisă” erau anunțate. Dacă dorea, un medic putea lua direct legătura cu

spitalul. Cu toate acestea, O'Donnell știa că numirile de medici patologi se făceau pe bază de contact personal și recomandări.

Privi lista primită de la administrator. Cel vizat se numea David Coleman, de treizeci și unu de ani. O'Donnell ridică o sprânceană când citi recomandarea lui Coleman. Absolvent *Magna Cum Laude* la NYU. Intern la Bellevue. Doi ani în armată, la Patologie. Cinci ani de specializare în Patologie la trei dintre cele mai bune spitale. Iată un om care avea o foarte bună pregătire. Îi dădu hârtia lui Rufus.

— Mă îndoiesc sincer că ne-ar accepta pe noi, îi spuse lui Tomaselli. Dacă ne gândim numai la ce salariu îi putem plăti, față de ce calificare are el. O'Donnell știa dintr-o discuție anterioară cu administratorul că salariul nu va fi mai mare de zece mii de dolari pe an.

Rufus îi privi.

— Sunt de acord. Omul ăsta poate alege spitale în orașele mari. Rufus îi întinse hârtia lui Harvey Chandler.

— De fapt... Tomaselli se opri; era neobișnuit de precaut, căutând cuvintele potrivite.

O'Donnell îl privi curios.

— Ce s-a întâmplat, Harry?

— Păi, de fapt, aș vrea să vă spun că doctorul Coleman este interesat de spitalul nostru. Tomaselli se opri din nou. Cred că a auzit de planurile noastre de dezvoltare.

O'Donnell sparse tăcerea de gheață.

— De unde știi tu?

— Știu pentru că am corespondat cu el.

— Nu este puțin cam neobișnuit, Harvey?

— Poate că a fost prematur, dar după ce a venit asta... și arată lista care acum era la Lucy, i-am scris eu doctorului Coleman. Bineînțeles că nu am spus nimic definitiv. A fost doar o tentativă de cunoaștere, l-am testat. Îl privi pe O'Donnell. Am făcut-o după discuția noastră de acum câteva săptămâni, îți amintești, Kent?

— Da, îmi amintesc.

Ar fi vrut ca Harry să-l fi informat despre acest demers. Sigur, ca administrator, Tomaselli putea corespunda cu oricine dorea. Nu angajase spitalul în nici un fel. Corespondența fusese confidențială. Poate că fusese o mutare bună din partea lui.

— Spui că este interesat?

— Da, ar dori să vină să ne cunoască. Dacă nu se iveau discuția de astăzi, oricum intenționam să-ți spun.

Dornberger avea din nou lista și o bătea cu arătătorul.

— În legătură cu asta, ce ați vrea să fac eu?

O'Donnell îi privi pe ceilalți, așteptând de la ei o confirmare.

— Cred că ar trebui să iei hârtia cu tine, Charlie. Și te sfătuiesc să i-o arăți și lui Joe Pearson.

ȘAPTE

Într-o anexa a sălii de autopsie, Roger McNeil, patologul stagiar, era aproape pregătit pentru analiza comparativă. Pentru a începe, nu mai lipsea decât doctorul Joseph Pearson.

La Trei Comitate, ca în multe alte spitale, analiza comparativă era a doua treaptă după autopsie. Cu o jumătate de oră în urmă, George Rinne, administratorul morgii, adusese organele luate de la cele trei autopsii care se făcuseră la începutul acelei săptămâni. Două seturi de organe stăteau acum în vasele de email, iar lângă ele, în vase de sticlă, erau creierele umane. Analiza comparativă se făcea întotdeauna pe masa din piatră, pe care era fixată o chiuvetă și deasupra căreia era un furtun cu apă. Acum, apa curgea peste cele două seturi de organe, spălând formolul în care fuseseră conservate.

McNeil privi în jurul său, făcând o ultimă verificare.

Pearson era irascibil dacă nu avea totul la îndemână. Îi trecu prin minte că sala în care își desfășurau munca era macabră, mai ales acum, cu aceste organe înșirate, dar mai ales după cum vor arăta ele peste câteva minute, mai rău ca într-un abator. Fusesse în săli de disecție unde totul strălucea și era fără pată, dar acesta era un mod de lucru modern, care nu ajunsese până la Trei Comitate, cel puțin nu aici, la secția de patologie. Auzea zgomotul familiar de pași târșiți și îl văzu pe Pearson intrând, învăluit ca de obicei într-un nor de fum.

— Nu am timp de pierdut. Pearson nu se pierdea niciodată în introduceri. A trecut o săptămână și jumătate de la discuția cu O'Donnell și tot suntem în urmă cu rapoartele. După ce terminăm aici, doresc o informare asupra rapoartelor chirurgicale nerezolvate. Care este primul caz? În timp ce vorbea, își legă șorțul de cauciuc și își puse mânușile de cauciuc. Când termină, se apropie de mijlocul mesei și se așează. McNeil se așează pe un scaun de partea cealaltă a mesei și privi prin dosare.

— Femeie, cincizeci și cinci de ani. Cauza decesului anunțată de medic, carcinom la sân.

— Să văd și eu, și Pearson întinse mâna după dosar. Uneori stătea cuminte și asculta liniștit, în timp ce stagiarul îi descria cazul; alteori, dorea să citească singur. În asemenea situații era imprevizibil.

— Hmm! Lăsa din mână dosarul și dădu drumul la apă.

Apoi căută în grămada de organe și scoase inima. O deschise, folosindu-se de amândouă mâinile.

— Tu ai tăiat-o?

Stagiarul negă din cap.

— Te cred. Pearson privi din nou organul. Seddons?

Fără tragere de inimă, McNeil aprobă. Observase și el că inima era tăiată urât.

— Parcă este semnul lui Zorro. Pearson rânji iritat. Parcă s-a luptat cu ea. Apropo, unde este Seddons?

— Cred că la chirurgie. O operație la care vrea să

asiste.

— Spune-i din partea mea că atâta timp cât un stagiar este numit să lucreze la Patologie, doresc să participe la toate analizele comparative. Bine, hai să începem.

McNeil își fixă carnețelul pe genunchi și se pregăti de scris. Pearson dicta:

— Inima arată o ușoară deformare și o îngroșare a valvei mitrale. O vezi? Ridică organul și i-l arată.

— Da, văd, spuse McNeil aplecându-se peste masă.

— Arterele sunt scurte și îngroșate. Pare să fi avut reumatism. Totuși nu aceasta este cauza decesului.

Tăie o bucățică de organ și o așeză într-un borcan cu etichetă, de mărimea unei călimări cu cerneală. Va fi examinată la microscop, mai târziu. Apoi, cu ușurința unei îndelungate experiențe, aruncă organul într-un vas de sub masă. Mai târziu, în aceeași zi, acesta va fi curățat, iar conținutul lui va fi incinerat.

Acum Pearson cerceta plămânii. Deschise primul plămân ca pe copertile unei cărți și începu să-i dicteze lui McNeil:

— Plămânul prezintă multe nodule metastazice. Îi arată din nou și stagiaryului. Tocmai se ocupa de al doilea plămân, când ușa se deschise brusc.

— Sunteți ocupat, domnule doctor?

Pearson se întoarse iritat. Era Carl Bannister, tehnician primar la laboratorul patologic. În spatele lui, pe coridor, se vedea o altă siluetă.

— Bineînțeles că sunt ocupat. Ce dorești? Îi vorbea pe un ton certăreț, pe care îl folosea de obicei în relațiile cu Bannister. De-a lungul anilor se obișnuiseră amândoi cu el; o atitudine cordială ar fi stârnit suspiciuni acum.

Bannister nu se lăsă impresionat. Se întoarse spre silueta din spatele lui.

— Intră. Apoi Pearson auzi: Acesta este John Alexander. Vă amintiți de el, noul nostru laborant. L-ați angajat acum o săptămână. Începe lucrul astăzi.

— Ah, da, uitasem că astăzi începe. Intră. Pearson era mai prietenos cu el decât cu Bannister.

Poate că nu vrea să-l sperie pe proaspătul angajat chiar din prima zi, gândi McNeil. Îl privi curios pe noul sosit. Cam douăzeci și doi de ani, își dădu în gând cu părerea. Mai târziu avea să afle că ghicise perfect.

Auzise că Alexander abia terminase colegiul și avea o diplomă în tehnologie medicală de laborator. Ei bine, le trebuia o asemenea persoană aici. Bannister nu era Louis Pasteur.

McNeil îl privi pe laborantul în vârstă. Ca de obicei, avu impresia că era un Pearson în miniatură. Trupul adus de spate era acoperit parțial cu un halat pătat. Halatul nu era încheiat și hainele de dedesubt erau șifonate și uzate. Bannister era aproape chel, iar firele de păr care mai rezistaseră, erau ignorate complet.

McNeil cunoștea povestea lui Bannister. Venise la Trei Comitate cu un an, sau doi după Pearson. Era specialist, dar Pearson îi dăduse tot felul de munci — funcționar la registratură, curier, om de serviciu. Cu timpul, Bannister învățase multe și devenise practic mâna dreaptă a lui Pearson.

Oficial, Bannister se ocupa de serologie și biochimie. Dar era în secție de atât de mult timp, încât putea face orice — și făcea de cele mai multe ori, ajutându-i pe tehnicienii din laborator. Din această cauză, Pearson îl însărcinase cu multe probleme administrative, lăsându-i practic în grijă toți tehnicienii laboratorului.

McNeil gândi că dacă Bannister ar fi avut posibilitatea să învețe, ar fi ajuns mult mai bine. Așa cum stăteau lucrurile, însă, McNeil îl considera pe Bannister un om cu multă experiență practică, dar total lipsit de educație teoretică. Din câte observase stagiarul, munca lui Bannister era mai mult intuitivă. Făcea teste chimice dar nu le înțelegea suportul științific. McNeil se gândise de multe ori că acest lucru putea deveni periculos într-o zi.

Alexander era bineînțeles într-o cu totul altă poziție. Avea trei ani de colegiu, ca toți tehnicienii din ziua de azi. Cuvântul „tehnician” era sensibilitatea oamenilor de tipul lui Bannister. Pearson îi făcu semn lui Alexander să se așeze pe scaunul de lângă el.

— Ia loc, John!

— Mulțumesc domnule doctor. În halatul de un alb strălucitor, cu hainele curate și perfect călcate, tânărul forma un contrast izbitor cu Pearson și Bannister.

— Crezi că o să-ți placă aici? Pearson studia plămânul pe care îl ținea în mână.

— Sunt sigur, domnule.

Drăguț copil, gândi McNeil. Pare cinstit.

— Ei bine, John, vei descoperi că noi avem anumite metode de a rezolva anumite lucruri. Poate că nu vor semăna cu felul în care ai fost obișnuit tu, dar pentru noi sunt eficiente.

— Înțeleg, domnule doctor.

Oare? gândi McNeil. Oare chiar înțelegi ce vrea să-ți comunice bătrânul? — că nu dorește schimbări, că nu vrea să ne pierdem timpul cu idei noi luate din școli, că nimic din această secție nu se va schimba fără binecuvântarea lui.

— Unii spun că suntem demodați, continuă Pearson. În felul lui era destul de prietenos. Dar eu cred în metodele deja testate, sigure. Ce zici, Carl?

Chemat la apel, Bannister se grăbi să răspundă.

— Așa este, domnule doctor.

Pearson termină de examinat plămânul și îl aruncă în vasul de sub masă. Ca la loterie, scoase dintre organe un stomac. Mormăi ceva, apoi i-l arătă lui McNeil.

— Îl vezi?

— L-am mai văzut. Îl avem notat.

— Bine, și Pearson începu să dicteze: Prezintă ulcer peptic, exact sub inelul piloric, în duoden.

Alexander se aplecă puțin, să vadă mai bine. Pearson văzu mișcarea și-i arătă organul.

— Te interesează disecția, John?

— Întotdeauna m-a interesat anatomia, domnule doctor, răspunse tânărul cu respect.

— Și munca de laborator.

McNeil simți că bătrânul este încântat. Anatomia patologică fusese prima lui dragoste.

— Da, domnule.

— Ei bine, acestea sunt organele unei femei de cincizeci și cinci de ani. Pearson îi arată paginile cu istoria cazului, Alexander citi atent.

Interesant caz. Pacienta era văduvă, iar cauza decesului fusese cancer la sân. Cu doi ani înainte de a muri, copiii săi văzuseră că este bolnavă, dar nu reușiseră să o convingă să consulte un medic. Se pare că avea ceva împotriva lor.

— Unii oameni au, chicoti Bannister, dar râsul îi îngheță când văzu privirea lui Pearson.

— Fără asemenea comentarii! Nu fac decât să-i dau câteva informații lui John.

Oricine în situația lui Bannister s-ar fi simțit strivit de duritatea lui Pearson, dar acesta zâmbi și tăcu.

— Ce s-a întâmplat, domnule doctor? întrebă Alexander.

— Scrie aici: „Fiica afirmă că în ultimii doi ani familia a observat supurație la sânul stâng al mamei. Cu paisprezece luni înainte de internare, aceeași zonă a început să sângereze. Altfel, părea să aibă o sănătate normală. Se pare că femeia s-a dus la un vraci, făcător de minuni. Se mai pare că nu era suficient de credincioasă, pentru că a făcut o criză și a fost adusă la acest spital.

— Și presupun că era prea târziu.

Asta nu mai este din politețe, gândi McNeil. Puștiul este cu adevărat interesat.

— Mda, spuse Pearson. Dar dacă ar fi mers de prima dată la un medic, i s-ar fi făcut o mastectomie — asta înseamnă extirparea sânului.

— Da, domnule, știu.

— Dacă făcea această operație, poate trăia și astăzi. Pearson aruncă și stomacul în vasul de sub masă.

Ceva îl preocupa pe Alexander și întrebă:

— Parcă ați spus că avea ulcer peptic...?

Bravo ție, gândi McNeil. Se pare că Pearson a avut aceeași reacție, pentru că s-a întors brusc spre Bannister.

— Ai văzut, Carl. Iată un băiat care aude totul. Ai grijă, o să te depășească.

Bannister zâmbea, dar McNeil văzu puțină tristețe. Cuvintele spuse puteau fi un adevăr incomod.

— John, poate că a deranjat-o, poate că nu. Pearson jubila.

— Vreți să spuneți că nu a știut de existența lui?

McNeil gândi că venise vremea să spună și el ceva:

— Este surprinzător de câte boli suferă un om, în afară de cea care îi cauzează moartea. Lucruri pe care nu le află niciodată. Ai aici numai un exemplu.

— Așa este, aprobă Pearson. Știi, John, cel mai remarcabil lucru în privința corpului uman nu este ceea ce ne ucide, ci ceea ce avem bolnav în noi și continuăm să ducem pe picioare. Se opri și schimbă pe neașteptate subiectul. Ești căsătorit?

— Da, domnule.

— Soția ta este aici cu tine?

— Încă nu, domnule. Vine săptămâna viitoare. Trebuie să găsesc mai întâi o casă.

McNeil își aminti că Alexander fusese unul dintre candidații la slujbă din afara orașului. Parcă își amintea ceva de Chicago.

Alexander ezită înainte de a continua:

— Aș dori să vă rog ceva, domnule doctor Pearson.

— Ce anume? Bătrânul părea îngrijorat.

— Soția mea este însărcinată, domnule, și venind într-un oraș complet necunoscut, nu avem pe nimeni. Copilul acesta este foarte important pentru noi. Știți, am pierdut primul nostru copil, la o lună după ce s-a născut.

— Înțeleg. Pearson se opri din lucru și asculta

atent.

— Mă gândeam, domnule, dacă nu ne puteți recomanda un obstetrician.

— Asta este foarte ușor. Pearson părea ușurat. Își făcuse probleme. Doctorul Dornberger este foarte bun. Are cabinet aici în spital. Vrei să iau legătura cu el?

— Dacă nu vă deranjez prea mult.

Pearson se întoarse spre Bannister.

— Vezi dacă este în cabinetul său.

Bannister ridică telefonul și ceru un interior. După un moment îi întinse receptorul lui Pearson:

— Este în cabinet.

Având mânușile ude, bătrânul se răsti iritat:

— Ține-l tu! Ține-l tu!

Bannister apropie receptorul de urechea lui Pearson.

— Alo, Charlie? Am un pacient pentru tine.

În cabinetul aflat cu trei etaje mai sus, doctorul Charles Dornberger zâmbi.

— Ce ar putea face un obstetrician pentru pacienții tăi?

În același timp reflectă că acest telefon venise la momentul potrivit. De la ședința cu O'Donnell, Charles Dornberger speculase în toate modurile cum l-ar putea aborda pe Joe Pearson. Acum se părea că situația se rezolva de la sine.

La subsol, în sala de disecție, Pearson mută trabucul în celălalt colț al gurii. Îi plăcea să glumească cu Dornberger.

— Nu este un pacient decedat, bătrân nebun ce ești. Este soția unui băiat de-al meu de la laborator, doamna John Alexander. Abia au sosit în oraș. Nu cunosc pe nimeni.

În timp ce Pearson vorbea, Dornberger scoase din sertar o fișă albă și luă stiloul.

— Stai un minut. Puse telefonul pe umăr și scris pe fișă, „Doamna John Alexander”. Era tipic pentru felul meticulos în care Dornberger aborda problemele practice,

ca acesta să fie primul lucru pe care-l făcea. Mă bucur să te pot servi, Joe. Spune-le să mă sune, să fixăm o oră de consultație.

— Bine. Săptămâna viitoare. Abia atunci vine doamna Alexander. Îi zâmbi tânărului și adăugă aproape țișând: Și dacă vor gemeni, Charlie, ai grijă să îi faci.

Ascultând răspunsul lui Dornberger, Pearson chicoti. Îi trecu prin minte un gând.

— Hei, știi ceva? Pentru treaba asta nu încasezi bani, ne-am înțeles? Nu vreau ca băiatul să ceară mărire de salariu, pentru că nu poate plăti doctorul.

— Nu-ți face griji. Pe fișă Dornberger notă, „angajat al spitalului”. Pentru el era un indiciu că nu trebuia să ceară onorariul. Joe, vreau să discutăm ceva. Când am putea să ne întâlnim?

— Astăzi nu pot, Charlie. Am un program foarte încărcat. Măine este bine?

Dornberger consultă agenda.

— Măine sunt eu ocupat. S-o lăsăm pe poimăine. La zece dimineața e bine? Vin la tine.

— Perfect. Dar poate vrei să-mi spui acum, la telefon. Pearson era curios.

— Nu, Joe, prefer să vorbim între patru ochi.

— E în regulă Charlie. La revedere și te aștept. Se întoarce spre Alexander. Am rezolvat. Soția ta va putea fi internată aici. Pentru că ești angajat al spitalului, vei plăti cu douăzeci la sută mai puțin.

Alexander radia de fericire. McNeil comentă în gând: „Ai prins unul dintre momentele bune ale bătrânului. Dar nu te amăgi, vor fi și altele care nu-ți vor face deloc plăcere.

*

— Termin imediat. Dornberger îi zâmbi elevei asistente care intrase în cabinet. Îi făcu semn să se așeze, până când termină el de vorbit la telefon.

Vivian Loburton venise cu fișa de observație a unei paciente pe care o ceruse Dornberger mai devreme. De obicei medicii nu beneficiau de astfel de servicii, trebuiau să meargă singuri la fișier să-și caute fișele. Dar Dornberger era răsfățatul asistentelor; îi făceau întotdeauna mici servicii și, după ce telefonase acum câteva minute, sora șefă o trimise prompt pe Vivian.

— Îmi place să fac numai câte un lucru odată, când pot. Dornberger scria cu creionul, notând pe o fișă cele câteva date pe care i le furnizase Joe Pearson. Mai târziu, după ce obținea mai multe informații de la pacient, urma să șteargă cele notate cu creionul și să completeze fișa cu cerneală. Ești nouă pe-aici?

— Destul de nouă, domnule doctor, răspunse Vivian. Am intrat în a patra lună de practică.

Doctorul remarcă vocea blândă și felul de a vorbi modulat. Era și drăguță. Se întrebă dacă se culcase oare cu vreun intern sau cu vreun stagiar, sau poate că se schimbaseră lucrurile, poate că era altfel decât în tinerețea lui. Uneori îi suspecta pe interni și pe stagiaři că sunt mai conservatori decât fusese el în tinerețe. Păcat. Dacă era adevărat, pierdeau cei mai frumoși ani din viață.

— Am vorbit cu doctorul Pearson, patologul nostru. L-ai cunoscut?

— Da, răspunse Vivian. Grupa noastră a participat la o autopsie.

— Dumnezeu! Cum ți-a... era să spună „cum ți-a plăcut”, dar se răzgândi. Ce impresie ți-a făcut?

— La început am fost șocată, dar după aceea nu i-am mai dat importanță.

Doctorul o privi cu simpatie. Luă fișa de pe masă și o aranjă la locul ei. Avusese o zi mai liniștită ca de obicei. Era un lux să poți trece de la o treabă la alta, terminând-o complet pe prima. Întinse mâna după dosar.

— Mulțumesc. Termin imediat cu el. Te rog să aștepți.

— Bine, domnule doctor. În sinea ei, Vivian se gândi

că aceste câteva momente de odihnă erau binevenite. Aici era răcoare, aveau aer condiționat. În aripa asistentelor nu exista un asemenea lux.

Îl privi pe doctorul Dornberger studiind fișa de observații. Pare să fie de vârsta doctorului Pearson, gândi ea, dar arată cu totul altfel. Patologul era rotund la față, cu trăsături masive, doctorul Dornberger era suplu și avea trăsături colțuroase. Și înfățișarea lor contrasta. Medicul acesta avea părul pieptănat îngrijit, mâinile curate și halatul alb bine călcat și fără nici o pată.

Dornberger îi întinse dosarul:

— Mulțumesc foarte mult. Ai fost drăguță că ai venit.

Parcă emană lumină în jurul lui, gândi Vivian. Auzise că era foarte iubit de paciente. Nu era de mirare.

— Cred că o să ne mai vedem. Noroc la examene.

— La revedere, domnule doctor.

Ce parfum discret are, gândi Dornberger. Nu era prima dată când după întâlnirea cu cineva tânăr se gândea melancolic la el însuși. Se întoarce pe scaunul rotitor și se așează dus pe gânduri, apoi, aproape reflex, își scoase pipa și începu să o umple cu tutun.

Practica medicina de aproape treizeci și doi de ani; peste o săptămână, două, împlinea treizeci și trei. Fuseseră ani plini de realizări. Financiar nu avea probleme. Cei patru copii ai săi erau căsătoriți, iar el și soția trăiau confortabil din plasamentele pe care le făcuse cu înțelepciune. Dar va fi oare mulțumit să se retragă din activitate? Aici era punctul sensibil.

În toți acești ani de practică medicală, Charles Dornberger se mândrise că se menținea la zi cu toate noutățile. De la bun început își pusese în minte să nu lase nici un tânăr să îl depășească în practică sau în cunoștințe teoretice. Citise cu aviditate și continua să o facă. Era abonat la toate revistele medicale pe care le citea în întregime și la care scria uneori articole. Participa conștiincios la convențiile medicale și la sesiunile științifice. Din primele zile de carieră își dăduse seama cât

de importantă este specializarea. A ales obstetrica și ginecologia și nu a regretat niciodată — de multe ori a simțit că l-a ajutat să-și mențină spiritul tânăr.

Din această cauză, când trecuse de treizeci de ani și în America abia se delimitau specialitățile, Dornberger era un om deja specialist în domeniul său de activitate. I s-a dat certificatul de calificare fără examinare. S-a mândrit întotdeauna cu asta. Simțea că i se ascute mintea dacă este la zi cu noutățile.

Și totuși, nu a avut niciodată resentimente față de tineri. Când a simțit că unul din ei este bun și conștiincios, l-a ajutat. Îl admira și îl respecta pe O'Donnell. Considera că tânărul șef al chirurgiei era cea mai bună achiziție a spitalului. Chiar și moralul său s-a ridicat când O'Donnell a făcut schimbări și s-a simțit progresul în spital.

Avea mulți prieteni, chiar dintre colegi. Joe Pearson putea fi numit un prieten ciudat. Profesional, cei doi bărbați aveau multe opinii diferite. De exemplu, Dornberger știa că Joe nu citește noutățile. Bănuia că bătrânului patalog i-au scăpat câteva zone ale cunoașterii iar administrativ aflase la ședința de ieri că lucrurile nu merg bine. Și totuși de-a lungul anilor legătura dintre cei doi devenise stabilă. Spre surprinderea sa, uneori se trezea luându-i partea lui Pearson în ședințele medicale și apărându-l când secția de patologie era criticată. Exclamația lui Dornberger cu zece zile în urmă la ședința despre mortalitate reprezentase una dintre aceste acțiuni.

Știa că oamenii cunosc alianța dintre el și Joe. Cum a spus Gil Bartlett? „Ești prietenul lui; și pe urmă el nu are nimic cu obstetricienii”. Abia acum își dădea seama cât de amară a fost această remarcă, și-i părea rău. Bartlett era un medic bun, și Dornberger își notă în gând să se poarte mai cordial cu el.

Ce va face cu problema lui? Să se retragă sau nu? Și dacă da, când? În ultima vreme, deși era atent cu fizicul său, vedea că obosește repede. Deși toată viața plecase în

toiul nopții când era chemat la urgențe, în ultima vreme i se părea din ce în ce mai greu. Ieri la prânz l-a auzit pe Karsh, dermatologul, spunând unui intern, „Ar trebui să intri în jocul nostru, băiete. Eu, de exemplu, nu vin noaptea la urgențe, de cincisprezece ani”. Dornberger râsese împreună cu ceilalți colegi, dar îl invidiase în secret.

De un singur lucru însă era foarte sigur. Va renunța dacă va descoperi că nu mai face față. Acum, de exemplu, știa că rezistă. Avea mintea limpede, mâinile sigure și ochii buni. Se studia întotdeauna cu atenție pentru că știa că la prima ezitare venea și greșeala. Atunci va pleca. Va lăsa locul altuia. Văzuse prea mulți din cei care încercaseră să continue cursa peste puterile lor. El nu va face niciodată așa.

Ei bine, poate că va mai sta trei luni și apoi se va hotărî. Cu gesturi mecanice își umpluse pipa și se pregătea să aprindă un chibrit. Tocmai atunci sună telefonul. Lăsă pipa și chibriturile pe birou și răspunse.

— Doctor Dornberger.

Era o pacientă. De o oră avea dureri. I se rupsesse membrana și pierduse lichidul. Era o tânără de douăzeci de ani, la primul copil. Vorbea agitat deși încerca să se controleze. Cum făcuse de atâtea ori până acum, Dornberger o instrui calm:

— Soțul tău este acasă?

— Da, domnule doctor.

— Atunci, împachetează-ți câteva lucruri și să te aducă la spital. Te consult imediat ce ajungi.

— Bine, domnule doctor.

— Spune-i soțului tău să conducă atent și să oprească la semafoare. Avem timp suficient. Ai să vezi.

Chiar și prin telefon simțea că o ajutase să se relaxeze. Făcuse de multe ori așa și considera aceasta ca parte intrinsecă a tratamentului său. Și totuși, simțurile lui deveniră alerte. Un caz nou avea asemenea efecte asupra lui. Logic, ar fi trebuit să-și piardă aceste

sentimente cu mult timp în urmă. Pe măsură ce îmbătrânești, medic fiind, ar trebui să devii insensibil și să-ți faci meseria mecanic. Cu el, însă, lucrurile nu s-au întâmplat niciodată așa, poate pentru că, chiar și acum făcea ceea ce îi plăcea să facă mai mult — meseria.

Luă pipa de pe birou dar se răzgândi și ridică din nou telefonul. Trebuia să anunțe că sosește pacienta.

OPT

— Nu sunt convins că descoperirea tratamentului poliomielitei a fost un lucru bun sau necesar.

Vorbitorul era Eustace Swayne, fondatorul imperiului comercial din oraș, milionar filantrop și membru în consiliul de conducere al spitalului Trei Comitate.

Se aflau în salonul răcoros, lambrizat în lemn de stejar, din locuința lui impunătoare, ridicată în mijlocul unui parc de cincizeci de acri, la periferia estică a orașului Burlington.

— Haide, haide, nu poți vorbi serios, comentă Orden Brown. Președintele consiliului zâmbi amabil celor două femei din cameră, soția lui, Amelia și Denise Quantz, fiica lui Swayne.

Kent O'Donnell sorbi din coniacul pe care i-l adusese cu pași tăcuți un servitor și se afundă în fotoliul adânc de piele pe care și-l alesese când intrase în cameră, împreună cu ceilalți, după cină. Îi trecu prin minte că are în față o scenă medievală. Privi în jurul camerei discret luminate, la rafturile pe care se înghesuiau volumele legate în piele, la tavanul placat cu lemn, la mobila masivă, închisă la culoare, din stejar, la căminul ca o peșteră în care stăteau îngrămădite câteva buturugi, care acum nu ardeau, în această seară călduroasă de iulie, dar erau pregătite să se aprindă la prima atingere a

flăcării unui chibrit.

— Vorbesc foarte serios. Swayne lăsă din mână paharul cu coniac și se aplecă înainte spre a fi mai convingător. Oh, recunosc, arată-mi un copil mutilat, cu membrele deformate și mă voi înfiora, la fel ca ceilalți, apoi voi scoate carnetul de cecuri. Dar acum discut despre principii. Adevărul este — și sfidez pe oricine ar nega asta — că suntem angajați orbește într-o activitate care slăbește calitățile rasei umane.

Era o dispută obișnuită. O'Donnell intră politicos în vorbă:

— Sugerați deci că ar trebui să oprim cercetarea medicală, să înghețăm cunoștințele și tehnica, să nu mai încercăm să înfrângem și alte boli?

— Nu ar fi posibil, răspunse Swayne. Nu s-ar putea face asta așa cum nimeni nu ar putea opri dezlănțuirea furioasă a unui torent.

O'Donnell începu să râdă.

— Nu cred că ar fi o comparație nimerită. Dar dacă este așa, de ce mai discutăm?

— De ce? Swayne lovi cu pumnul în brațul fotoliului. Pentru că încă mai poți să deplângi ceva, chiar dacă nu poți face nimic pentru a impune o schimbare.

— Înțeleg.

O'Donnell nu era convins că dorea să contribuie discuția. În fond, nu i-ar fi fost de folos nici lui, nici lui Orden Brown în relațiile cu Swayne, nici motivului pentru care veniseră aici. Privi în jur, la ceilalți din încăpere. Amelia Brown, pe care o cunoștea destul de bine în urma vizitelor făcute în casa președintelui, îi surprinse privirea și îi zâmbi. Ca soție, se implicase în toate activitățile soțului său și era pusă la curent cu tot ce se întâmpla în spital.

Fiica măritată a lui Swayne, Denise Quantz, asculta totul cu multă atenție. În timpul cinei, O'Donnell se trezise de câteva ori privind involuntar în direcția doamnei Quantz. Cu greu reușea să o asocieze ca fiica

acestui om aspru, greu încercat, care sătea în capul mesei. La șaptezeci și opt de ani, Eustace Swayne încă mai manifesta duritatea cu care își construise imperiul. Uneori profita de avantajul vârstei pentru a-și ironiza oaspeții, deși O'Donnell îl suspecta că dorește mai degrabă să iște discuții din orice. „Bătrânului îi place încă lupta, gândi O'Donnell, chiar dacă numai prin cuvinte”. Instinctul îi spunea că Swayne exagera în ceea ce spunea despre medicină, probabil numai din plăcerea de a fi răutăcios. Cercetându-i înfățișarea, O'Donnell presupuse că suferea de reumatism.

În contrast cu el, Denise Quantz era blândă și conciliantă în vorbire. Avea darul să preia ironiile tatălui său și să le îmblânzească, adăugând un cuvânt sau două. Era și frumoasă, gândi O'Donnell, frumusețea matură, rară, care învăluie uneori femeile de patruzeci de ani. Bănuia că îl vizita pe Eustace Swayne și că venea la Burlington destul de des. Motivul era probabil acela de a-l supraveghea pe tatăl său. Știa că soția lui Swayne murise cu mulți ani în urmă. Din conversație reieșise că cea mai mare parte a timpului, Denise locuia la New York. Amintise de câteva ori de copii, dar de soț nu pomenise nimic. Bănuia că era despărțită, sau divorțată de soțul ei. Se trezi comparându-le în gând pe Denise Quantz și Lucy Grainger. Diferență ca de la cer la pământ, își spuse el. Lucy, dedicată carierei sale profesionale, simțindu-se în largul său în lumea medicală și în spital, capabilă să țină piept oricui, de exemplu chiar și lui, în domeniul familiar amândurora. Denise Quantz, femeia independentă și plăcută, fără îndoială o femeie de lume, capabilă să facă dintr-un cămin un cuib cald și liniștit. Se întrebă care ar fi fost mai bună pentru un bărbat: cea apropiată de munca lui, sau cealaltă, detașată și cu interese mai apropiate de viața de zi cu zi.

Șirul gândurilor îi fu întrerupt de Denise. Aplecându-se spre el, îi spuse:

— Sunt convinsă că nu renunți atât de ușor, doctore

O'Donnell. Te rog, nu-l lăsa pe tata să scape atât de ușor.

Bătrânul mormăi nemulțumit:

— Nu am de ce să scap. Situația este foarte clară. De mii de ani, balanța naturii a păstrat proporțiile între ființele umane. Când numărul ridicat de nașteri a suprapopulat planeta, a intervenit foametea și a rezolvat echilibrul.

— Uneori au fost și intervenții voite. Nu natura a făcut singură totul, interveni Orden Brown.

— Sunt de acord cu tine în unele cazuri, dar nu a fost nimic voit când au fost eliminate speciile neadaptabile.

— Te gândești la cei slabi sau la cei nenorociți?

„Foarte bine, gândi O'Donnell, dacă vrei argumente, îți dau eu”.

— La cei slabi. Bătrânul ridică vocea, dar O'Donnell simți că îi face plăcere să îl contrazică. Când a fost o epidemie, cei slabi au fost eliminați, iar cei puternici au supraviețuit. Întotdeauna s-a păstrat echilibrul — echilibrul natural. Și din această cauză numai cei puternici s-au perpetuat. Ei au dat naștere generației următoare.

— Ești într-adevăr convins, Eustace, că omenirea este atât de degenerată acum? întrebă Amelia Brown, iar O'Donnell o văzu zâmbind.

— Ne îndreptăm cu repeziciune spre degenerarea speciei, răspunse bătrânul, cel puțin în lumea vestică. Îi menținem în viață pe mutilați, pe debili, pe cei afectați de boli. Acumulăm poveri pentru societate, oameni neproductivi, inapți, incapabili să contribuie în vreun fel la producerea bunurilor comune. Spune-mi și mie, la ce folosește un sanatoriu pentru boli incurabile? Îți spun eu, medicina de astăzi păstrează în viață oamenii care ar trebui să fie lăsați să moară în pace. Îi ajutăm să trăiască, îi lăsăm să se înmulțească și transmitem slăbiciunile lor copiilor lor și copiilor copiilor lor.

— Legătura dintre boală și ereditate este departe de

a fi clarificată, spuse O'Donnell.

— Vigoarea este dată atât de minte, cât și de trup! se răsti Swayne. Nu copiii sunt aceia care moștenesc caracteristicile psihice ale părinților și slăbiciunile lor?

— Nu întotdeauna. Argumentarea continua între ei doi acum. Ceilalți ascultau.

— Dar de cele mai multe ori, da. Nu-i așa?

O'Donnell zâmbi.

— Există unele dovezi că da.

— Este unul din motivele pentru care avem atât de multe spitale psihiatrice, pline cu pacienți. Acum toți oamenii fug repede la psihiatru.

— Ar putea fi o dovadă că sunt mai conștienți de importanța sănătății mentale.

Swayne îl imită comic.

— Dar ar putea fi și o dovadă că perpetuăm oameni slabi, slabi, slabi!

Bătrânul tună ultimele cuvinte. Acum, avea un acces de tuse. Să-l las mai încet, gândi O'Donnell. Probabil că are tensiune.

Ca și cum O'Donnell ar fi spus cu voce tare ce gândea, Eustace Swayne îl privi furios. Bătrânul luă o înghițitură de coniac. Apoi, răutăcios, spuse:

— Nu încerca să mă cruți, tinere. Pot face față tuturor argumentelor tale, ba chiar și la mai multe.

O'Donnell hotărî că va continua, dar mai moderat. Spuse cu voce liniștită:

— Cred că treceți cu vederea un lucru, domnule Swayne. Spuneți că bolile sunt generate de natură. Dar multe dintre ele nu ne-au venit în mod natural. Ele sunt rezultatul mediului în care trăiește omul, a condițiilor pe care și le creează. Lipsa de igienă, sărăcia, poluarea — acestea nu sunt cauze naturale, sunt create de om.

— Fac parte din evoluție, iar evoluția este o parte a naturii. Toate converg spre echilibru.

O'Donnell gândi admirativ: nu-l poți scutura ușor pe bătrân. Dar văzu fisura din argumentația acestuia.

— Dacă aveți dreptate, înseamnă că și medicina este o latură a echilibrului.

— Cum ai ajuns la concluzia asta? Ce argumente ai?

— Medicina este o parte a evoluției. Deși era hotărât să se controleze, O'Donnell simți cum se înfierbântă. Fiecare schimbare a mediului creată de mâna omului a produs probleme pe care medicina a încercat să le rezolve. Niciodată nu le-a rezolvat în întregime. Medicina este întotdeauna cu un pas în urmă, și oricât de repede am rezolva noi o problemă, apare imediat alta.

— Dar acestea sunt problemele medicinei, nu ale naturii. Ochii lui Swayne străluceau malițios. Dacă natura ar fi lăsată în pace, ea și-ar rezolva problemele înainte ca ele să se manifeste — prin selecție naturală.

— Greșiți, și am să vă spun de ce. O'Donnell nu se mai gândea la efectul cuvintelor sale. Simțea doar că avea ceva de spus atât sieși cât și celorlalți. Medicina are o singură problemă adevărată. Întotdeauna a fost și va fi aceeași. Este problema supraviețuirii individului. Supraviețuirea este cea mai veche lege a naturii.

— Bravo! Amelia Brown bătu din palme impulsiv.

Dar O'Donnell nu terminase.

— De aceea am luptat cu poliomielita, domnule Swayne, și cu ciuma neagră, și pojarul, și tifosul, și sifilisul. De aceea luptăm în continuare cu cancerul, tuberculoza și celelalte. De aceea avem acele locuri despre care ați vorbit — sanatorii, spitale pentru boli incurabile. De aceea îi ajutăm pe oameni să trăiască — pe toți oamenii pe care putem, în egală măsură, pe cei slabi și pe cei puternici. Pentru că totul înseamnă un singur lucru — supraviețuire. Acesta este scopul medicinei, singurul pe care putem să-l avem.

Pentru moment se aștepta ca Swayne să răspundă cu un torent de argumente, așa cum făcuse mai înainte. Dar bătrânul tăcu. Apoi se întoarse spre fiica sa.

— Mai toarnă-i coniac domnului O'Donnell, Denise.

Când ea se apropie cu sticla, O'Donnell ridică

paharul. Rochia îi foşnea discret, şi când se aplecă spre el îi simţi parfumul. Pentru o clipă simţi un impuls absurd şi copilăresc să îi mângâie părul negru şi mătăsos. În secunda următoare ea nu mai era lângă el. Turna băutură în paharul tatălui său.

— Dacă ai într-adevăr aceste convingeri, tată, ce cauţi în consiliul de conducere al unui spital?

Eustace chicoti. Pentru că Orden şi alţii câţiva speră să nu îmi schimb testamentul. Îl privi răutăcios pe Orden Brown. Oricum, nu mai au mult de aşteptat.

— Eşti nedrept cu prietenii, Eustace, spuse Orden. Tonul său era jumătate în zeflema, jumătate serios.

— Şi tu eşti un mincinos. Bătrânul se distra copios. Ai pus o întrebare, Denise. Am să-ţi răspund. Sunt în consiliul spitalului pentru că sunt un om practic. Lumea este aşa cum este şi nu pot eu să o schimb, chiar dacă îi văd greşelile. Dar oamenii ca mine pot fi o forţă de contraechilibru. Oh, ştiu ce cred unii dintre voi — că eu sunt un obstrucţionist.

Orden Brown îl întrerupse repede:

— A spus cineva aşa ceva vreodată?

— Nici nu trebuie să spuneţi. Swayne îi aruncă preşedintelui consiliului o privire maliţioasă pe jumătate amuzată. Fiecare activitate are nevoie şi de o forţă de frânare uneori. Asta am fost eu — o frână, o forţă de echilibru. Şi după ce nu voi mai fi eu, tu şi prietenii tăi veţi descoperi că aveţi nevoie de alta.

— Spui prostii, Eustace. Şi ne faci o mare nedreptate. Orden Brown se hotărâse să fie direct. Ai făcut la Burlington o mulţime de lucruri bune.

Bătrînul păru să se micşoreze în fotoliu.

— De unde ştim noi care sunt adevăratele motivaţii ale acţiunilor noastre? Presupun că aşteptaţi de la mine o mare donaţie pentru extinderea spitalului.

Orden Brown răspunse cinstit:

— Adevărul este că sperăm că vei găsi de cuviinţă să-ţi faci obişnuita contribuţie generoasă.

Pe neașteptate, plin de blândețe, Eustace Swayne spuse:

— Cred că un sfert de milion de dolari este o sumă acceptabilă.

O'Donnell îl auzi pe Orden inspirând adânc. Era un dar de o generozitate neașteptată. Nici în cele mai frumoase vise nu speraseră la atât.

Brown spuse:

— Eustace, nu-ți pot cere așa ceva. Sunt de-a dreptul coplesit.

— Nu trebuie să fii. Bătrânul făcu o pauză, învârtind paharul de coniac de picior. Încă nu m-am hotărât, deși m-am gândit la asta. Vă spun peste o săptămână sau două. Se întoarse brusc spre O'Donnell. Joci șah?

O'Donnell scutură din cap.

— Nu mai joc de când am terminat colegiul.

— Eu joc mult cu doctorul Pearson. Îl privi scrutător pe O'Donnell. Îl cunoști pe Joe Pearson, nu?

— Da, foarte bine.

— Eu îl cunosc pe doctorul Pearson de foarte mulți ani. În spital și în afara lui. Vorbea rar cu cuvinte gândite dinainte. Era oare un avertisment? O'Donnell nu era sigur. Swayne continuă: După părerea mea, doctorul Pearson este unul dintre cei mai buni specialiști ai spitalului. Sper să rămână în fruntea secției pe care o conduce, mulți ani de acum înainte. Îi respect abilitatea și inteligența — în totalitate.

Ei, am ajuns și la asta, gândi O'Donnell — direct și deschis. Un ultimatum pentru președintele consiliului de conducere și pentru președintele corpului medical. Cu alte cuvinte: Eustace Swayne spusese dacă vreți sfertul meu de milion de dolari, jos mâinile de pe Joe Pearson!

*

Mai târziu, Orden Brown, Amelia și O'Donnell stăteau împreună pe scaunele din față ale Lincolnului

decapotabil al lui Brown, întorcându-se spre casă. O vreme au mers în tăcere.

— Chiar crezi? Un sfert de milion? întrebă Amelia.

— Este în stare să îl dea — dacă are chef, răspunse soțul ei.

— Cred că ai primit mesajul? spuse O'Donnell.

— Da.

Brown era calm și arăta că nu dorește să continue subiectul. O'Donnell îi mulțumi în gând pentru asta. Știa că problema este a lui și nu a președintelui. L-au lăsat în fața hotelului în care locuia. În timp ce își urau noapte bună, Amelia spuse sugestiv:

— Apropo, Kent, Denise este despărțită de soț dar nu divorțată. Cred că au o problemă, deși nu am discutat-o niciodată. Are doi copii la liceu. Și are treizeci și nouă de ani.

— Ce ți-a venit? o întrebă Brown.

— Pentru că vrea să știe, zâmbi Amelia și îi atinse brațul soțului ei. Dragul meu, tu nu ai fi putut fi femeie. Nici chiar după cea mai delicată operație chirurgicală.

Privind cum se îndepărtează Lincolnul, O'Donnell se întreba de unde știuse ea. Poate că-i auzise pe el și pe Denise Quantz când își luaseră rămas bun. El îi spusese politicos că speră să o mai vadă. Ea îi răspunsese.

— Locuiesc la New York, împreună cu copiii. Sună-mă când ajungi pe acolo. Acum, O'Donnell se întreba dacă nu va merge la Congresul de chirurgie de la New York de luna viitoare, la care hotărâse, cu o săptămână în urmă, să nu meargă.

Brusc, gândurile lui se întoarseră la Lucy Grainger și în mod inexplicabil avu un sentiment de vinovăție. Intră în holul clădirii și fu smuls din gânduri de o voce care îi spuse:

— Noapte bună, doctore O'Donnell!

Privi în jur și îl recunoscu pe chirurgul stagiar Seddons. Lângă el era o brunetă drăguță, care i se părea cunoscută. Probabil o elevă asistentă, așa părea, după

cum o arăta vârsta.

— Noapte bună, le spuse zâmbind. Apoi, folosindu-și cartela de acces, pătrunse prin ușile de sticlă în lift.

— Pare îngrijorat de ceva, comentă Vivian.

— Mă îndoiesc, ochi frumoși. Când ajungi acolo unde a ajuns el, toate grijile rămân în urma ta.

Spectacolul se terminase și cei doi se întorceau agale spre spital. Fusese un spectacol bun, un muzical zgomotos și picant, la care amândoi râseseră cu poftă și se ținuseră de mână, iar de câteva ori Mike își sprijinise brațul pe spătarul scaunului ei, ceea ce-i permisesese să-și lase mâna să alunece ușor în jos, mângâindu-i umărul, iar ea nu făcuse nici o mișcare de protest.

La cină, înainte de spectacol, vorbiseră despre ei. Vivian îl întrebase despre planurile lui de a practica chirurgia, iar el o întrebase de ce dorise să se facă asistentă.

— Nu cred că pot să explic, Mike. De când mă știu am vrut acest lucru. Îi povestise apoi că părinții ei se opuseseră la început, apoi, văzând cât de mult își dorea acest lucru, acceptaseră. Cred că am vrut să fac ceva cu adevărat pentru mine, și această meserie mi-a plăcut cel mai mult.

— Și acum crezi la fel?

— Da. Ei, din când în când, când ești obosit și vezi unele lucruri urâte la spital și te gândești acasă, te întrebi dacă merită, dacă nu ai putea face o muncă mai ușoară. Dar cred că asta li se întâmplă tuturor oamenilor. Sunt o persoană foarte încăpățânată, Mike, și mi-am pus în gând să fiu asistentă.

„Da, gândi el, ești încăpățânată, cred asta”. Studiind-o pe ascuns în timp ce vorbea, îi simțea forța interioară, tăria de caracter ascunsă sub o înfățișare blândă și feminină. Încă o dată, la fel ca acum o zi sau două înainte, Mike Seddons simți cum îl cuprinde pasiunea, dar se atenționează singur: „Fără complicații! Amintește-ți, tot ce simți, este pur biologic!”

Era aproape de miezul nopții, dar Vivian anunțase că va întârzia, deci nu avea motive să se grăbească. Unele asistente mai în vârstă, care-și făcuseră studiile într-un regim spartan, spuneau că tinerelor din ziua de astăzi li se permite prea multă libertate. Dar, în realitate, acestea rareori abuzau de libertate.

— Hai să mergem în parc, spuse Mike și o luă de mână.

Vivian zise:

— Cunosc povestea asta, am mai auzit-o și altădată.

Dar nu opuse nici o rezistență când el o trase spre poarta ce dădea spre parc. Cu tot întunericul putu să distingă o alee mărginită de plop și simți sub picioare iarba moale.

— Am o întreagă colecție de povești. Este specialitatea mea. Îi caută mâna și i-o luă. Să-ți mai spun?

— Care, de exemplu? Deși părea foarte calmă, vocea ei ascundea un tremur ușor.

— Uite, asta: Mike se opri, o prinse de umeri și o întoarse cu fața spre el. Apoi o sărută pe buze.

Vivian simțea că inima îi bate mai puternic, dar nu atât de tare încât să nu poată judeca situația. Trebuia să se oprească imediat sau să continue? Era conștientă că dacă acum nu se hotăra, mai târziu avea să-i fie mai greu. Vivian știa deja că îi place de Mike Seddons și că dacă se lăsa în voia sentimentelor, o să-i placă și mai mult. Era atrăgător și erau amândoi tineri. Simțea în ea valuri de dorințe. Se sărutară din nou și ea îi răspunse la sărutare. Vârful limbii lui pătrunse ușor în gura ei și ea îl întâmpină cu propria ei limbă, iar când se atinseră simți o furnicătură plăcută.

Mike o strânse mai tare în brațe și prin rochia subțire de vară îi simți coapsele apăsând-o puternic. Măinile sale se mișcau, mângâind-o pe spate. Mâna dreaptă coborî mai jos, trecu ușor peste fustă, apoi reveni, apăsând mai tare, cu fiecare mângâiere lipind-o

mai puternic de el. Îi era necaz pe propriul ei corp, pe care acum îl simțea cuprins de o amețeală și o tulburare divine. Realiză, parcă cu o a doua minte că dacă vroia să termine, acum era momentul. „Încă puțin, gândi ea, încă puțin!”

Deodată simți o ușurare imensă, o detașare de toate problemele pe care le avea. Închise ochii și savură secunde de căldură și tandrețe care fuseseră atât de rare în ultimele luni. De atâtea ori de când venise la spital trebuise să-și impună o disciplină severă, să-și încuie emoțiile într-un colț din suflet și să-și stăpânească lacrimile. Când ești tânăr și lipsit de experiență și îți este puțin teamă, lucrul acesta nu este ușor. Au fost atâtea lucruri, șocurile de la urgențe, durerea, boala, moartea, autopsia, și nu avusese încă nici o supapă prin care să elimine presiunea acumulată în interior. O asistentă vede atât de multă suferință și trebuie să dea altora atât de mult din grija și emoțiile sale, așa că, era oare greșit să se bucure de acest moment de tandrețe care era numai al ei? Pentru o clipă, acum, în brațele lui Mike, simțea aceeași eliberare pe care o simțise cu ani în urmă, când, copil fiind, își găsea refugiul în brațele mamei sale.

Mike slăbise acum puțin strânsoarea, dar continua s-o țină lipită de el.

— Ești frumoasă!

Impulsiv, ea își lipi fața de umărul lui. El îi ridică bărbia cu mâna și buzele lor se întâlniră din nou. Îi simțea din nou mâna mângâind-o pe umeri, pe spate, pe sâni. Din fiecare părticică a trupului ei țâșnea dorința de a iubi și de a fi iubită, nebunește, nestăpânit.

Mâna lui Mike ajunsese la gulerul rochiei. Era făcută să se deschidă în față și, în partea de sus, era prinsă cu o agrafă. Mike bâjbâia s-o desfacă. Ea îi strigă, cu răsuflarea tăiată:

— Nu, Mike! Te rog! Nu!

Nu se convinse nici pe ea. Brațele ei îl strângeau cu putere. Reușise să-i desfacă rochia puțin și-i simți mâna

pătrunzându-i dedesubtul ei, iar în clipa în care-i cuprinse sânul delicat, simți că i se taie respirația. Îi prinse ușor sfârcul între degete și valuri senzuale de extaz o cutremurată. Acum știa că era prea târziu să se mai oprească. Îl dorea cu ardoare. Buzele ei îi șoptiră la ureche:

— Ba da! Oh, da!

— Draga mea Vivian!

Putu să-și dea seama după vocea lui întretăiată că și el era excitat. Pudoarea o făcu să aibă o clipă de bun simț.

— Nu aici, Mike. Trec oameni pe aici.

— Să mergem între copaci.

O prinse de mână și porniră îmbrățișați. Vivian simțea că tremură de emoție, cuprinsă de curiozitatea de a afla cum va fi. Alungă imediat din minte consecințele; nu i se păreau importante. Mike era doctor, știa să fie atent.

Ajunseră într-un luminiș înconjurat de copaci și tufișuri. Mike o sărută din nou cu pasiune și ea îi răspunse la fel. Așadar, aici era dat să se întâmple, gândi ea. Vivian nu era virgină. Nu mai era din liceu și mai avusese o legătură în primul an de colegiu, dar nimic nu o satisfăcuse. Intuia însă că acum va fi satisfăcută.

— Grăbește-te, Mike, te rog, grăbește-te. Simțea că excitarea ei i se transmitea și lui.

— Aici, draga mea, spuse el și se îndreptă spre marginea poieniței.

Deodată Vivian simți o durere sfâșietoare. Era atât de intensă, încât la început nici nu știu ce o doare. Apoi își dădu seama că era la genunchiul stâng. Țipă fără să vrea.

— Ce este Vivian, ce s-a întâmplat?

Vedea că Mike era uimit, că nu știa ce să facă. „Probabil crede că este un truc, gândi ea. Fetele fac astfel de lucruri pentru a ieși din situații de felul ăsta.

Primul val de durere o lăsă puțin, apoi durerea

reveni din ce în ce mai intens.

— Mike, mă doare genunchiul. Pot să mă așez undeva?

— Vivian, nu trebuie să joci teatru. Dacă vrei să mergi acasă spune și te duc.

— Te rog să mă crezi, Mike! Îl luă de braț. *Mă doare genunchiul. Mă doare îngrozitor, trebuie să mă așez.*

— Să mergem pe aici.

Își dădea seama că era încă sceptic, dar o conducea înapoi, printre copaci, spre o bancă.

— Îmi pare rău, spuse Vivian după ce se așeză. Nu am făcut-o intenționat.

— Ești sigură? întrebă Mike cu o undă de îndoială.

Ea îi căută mâna.

— Mike, aici mă doare. Am vrut și eu la fel de mult ca și tine. Pe urmă a apărut durerea... tresări din nou.

— Îmi pare rău, Vivian. Am crezut...

— Știu ce ai crezut, dar nu este așa. Pe cuvânt!

— Bine. Spune-mi ce te doare. Mike era acum doctorul.

— Genunchiul. Așa, deodată. O durere ascuțită.

— Să văd. Se lăsă într-un genunchi în fața ei. Care?

Vivian ridică fusta și îi arată genunchiul stâng. El îl pipăi ușor. Pe moment, Mike Seddons nu se mai gândi că aceasta era o fată cu care acum câteva minute era gata să facă dragoste. Acum acționa ca un profesionist. Așa cum fusese instruit, mintea lui analiza metodic posibilitățile. Ciorapii de nailon îl împiedicau să palpeze genunchiul.

— Dă-ți jos ciorapul, Vivian.

După ce-l dădu, îi pipăi din nou genunchiul. Vivian îl privea gânditoare. Este priceput, va fi un medic bun. Oamenii îi vor cere ajutorul și el va face tot ce va putea ca să îi ajute. Se întrebă cum ar fi dacă ar rămâne amândoi împreună pentru totdeauna? Ca soră medicală îl putea ajuta foarte mult și îi putea înțelege munca. „Ești ridicolă, se certă; abia dacă ne cunoaștem”. Apoi durerea reveni și ea tresări.

— Ți s-a mai întâmplat și altădată? întrebă Mike.

Pe moment, Vivian realizează absurdul situației și începu să chicotească.

— Ce s-a întâmplat? Mike era uimit.

— Mă gândeam și eu. Acum câteva minute... și acum, uite, parcă am fi într-un cabinet medical.

— Ascultă, fetițo, răspunde. Ți s-a mai întâmplat?

Mike era foarte serios.

— O singură dată. Dar nu a fost atât de rău ca acum.

— Cu cât timp în urmă?

— Cam o lună.

— Ai consultat un medic? Acum vorbea numai medicul.

— Nu. Trebuia?

— Poate. Oricum, mâine trebuie să mergi la un doctor. Cred că doctorul Grainger este cel mai bun.

— Mike, este ceva rău? Acum era și ea alarmată.

— Poate că nu, o liniști el. Dar este aici o mică umflătură care nu ar trebui să existe. O să ne spună Lucy Grainger. Vorbesc eu cu ea mâine dimineață. Acum trebuie să mergem acasă.

Vraja se destrămase. Nu mai putea fi refăcută; oricum, nu în noaptea aceasta. Amândoi știau. Mike o ajută să se ridice și o sprijini. Simți deodată că vrea să o protejeze.

— Poți să mergi?

— Da. Nu mă mai doare.

— Numai să ajungem la poartă și de acolo putem lua un taxi. Pentru cu o vâzu supărată, încercă să o înveselească. Pacientul acela care mi-a trimis biletele este un zgârcit. Nu mi-a plătit și taxiul.

— Dă-mi detalii.

Aplecat deasupra microscopului, doctorul Joseph Pearson mormăi cuvintele spre Roger McNeil.

Medicul stagiar citi din dosar.

— Cazul a fost un bărbat de patruzeci de ani, internat pentru apendicită.

McNeil era așezat de cealaltă parte a biroului la care stătea Pearson.

— Cum a ieșit organul la analiza comparativă?

McNeil, care examinase apendicele operat după ce acesta-i fusese adus de la sala de operație, spuse:

— Mie mi s-a părut normal.

— Hm. Pearson mută puțin lama. Ia stai puțin, e ceva aici. După câteva secunde, scoase și a doua lamă și o introduse pe a treia. Iată, aici este apendicită acută. Abia aici se vede. Cine a operat?

— Doctorul Bartlett.

— A operat bine și la timp. Privește și tu. Se dădu la o parte și îi făcu loc lui McNeil la microscop.

Pearson lucra acum împreună cu stagiarul, așa cum cerea regulamentul spitalului, pentru a aduce la zi rapoartele chirurgicale. Deși făceau eforturi serioase, cei doi știau că volumul de muncă este prea mare. Lamele studiate acum conțineau secțiuni din apendicele unui pacient operat cu câteva săptămâni în urmă. Pacientul fusese externat de mult și, în cazul acesta, raportul nu făcea decât să confirme corectitudinea diagnosticului pus de medicul chirurg. În acest caz, Gil Bartlett avusese dreptate, mai ales că depistase boala în primul stadiu de evoluție și înainte ca pacientul să sufere.

— Următorul.

Pearson își reluă locul la microscop, iar McNeil se așeză din nou de cealaltă parte a biroului. Stagiarul îi împinse o lamă împachetată și, întrucât Pearson se apucă s-o desfacă, el începu să consulte niște notițe luate de curând. În timp ce lucrau, Bannister intra pe tăcute în sală și începu să aranjeze hârtiile în fișet.

— Acesta este un caz recent, spuse McNeil. A venit acum cinci zile. Așteaptă să le trimitem concluziile.

— Mai bine mi le-ai da pe acestea mai întâi, spuse Pearson acru, altfel iar mă cert cu ceilalți.

McNeil era pe punctul să spună că acum câteva săptămâni el sugerase schimbarea modului lor de lucru în acest fel, dar Pearson insistase ca dosarele să fie luate în ordinea în care veniseră. Stagiarul renunță însă. „De ce să-mi bat gura degeaba?” gândi el. Îi spuse lui Pearson:

— Este o femeie de cincizeci și șase de ani. Leziune a epidermei. O aluniță mică. Întrebarea este: e de natură malignă?

Pearson introduse prima lamă la microscop, apoi reglă lentilele.

— Ar putea fi. Luă a doua lamă și apoi încă două. Pe de altă parte, ar putea fi un neg albastru. Ia să vedem, tu ce zici?

McNeil se apropie de microscop. Știa că de data aceasta era o problemă importantă. Un melanom era o tumoare inevitabil malignă. Celulele sale se puteau răspândi cu iuțeală și ucigător în tot corpul. Dacă la analiză se confirma, pentru femeie acest lucru însemna operație urgentă. Dar, o tumoare de tip neg albastru era inofensivă. Putea rămâne pe corp și nu făcea nici un rău.

Din propriile sale studii, McNeil știa că un melanom nu se întâlnea des, dar și că un neg albastru era extrem de rar. Matematic vorbind, știa că probabilitatea era mai mare ca diagnosticul să fie tumoare malignă. Dar trebuia asta nu era matematică. Era patologie, în cel mai pur înțeles al cuvântului.

Așa cum învățase să facă, McNeil trecu mental în revistă datele comparative ale celor două tipuri de tumori. Erau chinuitor de asemănătoare. Amândouă erau parțial celulare, cu o pigmentație foarte puternică. Se mai gândi că trebuia să fie corect. După ce privi toate lamele, îi spuse lui Pearson:

— Nu știu. Am putea face o comparație cu celelalte

cazuri, mai vechi. Nu putem aduce unul de la arhivă?

— Ne-ar trebui un an ca să găsim vreunul. Nu mai țin minte de când nu am mai întâlnit un neg albastru. Pearson se încruntă supărat. Va trebui să punem la punct arhiva, într-o zi. Altfel nu vom putea face comparații când se va ivi un caz neclar ca acesta.

— De cinci ani spuneți asta, se auzi vocea uscată a lui Bannister din spatele lui Pearson.

Pearson se întoarse supărat.

— Tu ce faci aici?

— Completez fișe, răspunse tehnicianul laconic. Treabă pe care ar trebui s-o facă o secretară, dacă am avea și noi un ajutor.

„Și probabil s-o facă mult mai bine decât tine”, gândi McNeil. Știa foarte bine câtă nevoie avea secția de personal auxiliar. Acum foloseau metode de completare a fișelor de-a dreptul arhaice. Discuția despre arhivă îi reaminti de asemenea ce gol administrativ aveau în această privință. Existau puține spitale bune acum, care să nu aibă o arhivă bine pusă la punct la patologie. Unii o numeau „arhivă de organe lezate” dar, oricum ar fi fost numită, unul din scopurile acesteia era de a ajuta la rezolvarea problemelor de genul aceleia cu care se confruntau acum.

Pearson studie din nou lamele. Șoptea constatările numai pentru sine, așa cum obișnuiau mai toți patologii:

— Este mic... absența hemoragiei... nici o necroză pe țesut... negativ, dar nici un indiciu... da, sunt mulțumit. Se îndreptă de spate și îi dictă stagiaryului: „Diagnostic — neg albastru”. Grație generozității secției patologice, femeia scăpase de operație.

Metodic, pentru instruirea lui McNeil, Pearson repetă motivele ce îl conduseseră la luarea deciziei.

— Ar trebui să le studiezi și tu, spuse arătându-i lamele. Este un caz pe care nu-l întâlnești în fiecare zi.

McNeil nu se îndoia că diagnosticul bătrânului era corect. Erau într-o secție în care anii de experiență te

răsplăteau din plin. Iar el începuse să respecte raționamentele lui Pearson în materie de patologie. Dar după ce vei pleca, își spuse în gând privindu-l pe bătrân, secția aceasta va avea nevoie de arhivă, ca de aer.

Mai examină încă două cazuri foarte simple, după care Pearson introduse o lamă din seria următoare sub lentila microscopului. Aruncă o privire în ocular, se îndreaptă de spate și spuse exploziv:

— Cheamă-l pe Bannister!

— Sunt aici, n-am plecat.

— Privește aici! tună bătrânul. De câte ori trebuie să-ți spun cum vreau să pregătesc lamele și eşantioanele? Ce naiba se întâmplă cu tehnicienii de la histologie? Sunt surzi, sau idioți?

McNeil mai auzise astfel de ieșiri mâniașe. Acum îl studia pe Bannister.

— Care-i necazul? întrebă acesta.

— Îți spun eu care-i necazul. Pearson scoase lama de sub microscop și o aruncă pe masă. Cum să dai un diagnostic corect pe un asemenea țesut?

Bătrânul tehnician luă lama și o studie în lumină.

— Prea gros, mm?

— Bineînțeles că este prea gros. Pearson luă și a doua lamă din același set. Uite și asta! Dacă aş avea o felie de pâine, aş putea face un sandviș.

— Am să verific microtomul, spuse Bannister calm. Am avut probleme cu el. Vrei să le duc înapoi în laborator?

— Nu, va trebui să mă descurc cu ele așa cum sunt. Nervii dispăruseră. Vreau doar să-ți faci treaba și să supraveghezi mai bine Histologia.

— Poate că dacă nu aş avea atâtea pe cap... și Bannister plecă.

— Da, am mai auzit placa, strigă Pearson după el.

În timp ce Bannister ieșea, Charles Dornberger intra pe ușă.

— Pot să intru, Joe? întrebă el.

— Sigur. Poate că mai înveți câte ceva, Charlie.

Obstetricianul îl salută din cap pe McNeil, apoi îi spuse lui Pearson:

— Ne-am înțeles să vin astăzi la tine. Ai uitat?

— Da, am uitat. Pearson împinse teancul de lame și i se adresă stagiariusului: Câte mai avem în seria asta?

— Opt, răspunse McNeil după ce numără lamele rămase.

— Terminăm mai târziu.

Stagiariusul începu să-și strângă hârtiile cu cazul respectiv.

Dornberger își umplea pipa, ca de obicei. Privind în jurul său se înfioră.

— Este umezeală aici, Joe. De câte ori vin la tine am impresia că am să mă aleg cu o răceală.

Pearson chicoti răutăcios.

— Știi, noi nu facem altceva decât să împrăștiem în jur viruși de gripă în fiecare dimineață. Numai așa descurajăm vizitele inoportune. Îl urmări cu privirea pe McNeil, până îl văzu ieșind din sală. Ce vrei să-mi spui? îl întreabă pe Dornberger.

Dornberger intră direct în subiect.

— Am fost delegat să-mi folosesc tactul pentru a discuta cu tine.

Își băgă pipa în gură și pufăi din ea.

Pearson îl privi tăios.

— Ce-nseamnă asta? Alte necazuri?

Ochii celor doi medici se întâlniră.

— Depinde, spuse Dornberger calm. Se pare că vei primi un medic patolog asistent, reluă el după o pauză.

Dornberger se așteptase la o izbucnire furioasă, dar Pearson reacționa ciudat de liniștit.

— Fie că doresc sau nu?

— Da, Joe. Dornberger hotărî să discute franc. Nu mai era loc de întoarcere. Se gândise o grămadă la modul de abordare, de la ședința de acum câteva zile.

— Presupun că este ideea lui O'Donnell, spuse

Pearson cu amărăciune, dar încă liniștit. Ca de obicei, bătrânul era imprevizibil.

— În parte. Dar nu în totalitate.

— Ce crezi tu că ar trebui să fac? Din nou o reacție surprinzătoare. Era o întrebare ca între prieteni.

Dornberger își lăsă pipa stinsă într-o scrumieră de pe birou.

Mă bucur că reacționează așa, gândi el. Înseamnă că eu am avut dreptate. Pot să-l ajut să accepte lucrul ăsta și să se obișnuiască cu ideea.

— Nu cred că ai de ales, Joe. AI RĂMAS ÎN URMĂ cu rapoartele pentru chirurgie, nu-i așa? Și cu multe alte lucrări.

Un moment avu impresia că mersese prea departe. Intrase într-o zonă sensibilă. Se aștepta să înceapă furtuna. Dar, din nou, reacția a fost imprevizibilă. Pearson îi vorbi pe un ton mai ridicat, dar rezonabil:

— Sigur, simt câteva lucruri pe care trebuie să le pun la punct. Recunosc. Dar nu există nimic să nu pot face singur. Dacă aș avea numai destul timp...

Acceptase, gândi Dornberger. Încearcă să se apere, dar a acceptat.

— Poate că așa, cu încă un patolog, vei avea timpul necesar.

Cu o nonșalanță studiată, Dornberger scoase din buzunar hârtia primită de la administrator.

— Ce-i asta? întrebă Pearson.

— Nu s-a luat nici o hotărâre, Joe. Este un nume pe care-l avea Harry Tomaselli — un tânăr aparent interesat să vină aici.

Pearson luă foaia de hârtie.

— Mda! Nu-și pierde timpul băieții.

— Administratorul nostru este un om de acțiune, spuse încet Dornberger.

Citind hârtia, Pearson spuse cu voce tare:

— Doctor David Coleman. Cu amărăciune, frustrare și invidie, continuă: Vârsta, treizeci și unu de ani.

Trecuseră douăzeci de minute după ora douăsprezece și bufetul spitalului forfotea. Majoritatea medicilor, asistentelor și funcționarilor spitalului își luau de obicei masa la ora asta și începuse să se formeze coadă la locul în care noii veniți își luau tăvile, înainte de a trece prin fața tejghelei unde se servea mâncarea.

Ca de obicei, la această oră doamna Straughan privea în jurul său cu ochi de vultur, asigurându-se că imediat ce se termina un fel de mâncare era adus altul de la bucătărie, pentru ca servirea să nu se întrerupă. Astăzi se servea friptură irlandeză, pulpă de miel și mazăre fiartă. Șefa secției de nutriție observă că oamenii nu prea alegeau pulpa de miel și hotărî s-o guste și ea, să vadă dacă fusese bine pregătită. Poate că nu era destul de succulentă. De obicei oamenii vorbeau între ei despre calitatea meniului, se anunțau dacă un fel de mâncare nu era suficient de gustos. Ochii doamnei Straughan se opriră pe o farfurie din vârful unui vraf de farfurii, ce părea să aibă ceva pe ea. O luă repede. Avea urme de grăsime pe ea. Din nou afurisitele alea de mașini de spălat vase. Se hotărî să-l abordeze din nou pe administrator. Prea se repeta și nu era în regulă.

La mesele rezervate personalului medical se auzeau râsete zgomotoase. În centrul atenției unui grup era doctorul Ralph Bell, radiologul.

Gil Bartlett, care venise cu tava, o așeză pe masă și îi întinse mâna cordial.

— Felicitări, Ding-Dong. Am auzit.

— Ce ai auzit? întrebă Lewis Toynbee, internistul, care tocmai sosise și el cu o tavă.

În timp ce Bell, radios, îl servea pe Bartlett cu o țigară, Toynbee exclamă uluit:

— Dumnezeu! Nu cumva, iar?

— Bineînțeles. De ce nu? Radiologul îi întinse și lui o

țigară. Ești invitatul meu, Lewis. Este exact al optulea Bell.

— Al optulea? Când s-a întâmplat evenimentul?

— Azi-dimineață, răspunse Bell liniștit. Încă un băiat pentru echipa de fotbal.

— Lewis, nu-l privi atât de critic, interveni Bill Rufus își dă toată silința. Doar este însurat *numai* de opt ani.

Lewis Toynbee îi întinse mâna.

— Nu mă strânge prea tare, Ding-Dong, să nu-ți pierzi cumva din fertilitate.

— Eu nu sunt gelos, spuse Bell cu bonomie. Mai trecuse prin astfel de scene.

— Cum se simte soția ta? întrebă Lucy Grainger.

— Bine, mulțumesc, răspunse Bell.

— Cum te simți ca as al sexului? întrebă Harvey Chandler, șeful secției de medicină internă.

— Nu sunt un as al sexului. La noi acasă, relațiile sexuale au loc o dată pe an. Dar sunt un trăgător al naibii de bun.

Lucy Grainger se alătură grupului bine dispus și spuse:

— Ralph, îți trimit o pacientă astăzi după-amiază. Este una din elevele asistente, Vivian Loburton.

Răsetele se potoliră.

— Ce vrei să afli, Lucy? întrebă Bell, serios.

— Te rog să-i faci o radiografie la genunchiul stâng. Are acolo o umflătură care nu-mi place deloc cum arată.

*

După ce se întoarse în cabinetul său, doctorul Dornberger îi sună pe Kent O'Donnell să-i povestească întâlnirea cu Pearson.

— I-am spus lui Joe despre medicul pe care doriți să-l aduceți.

O'Donnell întrebă:

— Cum a reacționat?

— N-aș putea spune că a fost entuziasmat, răspunse Dornberger. Dar cred că dacă vrei să-l aduceți pe tipul ăla... cum îl cheamă?... Coleman? Dacă vrei să-l chemați pentru o discuție preliminară, Joe nu va pune probleme. Dar te sfătuiesc să-l ții pe Joe la curent cu tot ce ai de gând să faci de acum înainte.

— Poți fi sigur de asta. Mulțumesc, Charlie. Mulțumesc foarte mult.

După aceea, Dornberger mai dăduse un telefon. Era pentru doamna John Alexander, care sunase mai devreme și îi lăsase un mesaj. Înainte de a suna îi consultase fișa și își amintise că era soția unui tehnician de la patologie, recomandat de Joe Pearson. Vorbind cu doamna Alexander, Dornberger află că tocmai sosise în oraș, venind după soțul său. Stabiliră să se întâlnească săptămâna următoare, la cabinetul particular al lui Dornberger din oraș.

În timp ce soția sa vorbea cu doctorul Dornberger, John Alexander făcea cunoștință cu biciul verbal al lui Pearson.

După furia de dimineață împotriva proastei calități a lamelor, Bannister se întoarse în laboratorul de serologie, unde lucra John Alexander, și-i povestise toată întâmplarea. Bătrânul tehnician spumega de furie și, mai târziu, își vărsase nervii pe două laborante care lucrau la histologie. Alexander auzise totul prin ușa deschisă dintre cele două laboratoare. Știa că laboranții de la histologie nu erau vinovați în întregime de cele întâmplate. Deși era de puțin timp în spital, își dăduse seama unde era adevărata cauză a problemelor. Mai târziu, îi spusese lui Bannister:

— Știi, Carl, eu nu cred că este numai vina lor. Cred că au prea mult de muncă.

— Toți avem prea mult de muncă, îi răspunsese Bannister acru. Poate că, dacă te crezi atât de isteț, după ce îți vei termina treaba o s-o faci și pe-a lor, adăugase bătrânul cu sarcasm.

Alexander refuzase să se lase provocat.

— Nu cred că e chiar așa. Dar sunt convins că s-ar descurca mult mai bine cu un procesor de țesut, în loc să pregătească totul cu mâna, așa cum se făcea pe vremuri.

— Las-o baltă, băiete. Nu-i treaba ta. Știi că tot ce înseamnă bani, aici moare din fașă?

Alexander nu continuase, dar se hotărâse să abordeze problema cu prima ocazie pe care o va avea ca să discute cu Pearson.

În după-amiaza aceea, trebui să meargă la cabinetul lui Pearson cu câteva rapoarte de laborator pentru semnat. Bătrânul patolog era îngropat într-un munte de corespondență, pe care o răsfoia iritat. Aruncându-i o privire lui Alexander, îi făcu semn să le lase pe birou și continuase să citească. Văzând că tânărul ezită, Pearson îl întrebă răstit:

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

— Domnule doctor Pearson, aș putea face o propunere?

— Acum?

Un angajat cu mai multă experiență ar fi înțeles că tonul șefului însemna „Lasă-mă-n pace!” Nu și Alexander.

— Da, domnule.

— Ei? întrebă bătrânul, resemnat.

Tânărul începuse puțin emoționat:

— Este în legătură cu rezolvarea mai rapidă a rapoartelor pentru chirurgie.

Cum auzi de rapoarte pentru chirurgie, Pearson lăasă scrisoarea din mână și îl privi tăios.

Alexander continuase: Mă gândeam că am putea cumpăra un procesor de țesut.

— Ce știi *tu* despre procesorul de țesut? Vocea lui Pearson suna amenințător. Și pe urmă, tu parcă lucrezi la serologie.

Alexander îi reaminti:

— Am făcut un curs întreg de histologie la școala tehnică, domnule doctor. Urmă o pauză în care Pearson

nu spusese nimic, așa că Alexander continuă. Am lucrat cu procesorul de țesut și este un aparat bun, domnule. Ar economisi cel puțin o zi în pregătirea lamelor pentru microscop. În loc să pregătești țesuturile cu mâna, mașina, peste noapte și automat poate să...

— Știi cum funcționează, îl întrerupse Pearson brutal. Am văzut și eu.

— Păi, atunci, nu credeți că...

— Am spus că am văzut, dar nu m-a impresionat deloc. Nu există calitate mai bună ca la lamele pregătite manual. În plus, aparatul este foarte scump. Vezi astea? și Pearson arătă spre un teanc de hârtii galbene, bătute la mașină, așezate într-o tavă de pe birou.

— Da, domnule doctor.

— Sunt listele de cumpărături pentru tot ce este absolut necesar acestei secții. De fiecare dată când dau de ele mă cert cu administratorul. Îmi spune mereu că cheltuim prea mulți bani.

Alexander făcuse prima greșală abordând un subiect când Pearson n-avea chef să-l asculte. Acum o făcu și pe a doua, luând cuvintele lui Pearson drept o invitație de a continua discuția.

Spuse împăciuitor:

— Dar dacă am economisi o zi, sau două... Deveni mai insistent. Domnule doctor, eu am văzut lame făcute cu procesorul și sunt bune. Poate că aparatul pe care l-ați văzut dumneavoastră nu era folosit cum trebuie.

Bătrânul se ridicase de pe scaun. Alexander depășise granițele dintre medic și tehnician. Cu capul aplecat înainte, Pearson tună:

— Destul! Am spus că nu mă interesează procesorul de țesut și nu mai vreau să discut despre asta!!

Ocoli biroul până când ajunse chiar în fața lui Alexander, și își apropie fața de a lui.

— Și mai doresc să-ți reamintesc ceva: eu sunt șef aici și eu conduc această secție. Nu mă deranjează sugestiile, dacă sunt rezonabile, dar nu depăși limitele. Ai

înțeles?

— Da, domnule, am înțeles.

Uluit și nefericit, neînțelegând ce se întâmplase de fapt, Alexander se întoarse la lucru, în laboratorul său.

*

Mike Seddons fusese preocupat toată ziua: de mai multe ori trebuise să facă un efort pentru a se concentra la ceea ce făcea. O dată, în timpul unei autopsii, McNeil fusese nevoit să-l avertizeze:

— Ai un deget sub bucata pe care vrei s-o tai. Nouă ne place ca oamenii care vin aici să plece cu mâinile întregi.

Seddons își trăsese repede mâna. N-ar fi fost pentru prima dată când un învățăcel neexperimentat și-a fi retezat degetul la patologie, cu un bisturiu tăios ca briciul. Cu toate acestea, gândurile nu-i dădeau pace. Întrebarea îi revenea în minte din nou și din nou. Cum de reușise Vivian să-l tulbure atât de mult? Era atrăgătoare și dorea s-o aibă-n pat cât mai repede. Nu se amăgea deloc în legătură cu dorința asta. I se păruse că durerea de la genunchi fusese adevărată, noaptea trecută, și era convins că nu-l mințise. Spera ca și ea să aibă aceleași sentimente față de el, deși nu putea fi sigur. Unele fete erau imprezvizibile în astfel de cazuri. Puteai să ai cu ele cele mai extravagante intimități într-o zi, după care, în ziua următoare îți respingeau și cel mai mic avans, pretinzând că ceea ce fusese mai înainte, nu se întâmplase de fapt niciodată.

Dar între el și Vivian era ceva mai mult decât dorință sexuală. Începea și el să se întrebe ce. Categorie, cele câteva legături pe care le avusese înainte — și fuseseră mai multe — nu-i provocaseră nici jumătate din gândurile pe care și le făcea acum. Îi trecu prin minte un gând: poate că dacă și-ar scoate din cap obsesia sexului, celelalte lucruri ar deveni mai clare. Hotărî să-i propună o

altă întâlnire lui Vivian, dacă va fi liberă, chiar în seara aceea.

*

Vivian găsisese biletul lăsat de Mike, după ce terminase ultima oră de curs și se întoarse la cămin. Era scris de mână și o aștepta în cutia poștală, la litera „L”. O ruga să vină la etajul al patrulea, la pediatrie, în seara aceea, la ora 9,45. La început nu intenționase să meargă acolo, știind că oficial nu avea nici un motiv să se afle în acea aripă de spital și la ora aceea. Dar, pe măsură ce trecea timpul se trezise că era nerăbdătoare să plece și, la ora 9,40 traversa aleea dintre cămin și clădirea spitalului.

Mike o aștepta aparent gânditor, dar, când o văzu, îi arătă repede o ușă și o împinse înăuntru. Ușa dădea spre o scară de metal. La ora aceea era liniște și pustiu și s-ar fi putut ușor auzi pașii vreunei persoane care ar fi trecut pe acolo. Mike coborâse cu ea un etaj, ținând-o de mână. Apoi, se întoarse cu fața spre ea și, de parcă făcea cel mai firesc lucru din lume, Vivian se prăbușise în brațele lui.

Sărutându-se, simți brațele lui Mike strângând-o și toată vraja nopții trecute năvăli înapoi. În clipa aceea, Vivian știu de ce dorise atât de mult să vină aici. Bărbatul acesta cu părul roșu, zbârlit, îi devenise brusc indispensabil, îl dorea în toate chipurile. Dorea să-i fie aproape, să-i vorbească, să facă dragoste cu el. Era un sentiment electrizant, excitant, pe care nu-l mai cunoscuse până atunci. El îi săruta obrajii, ochii, urechile. Înfundându-și fața în părul ei, îi șopti:

— Draga mea Vivian. Toată ziua m-am gândit la tine. Nu am reușit să mi te scot din minte. Îi prinse fața în palme și o privi în ochi. Știi ce-mi faci? Mă întorci pe dos!

— Oh, dragul meu Mikel!

Era cald pe scări. Vivian putuse să discearnă căldura trupului lui de focul ce-o mistuia pe ea. Acum, mâinile lui căutau, explorau. Ea șopti tremurând:

— Mike, nu am putea merge în altă parte?

Simți că mâinile lui se opriră și știu că se gândea la asta.

— Stau în cameră cu Frank Worth, dar în seara asta

e plecat. Vine târziu. Vrei să profităm de şansă și să mergem la mine?

Vivian ezită.

— Și dacă ne prinde cineva, ce se va întâmpla?

— O să fim amândoi dați afară din spital. O sărută din nou. În clipa asta nu-mi pasă de nimic. O luă de mână. Hai!

Coborâra un rând de scări și o luara de-a lungul unui coridor. Trecura pe lângă un stagiar ce rânji când îi văzu, dar nu făcu nici o remarcă. Apoi, alte scări, alt coridor. De data asta, chiar la ușa din față apăru cineva înveșmântat în alb. Inima lui Vivian, tresări când o văzu pe sora șefă care era de gardă. Dar aceasta nu se întoarce și se îndreptă spre altă ușă, înainte ca ei să treacă. Apoi ajunseră într-un coridor mai îngust, liniștit, cu uși închise de fiecare parte a lui. Unele uși erau slab luminate, iar de la una se auzea muzica. Vivian recunoscuse Preludiul în re minor de Chopin; îl cântase și orchestra simfonică din Burlington cu o lună sau două în urmă.

— Aici. Mike deschise o ușă și pătrunseră repede înăuntru. Auzi în spatele ei clinchetul zăvorului pe care Mike se grăbise să-l pună.

Era întuneric, dar Vivian putu să distingă umbra unor paturi înguste și a unui dulap.

Se căutara cu înfrigurare unul pe altul. Degetele lui se încurcau în nasturii uniforme ei. Când se încurcau, ea le ajuta. Acum rămăsese în chiloți. Pentru o clipă o strânse tare, savurând amândoi tortura amânării. Apoi, mâinile lui se mișcară tandru, cu gingășie și într-o promisiune abia așteptată îi scoase chiloții și-i aruncă în spate. Îndreptându-se spre pat, Vivian își aruncă pantofii din picioare. Acestea se petrecura foarte repede și după aceea erau din nou îmbrățișați, mâinile lui mângâind-o din nou.

— Vivian, draga mea Vivian!

De-abia îl auzi.

— Mike, nu mai aștepta, te rog nu mai aștepta!

Îi simți consistența trupului apăsând-o, pătrunzând în ea. Îi răspunse cu sălbăticie, mișcându-se violent ca să-l simtă mai aproape, mai strâns, mai adânc. Apoi, dintr-o dată, nu mai fu nimic în jur, nimic în afara punctului culminant al unui extaz furtunos, ce se apropia năvalnic, pârjolitor, ca un val uriaș... mai aproape, mai aproape, mai aproape...

Într-un târziu, stând liniștiți unul lângă altul, Vivian auzi din nou acordurile muzicii ce pătrundeau de pe coridor. Era tot Chopin, de data asta Studiul în re major. I se părea ciudat că în asemenea momente putea să identifice muzica, dar sunetele melodiei ce picurau mătăsos în întuneric se potriveau perfect cu starea ei de spirit. Mike o căută și o sărută cu gingășie, apoi spuse:

— Vivian, cea mai dragă ființă, vreau să mă însor cu tine.

— Ești sigur, Mike?

Impetuozitatea propriilor sale cuvinte îl surprinsese chiar și pe el. Mike vorbise ca urmare a unui impuls, dar, deodată, în adâncul ființei sale simți că ceea ce spusese era adevărat. Dorința lui de a evita încurcăturile părea dintr-o dată lipsită de sens; aceasta era o încurcătură pe care, spre deosebire de altele, și-o dorea. Acum știa ce-l tulburase toată ziua; acum nu mai simțea nici o tulburare. După cum îi stătea în fire, răspunse la întrebarea lui Vivian cu o notă de ironie.

— Sigur că sunt sigur. Tu nu ești?

Brațele ei îl cuprinseră, și-i șopti:

— Niciodată n-am fost mai sigură de ceva.

— Hei! Mike se sprijini într-un cot în fața ei. Am uitat cu totul. Ce-ți mai face genunchiul?

Vivian zâmbi obraznic.

— În seara asta nu ne-a mai încurcat, așa-i?

După ce-o mai sărută o dată, Mike o întreabă:

— Spune-mi ce-a zis Lucy Grainger.

— N-a spus. L-a rugat pe doctorul Bell să-mi facă o

radiografie astăzi după-amiază. Mi-a spus că o să mă anunțe peste câteva zile.

— Am să mă liniștesc numai după ce toate astea se vor lămurii.

— Nu fi caraghios, dragule. Cum ar putea o mică umflătură ca asta să fie ceva serios?

ZECE

Domnul H. N. Tomaselli,

Administrator,

Spitalul Trei Comitate,
Boston, Mass.

Burlington, Pa.
7 August

Dragă domnule Tomaselli,

De la vizita mea în Burlington, de acum o săptămână, m-am gândit foarte mult la propunerea de a lucra la Secția de Patologie din spitalul dumneavoastră.

Scriu această scrisoare pentru a vă comunica, dacă vă mai mențineți propunerea, hotărârea mea de a accepta postul, în termenii discutați.

Ați menționat că doriți ca persoana care va accepta postul să înceapă imediat munca. Pe mine nu mă mai reține nimic aici, în afară de câteva probleme mărunte. Aș putea veni la Burlington și să încep munca pe 15 august — adică exact peste o săptămână. Cred că este bine.

Vorbind cu doctorul O'Donnell, am aflat că se vor da

în folosință câteva garsoniere, destul de aproape de spital. Mă întreb dacă aveți cumva mai multe date în legătură cu acest subiect și dacă mi le puteți comunica. Între timp, v-aș fi recunoscător dacă mi-ați rezerva o cameră la un hotel, începând cu ziua de 14 august.

În privința muncii pe care o voi desfășura la spital, nu sunt pe deplin lămurit într-o problemă și o voi menționa, în speranța că o veți putea discuta cu doctorul Pearson, înainte de sosirea mea.

Simt că va fi spre avantajul spitalului și al meu personal, dacă vor exista clar delimitate sferele de responsabilitate în care eu voi avea mână liberă de acțiune, atât în activitatea de zi cu zi, cât și în privința schimbărilor modului de organizare și a aparaturii tehnice, schimbări oricum necesare din când în când.

Dorința mea ar fi să am responsabilități directe în cadrul secției de patologie, la serologie, hematologie și biochimie, deși, bineînțeles că îl voi asista pe doctorul Pearson la anatomie patologică și în alte probleme.

După cum v-am spus, am ridicat acum această problemă în speranța că va fi posibil să o discutați cu doctorul Pearson înainte de 15 august. Vă rog în același timp să fiți convins că mă voi strădui tot timpul să cooperez cu doctorul Pearson, pentru binele spitalului.

Al dumneavoastră,
David Coleman, MD.

Coleman citi încă o dată scrisoarea îngrijit bătută la mașină, o puse în plic și îl sigilă. Apoi se întoarse la mașina sa de scris portabilă și scrisese o scrisoare asemănătoare, dar puțin mai scurtă, pentru doctorul Joseph Pearson.

*

Doctorul Coleman părăsi apartamentul mobilat pe care-l închiriasse pe termen scurt, pentru puținele luni cât

stătuse în Boston, pentru a pune la poștă amândouă scrisorile. Trecând în revistă cele scrise, se întrebă de ce oare față de alte șapte posturi ce-i fuseseră oferite în ultimele săptămâni preferase spitalul Trei Comitate. Cu siguranță nu era cel mai bine plătit. În termeni financiari acest post era la jumătatea ofertelor pe care le primise. Nici măcar nu era un spital "de renume". Alte două centre medicale care-i oferiseră post erau foarte cunoscute, cu renume internațional, iar spitalul Trei Comitate abia dacă era cunoscut în zona pe care o deservea.

Și atunci, de ce? Oare îi era teamă că se va pierde și va fi înghițit de un mare spital? Nu, lucrase în astfel de locuri și demonstrase că făcea față unui astfel de mediu. Oare pentru că ar fi vrut să aibă libertatea să facă cercetare într-un spital mai mic? Da, spera să facă și muncă de cercetare, dar dacă asta și-ar fi dorit cel mai mult, ar fi putut alege un institut de cercetări medicale. Fusesse unul pe listă și nu și-ar mai fi bătut capul. Oare alesese pentru că această slujbă era o provocare? Poate că da. La acest spital, cu siguranță că multe lucruri nu mergeau cum trebuie la secția patologie. Văzuse acest lucru în doar cele două zile pe care le petrecuse acolo cu o săptămână în urmă, dând curs invitației telefonice făcută de administrator de a vizita spitalul, ca să vadă situația la fața locului. Munca alături de doctorul Pearson nu avea să fie ușoară. Simțise resentimentele bătrânului când se întâlniseră, iar administratorul îl avertizase că Pearson avea reputația de a fi un om dificil.

Așadar, alesese pentru că i se păruse o provocare? De aceea, sau era altceva, cu totul altceva? Nu cumva vroia să-și provoace singur suferințe? Nu cumva era acel spectru care-l chinase atât de mult timp?

Dintre toate trăsăturile sale de caracter, doctorul Coleman bănuise întotdeauna că mândria era cea mai puternică și aceasta era un defect de care se temea și pe care îl ura cel mai mult. După părerea sa, el nu reușise niciodată să-și domine mândria. O alunga, i se împotriva

și, totuși, revenea întotdeauna, părând puternică și indestructibilă. Această mândrie își avea rădăcinile în conștiința faptului că era superior din punct de vedere intelectual, și tot ceea ce realizase în viață dovedea că era adevărat. În compania altor oameni, simțea adesea că le e superior.

De când se știa, îi fusese foarte ușor să învețe. Învăța tot atât de ușor precum respira. În școala primară, în liceu, la facultate, reușise cu ușurință să se ridice deasupra celorlalți, obținând cele mai înalte distincții. Avea o minte receptivă, analitică și eficientă. Și mândră.

Sesizase primele semne de mândrie la începutul liceului. Ca toți elevii străluciți, inițial fusese privit cu suspiciune de către colegi. Mai târziu, pentru că nu încercase să-și ascundă orgoliul, suspiciunea colegilor se transformată în lipsă de prietenie și, apoi, în ură.

La vremea aceea simțise acest lucru, dar nu-i dăduse atenție în mod conștient până într-o zi, când directorul școlii, el însuși un om foarte inteligent și înțelegător îl chemase să-i vorbească. Coleman își mai amintea și acum vorbele lui:

— Cred că ești destul de matur să înțelegi ce-ți voi spune. Între pereții acestei școli, în afară de mine, nu ai nici un prieten.

La început nu-l crezuse. Apoi, pentru că mai presus de orice era cinstit, trebuise să admită că acesta era adevărul.

— Ești un elev strălucit, îi spusese directorul. Știi acest lucru și este foarte bine. Poți deveni orice, ai o minte remarcabilă, Coleman. Aș putea spune unică, după experiența mea. Dar te previn: dacă vrei să trăiești printre ceilalți oameni, uneori trebuie să pari că ești mai puțin inteligent decât ești cu adevărat.

Era riscant să-i spui așa ceva unui tânăr cu caracterul încă în formare. Dar maestrul nu-și subestimase discipolul. Coleman și-a însușit sfatul, l-a digerat, l-a analizat și a sfârșit prin a se disprețui.

După aceea, muncise mai mult ca oricând pentru a se reabilita, dorind parcă, printr-un program bine pus la punct să se autopedepsească. Începuse cu sportul. De când se știa, lui David nu-i plăcuse nici un fel de sport. La școală, își amintea foarte bine că nu participase la nici un joc și avea convingerea că atât oamenii care făceau sport cât și spectatorii erau niște tâmpiți. Dar acum, începuse să practice sportul: fotbal iarna și baseball vara. În ciuda sentimentelor sale inițiale, devenise un jucător foarte bun. La colegiu, se trezise în echipele reprezentative ale acestuia. Încă nu era în stare, atunci când juca, să-și ascundă indiferența față de joc, deși se străduia, și niciodată nu strigase de la galerie fără să aibă un sentiment lăuntric de stânjeneală că se proteste. Aceasta-l făcea să creadă că deși reușise să-și umilească mândria, de fapt n-o blamase niciodată.

Și relațiile sale cu oamenii decurseseră tot cam în același fel. Mai demult, când întâlnea pe cineva pe care-l considera din punct de vedere intelectual inferior, nu-și dăduse niciodată silința să-și ascundă plictiseala sau lipsa de interes. Dar acum, așa cum își planificase, abandonase acest mod de comportare și se purta cordial cu astfel de oameni. Ca urmare, la facultate căpătase reputația unui om inteligent și foarte prietenos. Acolo, printre cei care nu înțelegeau câte ceva din cursuri devenise un cuvânt de ordine „Hai să-l întrebăm pe David Coleman. El o să ne lămurească în mod sigur.” Și invariabil, așa era.

În mod normal, evoluția sa ar fi trebuit să-i așeze sentimentele față de oameni într-o formă mai binevoitoare. Timpul și experiența sa ar fi trebuit să-l facă mai simpatice celor mai puțin dotați decât el. Dar nu a fost niciodată sigur că așa era. În adâncul sufletului său, Coleman regăsea întotdeauna vechiul său dispreț pentru incompetență intelectuală. Lupta cu el, îl combătea cu o disciplină de fier, dar sentimentul de dispreț nu dispărea.

Alesese medicina pe de o parte din cauza tatălui său,

acum mort, care fusese medic la țară, și pe de altă parte pentru că așa își dorise întotdeauna. Dar când a trebuit să-și aleagă o specialitate a ales patologia, pentru că, în general, era considerată specialitatea cea mai puțin strălucită din medicină. Această alegere făcea parte din propriul său program de a-și înfrânge inevitabila mândrie.

Într-o vreme a crezut că a reușit. Patologia este o specialitate singuratică, te izolează de frământările și presiunea provocate de contactul direct cu pacienții din spital. Dar mai târziu, când îi crescuse interesul pentru cunoaștere, a simțit că i se întoarce și vechiul dispreț față de cei ce cunoșteau mai puține lucruri din misterele dezvăluite de microscop. Nu cu aceeași intensitate, pentru că în cariera medicală întâlnise destul de multe minți strălucite, ca și a lui. Mai târziu, și-a zis că se poate relaxa, diminuând puțin din disciplina de fier pe care și-o autoimpusese. Încă mai întâlnea oameni pe care-i considera tâmpiți. Chiar și printre medici erau unii. Dar nu arăta niciodată ce credea despre ei și câteodată i se părea că întâlnirea unor astfel de oameni îl supăra mai puțin. Cu acest sentiment de relaxare se întreba dacă măcar reușise să-și învingă vechiul dușman.

Totuși, încă mai era îngrijorat! Un program deliberat de autoeducare ce dura de cincisprezece ani nu era ușor de abandonat brusc.

Și, în același timp, îi era greu să discearnă dacă motivele din care făcuse alegerea fuseseră întâmplătoare sau datorate obișnuinței căpătate în atât timp de a se pocăi.

Aceasta era întrebarea pe care și-o puneă asupra alegerii spitalului Trei Comitate. Îl alesese pentru că așa ceva își dorea cu adevărat? Mărime mijlocie, spital de mână a doua, fără renume și fără faimă? Sau fusese un sentiment vechi în subconștient că acesta era locul în care mândria lui urma să sufere cel mai mult?

Punând cele două scrisori la cutie fu conștient că la aceste întrebări numai timpul putea să-i răspundă.

La etajul al șaptelea al spitalului din Burlington, Elisabeth Alexander se îmbrăca în cămăruța alăturată cabinetului medical al doctorului Dornberger. Medicul o examinase timp de o jumătate de oră și acum se întorsese la birou. Îl auzi prin ușa întredeschisă:

— Când ești gata, să vii aici, doamnă Alexander.

— Într-o secundă, domnule doctor.

Așezat la birou, Dornberger zâmbea. Îi plăceau pacientele care purtau cu bucurie sarcina, iar Elisabeth era una dintre acestea. Va fi o mamă bună. Era o fată atrăgătoare, nu foarte drăguță, în sensul obișnuit al cuvântului, dar cu o personalitate plăcută, care compensa lipsa frumuseții. Privi însemnările pe care le făcuse mai devreme. Avea douăzeci și trei de ani. Când era mai tânăr, avea întotdeauna grijă ca atunci când consulta să participe și o asistentă. Auzise despre medici care nu procedaseră așa și după aceea fuseseră acuzați de femei dezechilibrate. Acum nu-și mai făcea probleme. Măcar asta era unul dintre avantajele date de bătrânețe.

— Aș zice că vei avea un copil normal, perfect sănătos. Nu par a fi complicații.

— Așa mi-a spus și doctorul Crossan, spuse Elisabeth ieșind din cameră și legându-și cordonul la rochia de vară din material imprimat, verde. Se așează pe un scaun de lângă birou.

— A fost medicul de la Chicago. Corect? întrebă Dornberger, verificându-și însemnările.

— Da.

— Cu el ai născut primul copil?

— Da. Elisabeth deschise poșeta și-i întinse o bucățică de hârtie. Am aici adresa lui, domnule doctor.

— Mulțumesc. Am să-i scriu să văd evoluția sarcinii. Dornberger prinsese hârtiuța de celelalte însemnări. De ce a murit primul copil, doamnă Alexander?

— Bronșită. Avea doar o lună.

Vorbea normal. Acum un an i-ar fi fost greu să vorbească despre asta și ar fi trebuit să se lupte cu lacrimile. Dar acum, așteptând alt copil, îi era mai ușor să accepte pierderea. Însă de data aceasta, copilul ei va trăi. Era hotărâtă.

Doctorul se întoarse la însemnările lui. Parcă spre a alunga orice stânjeneală pe care ar fi putut-o provoca întrebarea, schimbă subiectul.

— Am înțeles că ați venit de puțin timp în Burlington.

— Da, spuse tânăra încântată. Soțul meu lucrează la spital.

— Știu, mi-a spus doctorul Pearson. Continuând să scrie, întrebă: Îi place munca de la patologie?

— John nu mi-a povestit prea mult, dar cred că îi place. Îl interesează foarte mult ceea ce face acolo.

— Este bine. Un mare câștig pentru patologie. Noi toți depindem foarte mult de munca lor.

Urmă o pauză, timp în care medicul căută ceva într-un sertar al biroului. Apoi, scoțând de acolo un teanc de formulare, spuse:

— Pentru că tot veni vorba de laborator, trebuie să faci o analiză a sângelui.

În timp ce el completa formularele, Elizabeth îi răspunse:

— Am vrut să vă spun de la început, domnule doctor. Eu am Rh negativ, iar soțul meu are Rh pozitiv.

— Trebuia să-mi amintesc că ești soție de laborant, râse doctorul. Vom face o analiză amănunțită. Rupse formularul din carnet. O vei face la cabinetul pentru pacienții externi din spital, oricând dorești.

— Mulțumesc, domnule doctor. Luă formularul și-l băgă în poșetă.

În momentul în care trebuia să încheie discuția, Dornberger ezita. Știa, la fel ca toți medicii, că pacienții aveau frecvent idei greșite sau incomplete despre anumite

boli. Când i se întâmpla așa ceva cu un pacient de-al său îi plăcea să lămurească lucrurile, chiar dacă asta îi lua timp. În cazul acesta, fata pierduse primul copil și de aceea, cea de-a doua sarcină era foarte importantă pentru ea. Era de datoria lui să-i alunge neliniștile.

Menționase factorul Rh și era evident că subiectul o preocupa. Totuși, el se îndoia că ea va înțelege cu adevărat implicațiile. Hotărî totuși să o liniștească.

— Doamnă Alexander, vreau să îți spun limpede că, deși dumneata și soțul dumitale aveți grupe de sânge diferite, asta nu înseamnă că obligatoriu vor fi probleme cu copilul. Înțelegeți?

— Cred că da.

Își dădu seama că avusese dreptate, căci în vocea tinerei era o urmă de îndoială. Continuă cu infinită răbdare:

— Înțelegeți exact ce înseamnă termenii Rh pozitiv și Rh negativ?

Elizabeth ezită.

— Cred că nu. Oricum, nu foarte exact.

Asta așteptase de la ea. Se gândi o clipă, apoi spuse:

— Să-ți explic în termeni cât mai simpli. Noi, toți, avem în sânge anumiți factori. Când spun factor, mă gândesc la un alt nume dat termenului „ingredient”.

Elizabeth dădu din cap. Se concentra pentru a înțelege foarte exact ceea ce dorea să-i explice doctorul. Pe moment, se gândi aproape cu nostalgie la orele de școală. Atunci era mândră de capacitatea ei de a înțelege explicațiile, de a se concentra asupra unei anumite probleme, de a asimila rapid datele, excluzând din minte orice altceva. Aceasta făcuse din ea una dintre cele mai bune eleve. Acum era curioasă să afle dacă-și menținuse această capacitate.

Dornberger continuă:

— Oamenii fiind diferiți, au în sânge elemente diferite. Ultima dată când au fost numărate au ieșit patruzeci și nouă. Dumneata și cu mine, de exemplu, ca

majoritatea oamenilor, avem în sânge între cincisprezece și douăzeci de asemenea elemente.

Mintea lui Elizabeth lucra intens. Întrebarea numărul unu:

— Care sunt cauzele care fac ca aceste elemente să fie diferite de la naștere?

— De cele mai multe ori, la naștere le moștenim, dar nu acest lucru este important acum. Acum este important să știi că anumite elemente sunt compatibile, iar altele, nu.

— Adică...

— Adică, atunci când aceste elemente se amestecă, unele dintre ele se împacă între ele, altele sunt incompatibile și luptă unele cu altele. De aceea suntem foarte atenți la grupa de sânge când facem transfuzii. Trebuie să fim foarte siguri că pacientul primește grupa sanguină corectă.

Încruntându-se gânditoare, Elizabeth întrebă:

— Și aceste elemente, adică cele care luptă între ele, acestea ne fac probleme? Adică, atunci când femeile fac copii? Acționa din nou propria ei formulă de la școală. „Clarifică-ți fiecare punct, înainte de a merge mai departe”.

— Uneori da, dar de cele mai multe ori, nu. Să luăm cazul tău și al soțului tău. Spui că are Rh pozitiv?

— Da!

— Ei bine, asta înseamnă că sângele lui conține un element care se numește „D mare”. Și pentru că dumneata ai Rh negativ, sângele dumitale nu conține acest „D mare”.

Elizabeth aproba ușor. Mintea ei înregistra: Rh negativ — fără „D mare”. Dintr-un reflex de memorie, mintea ei compuse imediat un vers.

*Dacă n-ai marele D,
Incomplet ți-e sângele.*

— Totul este atât de interesant. Nimeni nu mi-a explicat acest lucru așa de clar, spuse ea.

— Bine. Și acum, să vorbim despre copil. Nu știm încă dacă juniorul de colo, spuse Dornberger arătând spre burta ei mare, are Rh pozitiv sau negativ. Cu alte cuvinte, nu știm dacă are pe „D mare”.

Pe moment, Elizabeth uită jocul mental și întreabă neliniștită:

— Ce se întâmplă dacă îl are? Sângele lui va lupta cu sângele meu ?

— Există această posibilitate, răspunse Dornberger calm. Dar, ascultă-mă cu foarte multă atenție.

Ea încuviință și-și concentrează din nou atenția la explicații.

— Sângele copilului este separat de cel al mamei, spuse doctorul cu precauție. Totuși, în timpul sarcinii, mici cantități din sângele copilului scapă des în sistemul circulator al mamei. Înțelegeți?

— Da.

— Bine. Dacă sângele mamei este Rh negativ, iar sângele copilului este din întâmplare Rh pozitiv, înseamnă că prietenul nostru, „marele D”, alunecă în sângele mamei, unde nu este binevenit. Înțelegeți?

— Da.

— Când se întâmplă acest lucru, sângele mamei crează ceva ce noi numim anticorpi, iar aceștia luptă cu "marele D" și eventual îl distrug.

Elizabeth era uluită.

— Și atunci, unde este problema?

— Dar nu există nici o problemă — pentru mamă. Problema, dacă există una, începe atunci când anticorpii, luptătorii împotriva „marelui D” creați de mamă, traversează bariera impusă de placenta și intră în fluxul sanguin al copilului. Deși nu există interferență între sângele mamei și al copilului, anticorpii pot trece dincolo, și o și fac destul de frecvent.

— Înțeleg, spuse Elizabeth încet. Vreți să spuneți că

anticorpilor vor începe să lupte cu sângele copilului. Și îl vor distruge.

Acum avea totul foarte limpede în minte.

Dornberger o privi admirativ. Este o fată isteată, gândi el. Nu pierduse nici un amănunt. Spuse cu voce tare:

— Anticorpilor ar putea distruge sângele copilului, sau o parte din el, dacă noi îi lăsăm. Este o boală pe care noi o numim *Eritroblastoză fetală*.

— Dar cum o puteți împiedica să se producă?

— Dacă acest lucru se întâmplă, n-o putem opri. Dar o putem combate. În primul rând, imediat ce am constatat că sunt anticorpi în sângele mamei, facem un test de sensibilitate a sângelui. Acest test îl faci dumneata acum, și mai târziu, pe parcursul evoluției sarcinii.

— Cum se face testul?

— Da' știi să pui întrebări, nu glumă! Bătrânul medic zâmbi. Nu îți pot spune procedura de laborator. Dar soțul dumitale cu siguranță că știe mai multe despre această analiză.

— Și ce altceva se mai face? Vreau să spun, pentru copil?

— Cel mai important lucru este să-i facem copilului o transfuzie cu un sânge adecvat, imediat după naștere. De obicei nu avem probleme.

Însă doctorul evită în mod deliberat să îi spună despre pericolul potențial ca un copil suferind de eritroblastoză să se nască mort, sau despre practica medicală de a forța nașterea cu câteva săptămâni, pentru a da o șansă de viață copilului. Oricum, simțea că discuția mersese destul de departe. Hotărî să o încheie.

— Ți-am spus toate aceste lucruri, doamnă Alexander, pentru că am avut impresia că te preocupă faptul că ai Rh negativ. Ești o tânără inteligentă, iar eu consider că este mai bine ca pacienții să cunoască adevărul întreg, nu jumătăți din el.

Elizabeth zâmbi. Bănuia și ea că este inteligentă.

Chiar și acum își dovedise vechea capacitate de la școală de înțelegere și memorare. Apoi se certă în gând: nu fi înfumurată, doar ești pe cale de a avea un copil, nu de a lua un examen.

— Dar vreau să ții minte lucrurile esențiale, continuă doctorul. Punctul unu: este posibil să nu porți un copil cu Rh pozitiv nici acum, nici mai târziu. În acest caz, nu vor fi probleme. Punctul doi: dacă din întâmplare copilul are Rh pozitiv, poți să nu fii sensibilizată. Punctul trei: chiar dacă acest copil ar suferi de eritroblastoză, șansele de a fi tratat și de a se însănătoși sunt reale. Acum o privi direct în ochi. Ei? Cum te simți știind toate aceste lucruri?

Elizabeth radia de fericire. Se simțea bine, fusese tratată ca un om adult.

— Doctore Dornberger, cred că sunteți un om minunat.

Amuzat, Dornberger întinse mâna după pipă și începu să o umple.

— Da, uneori și eu cred tot așa.

*

— Joe, putem vorbi puțin?

Lucy Grainger era în drum spre patologie, când silueta mătăhăloasă a lui Pearson apărură la capătul coridorului. El se opri imediat.

— Ai vreo problemă, Lucy?

Ca de obicei vorbea pe nas, tunător, dar Lucy se bucură când nu sesiză iritarea obișnuită. Spera în sinea ei să nu se confrunte cu bătărănia lui.

— Da, Joe. Te-as ruga să consulți o pacientă de-a mea.

El era preocupat să-și aprindă inevitabilul trabuc. După ce reuși, îi urmări capătul roșu de jar.

— Care-i necazul?

— Este una din elevele noastre asistente. Se numește Vivian Loburton. Are nouăsprezece ani. O cunoști?

Pearson negă din cap. Lucy continuă:

— Cazul acesta mă îngrijorează puțin. Suspectez o tumoare osoasă și am programat o biopsie pentru poimăine. Țesutul va ajunge la tine, bineînțeles, dar m-am gândit că poate ai dori să examinezi și tu pacienta.

— S-a făcut. Unde este?

— Am internat-o pentru observare. Este la etajul al doilea. Poți veni acum?

Pearson acceptă.

— Este bine și acum.

Porniră împreună spre holul principal unde era liftul: cererea lui Lucy nu era neobișnuită. În astfel de cazuri în care tumoarea se putea dovedi a fi malignă, medicul patolog era acela care dădea diagnosticul final. La diagnosticarea oricărei tumori contribuiau mulți factori, uneori conflictuali, pe care patologul trebuia să-i analizeze foarte bine. Dar analiza unei tumori osoase era și mai dificilă și Lucy era conștientă de acest lucru. Pentru patolog era un avantaj să fie implicat într-un caz, de la bun început. Astfel, el putea cunoaște pacientul, putea discuta simptomele și putea auzi opinia radiologului, toate acestea, adăugându-se cunoștințelor lui, ajutau diagnosticarea.

În drum spre lift, Pearson se opri și gemu. Duse o mână la spate.

Lucy apăsă pe butonul de la etajul doi și întrebă:

— Te supără spatele?

— Uneori. Făcu un efort și se îndreptă. Poate că stau aplecat la microscop prea mult timp.

Lucy îl privi îngrijorată.

— De ce nu vii la mine la cabinet să te consult?

El pufăi din trabuc și îi zâmbi.

— Îți spun eu de ce, Lucy. Nu-mi pot permite onorariul tău piperat.

Ușile liftului se deschiseră și amândoi porniră pe coridorul de la etajul doi.

— O iau ca un compliment, doar știi că nu încasez

onorarii de la colegii!

Bătrânul o privi din nou, amuzat.

— Aha, tu nu ești ca psihiatrii, nu?

— Nu, nu sunt! Începură să râdă. Am auzit că ăștia îți trimit nota de plată, chiar dacă lucrezi cu ei, în același cabinet.

— Așa este. Spun că face parte din tratament.

Foarte rar îl văzuse ea atât de relaxat. Lucy deschise ușa salonului și îl lăsă să intre primul, apoi intră și ea și închise ușa.

Era o cămăruță intimă, cu doi pacienți. Lucy o salută pe femeia de lângă ușă, apoi se apropie de celălalt pat, unde Vivian citea o revistă.

— Vivian, ți-l prezint pe doctorul Pearson.

— Bună, Vivian, salută Pearson absent, deja absorbit de fișa de observații pe care i-o dăduse Lucy.

— Bună ziua, domnule doctor, răspunse politicoasă Vivian.

Vivian era uimită. De ce se afla ea aici? O mai duruse genunchiul, era adevărat, dar i se părea incredibil că trebuia să stea în pat pentru un asemenea fleac. Pe de altă parte, acest lucru nu o deranja prea mult. O pauză de la școală era binevenită, era plăcut să mai lenevești puțin. Mike tocmai o sunase. Părea îngrijorat și-i promisese să vină să o vadă imediat ce va avea timp.

Lucy trase draperia dintre cele două paturi.

— Vreau să văd ambii genunchi, spuse Pearson.

Vivian trase cămașa de noapte.

Lucy privea degetele, scurte și butucănoase ale patologului ce palpau cu grijă genunchii lui Vivian. Gândea: Pentru cineva care este atât de dur cu oamenii, acum se poartă surprinzător de blând. Vivian tresări de durere la atingerea unui deget.

— Te doare acolo? întrebă el. Văd în raportul doctoriței Grainger că te-ai lovit la genunchi acum cinci luni.

— Da, domnule doctor. La început nu mi-am amintit

— dar m-am gândit mult. M-am lovit de fundul piscinei. Cred că am sărit prea tare de la trambulină.

— Atunci te-a durut tare? o întrebă Pearson.

— Da, pe moment. Apoi durerea a dispărut și nu m-am mai gândit la genunchi, până acum.

— Bine, Vivian. Pearson îi făcu un semn lui Lucy să tragă cearșaful.

— Ai făcut o radiografie? o întrebă el pe Lucy.

— Le am aici pe toate. Sunt două seturi. Prima radiografie nu a arătat nimic. Apoi am mărit să putem vedea mușchii și atunci am văzut neregularitatea osului.

Vivian asculta interesată schimbul de cuvinte dintre cei doi. Simți deodată că este un om plin de importanță, dacă cei doi discutau așa despre ea.

Acum, Pearson și Lucy se duseseră la fereastră și examinau la lumină clișeele radiologice.

— Uite, aici, îi arată Lucy. Vezi? Priviră împreună.

— Mda. Pearson împachetă și-i restitui negativele. Atitudinea sa față de razele X era aceea a unui om ce băjbâie pe un teren nefamiliar. Umbre din tărâmul umbrelor. Ce spune specialistul radiolog?

— Ralph Bell confirmă iregularitatea osoasă. Dar nu i se pare suficient pentru un diagnostic definitiv. Este de acord că ar trebui să facem o biopsie.

— Știi ce este o biopsie, Vivian? întrebă Pearson, întorcându-se spre pat.

— Am idee. Fata ezită puțin. Dar nu sunt foarte sigură.

— Nu ați învățat încă la școală? Ei, să-ți explic: doctorița Grainger îți va lua o bucățică de țesut de la genunchi, exact de acolo de unde se pare că te doare. Apoi, va veni la mine și... și eu îl voi studia.

— Și din asta vă puteți da seama ce se întâmplă?

— De cele mai multe ori da. Vru să plece, apoi se opri. Vivian, tu practici sportul?

— Ah, da, domnule, doctor. Tennis, înotul, schiul, îmi place și echitația. Îmi plăcea mult să călăresc în Oregon.

— Oregon? Bine, Vivian, pentru astăzi ajunge.

Lucy îi zâmbi fetei.

— Mă întorc mai târziu.

După ce se închise ușa, pentru prima dată Vivian avu un sentiment de neliniște. Teama i se strecura înghețată în suflet.

Când ajunseră pe coridor, Lucy îl întrebă pe Pearson:

— Ce părere ai, Joe?

— Ar putea fi o tumoare osoasă, răspunse acesta încet, gânditor.

— Malignă?

— Posibil.

Ajunseră la lift și se opriră.

— Dacă este malignă, va trebui să-i amputez piciorul.

Pearson dădu din cap. Deodată, lui Lucy i se păru că este foarte bătrân.

— Da, m-am gândit și eu la asta.

UNSPREZECE

Turboreactorul Viscount viră strâns și începu să coboare. Cu trenul de aterizare scos și cu flapsurile lăsate în jos, se îndrepta spre pista numărul unu a aeroportului municipal din Burlington. Privind apropierea avionului de pe terasa destinată publicului, aflată sub turnul de control, doctorul Kent O'Donnell se gândi că aviația și medicina au multe trăsături comune. Ambele erau rezultatele științei, amândouă schimbau viața oamenilor și distrugeau vechile concepte, amândouă vizau orizonturi necunoscute și pentru amândouă viitorul abia se întrezărea. Mai exista o paralelă între ele. În prezent, aviația nu reușea să țină pasul cu propriile descoperiri în domeniu. Un proiectant de avioane îi spusese de curând: „Dacă un avion zboară, este deja învechit”.

Și cu practicarea medicinei, gândi O'Donnell, ferindu-și ochii de soarele strălucitor de august, se întâmpla la fel. Spitalele, clinicile, chiar și medicii, nu reușeau să țină niciodată pasul cu cercetarea științifică. Oricât de mult se străduiau, noile descoperiri erau întotdeauna înainte cu un pas, uneori cu ani întregi. Astăzi un om putea să moară când medicamentul ce-i putea salva viața fusese deja inventat, sau poate chiar avea o răspândire restrânsă pe piață. Dar era nevoie de timp, pentru ca noile cercetări să fie cunoscute și acceptate. Și în chirurgie era tot așa. Un chirurg, un grup de chirurgi, puteau descoperi o nouă tehnică ce putea salva viața oamenilor. Dar înainte ca aceasta să se generalizeze, ceilalți trebuiau să se specializeze și s-o stăpânească la perfecție. Uneori, acesta era un proces îndelungat. De exemplu, operația pe cord. În general este cunoscut și acceptat procedeul. Dar, de foarte mult timp, numai o mână de chirurgi se specializaseră și riscau s-o facă.

Întotdeauna se punea problema noutății. Este bună? Este înțelept s-o folosești? Nu toate schimbările înseamnă progres. De multe ori în medicină sunt alarme false, teorii în neconcordanță cu faptele, indivizi entuziaști și obsedați ce fac lucrurile numai pe jumătate și care îi duc pe alții în eroare. Uneori era foarte greu să delimitezi astfel de situații. La Spitalul Trei Comitate, unde erau și conservatori și oameni deschiși progresului — și oameni capabili în ambele tabere — pentru cineva ca O'Donnell era o problemă permanentă să știe în orice clipă, exact, cât și pe cine putea să conteze.

Gândurile îi fură întrerupte de șuierul ascuțit al motoarelor aparatului Viscount ce rula pe pistă, acoperind vocile celorlalți oameni din jurul său. O'Donnell așteptă până când motoarele se opriă și pasagerii începură să coboare. Apoi, văzându-l pe Coleman printre ei, O'Donnell porni spre scara avionului să-l întâmpine pe noul medic patolog al spitalului.

David Coleman rămase surprins să-l vadă pe șeful corpului medical, așteptându-l la aeroport, cu mâna întinsă.

— Îmi pare bine că ai venit. Joe Pearson nu a putut să vină și ne-am gândit că trebuie să fie cineva aici care să îți ureze bun venit.

Ceea ce O'Donnell nu-i mai spusese era că de fapt Joe Pearson refuzase să vină, la modul cel mai grosolan, Harry Tomaselli nu era în oraș, așa că își făcuse el timp să vină să-l întâmpine.

Au pornit împreună prin holul aglomerat, lovindu-se de mulțime. Coleman privea curios în jur. O'Donnell avu impresia că mai tânărul său coleg făcea o rapidă evaluare a mediului în care intrase. „Poate că o face din obișnuință, gândi O'Donnell și dacă este așa, este un obicei bun”. Categoric, acest tânăr făcea o impresie bună și la cea mai severă analiză. Deși călătorise timp de trei ore, costumele lui arăta impecabil, pantalonul nu avea nici o cută, părul era îngrijit pieptănat și era proaspăt ras. Nu purta nimic pe cap, ceea ce îl făcea să pară mai tânăr decât cei treizeci și unu de ani pe care-i avea. Deși era mai subțire decât O'Donnell, era bine clădit și avea trăsăturile foarte bine conturate, o față prelungă și fălci ascuțite. Servieta pe care o purta îi adăuga o notă profesională, imaginea vie a omului de știință.

Îl conduse pe Coleman la banda rulantă care aducea bagajele. Erau acum descărcate dintr-un camion și ei așteptau împreună cu ceilalți pasageri să apară pe bandă.

— Asta-i partea care nu-mi place deloc într-o călătorie cu avionul, spuse O'Donnell.

Tânărul încuviință și-i zâmbi condescendent, transmitând parcă: „Hai să nu ne pierdem timpul cu discuții inutile”.

„Este un om rece, gândi O'Donnell.” Remarcă, la fel ca la întâlnirea precedentă că ochii săi erau gri ca oțelul și se întrebă cum ar putea să pătrundă dincolo de ei. Coleman aștepta nemișcat lângă bandă, uitându-se în

jur. De parcă ar fi fost chemat, ignorându-i pe ceilalți, un hamal se îndreptă spre ei.

După zece minute, Buickul lui O'Donnell intra în traficul dintre aeroport și oraș.

— Ți-am rezervat cameră la hotelul Roosevelt. Este la fel de confortabil ca oricare altul, dar e liniștit. Cred că administratorul nostru te-a pus la curent cu situația locuințelor.

— Da, mi-a scris, răspunse Coleman. Aș dori să se rezolve cât mai repede.

— Nu vei avea nici o problemă atunci când vor fi terminate. Apoi adăugă: Poate ai nevoie de o zi, sau două, să te instalezi înainte de a veni la spital.

— Nu, mulțumesc. Vreau să încep să lucrez de mâine-dimineață.

Coleman era politicoș, dar foarte categoric. "Ăsta-i un om care-și pune mintea la treabă înainte de a lua o hotărâre, gândi O'Donnell. Nici nu cred că poate fi ușor manevrat. Oare cum se va înțelege cu Joe Pearson? La prima vedere se pare că se vor înfrunta. Dar nu poți niciodată să știi. Uneori, la spital, oameni care nu se plac deloc se poartă de parc-ar fi prieteni de o viață".

Privind în jurul său la orașul de care se apropiau, David Coleman simți o oarecare emoție, gândindu-se la planurile de viitor. Era un lucru neobișnuit pentru el, pentru că, de obicei, accepta orice situație cu mult sânge rece. Își spuse în gând: „O urmă de emoție pământească nu înseamnă nimic rău, nu trebuie să-ți fie rușine, prietene". Apoi, zâmbi interior, gândindu-se la autocritica sa tăcută. Vechiul obicei de a se gândi la toate era greu de învins.

Îl studie pe O'Donnell. Tot ce auzise despre șeful chirurgiei și al consiliului de conducere era excelent. Ce motive avusese un om cu pregătirea lui să aleagă orașul Burlington? Oare avusese și el emoții ascunse? Sau poate, îi plăcea aici. Existau și oameni ale căror preferințe erau simple, necomplicate.

O'Donnell tocmai depășea un camion, după care spuse:

— Aș dori, dacă-mi permiți, să-ți spun câteva lucruri.

— Vă rog, spuse Coleman politicos.

— Am făcut unele schimbări la Trei Comitete în ultimii câțiva ani. Harry Tomaselli mi-a spus că te-a pus la curent cu unele dintre ele și cu planurile noastre de viitor, continuă O'Donnell mai încet, alegându-și cuvintele.

— Da, știu, zâmbi Coleman.

O'Donnell claxonă, și mașina din față le făcu loc să depășească.

— Faptul că te afli aici, reprezintă o schimbare majoră și presupun că în momentul în care te vei instala vei dori să faci singur anumite schimbări.

Coleman se gândi la laboratorul de patologie, așa cum îl văzuse în timpul primei sale scurte vizite și spuse:

— Da, sunt sigur că trebuie să facem schimbări.

O'Donnell tăcu un timp, apoi spuse și mai încet:

— De fiecare dată când s-a putut, am încercat să facem aceste schimbări. Uneori am reușit, alteori nu a fost posibil. Eu nu cred în sacrificarea principiilor numai de dragul de a fi liniște. Trebuie să vorbim foarte limpede în legătură cu acest lucru.

Coleman încuviință, dar nu răspunse. O'Donnell continuă:

— Totuși, dacă poți, te rog să fii discret. Să faci cât mai mult prin metoda convingerii și să păstrezi artileria grea pentru problemele cu adevărat importante.

— Înțeleg, răspunse scurt Coleman.

Nu era sigur că înțelesese bine ceea ce i se spusese. Ar fi avut nevoie să-l știe mai bine pe O'Donnell ca să poată hotări. Își făcuse o părere greșită despre el? Era oare șeful secției de chirurgie un vulpoi? I se spunea oare aici și acum, ca unui nou venit, că nu trebuie să scuture barca? Dacă așa stăteau lucrurile, vor afla foarte curând

că-și aleseseră greșit omul. Coleman își notă mental că trebuie să închirieze pe termen lung orice apartament pe care-l putea găsi în Burlington.

O'Donnell se întreba dacă procedase înțelept spunând ceea ce spusese. Avuseseră noroc când îl găsiseră pe Coleman și nu dorea să-l marginalizeze de la început. Dar nu-și putea scoate din cap gândurile la Pearson și la influența acestuia asupra bătrânului Eustace Swayne. Dorea să fie cât mai corect față de Orden Brown. Mai demult, președintele consiliului nu fusese dezamăgit sprijinindu-l pe șeful secției de chirurgie. Știa că acesta dorește sfertul de milion de dolari al lui Swayne, de care spitalul avea o nevoie vitală. Dacă pentru asta trebuia să-l mai tolereze pe Pearson, O'Donnell era dispus să o facă.

Dar unde se termina politica spitalului și unde începea responsabilitatea lui ca medic? Aceasta era o întrebare care îl tulbura. Într-o zi tot va trebui să hotărască unde să tragă această linie de democrație. Ce făcea el acum era politică? Bănuia că da. Dacă nu era, ar fi preferat să nu-i fi spus ceea ce-i spusese doctorului Coleman. Puterea corupe. Nu poți scăpa de lucrul ăsta, oricine ai fi. Se gândi să dezvolte puțin mai mult subiectul cu Coleman, poate făcându-i unele confidențe acestuia, dar apoi renunță. La urma urmei, Coleman era un nou venit, și O'Donnell era convins că nu pătrunsese dincolo de ochii aceștia gri și reci.

Intrară în centrul orașului. Străzile erau prăfuite și dogoreau de căldură, trotuarele străluceau, iar asfaltul era lipicios. Parcă mașina în fața hotelului Roosevelt. Portarul deschise imediat portiera și începu să scoată bagajele de pe bancheta din spate.

— Vrei să vin și eu? Să văd dacă totul este în ordine? întrebă O'Donnell.

— Dar nu este nevoie, răspunse Coleman de pe trotuar.

Aceeași hotărâre, fără echivoc.

— Bine, atunci ne vedem mâine la spital. Mult noroc!

— Mulțumesc.

Portarul trânti portiera și O'Donnell intră cu mașina în trafic. Își privi ceasul. Două după-amiază. Hotărî să meargă mai întâi la cabinetul său particular și să se ducă mai târziu la spital.

*

Stând pe canapeaua de piele din sala de așteptare a laboratorului de analize de la Trei Comitete, Elizabeth Alexander se întrebă de ce fuseseră vopsiți pereții coridorului în două nuanțe de maro închis, în loc să aibă o culoare deschisă, veselă. Oricum, partea aceasta din spital era foarte întunecată. Puțin galben, sau chiar verde deschis, ar fi făcut locul mult mai plăcut.

De când se știa, Elizabeth iubise culorile deschise. Își aminti, de când era fetiță, de prima draperie pe care o alesese pentru camera ei. Era bleu pal, cu stelute argintii și luni, cusute de mâna ei. Acum bănuia că broderia fusese foarte stângace, dar la vremea aceea i se păruse minunată. Ca s-o agațe, coborâse în magazinul tatălui său și acesta îi căutase răbdător lucrurile de care avea nevoie: o vergea tăiată la dimensiune, cârlige de metal, șuruburi, o șurubelniță. Își amintea cât bâjbâise acesta ca să găsească ceea ce-i trebuia printre celelalte articole de fierărie, aruncate întotdeauna la întâmplare, așa încât cel mai adesea trebuia să caute mult după ceea ce-i cereau clienții.

Asta se întâmpla la New Richmond, Indiana. Acum doi ani tatăl ei murise în accident. Sau acum trei ani? Nu era sigură. Timpul zboară așa de repede. Cu șase luni înainte de a muri tatăl ei, își aminti că îl întâlnise pe John. Și întâlnirea lor avusese într-un fel legătură cu culorile. El era în vacanță și venise la magazin să cumpere vopsea roșie. Elizabeth își ajuta părinții la magazin pe vremea aceea. Îl convinsese până la urmă să

cumpere vopsea verde, pentru că roșie nu aveau. Sau poate că fusese invers? Nici asta nu-și mai amintea acum.

Știa însă că se îndrăgostise chiar din prima clipă de John. Probabil că tocmai pentru a-l reține în magazin sugerase schimbarea culorilor. Privind acum retrospectiv, se părea că încă de atunci nu fusese nici o îndoială asupra sentimentelor pe care le nutreau unul față de altul. Între liceu și colegiu fuseseră prieteni, apoi, după șase ani de la prima lor întâlnire se căsătoriseră. Ciudat, dar deși nu aveau bani, iar John încă mai era la colegiu, nimeni nu-i îndemnase să mai aștepte. Toți cunoscuții acceptaseră căsătoria lor ca pe un lucru normal și inevitabil.

Pentru unii tineri primul an de căsătorie poate părea foarte greu. Pentru Elizabeth și John fusese frumos și fericit. În anul următor, Elizabeth urmasse o școală de dactilografie, iar la Indianapolis, unde John urma colegiul ea își găsisse o slujbă de dactilografă, datorită căreia trăiseră amândoi.

În anul acela discutaseră foarte serios viitorul lui John: dacă țintea departe, să continue studiile medicale sau să se mulțumească doar cu o școală tehnică medicală. Elizabeth ar fi preferat facultatea de medicină, deși asta ar fi însemnat câțiva ani de studiu în plus. Ea era dispusă să muncească pentru amândoi. John era mai puțin hotărât. Știa cât de mult își dorise să ajungă medic și rezultatele lui la învățătură erau bune, însă devenise nerăbdător să contribuie cu ceva la existența lor. Apoi descoperiseră că Elizabeth era însărcinată și acesta fusese factorul hotărâtor pentru John. Deși ea protestase, se înscrisese la școala tehnică medicală și se mutaseră la Chicago.

Acolo li se născuse fetița, căreia îi dăduseră numele Pamela. După patru săptămâni fetița murise din cauza unei bronșite și, pentru o vreme, tot echilibrul interior al lui Elizabeth se prăbușise. John, făcuse tot ce putuse,

niciodată nu fusese mai drăguț și mai prevenitor, dar aceasta n-o ajutase.

Ea simțise nevoia să fugă și plecase acasă la mama ei, la New Richmond. Dar, după o săptămână i se făcuse dor de John și se întorsese la Chicago. Din momentul în care se întorsese, revenirea sa la normal se făcuse treptat, dar sigur. Cu șase săptămâni înainte de absolvirea școlii, îl anunțase pe John că era din nou însărcinată. Era singurul lucru de care mai avea nevoie pentru restabilirea echilibrului. Acum se simțea sănătoasă, veselă și emoția îi creștea la gândul copilului pe care-l purta.

În Burlington găsiseră un apartament micuț dar plăcut. Chiria era rezonabilă. Din economiile strânse cu grijă plătiseră prima rată pentru mobilă, iar acum, din banii câștigați de John la spital puteau să plătească ratele lunare. Așa că, acum totul era bine. În afară de, își spusese Elizabeth, această culoare îngrozitoare de pe pereții coridorului.

Ușa laboratorului se deschise și o femeie ce intrase înaintea ei ieși. În spatele ei era o asistentă îmbrăcată în halat alb, care-și consulta agenda.

— Doamna Alexander?

— Eu sunt.

— Vreți, vă rog, să intrați?

Intrară împreună în cabinet.

— Luați loc, doamnă Alexander, nu durează mult.

— Mulțumesc.

Așezată la birou, asistenta consultă notițele doctorului Dornberger: „Verificarea Rh-ului și analiza de sensibilitate a sângelui”.

— Bine. Vă rog să așezați mâna aici și să strângeți pumnul.

Îi luă brațul lui Elizabeth și îl șterse cu un dezinfectant, apoi îl legă cu îndemănare cu un garou de cauciuc. De pe o tavă alese o seringă, rupse învelișul unui pachet cu ace sterile și puse unul la seringă. Găsind repede vena din brațul lui Elizabeth, fata introduse acul,

cu o mișcare scurtă și sigură, și trase înapoi, ușor, pistonul seringii. Trase sânge până când acesta atinse marcajul de pe seringă ce indica șapte centimetri cubi, apoi trase acul afară și puse un tampon de vată pe locul înțepăturii. Toată procedura dură mai puțin de cincisprezece secunde.

— Cred că ați făcut asta de multe ori, spuse Elizabeth.

— De câteva sute de ori, zâmbi fata.

Elizabeth o privi pe asistentă cum etichetă eprubeta și apoi transferă în ea proba de sânge. După ce termină, puse eprubeta într-un stelaj și anunță:

— Gata, doamnă Alexander.

— Ce urmează acum, întrebă ea, arătând spre eprubetă.

— Flaconul pleacă la laboratorul de serologie, și acolo cineva va face analiza sângelui.

Elizabeth se gândi că i-ar fi plăcut s-o facă John.

*

Mike Seddons, singur în cameră, era profund tulburat. Dacă cineva i-ar fi spus acum o lună că va fi atât de preocupat de o fată, l-ar fi crezut nebun. Totuși, de patruzeci și opt de ore de când citise fișa de observație a lui Vivian, îngrijorarea sa crescuse continuu.

Noaptea trecută abia dacă închisese ochii. Stătuse patru ore întins pe spate, întorcând pe toate părțile sensul cuvintelor scrise pe fișă de mână doctoriței Lucy Grainger: „Vivian Loburton — suspectă de sarcom osos — pregătire pentru biopsie”.

Prima dată când o văzuse pe Vivian, la autopsie, aceasta era doar o elevă oarecare, drăguță. Chiar și la a doua întâlnire, înaintea incidentului din parc, o considerare o aventură interesantă, excitantă, de o noapte. Mike Seddons nu se amăgea nici cu vorbe; nici cu intențiile pe care le avea.

Nici acum nu se mințea.

Pentru prima dată în viața lui, Mike era îndrăgostit profund, de-adevărat. Și era torturat de o teamă înfricoșătoare.

În noaptea în care-i spusese lui Vivian că vrea să se însoare cu ea, nu avusese când să se gândească la implicații. Până atunci, Mike Seddons își tot spusese că nici nu se punea problema căsătoriei până când nu va deveni medic cu adevărat, până când nu va considera că a profitat din plin de tinerețe și până când nu va avea o situație financiară sigură. Dar, după ce rostise cuvintele, realizase că nu mințise. Le repetase în gând de sute de ori după aceea, fără nici o urmă de regret că le spusese.

Apoi, iată, s-a ivit asta!

Spre deosebire de Vivian, care o considera o problemă minoră, o mică umflătură la genunchi, ceva sâcâitor, dar care printr-un tratament sau altul se putea rezolva, Mike Seddons știa foarte bine ce înseamnă „suspect de sarcom osos”. Știa că dacă diagnosticul va fi confirmat, însemna că Vivian avea o tumoare malignă virulentă, care se putea răspândi cu repeziciune, și poate o și făcuse, în tot corpul. Fără o intervenție chirurgicală rapidă, șansele ei de viață scădeau sub un an. Iar intervenția chirurgicală în cazul acesta însemna amputarea piciorului, fără nici o urmă de îndoială, imediat ce diagnosticul urma să fie confirmat, în speranța împiedicării răspândirii celulelor bolnave. Chiar și după aceea, statistic vorbind, numai douăzeci la sută din pacienții bolnavi de cancer osos nu mai aveau probleme după amputare. La ceilalți apărea o deteriorare constantă a stării sănătății și mai supraviețuiau doar câteva luni.

Dar poate că nu era sarcom osos, poate că era o tumoare inofensivă. Șansele erau cincizeci la sută pentru amândouă situațiile. Sau, poate că nu, poate că era aceeași probabilitate ca atunci când se dădea cu banul. Mike transpiră când se gândi câte lucruri atârnav, atât pentru el cât și pentru Vivian, de rezultatul biopsiei. Se

gândi să discute deschis cu Lucy Grainger, dar apoi se hotărî să renunțe. Probabil că putea afla mai multe lucruri dacă nu-i spunea nimic. Dacă declara că problema îl interesa personal, unele surse de informații puteau să i se închidă. Pentru a-i cruța sentimentele, ceilalți puteau să se păzească și să nu-i spună totul. Nu dorea asta. Indiferent care era adevărul, el trebuia să-l știe.

Nu i-a fost deloc ușor să discute cu Vivian și, în același timp, să-și țină gândurile ascunse. Seara trecută, când stătuse singur cu ea în camera de spital, întrucât cealaltă femeie fusese externată și acum patul ei era gol, îl tachinase că era morocănos.

Meșterind niște boabe de struguri pe care el îi adusese mai devreme, îi spusese:

— Știu ce ai. Ți-e teamă că o să te țin legat, că nu o să mai poți sări de la o fată la alta, dintr-un pat în altul.

— Nu am sărit niciodată dintr-un pat în altul, încercase el să-i intre în joc. Să știi că nu-i ușor. Îți trebuie mult antrenament.

— Cu mine nu prea te-ai antrenat.

— Tu ești altfel. Cu tine mi s-a înfundat.

Ea se oprise aici.

— Da. știu.

Apoi, din nou veselă, îi spusese:

— Ei, oricum, nu e bine să te gândești că n-o să te mai întâlnești cu așa ceva, doctore Michael Seddons. Nu am deloc intenția să te pierd vreodată.

După aceste cuvinte, el o sărutase, strângând-o puternic, fiind mai emoționat decât crezuse că ar putea fi. Ea își frecase nasul de urechea lui. Îi simțea pe obraz părul mătăsos și parfumat. Apoi, îi șoptise.

— Și încă ceva, doctore. Stai departe de elevele asistente, nu au pic de morală.

— Nu zău! Vorbea din nou cu o veselie pe care nu o simțea. De ce nu mi-a spus nimeni asta până acum? zise îndepărtând-o de el.

Vivian era îmbrăcată cu un neglige albastru, subțire, deschis în față. Dedesubt avea o cămașă de noapte de aceeași transparență albastră. Abia acum realizează Mike cât era de tânără și frumoasă. Ea privi spre ușă. Era închisă.

— Sunt ocupați în seara asta. Știu pentru că mi-au spus. Probabil că va trece mai mult de o oră până să mai treacă cineva pe aici.

Pe moment, Mike o privi șocat. Apoi începu să râdă și se simți din nou cucerit de sinceritatea ei.

— Vrei să spui, aici? Acum?

— De ce nu?

— Dacă mă găsește cineva, voi fi dat afară din spital.

— În noaptea aceea nu păraai atât de îngrijorat, spuse ea încet.

Degetele sale îi mângâiau ușor fața. O aplecă brusc și o sărută pe ceafă. Buzele sale coborâră mai jos și o auzi respirând mai repede, iar pe coapsă simți mângâierea mâinii sale. Pentru o secundă, Mike fu tentat, apoi bunul simț învinse. O îmbrățișă și murmură tandru:

— Draga mea Vivian, după ce se va termina totul, atunci vom fi numai noi doi. Ba mai mult, vom avea tot timpul din lume.

Toate acestea se întâmplaseră ieri. Astăzi după-amiază, în blocul operator, Lucy Grainger urma să facă biopsia. Mike Seddons își privi ceasul: era 14,30. Trebuia să înceapă. Dacă patologia lucra repede, mâine vor avea răspunsul. Se trezi rugându-se cu ardoare:

— *Dumnezeule! Doamne Dumnezeule, fă să fie benignă!*

*

Anestezistul făcu semn cu capul.

— Noi suntem gata, Lucy.

Lucy Grainger ocoli masa de operație. Zâmbi spre Vivian și o încurajă:

— Nu durează mult și nu vei simți nimic.

Vivian se strădui să zâmbească încrezător. Știa că nu prea reușește. Poate pentru că se simțea puțin amețită; știa că-i dăduseră un sedativ și-i făcuseră și anestezie spinală, așa încât nu-și mai simțea deloc partea inferioară a corpului. Lucy îi făcu semn asistentului ei. Acesta ridică piciorul stâng al lui Vivian și începu să desfacă bandajele cu care era înfășurat. De dimineață, înainte ca Vivian să fie adusă la etajul la care se afla sala de operații, piciorul îi fusese ras, spălat și dat cu dezinfectant. Acum Lucy repetă procedura de dezinfectare și puse bandaje noi, sterile, dedesubtul și în jurul genunchiului.

În partea cealaltă a mesei de operație, o asistentă ținea un cearșaf verde, împăturit. Cu ajutorul lui Lucy, care-l apucă de partea cealaltă, îl întinseră peste masă în așa fel încât gaura din cearșaf să fie exact deasupra genunchiului. Anestezistul apucă de cearșaf și-i trase capătul peste o bară de metal de deasupra capului ei, așa încât Vivian nu mai vedea nimic din restul sălii de operație.

— Stai relaxată, domnișoară Loburton, o îndemnă anestezistul. Este ca o extracție de măsea, doar că este ceva mai confortabil.

— Bisturiul, te rog! Lucy întinse mâna spre asistentă și aceasta i-l dădu.

Folosind porțiunea de mijloc a lamei, făcu repede și cu siguranță o incizie sub genunchi, cam de patru centimetri lungime. Imediat, apărură sângele.

— Pense hemostatice.

Asistenta era pregătită și Lucy pensă două puncte prin care se scurgea sânge.

— Vrei, te rog, să legi?

Se dădu înapoi pentru a-i permite stagiului să facă legăturile în jurul celor două pense hemostatice.

— Vom face incizia în periost.

Stagiul încuviință din cap, iar Lucy folosi același bisturiu de mai înainte pentru a tăia țesutul fibros din

jurul genunchiului.

— Pregătirea pentru fierăstrău e făcută.

Asistenta îi întinse lui Lucy un fierăstrău oscilant Stryker. În spatele ei, altă asistentă ținea de cablul electric, ca acesta să nu atingă masa de operație. Lucy i se adresă din nou stagiariusului:

— Vom extrage o bucățică de os. Cam un centimetru va fi suficient.

Privi radiografia pe un ecran luminat, în capătul camerei.

— Bineînțeles că trebuie să fim siguri că am luat din porțiunea bolnavă.

Lucy puse în funcțiune fierăstrăul și-l apropie de două ori de os. Se auzi un şuierat ușor, de fiecare dată când fierăstrăul tăie din os. După aceea îl opri și-l dădu înapoi asistentei.

— Gata, cred că ajunge. Acum să-l scoatem!

Scoase cu prudență bucățica de os și o introduse într-un borcânaș cu formol. Acum, proba de os, identificată și însoțită de un raport chirurgical, urma să meargă la secția de patologie.

Anestezistul o întrebă pe Vivian:

— Te simți bine?

Fata nu vorbi, dar încuviință din cap.

— Nu mai durează mult. Au scos țesutul osos. Nu mai trebuie decât să-ți tragă fermoarul la genunchi.

Lucy cosea deja periostul. Gândea: Dacă numai asta ar fi totul, ce simplu ar fi. Dar asta era numai pentru analiză. Următoarea mișcare depindea în întregime de verdictul lui Joe Pearson, după analiza probei de os pe care i-o trimisese.

Gândindu-se la Joe Pearson își aminti ce aflate mai devreme de la Kent O'Donnell: astăzi se prezenta la post noul medic patolog. Spera ca noul sosit să se acomodeze ușor. Dorea acest lucru atât de dragul lui O'Donnell, cât și pentru bunul mers al spitalului.

Lucy îl respecta pe medicul șef pentru eforturile pe

care le făcea să îmbunătățească situația din spital, fără ca prin aceasta să se producă zguduiri puternice. Observase că O'Donnell nu ar fi adoptat în nici un caz soluții categorice, dacă n-ar fi fost absolut necesar să se pună capăt unei situații. Iată, reflectă ea din nou, iar mă gândesc la Kent. În ultima vreme era ciudat cum gândurile îi alunecau spre el, fără să vrea. Poate din cauză că lucrau aproape unul de altul, deși erau puține zile în care ei doi apucau să se întâlnească în secția chirurgie. Lucy ar fi vrut acum să știe cât timp oare mai avea să se scurgă înainte ca el s-o invite din nou la cină. Sau poate că era mai bine să dea o mică petrecere în apartamentul ei. Erau puțini oameni pe care dorea să-i invite, și Kent O'Donnell putea să fie printre ei.

Lucy îl lăsă pe stagiar să coase țesutul subcutanat. Îi spuse:

— Folosește cusătura prin puncte. Trei vor fi suficiente.

Îl privea cu atenție. Se mișca încet, dar cu multă grijă. Știa că unii dintre chirurgii de la acest spital nu aveau încredere în stagiaři și nu-i lăsau să facă mare lucru. Dar își amintea mereu de câte ori ar fi vrut ea, când era stagiară ,să facă efectiv ceva într-o operație, în speranța că va câpăta puțină experiență.

Asta fusese la Montreal, cu treisprezece ani în urmă, când își făcuse stagiatura acolo. După aceea se specializase în ortopedie. Se gândise adesea cât de mult noroc îi trebuia fiecăruia în specialitatea pe care vroia s-o aleagă. Adesea asta depindea foarte mult de cazurile pe care le întâlneai ca medic stagiar. Chiar în cazul său, la începutul facultății fusese interesată de un domeniu, iar mai târziu de altul, și chiar când ajunsese la Montreal nu era hotărâtă dacă să facă specializare sau să devină medic generalist. Dar avusese norocul să lucreze o vreme sub supravegherea unui chirurg, poreclit în spital „Os Bătrân”, deoarece se ocupa de ortopedie.

Când îl întâlnește Lucy, Os Bătrân avea cam șaizeci

de ani. Ca mod de a se comporta și ca personalitate, părea unul dintre cei mai insuportabili oameni pe care-i întâlnise. Majoritatea centrelor de învățământ aveau niște „prima donne”. La Os Bătrân păreau să se fi strâns toate obiceiurile proaste ale acestora. Insulta în mod regulat pe oricine din spital, stagiați, medici, colegi, pacienți, pe toți cu imparțialitate. În sala de operații țipa la asistente și la asistenți, folosind un limbaj ce se întâlnea numai prin baruri și în docuri. Dacă i se dădea greșit un instrument, în zilele sale normale dădea cu el în cel care i-l dăduse. În zilele mai bune, îl arunca de pereți.

Dar Os Bătrân era un artist în chirurgie. Lucrase mai ales la corectarea deformărilor osoase la copii. Succesele sale spectaculoase îl făcuseră faimos și cunoscut peste tot. Nu-și modificase niciodată comportamentul și chiar și copiii pe care-i opera erau supuși aceluiași tratament ca și ceilalți. Dar, câteodată, copiii păreau că-l inhibă. Lucy se întrebase adesea dacă instinctele copiilor nu erau un barometru mai bun decât logica adulților.

Însă influența lui Os Bătrân hotărâse viitorul lui Lucy. Când văzuse la prima operație cu ce măiestrie putuse acesta să lucreze, își dorise și ea să fie în stare să facă același lucru. Rămăsese la spitalul din Montreal ca stagiară trei ani, asistându-l pe Os Bătrân ori de câte ori era posibil. Copiasse totul de la el, cu excepția modului de a se purta. Chiar și față de Lucy bătrânul nu se comportase altfel, chiar dacă spre sfârșitul perioadei la ea țipa mai puțin decât la ceilalți.

Chiar de atunci, de când era stagiară, Lucy avusese succes și când lucrase singură. Referințele ei erau excelente și aceasta o făcuse să fie unul dintre cei mai solicitați medici din spital. Se întorsese la Montreal numai o singură dată, cu doi ani în urmă, să participe la funeraliile lui Os Bătrân. Oamenii spuneau că fusese una dintre cele mai mari ceremonii de înmormântare a unui medic pe care o văzuse orașul vreodată. Practic, fiecare om pe care bătrânul îl insultase vreodată fusese prezent

la biserică.

Gândurile îi reveniră la prezent. Biopsia era terminată. Așa după cum îi indicase Lucy, stagiarul cosea pielea, folosind tot procedeul cusăturilor prin puncte. Acum făcea ultima cusătură. Lucy privi ceasul de pe perete. Toată operația durase jumătate de oră. Era ora trei după-amiază.

*

La ora cinci fără șapte minute, un curier al spitalului, un tânăr de șaisprezece ani, intră tropăind și fluierând tare în laboratorul de serologie. De obicei intra așa pentru că știa că îl înfuria pe Bannister, cu care se menținea într-o stare de răfuială perpetuă. Ca de obicei, bătrânul tehnician îl privi și urlă la el:

— Îți spun pentru ultima dată să nu mai faci zgomotul ăsta infernal de fiecare dată când intri aici.

— Mă bucur că este pentru ultima dată. Tânărul era insolent. Să-ți spun drept, plângerile tale mă cam calcă pe nervi. Continuă să fluiere și întinse tava cu probele de sânge pe care le adusese. Unde vrei să-ți pun sângele, domnule Dracula?

John Alexander zâmbi, dar Bannister nu era deloc încântat.

— Știi unde să le pui, deșteptule. Arată spre un raft. Pune-le acolo.

— Da, domnule căpitan!

Cu un gest studiat, tânărul lăsă tava și salută în bătaie de joc. Apoi se întoarse pe călcâie și ieși pe ușă cântând:

*Oh, dați-mi o casă în care virușii să cutreiere,
În care ploșnițele și microbii împreună se joacă,
Unde se aude des vorbind o lipitoare
Iar eprubetele put toată ziua.*

Ușa se trânti și vocea i se auzea răsunând pe coridor.

Alexander râdea.

— Nu mai râde, se stropși Bannister. I se urcă la cap.

Luă probele de sânge și citi ca de obicei foaia care le însoțea. La jumătatea drumului spre masa de laborator se opri.

— Hei, este aici o probă de sânge a doamnei Alexander. Este cumva soția ta?

Alexander lăsă din mână pipeta și se apropie.

— Probabil că este a ei. Doctorul Dornberger a trimis-o ieri să-și facă un test de sensibilitate. Citi hârtia și continuă. Da, este Elizabeth.

— Scrie să-i facem și Rh-ul și sensibilitatea, spuse Bannister.

— Cred că doctorul Dornberger vrea să fie sigur. Elizabeth are Rh negativ. Al meu este pozitiv.

Cu prețiozitate și cu un aer atotștiutor, Bannister spuse:

— De cele mai multe ori, chestia asta nu creează nici o problemă.

— Da, știu, dar tot vreau să fiu sigur.

— Ei, atunci, iată proba. Îi întinse eprubeta. Vrei să-i faci tu testul?

— Da, aș vrea, dacă nu te superi.

Bannister nu obiecta niciodată când era vorba ca altcineva să-i facă munca.

— Eu nu am nimic împotrivă. Apoi, privind la ceas, adăugă: Dar nu poți s-o faci acum. E timpul să plecăm. Mai bine o lăsăm pe mâine dimineață.

Alexander luă toate probele de sânge și le băgă la frigider.

— Carl, am vrut de mult să te întreb ceva.

Bannister își curăță masa de lucru. Îi plăcea să plece la ora cinci fix. Fără să se întoarcă, întrebă:

— În legătură cu ce?

— În legătură cu testul de sensibilitate al sângelui pe care-l facem. Aș vrea să știu mai multe despre el.

— Ce-ai vrea să știi?

Alexander își alege cu grijă cuvintele. De la bun început își dăduse seama că putea stârni resentimente printre colegi și mai ales lui Bannister, din cauza faptului că studiasse la colegiu. Acum, ca și în alte ocazii, încerca să nu-l supere.

— Am observat că facem numai două teste de sensibilitate aici, unul în mediu salin și unul în mediu de proteine.

— Și?

— Păi,... tânărul ezită. Nu suntem cam... demodați... numai cu aceste două teste?

Bannister terminase curățenia. Se întoarse ștergându-și mâinile cu un șervețel de hârtie și răspunse tăios:

— Și de ce, mă rog?

Alexander ignoră tonul vocii. Era o problemă importantă.

— Cele mai multe laboratoare fac și un al treilea test, testul Coombs, după testul în mediu salin.

— Testul cum?

— Testul indirect Coombs.

— Ce înseamnă asta?

— Glumești?

Chiar în momentul în care rostise cuvintele își dăduse seama că făcuse o greșală tactică, dar îi scăpară involuntar, gândind că orice laborant de la serologie trebuia să știe ce înseamnă un test Coombs.

— Nu trebuie să faci pe deșteptul cu mine, se răsti bătrânul.

Încercând să repare ce se mai putea, Alexander spuse repede:

— Scuză-mă, Carl. N-am vrut să fiu arogant.

Bannister mototoli șervețelul de hârtie cu care se ștersese și-l aruncă la coș.

— Așa ai fost. Se aplecă în față, agresiv. Știi ceva, tipule? Îți spun pentru binele tău. Abia ai ieșit din școală și nu ai aflat că nu toate chestiile teoretice care se învață acolo se și aplică în practică.

— Dar asta nu este teoretic, Carl. Alexander devenise nerăbdător acum, iar greșeala de mai înainte nu i se mai părea importantă. S-a dovedit că anumiți anticorpi din sângele femeii gravide nu pot fi detectați numai prin cele două teste.

— Și cât de des se întâmplă asta? întrebă Bannister ironic, de parcă ar fi știut răspunsul dinainte.

— Foarte rar, este adevărat.

— Ei, vezi?

— Dar este suficient să știi că trebuie să faci și al treilea test, insistă John Alexander, încercând să străpungă lipsa dorinței de cunoaștere a lui Bannister. De fapt, este un test simplu. După ce ai terminat testul din mediul salin, iei aceeași eprubetă și...

— Păstrează-te pentru ocazii festive, i-o tăie Bannister și se duse să-și ia haina din cuier.

Deși își dădea seama că vorbește degeaba, Alexander continuă:

— Nu este mai mult de lucru. Mi-ar place să-l fac eu. Nu avem nevoie decât de niște ser Coombs. Este adevărat că face ca testul să fie ceva mai scump...

Intrase pe un teren familiar lui Bannister, care acum înțelegea mai bine despre ce-i vorba.

— Nu mai spune! Grozav! exclamă bătrânul sarcastic. O să fie al naibii de frumos când o să-i spui lui Pearson. Tot ce este mai scump este o nouă lovitură.

— Dar nu vrei să înțelegi? Altfel, nu există nici o dovadă.

Alexander vorbea încordat. Nu-și dăduse seama când ridicase glasul.

— Cu cele două teste pe care le facem noi aici, putem obține un rezultat negativ și, totuși, sângele mamei ar putea fi sensibilizat și periculos pentru copil. Poți ucide

un copil în felul ăsta!

— Nu-i treaba ta să-ți faci asemenea griji. Bannister era în culmea cruzimii și aproape strigase.

— Dar...

— Nici un dar! Lui Pearson nu-i plac deloc noutățile, mai ales atunci când costă bani. Bannister ezită puțin, apoi, realizând cum vorbește, deveni mai puțin agresiv. Era îngrijorat că era cinci fără un minut și ardea de nerăbdare ca acesta să treacă mai repede și să plece. Știi ce, băiete? Noi nu suntem doctori și te sfătuiesc să nu te joci de-a doctorul. Noi, laboranții, facem ce ni se spune să facem.

— Asta nu înseamnă că nu am voie să gândesc. Nu știu decât că aș vrea ca soției mele să i se facă toate testele, inclusiv acesta. Poate că pe tine nu te interesează, dar pentru noi, acest copil este foarte important.

Când ajunse la ușă, bătrânul se întoarse și îl privi. Acum vedea limpede ceea ce nu văzuse de la început. Tânărul ăsta era aducător de necazuri, iar aducătorii de necazuri îi vârau și pe ceilalți în situații stânjenitoare.

— Ți-am spus ce cred eu. Dacă nu-ți place, n-ai decât să mergi la Pearson. Spune-i că nu ești mulțumit cu modul în care se fac treburile la noi.

Alexander îl privi drept în ochi, apoi spuse liniștit:

— Poate că am să-i spun.

— Cum vrei, dar să nu spui că nu te-am prevenit.

Bătrânul mai aruncă o privire la ceas, apoi ieși, lăsându-l pe John Alexander singur în laborator.

DOISPREZECE

În fața intrării principale a spitalului Trei Comitate David Coleman se opri și privi în jurul său. Era într-o dimineață caldă de august, cu câteva minute după ora opt. În afara spitalului nu era agitație. În afară de el,

singurii oameni pe care îi văzu erau un portar, măturând o alee, și o asistentă de vârstă mijlocie care tocmai coborâse din autobuzul oprit în fața spitalului. Agitația va începe abia peste o oră sau două.

David Coleman studie clădirea spitalului. În mod sigur arhitecții nu puteau fi acuzați că risipiseră bani pentru realizarea unei clădiri estetice. Totul era strict utilitar, o succesiune de linii drepte și unghiuri. Numai la intrarea principală modelul era puțin schimbat. Pe o dală de piatră stătea scris: „Fondat de Excelența sa maiorul Hugo Stouting, aprilie 1918”. Intrând în holul principal, David Coleman se trezi întrebându-se ce mare demnitar fusese oare acesta.

Carl Bannister sorta hârtii în cabinetul doctorului Pearson, când Coleman bătu la ușă și intra.

— Bună dimineața.

Surprins, bătrânul tehnician ridică privirea. Era un lucru neobișnuit să aibă vizitatori așa devreme. Cei din spital știau că doctorul Pearson venea rareori înainte de ora zece.

— Bună dimineața, spuse el la salut, cam indispus. Întotdeauna era indispus dimineața. Îl căutați pe doctorul Pearson?

— Într-un fel, da. Începând de astăzi, voi lucra aici. Sunt doctorul Coleman.

Efectul a fost de parcă ar fi pus un artificiu sub fundul unei găini. Bannister scăpă din mână hârtiile și se grăbi să dea ocol biroului.

— Oh, scuzați-mă, domnule doctor. Nu mi-am dat seama. Am auzit că veți veni, dar nu am știut că atât de repede.

— Doctorul Pearson știa că vin, spuse Coleman calm. Apropo, a venit?

Bannister îl privi șocat.

— Este mult prea devreme pentru el. Vine peste vreo două ore. Cu un zâmbet care îi încreți obrajii, adăugă cu falsitate: Cred că și dumneavoastră veți respecta aceeași

oră, după ce vă mai obișnuiți aici.

— Aha!

— Apropo, doctore Coleman, eu sunt Carl Bannister, tehnician laborant principal. Cred că vom lucra mult împreună — spuse, de parcă ar fi fost un geniu.

— Da, cred că da.

Nu era sigur dacă îl încânta perspectiva, dar dădu mâna cu Bannister, apoi se uită în jur, căutând un loc în care să-și agațe haina subțire, pe care o purta.

— Să vă ajut să vă dezbrăcați haina, se grăbi tehnicianul servil.

— Mulțumesc.

— Doriți să vedeți laboratoarele?

Coleman ezită. Poate că ar fi trebuit să-l aștepte pe doctorul Pearson, dar două ore treceau greu când trebuia să stai degeaba. Oricum, laboratoarele urmau să fie în responsabilitatea lui. Ce rost avea să aștepte?

— Am văzut o parte din laboratoare împreună cu doctorul Pearson, când am venit prima dată, acum câteva săptămâni. Dar aș vrea să le văd din nou, dacă nu ești prea ocupat.

— Ei, sigur că suntem ocupați, dar îmi va face plăcere să vi le prezint. Pe aici, vă rog.

Bannister deschise ușa laboratorului de serologie și-i făcu loc lui Coleman să intre.

John Alexander, care nu dăduse ochii cu Bannister după discuția din seara trecută, ridică ochii de la centrifuga în care pusese o probă de sânge.

— Doctore, vi-l prezint pe John Alexander. Lucrează de puțin timp la noi. Încă ai caș la gură, John, nu-i așa?

— Dacă spui tu, răspunse John, stânjenit de aerele colegului său.

Coleman îi întinse mâna.

— Sunt doctorul Coleman.

— Adică noul medic patolog?

— Exact.

Coleman privi în jurul său. Ca și la prima vizită,

gândi că trebuiau făcute multe schimbări.

— Domnule doctor, vă rog să cercetați tot ce doriți, spuse Bannister cu condescendență.

— Mulțumesc. Întorcându-i spatele lui Bannister, Coleman i se adresa lui Alexander. La ce lucrezi?

— Fac o analiză de sensibilitate a sângelui. Proba aceasta este a soției mele.

— Adevărat?

Pe Coleman tânărul îl impresionase mult mai plăcut decât Bannister.

— Când va naște soția dumitale?

— Peste patru luni, domnule doctor.

Coleman observă că toate mișcările tânărului erau eficiente și sigure. Tânărul acesta își folosea mâinile într-o mișcare fluidă.

Alexander înclină centrifuga, o porni și reglă timpul de funcționare.

— Sunteți căsătorit, domnule doctor?

— Nu.

Alexander păru că este pe punctul să pună o altă întrebare, dar se răzgândi.

— Dorești să mă întrebi ceva?

Urmă o pauză stânjenitoare, apoi John Alexander se hotărî.

— Da, domnule doctor, doresc să vă întreb ceva.

Fie că va avea necazuri sau nu, Alexander gândi că tot mai bine este să spună deschis ce gândește. După disputa cu Bannister fusese tentat să lase totul baltă. Își amintea foarte bine dușul pe care îl primise de la Pearson cu ocazia încercării sale de a propune ceva. Totuși, doctorul acesta nou părea mai deschis. Chiar dacă ar fi considerat că el greșește, nu părea genul de om care să se ofenseze.

— Este în legătură cu testele care se fac pentru a stabili sensibilitatea sângelui.

În timp ce vorbea, îl simțea pe Bannister în spatele lui mișcându-și dezaprobator chelia dintr-o parte în alta.

La un moment dat, acesta se deplasă în față, hotărât să-l pună la locul său pe Alexander.

— Ascultă, băiete! Dacă este vorba despre ce am discutat aseară, las-o baltă!

— Despre ce ați discutat aseară? întrebă Coleman curios.

Ignorând întrebarea, Bannister continuă să-i facă morală tânărului.

— Nu vreau să-l deranjezi pe doctorul Coleman cu prostii, la cinci minute după ce a intrat în laborator. Termină! Ai înțeles? Apoi se întoarse brusc spre Coleman. Are un fluture în cap, domnule doctor. Vă rog să veniți cu mine, vreau să vă arăt laboratorul de histologie.

Timp de câteva secunde Coleman rămase nemișcat. Apoi, cu o mișcare bruscă, îndepărtă mâna lui Bannister de pe brațul său.

— Este o problemă medicală? îl întrebă pe Alexander. Are legătură cu analiza de laborator?

— Da, răspunse timid tânărul, evitând privirea lui Bannister.

— Bine. Să auzim.

— A apărut doar pentru că aceste teste de sensibilitate sunt pentru soția mea. Ea are Rh negativ, iar eu pozitiv.

— Ei, dar asta se întâmplă la mulți oameni, spuse Coleman zâmbind. Nu este nici o problemă, adică atâta timp cât testul de sensibilitate are rezultat negativ.

— Dar tocmai aici este problema, domnule doctor, testul.

— Ce-i cu testul?

Coleman era uimit. Nu înțelegea prea bine ce dorea să-i spună acest tânăr laborant.

— Eu cred că ar trebui să facem și un test Coombs, după ce s-a făcut testul în mediu salin și de proteine.

— Bineînțeles.

Tăcerea care urmă fu întreruptă de Alexander.

— Nu vă supărați, vreți să repetați?

— Am spus „bineînțeleș”. Este normal să se facă și un test Coombs.

Coleman tot nu înțelegea care era problema. Pentru un laborator de serologie, astfel de lucruri erau elementare.

— Dar aici noi nu facem testul Coombs.

Alexander îl privi triumfător pe Bannister.

— Domnule doctor, testele de sensibilitate se fac aici numai în soluții saline și de proteine. Nu se folosește deloc ser Coombs.

La început, Coleman fu convins că tânărul greșește. Se părea că lucra de prea puțin timp în laborator. Categorical, făcea o confuzie. Dar își aminti convingerea cu care vorbise. Se întoarse spre Bannister.

— Este adevărat?

— Noi facem testele după instrucțiunile doctorului Pearson.

Bătrânul le comunica foarte clar că după părerea sa, discuția era o pierdere de timp.

— Poate că doctorul Pearson nu știe că faceți testele astfel.

— Ba știe foarte bine.

De data asta, Bannister deveni ursuz. Așa se întâmpla cu nou veniții. Nu intrau de cinci minute într-o încăpere și gata, erau croiți să facă necazuri. Și el, care încercase să se poarte frumos cu doctorul ăsta nou, și uite ce-a ieșit. Ei bine, un lucru era sigur. Joe Pearson îl va pune la punct. Bannister și-ar fi dorit să fie acolo, să vadă ce se întâmplă.

Coleman hotărî să-l ignore pe Bannister pentru moment. Fie că îi plăcea sau nu, era hotărât să lucreze cu omul acesta o vreme. Totuși, lucrurile trebuiau clarificate acum.

— Cred că nu înțeleg prea bine. Sunt convins că știți că unii anticorpi din sângele femeii gravide pot să nu fie detectați prin testele în mediu salin și de proteine, dar nu și prin testul cu serul Coombs.

— Asta spuneam și eu, îl întrerupse Alexander.

Bannister nu zise nimic.

— Voi discuta problema cu doctorul Pearson, continuă Coleman. Sunt convins că nu știe.

— Ce să facem cu testul ăsta? întrebă Alexander. Și cu celelalte, de acum înainte?

— Faceți toate cele trei teste.

— Dar nu avem ser Coombs în laborator.

Alexander era foarte mulțumit că abordase problema. Îi plăcea noul patalog. Numai Dumnezeu știa câte erau de schimbat!

— Atunci să aducem. Oricum, nu avem de ales.

— Nu putem să plecăm la plimbare și să facem cumpărături pentru laborator, interveni Bannister acru. Trebuie să facem un necesar de materiale.

Erau lucruri pe care John ăsta nu le știa încă.

Coleman se stăpâni cu atenție, își ținu în frâu pornirile. Foarte curând trebuia să aibă o discuție cu omul acesta, Bannister. Categorie, nu intenționa să-i suporte comportamentul. Dar prima zi de muncă nu era tocmai momentul potrivit.

— Atunci, dă-mi să completez un formular, spuse el politicos, dar ferm. Îmi imaginez că-l pot semna. Este unul dintre motivele pentru care mă aflu aici.

Bătrânul laborant ezită, apoi deschise un sertar și-i întinse un formular.

— Un stilou, te rog.

Bannister avu din nou o scurtă ezitare, apoi îi întinse un stilou.

— Doctorului Pearson îi place să comande singur substanțele de laborator.

— Eu presupun că voi avea mult mai multe responsabilități aici, decât să completez formulare pentru necesarul de materiale. Gata, am terminat. În timp ce întindea hârtia și stiloul, sună telefonul.

A fost o scuză pentru Bannister, care le-a întors spatele. Era roșu de furie. Răspunse scurt, apoi trânti

telefonul.

— Trebuie să merg la laboratorul de colectare. Cuvintele, mormăite, îi erau adresate lui Coleman.

— Poți pleca îi răspunse acesta cu răceală.

După ce se închise incidentul, Coleman constată că era mai furios decât se așteptase. Cu o asemenea disciplină, care permitea insolența, cum să meargă bine laboratorul? Destul că procedurile de lucru erau inadecvate. Dar să te trezești înfruntat de un om ca Bannister când doreai să le corectezi, era prea mult. Dacă aceasta era starea normală de lucruri, însemna că departamentul de patologie mergea mult mai prost decât se așteptase.

După ce plecă Bannister, tânărul medic mai privi o dată în jurul său, cu mai multă atenție. Echipamentul era uzat, depășit. Acum vedea cât era de dezorganizat totul. Mesele de lucru și rafturile erau dezordonate, văzu o masă plină cu creuzete murdare, pe alta se afla o grămadă de hârtie îngălbenită, mototolită.

Alexander îl privea neliniștit.

— Așa arată de obicei laboratorul? întrebă Coleman.

— Nu este prea curat, nu-i așa? Alexander se simți rușinat; în sfârșit se găsisese cineva să vadă cum arăta într-adevăr locul lor de muncă. Dar nu putea spune că el se oferise să reorganizeze câte ceva și Bannister i-a spus emfatic să lase totul așa cum este.

— Aș spune că este mult mai rău.

Coleman trecu un deget peste un raft. Lăsa în urmă o dâră de praf. Gândi dezgustat: toate acestea trebuie să se schimbe, deși, pentru moment, va trebui să mai aștepte. Știa că trebuie să fie atent în relațiile cu acești oameni, iar experiența proprie îl învățase că există limite când dorești să faci ceva foarte repede. Cu toate acestea, știa că va trebui să-și strunească nerăbdarea.

John Alexander îl privea cu atenție pe Coleman de câteva minute. Din momentul în care intrase însoțit de Bannister, i se păruse vag cunoscut. Era tânăr, probabil

cam de vârsta lui. Dar nu era numai atât.

— Domnule doctor, vă rog să mă scuzați, dar am sentimentul că ne-am mai întâlnit.

— Este posibil.

Coleman vorbea cu indiferență. Numai pentru că-l susținuse într-un incident, nu dorea să-i lase impresia că între ei se stabilise o alianță. Apoi, se gândi că poate a fost prea dur.

— Am fost stagiar la Bellevue, apoi la Walter Reed și Massachusetts General.

— Nu, cred că ne-am văzut mai devreme. Ați fost vreodată în Indiana? La New Richmond?

— Da. Coleman era uimit. M-am născut acolo.

John Alexander radia.

— Bineînțeles că trebuia să-mi amintesc numele. Tatăl dumnevoastră era... doctorul Byron Coleman?

— De unde știi? De multă vreme nu mai rostise cineva numele tatălui său.

— Și eu sunt din New Richmond. Și soția mea.

— Adevărat? Ne-am întâlnit acolo?

— Nu cred, dar îmi amintesc că v-am văzut de câteva ori. Tatăl meu era șofer de camion. Locuiam la câteva mile de oraș. Totuși, s-ar putea să v-o amintiți pe soția mea. Familia ei avea un magazin de fierărie. Se numea atunci Elizabeth Johnson.

— Da, cred că da. Memoria începu să lucreze. Nu s-a întâmplat ceva cu ea... un accident?

— Ba da. Tatăl ei a murit când trecea cu mașina peste calea ferată. Elizabeth era cu el.

— Îmi amintesc ceva. Gândurile lui Coleman săriră peste ani, la vremea când, în cabinetul de provincie, tatăl său tratase atâția oameni, până când propria sa sănătate se șubrezise. Pe vremea aceea eram la colegiu, dar mi-a povestit tata.

— Elizabeth era aproape moartă. I-au făcut transfuzie și a supraviețuit. Cred că atunci am intrat prima dată într-un spital. Am stat acolo aproape o

săptămână. Alexander făcu o pauză. Dacă sunteți cumva liber într-o seară, sunt sigur că soției mele îi va face plăcere să vă cunoască. Avem un apartament mic... tânărul ezită, intuind adevărul; deși amândoi erau din același loc, între ei exista o mare diferență socială.

Coleman știa foarte bine acest lucru. Minte îl avertiză: fii atent cu asemenea alianțe, chiar dacă îți fac plăcere, mai ales printre subordonați. Raționă: nu este snobism, este doar o problemă de disciplină profesională.

— Ei bine, cred că o vreme voi avea foarte mult de muncă. Să vedem cum vor evolua lucrurile.

Cuvintele sunau fals. Puteai să-l refuzi mai frumos, se certă în gând. Nu te-ai schimbat, prietene, nu te-ai schimbat deloc.

*

În acel moment, Harry Tomaselli ar fi dorit ca doamna Straughan să se întoarcă la bucătăriile ei și să-l lase în pace. Apoi se controlă — avea o excelentă șefă a secției de nutriție, trebuia să o aprecieze.

Existau însă momente când se întreba dacă Hildei Straughan îi trece vreodată prin minte că spitalul Trei Comitate este un tot unitar. De câte ori vorbea cu ea, avea impresia că inima spitalului este de fapt în bucătării. Totuși Harry Tomaselli raționă obiectiv, această atitudine este specifică oamenilor care-și iau munca foarte în serios. Categorie prefera asta în locul indiferenței și lenei.

O secție bună își cerea sus și tare drepturile, se lupta să le obțină, iar doamna Straughan era o luptătoare. Chiar în acel moment, ea lupta cu fiecare fibră a ființei sale.

— Mă întreb dacă vă dați seama, domnule T., cât de serioasă este această problemă.

— Cred că da.

— Domnule T. (doamna Straughan se referea întotdeauna la persoane cu inițiala numelui, chiar și când

era vorba de soțul ei), mașinile de spălat vase sunt vechi, sunt depășite de cel puțin cinci ani. De atunci mi se spune în fiecare an: anul viitor vom cumpăra altele noi. Și când vine anul viitor, unde sunt mașinile mele? Aflu că sunt amânate pentru alte douăsprezece luni. Nu mai merge, domnule T, pur și simplu nu mai merge așa!

Administratorul se pregăti să reia argumentele pe care le folosisese până atunci.

— Vă spun categoric, mașinile de spălat vase vor fi înlocuite. Știu ce probleme aveți la bucătărie, dar ele sunt foarte costisitoare; dacă vă amintiți, ultima estimare a fost cam de unsprezece mii de dolari, cu condiția să schimbăm și sistemul de distribuție al apei calde.

— Cu cât o să amânați mai mult, cu atât vor costa mai mult!

— Din fericire, sunt conștient și de acest lucru. Dar în acest moment, capitalul spitalului pentru extindere este foarte bine chibzuit. Noua clădire înseamnă o cheltuială mare. Este o problemă de priorități; unele echipamente medicale trebuie să fie pe primul plan.

— La ce este bun echipamentul medical, dacă pacienții nu au farfurii curate din care să mănânce?

— Doamnă Straughan, situația nu stă chiar atât de rău și noi doi știm asta.

— Dar nu este departe, se încăpățână masiva doamnă. În ultima vreme o grămadă de farfurii care trecuseră prin mașinile de spălat au fost spălate manual pentru că erau murdare. Încercăm să fim foarte atenți, dar în orele de vârf...

— Da. Înțeleg foarte bine.

— Există pericol de infecție și sunt îngrijorată, domnule T. În ultima vreme s-au semnalat infecții intestinale printre membrii personalului. În asemenea situații, toată lumea dă vina pe mâncare. Dar nu m-ar surprinde ca mașinile să fie cauza.

— Avem nevoie de dovezi susținute în această presupunere. Răbdarea lui Tomaselli ajungea la capăt.

Doamna Straughan venise într-o zi extrem de aglomerată pentru el. În speranța că va încheia discuția, administratorul întrebă: Când a făcut Patologia ultima analiză de bacterii la mașinile de spălat vase?

— Cred că acum șase luni, așa putea verifica.

— Trebuie să le cerem să facă imediat alta. Așa vom ști exact cum stăm.

— Foarte bine, domnule T., oftă doamna Straughan resemnată. Să-i spun eu doctorului Pearson?

— Nu, îl anunț eu. Continuă în gând: măcar îl scutesc pe Joe Pearson de o asemenea ședință.

— Mulțumesc, domnule T., și doamna se ridică greoi de pe scaun.

Administratorul așteptă ca ea să plece, apoi încercă să revină la problemele zilei.

*

David Coleman se întorcea de la masă. Trecând prin coridoarele întunecoase de la subsol, se gândea la timpul petrecut până acum în compania doctorului Pearson. Nesatisfăcător, hotărî el, și neconcludent.

Pearson a fost destul de cordial — mai târziu, nu chiar de la început. În prima zi l-a găsit pe Coleman în biroul lui, așteptându-l.

— Așadar, nu ai glumit când ai spus că vrei să începi imediat.

— Nu avea rost să mai aștept. Am văzut laboratoarele, sper că nu vă supărați.

— Este dreptul dumatăle, spuse Pearson neprietenos. Înțelegând că a fost nepolitic, continuase mai blând: Cred că trebuia să te întâmpin, să-ți urez bun sos. Arată apoi spre maldărul de hârtii de pe birou: Uite, trebuie mai întâi să fac ordine aici. După aceea poate hotărâm care-ți vor fi responsabilitățile aici.

Pearson s-a cufundat în hârtii, iar Coleman neavând altceva de făcut a început să citească o revistă. Mai târziu

a fost chemată o fată pentru dictare și după aceea îl asistase pe Pearson la o analiză comparativă, în sala de autopsie. Așezat lângă McNeil și Seddons, se simțea și el ca un învățăcel.

Mai târziu, serviseră prânzul împreună și Pearson îl prezentase unor colegi, după care, bătrânul se scuzase că are de lucru și plecase. Acum, Coleman se întorcea singur în secție și cumpănea în gând ce avea de făcut.

Anticipase o oarecare rezistență din partea bătrânului. Din câteva discuții, intuise că Pearson nu dorise un alt medic patolog în secție, dar, categoric, nu se așteptase la așa ceva.

Se așteptase să i se pregătească măcar un birou de lucru și să i se atribuie câteva responsabilități foarte clare. Bineînțeles că nu se așteptase să i se atribuie răspunderi majore imediat. Nu avea nimic împotriva ca bătrânul să-l studieze o vreme. De fapt, în locul lui Pearson și el ar fi procedat la fel cu un nou venit. Dar situația se dovedea a fi mult mai complicată. Ei bine, dacă așa stăteau lucrurile, va trebui să-i schimbe bătrânului unele idei — și repede.

Coleman își cunoștea foarte bine defectele, dar își știa și calitățile. Poate că cea mai importantă era buna sa pregătire ca medic și patolog. Kent O'Donrtell nu spusese decât adevărul când afirmase că era un specialist de clasă. Deși era tânăr, avea pregătirea și experiența pe care mulți medici o căpătau după ani îndelungați. Nu avea motive să-i fie teamă de Pearson și nici nu dorea să stea în umbra lui. Mai era ceva care-l susținea, un sentiment ce se ridica deasupra tuturor considerentelor, indiferent la caracter, așteptări, toleranță, sau orice altceva. Luase hotărârea să practice medicina fără compromisuri, curat, cinstit și chiar exact, atât cât era posibilă exactitatea în medicină. Față de oricine făcea mai puțin, și văzuse și cunoscuse astfel de oameni, față de cei care făceau compromisuri, față de politicieni, leneși, ambițioși, ambițioși fără scrupule, simțea dispreț și

dezgust. Dacă i s-ar fi cerut să explice de unde îi veneau asemenea sentimente, n-ar fi reușit să spună. În mod sigur nu era sentimental, deși unul dintre motivele pentru care făcuse medicina fusese de a-i ajuta pe oameni. Era posibil ca și tatăl său să-l fi influențat, dar David credea că nu prea mult. Acum realiza că tatăl său fusese un medic bun, dar nu de excepție, și existau diferențe izbitoare între firile lor. Bătrânul Coleman fusese un om cald cu mulți prieteni. Fiul său era rece, greu de ghicit și, adesea, respingător. Tatăl glumea cu pacienții și făcea tot ce putea pentru ei. Fiul le-o tăia scurt, nu glumea niciodată cu ei, dar îi trata cu corectitudine și făcea pentru ei ceva mai mult decât mulți alții.

Uneori, în momentele sale de autoanaliză, David Coleman bănuia că s-ar fi comportat la fel chiar dacă profesia sa ar fi fost alta și nu medicina. Bănuia că una dintre calitățile sale de bază era exactitatea, combinată cu intoleranța la greșeli sau nereușite, și sentimentul că pe oricine te-ai fi hotărât să servești, acesta era îndreptățit să primească de drept maximul din ceea ce trebuia să dai. Poate că cele două sentimente erau într-un fel contradictorii. Sau poate că fuseseră evidențiate corect de un coleg de școală, care-i închinase odată un toast ironic: „Lui David Coleman, omul cu inimă antiseptică”.

Acum, trecând pe coridor, gândurile i se întoarseră în prezent și instinctul îi spuse că era la un pas de conflict.

Intră în birou și îl găsi pe Pearson aplecat deasupra microscopului. Bătrânul îl privi.

— Vino să vezi lama asta. Vreau să-ți cunosc părerea.

— Din punct de vedere clinic, ce caz este? întrebă Coleman, aranjând prima lamă sub microscop.

— Este o pacientă a lui Lucy Grainger. Lucy este chirurg ortoped aici, o s-o cunoști. E vorba despre o tânără de nouăsprezece ani, Vivian Loburton, elevă

asistentă la noi. Are o umflătură la genunchiul stâng. Durere persistentă. Radiografia arată o neregularitate osoasă. Acestea sunt lamele de la biopsie.

Erau opt lame și Coleman le studie pe rând. Înțelese imediat de ce dorea Pearson să-i cunoască părerea. Era un caz dubios, foarte dificil, ca toate cazurile de acest gen.

— Eu aş spune benign.

— Eu cred că este malign, spuse Pearson liniștit, Sarcom osos.

Fără alte cuvinte, Coleman luă din nou prima lamă. O cercetă cu foarte multă atenție și la fel procedă și cu celelalte șapte. Studie petele roșii-albastre, transparente și, mental, caută argumente pro și contra. Toate lamele arătau un proces de generare a unei formațiuni osoase noi, activitate osteoblastică în cartilagiu... Trebuia să ia în considerație traumatismul. Traumatismul cauzase o fractură? Noua formație osoasă era rezultatul regenerării, propriului efort al corpului de însănătoșire? Dacă era așa, concreșcența era cu siguranță benignă... Era osteomielită? La microscop putea confunda ușor osteomielita cu necruțătorul sarcom osos. Dar nu, nu era invazie de vase de sânge... Patologul se confrunta cu perena întrebare căreia trebuiau să-i facă față toți patologii: Era oare un proces natural în cadrul sistemului de apărare al organismului? Sau prolifera pentru că era un neoplasm și, prin urmare, era de natură malignă? Malign, sau benign? Puteai atât de ușor să greșești... și tot ce puteai face era să cântărești probele și să acționezi în consecință.

— Îmi pare rău, dar nu sunt de acord cu dumneavoastră, îi spuse lui Pearson. Cred că este benign.

— Dar ești de acord că putem avea îndoieli, nu? Amândouă sunt posibile.

— Da.

În astfel de cazuri existau întotdeauna îndoieli. Patologia nu era o știință exactă, nu existau formule

matematice care să-ți arate că ai greșit sau ai gândit bine. Înțelegea ezitarea lui Pearson. Bătrânul purta responsabilitatea diagnosticului final. Dar asta făcea parte din munca paologului, trebuia să înfrunți și să accepți acest risc.

— Dacă aveți dreptate și este sarcom osos, asta înseamnă amputare.

— Știu asta! Răspunsul era vehement, dar tonul nu era iritat.

Coleman simți că, oricâte nereguli existau în această secție, Pearson era un medic cu prea multă experiență ca să obiecteze în fața unei diferențe de opinie. Pe lângă aceasta, amândoi știau cât de delicate erau punctele de plecare în stabilirea unui diagnostic.

— Să le ia dracu de cazuri limită! exclamă bătrânul supărat. Le urăsc. Trebuie să iei o hotărâre, știind că este posibil să greșești.

— Este un adevăr valabil pentru întreaga activitate a patologului, spuse Coleman blând. Dar cine știe asta? Oamenii nu știu. Ei îi văd pe patologi doar în filme sau la televizor! El este omul de știință îmbrăcat în halat alb, și atât. Se uită la microscop și spune benign sau malign, uite-așa! Ei nu știu că noi suntem uneori la limita de a nu fi siguri de nimic.

David Coleman gândise de multe ori la fel, fără s-o spună atât de expresiv. Avea convingerea că pe bătrân ideea aceasta îl obseda de mult timp. În fond, era un punct de vedere pe care numai un alt patolog îl putea înțelege.

— Nu credeți însă, că de cele mai multe ori avem dreptate?

— Ei, da, avem dreptate! Pearson se învârtea agitat prin cameră. Dar ce facem atunci când nu avem dreptate? Ce facem în cazul acesta? Dacă eu spun malign, Lucy Grainger va trebui să-i amputeze piciorul, nu va avea de ales. Iar dacă eu greșesc, o tânără de nouăsprezece ani își va pierde un picior degeaba. Și dacă

este malign și nu se va face amputarea, probabil că în doi ani fata va muri. Poate că oricum va muri, spuse bătrânul cu tristețe. Nu întotdeauna amputarea salvează viața.

Era o față pe care Coleman nu o bănuise la Pearson, implicarea rațională profundă, într-un caz anume. Desigur, nu era nimic greșit în asta. Ca patolog era bine să te gândești că mai tot timpul nu aveai a face cu bucăți de țesut, ci cu viețile oamenilor, și decizia ta putea fi crucială pentru ei. Acest lucru îți ținea treaz în conștiință faptul că nu trebuie să permiți sentimentelor să afecteze raționamentul științific. Coleman, deși mult mai tânăr, cunoștea îndoielile cu care se confrunta Pearson. Încercă să susțină raționamentul bătrânului.

— Dacă este malignă, nu avem timp de pierdut.

— Știu! Pearson gândea profund.

— Aș sugera să studiem câteva cazuri asemănătoare, cazuri cu aceleași simptome.

Bătrânul clătină din cap.

— Nu putem. Ar dura prea mult.

— Dar dacă am căuta la arhivă... insistă Coleman.

— Nu avem arhivă.

Cuvintele fuseseră rostite atât de încet, încât Coleman se întrebă la început dacă auzise bine. Parcă pentru a-i spori starea de uluire, Pearson continuă:

— De multă vreme am vrut să fac ordine în arhivă. Niciodată nu am avut timp.

Nevenindu-i să creadă, Coleman întrebă:

— Vreți să spuneți... că nu putem studia cazurile anterioare?

— Ar dura o săptămână să găsim dosarele. Nu sunt prea multe cazuri asemănătoare, iar noi nu avem atât de mult timp.

Nimic nu-l putea șoca pe Coleman atât de mult ca această mărturisire. Arhiva și studiul comparativ erau componente esențiale pentru munca patologului. Era o sursă de referințe, un mijloc de a învăța, o unealtă ce completa cunoștințele și experiența patologului. Mai mult

decât atât, era semnul că secția patologie își făcea munca în mod eficient. Era o garanție că viitorii pacienți ai spitalului vor beneficia de ceea ce se învățase de-a lungul timpului. Pentru David Coleman absența arhivei pentru studii comparate nu putea fi calificată decât cu un singur cuvânt: criminală.

Până în acest moment încercase să nu-l înfrunte direct pe Joseph Pearson. Bătrânul lucra de mulți ani în spital singur, investise muncă multă aici. După părerea lui Coleman, buna administrare și buna pregătire profesională erau complementare. Dar, din cele două, în cazul patologiei partea medicală era mai importantă. Știa destule cazuri nefericite datorate faptului că hârtiile o luaseră înaintea științei. Crezuse că aici situația se putea prezenta invers. O administrare slabă, dar o bună pregătire medicală. Acesta era motivul ce-i atenuase tendința firească de a-l judeca pe bătrânul patolog pe baza evidențelor. Dar acum, îi era imposibil să se mai abțină. Doctorul Pearson era un incompetent și un delăsător. Încercă, să atenueze disprețul din glas:

— Ce credeți că am putea face?

— Nu pot să fac decât un singur lucru.

Pearson se întoarse la birou, apăsă butonul interfonului și spuse:

— Să vină Bannister. Se întoarse apoi spre Coleman. Există doi oameni experți în acest domeniu, Chollingham, la Boston și Earnhart la New York.

— Da, am auzit de ei.

— M-ați chemat? întrebă Bannister intrând.

— Ia lamele. Faci două seturi și le trimiți cu un curier special, de urgență. Un set pentru Chollingham la Boston și celălalt pentru Earnhart la New York. Pui și câte o copie a dosarului. Amândoi să ne trimită concluziile lor, telegrafic, cât mai curând posibil.

„Măcar, gândi Coleman, a găsit o rezolvare eficientă".. Opinia celor doi experți, da, era o idee bună.

— Ar trebui să primim răspunsul în două sau trei;

zile. Până atunci ar fi bine să discut cu Lucy Grainger. N-o să-i spun prea multe, o să-i spun doar că am avut unele îndoieli și așteptăm o confirmare de la un expert. În timp ce vorbea, îl privea tăios pe Coleman.

TREISPREZECE

Vivian stătea nemișcată. Era uluită. Nu înțelegea. Nu i se puteau întâmpla ei toate aceste lucruri; nu, doctorița Grainger vorbea despre altcineva. Gândurile îi alergau haotic. Asta era! Dintr-o greșeală, se inversaseră radiografiile a doi pacienți. Se mai întâmplase în spital. Doctorița Grainger era foarte ocupată. Putea face ușor această greșeală. Poate că, chiar în acest moment, celuilalt pacient i se spunea...

Își opri brusc gândurile și se concentrează să-și limpezească mintea. Nu era o greșeală. Știa limpede după expresiile de pe chipul doctoriței Grainger și al lui Mike. Amândoi erau acum în fața ei și o priveau.

— Când veți...? Când veți ști exact? o întrebă pe doctoriță.

— Peste două zile. Ne va spune sigur doctorul Pearson.

— Și el nu știe...

— În acest moment, nu, Vivian. Nu știe nimic sigur.

— Oh, Mike! Îi întinse mâna, disperată. Îmi pare rău... dar... cred că o să plâng.

Lucy se ridică să plece.

— Mai stai puțin? îl întrebă ea pe Seddons.

— Da.

— Ai grijă să o convingi că pentru moment nimic nu este sigur. Aș vrea să fie pregătită... În cazul în care...

— Înțeleg.

Traversând coridorul, Lucy gândi: Sunt sigură că înțelegi.

Ieri după-amiază, vorbise cu Pearson și nu era hotărâtă încă dacă să o anunțe pe Vivian. Dacă aștepta, și raportul de la patologie al biopsiei spunea „benign”, Vivian nu va ști niciodată despre această umbră de îndoială care planase asupra ei. Dar, pe de altă parte, dacă peste două zile, raportul spunea "malign", amputarea devenea o problemă vitală. În cazul acesta Vivian trebuia pregătită, altfel, impactul psihologic ar fi fost prea mare. Șocul produs brusc tinerei ce nu bănuise că ceva e în neregulă putea fi traumatizant. Puteau trece zile întregi până când Vivian putea fi pregătită psihologic să accepte amputarea, zile pe care nu-și putea permite să le piardă.

Mai era ceva ce cântărise în luarea deciziei, faptul că Joe Pearson aștepta o opinie din afara spitalului. Lucrul acesta era semnificativ pentru Lucy. Dacă ar fi fost un caz clar, el i-ar fi dat rezultatul imediat. Faptul că nu dorea să se pronunțe acum, înclina substanțial în favoarea unei tumori maligne.

Gândindu-se la toate aceste posibilități, Lucy hotărâse că Vivian trebuia să știe situația. Dacă mai târziu verdictul era „benign”, e adevărat că ar fi fost înfricoșată degeaba, dar era preferabil unui șoc puternic, pentru care era complet nepregătită. Problema fusese oarecum simplificată de apariția lui Seddons. Cu o seară în urmă, tânărul stagiar venise la Lucy și-i spusese intenția sa de a se căsători cu Vivian. Recunoscuse că la început avusese intenția să stea deoparte, dar acum se răzgândise. Lucy se bucurase. Măcar Vivian nu era singură, avea unde găsi sprijin moral și încurajare.

Fără îndoială, avea nevoie de amândouă. Lucy îi spusese că este suspectă de sarcom osos, cât putuse de blând, dar indiferent cât de blând vorbeai, nu puteai atenua lovitura. Acum, Lucy își aminti că următorul lucru ce trebuia făcut era să-i anunțe pe părinții fetei. Avea deja aprobarea ei ca părinții să-i fie anunțați. Acum, ea trebuia să le dea vestea cea rea prin telefon. Bănuia ce

urma. Vivian era minoră. Conform legii, trebuia obținut consimțământul părinților pentru amputare. Dacă părinții veneau cu avionul, puteau să-și dea consimțământul imediat. Dacă nu, trebuia să-și folosească toată puterea de convingere pentru ca ei să trimită consimțământul printr-o telegramă.

Își privi ceasul. Avea o zi aglomerată. Mai bine dădea telefonul acum. Intră în cabinetul pe care-l împărțea cu Gil Bartlett, la etajul doi. Era atât de mic, încât arareori îl foloseau împreună. Colegul său stătea de vorbă cu Kent O'Donnell, așa că în birou era mare îngrămădeală.

— Scuză-mă, Lucy, încep O'Donnell. Plec imediat. Camera asta nu a fost proiectată pentru trei persoane.

— Nu-i nevoie să pleci. Am de rezolvat câteva probleme, apoi trebuie să plec eu.

— Ar fi bine să rămâi, interveni Bartlett. Eu și Kent suntem foarte serioși în dimineața asta. Discutăm viitorul chirurgiei.

— Unii or să vă spună că nu are nici un viitor, intră Lucy în jocul colegului său. Se spune că chirurgii sunt pe cale de dispariție. Peste câțiva ani vom fi demodați precum vracii.

Nimic nu-i făcea mai multă plăcere lui Bartlett decât acest schimb de cuvinte.

— Și cine, te întreb eu, va mai tăia și coase trupurile oamenilor?

— Nu vor mai trebui tăiate. Totul se va reduce la diagnostic. Medicina va folosi forțele naturii pentru a lupta cu relele. Vei preveni cancerul cu metode psihiatrice, iar guta prin psihologie aplicată. Citez, bineînțeles.

— Abia aștept ziua aceea.

Ca întotdeauna când se afla alături de Lucy se simțea bine. Ce prost fusese, ba chiar ridicol, pentru că nu permisesese relației dintre ei să devină mai intimă. La urma urmei, de ce îi era frică? Poate că ar trebui să mai petreacă o seară cu Lucy și apoi să lase lucrurile să-și

urmeze cursul. Dar nu era acum momentul să-i spună.

— Mă îndoiesc profund că vom trăi atât de mult. În timp ce Lucy vorbea, sună telefonul. Răspunse ea, apoi îi întinse receptorul lui Bartlett. Este pentru tine.

— Da?

— Doctor Bartlett? se auzi o voce de femeie.

— La telefon.

— Sunt domnișoara Rawson de la urgențe. Am un mesaj de la doctorul Clifford.

— Spune.

— Vă roagă să coborâți. Și repede, dacă puteți. A fost un accident de circulație la o barieră și sunt mulți răniți. Este și un caz grav, la care doctorul Clifford vă roagă să-l asistați.

— Spune-i că vin imediat. Îmi pare rău, Lucy. Terminăm altădată. Totuși, vreau să știi că eu nu-mi fac griji că voi rămâne șomer. Atâta timp cât se vor fabrica motoare de mașini mai mari și mai rapide, va fi mereu nevoie de chirurghi.

Bartlett ieși salutându-i prietenos. O'Donnell îl urmă. Rămasă singură, Lucy ridică receptorul.

— Vreau o convorbire interurbană, te rog. Salem, Oregon.

*

Kent O'Donnell se strecură cu abilitate prin coridorul aglomerat, spre propriul său birou. Și el avea o zi plină. În mai puțin de o jumătate de oră trebuia să se ducă la sala de operații. Mai târziu, avea o ședință cu consiliul de conducere, apoi mai avea de consultat și câțiva pacienți. Precis termina seara, târziu.

Din nou îi veni în minte Lucy. Privind-o și stând atât de aproape de ea, așa cum stătuse cu câteva clipe mai înainte, se gândise din nou la relația dintre ei. Dar acum, îi revenise o mai veche convingere, și anume că aveau suficiente puncte comune pentru a crea o relație

permanentă. Se întrebă de ce se gândise atât de mult la Lucy în ultima vreme. Poate pentru că patruzeci de ani era o vârstă critică pentru bărbați. Apoi zâmbi, amintindu-și că avusese niște perioade scurte, cu câteva întâlniri amoroase, dar acestea nu i se păruseră firești. Acum aceste perioade erau mult mai rare. Oricum, era obligat să fie mult mai discret decât în tinerețe.

De la Lucy, gândurile îi alunecară la Denise Quantz. De când îl invitasese să o viziteze, în seara când se întâlniseră în casa lui Eustace Swayne, O'Donnell confirmase participarea sa la un congres al chirurgilor la New York, ce urma să se țină săptămâna următoare. Dacă dorea s-o întâlnească pe doamna Quantz, trebuia s-o anunțe cât mai repede.

Când intră în birou, ceasul de pe masă îi arată că mai avea douăzeci de minute până la operație. Ridică receptorul, spunându-și în gând că lucrurile trebuiesc rezolvate atunci când te gândești la ele. Ceru numărul din New York. Auzi un clic și apoi o voce:

— Casa doamnei Quantz.

— Am o convorbire pentru doamna Quantz, spuse vocea centralistei.

— Doamna Quantz nu este acum acasă.

— Știți unde poate fi găsită?

— Doamna Quantz este la Burlington, Pennsylvania. Doriți numărul de acolo?

— Vă rog.

— Numărul este: Hunter, 6-5735.

— Mulțumesc. Din nou se auzi un clic. Ați notat numărul? întrebă centralista.

— Da, mulțumesc, răspunse O'Donnell și închise.

Cu cealaltă mână apucase cartea de telefon a Burlingtonului. Căută în ea până când ajunse la „Swayne, Eustace R.” După cum se așteptase, numărul care i se dăduse era același cu cel din carte. Ridică din nou receptorul și formă numărul lui Swayne.

— Casa Swayne, îi răspunse vocea unui bărbat.

— Aș dori să vorbesc cu doamna Quantz.

— Un moment, vă rog.

— Alo? Denise Quantz la telefon.

Uitase cât de atrăgătoare i se păruse vocea ei. Era puțin răgușită și rostea grațios chiar cele mai simple cuvinte.

— Mă întreb dacă mă mai ții minte. Sunt Kent O'Donnell:

— Sigur că da! Doctore O'Donnell, îmi face plăcere să te aud!

Și-o imaginea lângă telefon, cu părul negru revărsat peste umeri.

— Am sunat la New York. Mi-au dat numărul de aici.

— Am venit aseară. Tata are bronșită și m-am gândit să stau cu el o zi sau două.

— Sper că nu este nimic serios, nu?

— Nu tocmai. Tata are o constituție de asin. Și încăpățănare la fel.

Știu asta, gândi el, după care spuse cu voce tare.

— Doream să te invit să cinăm împreună la New York. Voi merge acolo săptămâna viitoare.

— Invită-mă. Răspunsul veni prompt și fără echivoc. Până atunci mă întorc acasă.

— Poate că aș putea anticipa. Ai o seară liberă cât timp stai la Burlington?

— Seara asta ar fi singura, spuse ea după un moment de gândire.

O'Donnell calculă repede. Avea treabă până în jur de ora șapte, dacă nu intervenea altceva...

— Oh, stai puțin! îi întrerupse gândurile Denise Quantz. Am uitat. În seara asta doctorul Pearson servește cina cu tata. Cred că trebuie să stau și eu. Poate vrei să vii aici?

Joe Pearson ar fi fost surprins să-l vadă acolo. Știa din instinct că nu era o idee bună.

— Mulțumesc, cred că este mai bine să amânăm.

— Of, Doamne! Părea dezamăgită. Apoi se însenină:

Dar ne putem întâlni după cină. Doctorul Pearson și tata sigur vor începe o partidă de șah.

— Ar fi minunat! La ce oră vei fi liberă?

— În jur de nouă și jumătate.

— Să trec să te iau?

— Poate economisim timp dacă vin eu în oraș.
Spune-mi unde.

— La Regency Room?

— Bine. La nouă și jumătate. La revedere.

O'Donnell lăsa receptorul în furcă, simțind deodată că are emoții. Apoi privi spre ceas. Trebuia să se grăbească dacă vroia să ajungă la timp în sala de operație.

*

Partida de șah de după cină dintre doctorul Pearson și Eustace Swayne începuse de patruzeci de minute. Cei doi bătrâni se aflau față în față, având între ei o masă de șah din lemn de trandafir. Se găseau în aceeași sufragerie în care cu trei săptămâni mai devreme O'Donnell și Swayne avuseseră înfruntarea verbală. Numai două becuri erau aprinse în cameră.

Fețele amândurora erau în umbră. Lumina dintre ei cădea chiar pe centrul mesei de șah. Numai atunci când făceau câte o mutare le erau luminate fețele.

Amândoi erau tăcuți și liniștea ce-i învăluia ca o mantie groasă era întreruptă doar de scârțâitul scaunelor stil Ludovic al XV-lea pe care stăteau. Eustace Swayne se lăsa pe spate, ținând în mână un pahar de cristal cu coniac și se uită la piesele de pe tabla de șah. Urma să mute Pearson.

— Aud că s-au făcut schimbări la spital.

Joe Pearson studia tabla de șah. Apoi se întinse și mută un pion pe partea stângă. După ce termină, mormăi un singur cuvânt:

— Câteva.

Din nou tăcere, nemișcare, încât curgerea timpului părea că se oprișe.

— Ești de acord cu ele? Se aplecă și mută nebunul în diagonală, două pătrate spre dreapta. Privi peste tabla de șah pe jumătate amuzat. Atitudinea sa spunea: străpunge linia asta, dacă poți.

De data aceasta Joe răspunse înainte de a muta.

— Nu cu toate. Rămase în umbră, studiind poziția pieselor și cântărind variantele pe care le avea. Apoi, încet, mută o tură spre dreapta.

Eustace Swayne aștepta. Trecu un minut. Două. Trei. Într-un târziu întinse mâna după tura sa și o mută, ca să contracareze mutarea partenerului său.

— Ai putea să-mi ceri un veto, pe viitor, dacă dorești.

— Oh? Ce fel de veto? Întrebarea fusese rostită încet, dar mișcarea care o însoțise fusese rapidă.

— Le-am spus lui Orden Brown și șefului consiliului de conducere că sunt dispus să dau un sfert de milion de dolari pentru clădirea noului spital.

De data aceasta tăcerea dură mai mult. Într-un târziu, bătrânul patolog mută nebunul și captură un pion.

— Șah! Sunt o groază de bani.

— Am pus o condiție. Swayne mută să-și apere regele. Dau banii cu condiția ca tu să ai libertatea de a-ți conduce secția așa cum dorești și atâta timp cât dorești.

De data aceasta Joe Pearson nu mai mută. Părea să mediteze, privind în întuneric pe deasupra capului celuilalt.

— Sunt impresionat. Privi din nou tabla de șah. După puțin, mută calul, atacând din nou regele.

Eustace Swayne privi cu atenție mutarea patologului. Înainte de a muta el, se ridică, luă de la bar sticla cu coniac și umplu paharele.

— Trăim într-o lume a tinerilor. Cred că întotdeauna a fost așa. Doar că, uneori, cei bătrâni sunt cei care au puterea... și capacitatea de a o folosi. Apoi, se așează și

mută pionul din fața regelui, capturând calul ce-i punea probleme.

Pearson își mângâia gânditor bărbia. Hotărî să mute regina și captură pionul din fața regelui.

— Spui că... Orden Brown, O'Donnell... știu acest lucru?

— Am fost foarte explicit. Swayne luă la rândul său nebunul cu calul.

Deodată, Pearson începu să râdă. Nu se putea spune de unde îi venea amuzamentul, de la joc, sau de la ceea ce discutau. Mută regina în fața regelui adversarului.

— Șah mat!

Deși înfrânt, Eustace Swayne îl privea admirativ.

— Joe, nu am nici o îndoială, ești la fel de bun ca în tinerețe!

*

Muzica se opri și perechile de pe ringul de dans ale micului, dar foarte frecventatului club, începură să se împrăștie pe la mese.

— Spune-mi la ce te gândești? îl întrebă Denise zâmbindu-i peste masa micuță ce îi despărțea.

— Să fiu sincer, mă gândeam ce plăcut ar fi dacă am putea repeta întâlnirea.

Denise ridică paharul.

— Pentru gânduri asemănătoare, toasta ea.

— Beau pentru asta. Își termină băutura din pahar și îi făcu semn unui chelner să repete comanda. Mai dansăm?

Muzica începuse din nou.

— Mi-ar face mare plăcere!

Se ridică, întorcându-se pe jumătate spre el și porniră spre micul ring de dans, luminat discret. El întinse brațele, iar ea se cuibări între ele. Dansară lipiți unul de altul. O'Donnell nu era un dansator bun. Medicina nu-i lăsase prea mult timp să se perfecționeze.

Dar Denise își potrivea fiecare mișcare cu a lui. Îi simțea trupul înalt, unduitor, mișcându-se cu plăcere, anticipând muzica și propriile lui mișcări. Simțea parfumul discret pe care-l remarcase de la prima întâlnire. Cei cinci membri ai orchestrei cântau în surdină, creând o atmosferă intimă, un cântec ce fusese la modă cu câțiva ani mai înainte:

*Privește piramidele de pe malul Nilului,
Admiră răsăritul soarelui pe o insulă, la tropice,
Dar amintește-ți, iubito, că tot timpul
Îmi este dor de tine.*

Pe moment i se păru că era în alt timp, că trăia într-un vid, izolat de problemele medicale, de spital și de toate întâmplările zilnice. Apoi, melodia se schimbă într-una cu ritm mai rapid și zâmbi din cauza sentimentalismului ce-l cuprinsese.

— Vii des aici? Adică la Burlington?

— Nu chiar. Din când în când îl vizitez pe tata. Să-ți spun drept, nu-mi place deloc orașul. Sper să nu-ți ofensez mândria civică.

— Nu, uneori și eu gândesc la fel. Dar nu te-ai născut aici? Îmi dai voie să-ți spun Denise?

— Bineînțeles. Să nu fim convenționali. Îl privi drept în față și schiță un zâmbet. Da, m-am născut aici. Am fost la școală aici și locuiam acasă. Atunci trăia mama.

— Și acum, de ce stai la New York?

— Cred că sunt new-yorkeză din instinct. Și apoi, soțul meu locuiește acolo. Era prima dată când menționa ceva despre căsnicia ei. După ce ne-am despărțit, am simțit că nu pot pleca. Nu-mi place alt oraș.

— Da, cred că așa este.

Se gândea din nou cât era de frumoasă această femeie. Nu era deloc artificială, era extrem de feminină. Kent O'Donnell, ținând-o acum în brațe, simțindu-i căldura corpului, știa că o dorește. Bănuia că era și

extrem de senzuală. Deliberat, alungă aceste gânduri. Erau premature. Remarcă din nou rochia de mătase, foarte elegantă, cu care era îmbrăcată. Îi amintea un alt gând ce-i trecuse prin minte în seara aceea: Denise era o femeie bogată. Ajunseseră la locul întâlnirii aproape simultan. El își parcase mașina și se îndreptase pe jos spre intrarea clubului, când un Cadillac strălucitor se oprise și un șofer în uniformă se repezise să-i deschidă portiera Denisei. Se salutaseră, apoi ea se întorsese spre șoferul ce rămăsese discret în spate.

— Mulțumesc, Tom, îi spusese ea. Cred că nu trebuie să te mai întorci. Bănuiesc că domnul O'Donnell mă va conduce acasă.

— Mulțumesc, doamnă. Bună seara, domnule.

Dacă s-ar fi gândit mai bine, și-ar fi dat seama că fiica lui Eustace Swayne nu putea fi decât o femeie foarte bogată. Ea era moștenitoarea. Nu că l-ar fi preocupat prea mult; veniturile sale de acum îi permiteau să ducă o viață confortabilă și să-și satisfacă toate nevoile. Totuși, o femeie extrem de bogată în existența lui, era un lucru nou, total neașteptat. Se trezi iar la realitate, făcând comparație între Denise și Lucy Grainger. Cu un ușor crescendo, orchestra termină melodia.

O'Donnell și Denise aplaudară puțin și, apoi, părăsiră ringul de dans. Luând-o ușor de braț, o conduse spre masa lor. Un chelner se repezi să le țină scaunele și le servi băuturile pe care le comandase O'Donnell. Acum, stând față-n față și savurând băutura, Denise îi spuse tandru:

— Am vorbit despre mine. Acum, spune-mi ceva despre tine. Mai puse sifon în whiskyul său. Îi plăcea ca băutura să fie diluată, un fapt pe care majoritatea chelnerilor îl ignorau. E o chestie de obișnuință. Știu să ascult, Kent.

Jumătate din gândurile ei șopteau: acesta este un bărbat, un bărbat în toată ființa lui. Lat în umeri, cu chip hotărât, personalitate puternică. Se întrebă dacă o va

săruta în seara aceasta și ce se va întâmpla după aceea. Credea că se deschideau posibilități interesante cu Kent O'Donnell.

Kent îi povesti despre spital, despre munca lui, despre speranțele pe care le avea. Ea îl întrebase despre trecutul lui, despre oamenii pe care-i cunoscuse, admirându-i profunzimea gândirii și sensibilitatea cu care vorbea despre orice lucru.

Apoi dansară din nou. Chelnerul le umplu paharele. Povestiră, dansară, chelnerul se întoarse și secvența se repetă.

Denise îi povesti despre căsnicia ei. Avusese loc cu optsprezece ani în urmă și durase zece. Soțul ei era jurist la o firmă din New York. Aveau doi copii gemeni, Alex și Philippa, care rămăseseră în grija ei. Peste câteva săptămâni împlineau șaptesprezece ani.

— Soțul meu este un om perfect rațional. Ne-am dat seama că suntem incompatibili și că am pierdut destul timpul ca să ajungem la această concluzie.

— Vă mai vedeți?

— Da, des. La dineurile din oraș. Din când în când luăm masa împreună. Într-un anume fel, Geoffrey este un bărbat încântător. Sunt sigură că ți-ar plăcea.

Amândoi erau foarte relaxați. Fără să aștepte să fie chemat, chelnerul le umplu din nou paharele. O'Donnell o întreabă despre divorț.

— Ai probleme cu obținerea divorțului?

— Nu tocmai. Geoffrey dorește să divorțeze, dar insistă ca eu să-i furnizez probele. În statul New York trebuie neapărat să fie adulter. Până acum nu am mers atât de departe.

— Soțul tău nu a vrut niciodată să se recăsătorească?

— Geoffrey? Păru surprinsă. Nu-mi pot imagina așa ceva. El este însurat cu legea.

— Înțeleg.

— Geoffrey a considerat întotdeauna că patul era un

loc foarte nimerit ca să-și citească dosarele.

O spusese blând, aproape cu intimitate. O'Donnell înțelegea de ce eșuase căsnicia lor. Gândul acesta îl excita.

— Scuzați-mă, domnule, doriți să mai comandați ceva? Barul se închide.

Surprins, O'Donnell își privi ceasul. Era aproape unu dimineața. Nu-i venea să creadă că petrecuseră împreună trei ore și jumătate. O privi pe Denise. Aceasta scutură din cap.

— Nu, mulțumesc, îi spuse chelnerului, și-i plăti nota pe care acesta i-o prezentase.

Terminară ce aveau în pahare și plecară. În timp ce așteptau să le fie adusă mașina Denise îl luă de braț și-i spuse:

— Ce păcat că plecăm! Nu trebuia să refuzăm ultimul pahar.

Kent ezită puțin, apoi încercă:

— Putem merge la mine, dacă vrei. Am un bar foarte bine asortat și este în drum. Se întrebă dacă procedase bine. I se păru că observă în atitudinea ei o răceală, o urmă de surprindere neplăcută. Apoi, aceasta trecu.

— Da, de ce nu?

Buickul îi aștepta afară, cu portierele deschise și motorul pornit. Traversând orașul, Kent conducea mai încet ca de obicei, întrucât băuse cam mult. Era o noapte călduroasă și ferestrele mașinii erau coborâte. Dinspre scaunul celălalt, simți încă o dată o undă discretă de parfum. Când ajunseră la blocul în care locuia, parcă mașina în stradă și urcară în lift. Ajunși sus, în apartament, el începu să prepare băuturile.

Denise stătea în fața unei ferestre deschise din sufragerie, privind luminile Burlingtonului. Râul ce traversa orașul tăia o brazdă adâncă de întuneric între malurile sale. Stând în spatele ei, îi spuse încet:

— De mult timp n-am mai pregătit un cocktail. Sper să nu fie prea dulce.

Denise sorbi din pahar, apoi șopti:

— Ca tot ce faci tu, Kent, este perfect!

Privirile li se întâlneau și el îi luă paharul din mână. După ce-l puse jos, ea se lipi de el cu naturalețe. O strânse în brațe și o sărută. În acel moment, începu să sune, strident, telefonul în camera alăturată. Nu puteau să nu-l ia în seamă.

Denise se desprinsese blând din îmbrățișare.

— Dragul meu, cred că trebuie să răspunzi.

Traversând camera spre telefon, Kent o văzu luându-și poșeta și mânușile. Evident, seara era compromisă. Ridică aproape furios receptorul, apoi furia i se dizolvă.

Era spitalul, medicul de gardă. Unul din pacienții lui făcuse febră și avea simptome foarte serioase. Îi puse câteva întrebări scurte, apoi spuse:

— Bine, vin imediat. Între timp anunță blocul de transfuzii, să fie pregătiți.

Întrerupse legătura și apoi îl sună pe portar să cheme un taxi pentru Denise.

PAISPREZECE

De cele mai multe ori, doctorul Joseph Pearson obișnuia să se culce devreme. În mod deosebit, însă, în serile în care juca șah cu bătrânul Swayne, se culca foarte târziu, ceea ce făcea ca în dimineața următoare să fie obosit și iritat. După partida de noaptea trecută, acum se afla într-o asemenea stare de indispoziție.

Citind necesarul de materiale pentru uzul laboratorului, lucru pe care îl detesta de obicei, cu atât mai mult acum, pufni nemulțumit. Mâzgăli câteva semnături, apoi citi o altă foaie. De data asta pufni și mârâi extrem de nemulțumit. Un avizat ar fi știut ce urmează: doctorul Pearson era gata să explodeze.

Momentul exploziei se ivi odată cu a treia foaie de

hârtie. Bătrânul aruncă stiloul din mână, luă hârtiile grămadă și porni spre ușă. Intră furtunos în laboratorul de serologie, căutându-l pe Bannister. Tehnicianul pregătea o cultură într-un colț al laboratorului.

— Lasă totul și vino aici! tună Pearson, aruncând hârtiile în mijlocul mesei. Câteva foi se împrăștiară pe jos și John Alexander se grăbi să le adune. Instinctiv, se simți ușurat că Bannister, și nu el, era ținta acestei furii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă tehnicianul apropiindu-se. Era obișnuit cu accesele de furie ale doctorului și nu era deloc impresionat.

— Îți spun eu ce s-a întâmplat! Este vorba de lista asta de materiale. Uneori cred că ai impresia că ne aflăm în Clinica Mayo.

— Tot ne trebuie substanțe de laborator, nu?

Pearson îl ignoră.

— Uneori am impresia că le mănânci pe pâine! Nu ți-am spus să explici de fiecare dată când ceri o substanță neobișnuită?

— Cred că am uitat. Bannister părea resemnat.

— Ei bine, este cazul să începi să-ți amintești. Pentru ce ne trebuie oxid de calciu? Nu am folosit niciodată aici așa ceva.

Fața lui Bannister se încreți într-un zâmbet malițios.

— Dumneavoastră mi-ați spus să-l cumpăr. Nu este pentru grădina dumneavoastră?

Tehnicianul se referea la un fapt cunoscut de amândoi, dar despre care vorbeau foarte rar. Joe Pearson în calitatea de lider al Societății horticole pentru cultura trandafirilor, folosea o mare cantitate din substanțele spitalului pentru a îmbunătăți calitatea solului grădinii personale.

Avu bunul simț să pară stânjenit.

— Ah, da,... așa este... bine, hai s-o lăsăm pe asta. Dar asta? De ce avem dintr-o dată nevoie de ser Coombs? Așa, din senin? Cine l-a comandat?

— Doctorul Coleman. Răspunsul veni prompt. Spera

de mult să se ivească ocazia să se discute acest subiect.

Lângă el, John Alexander fu cuprins de un sentiment de teamă.

— Când?

— Ieri. Doctorul Coleman a semnat, oricum, nota de comandă. Acolo unde de obicei semnați dumneavoastră, adăugă Bannister răutăcios.

Pearson privi din nou hârtia. Până acum nu observase că era semnată.

— Pentru ce îi trebuie serul? Știi?

Bătrânul laborant se relaxă. Rotițele răzbunării fuseseră puse în mișcare, iar acum se putea bucura, ca simplu spectator. Se întoarse spre John Alexander.

— Dă-i drumul! Spune!

— Pentru un test de sensibilitate a sângelui, domnule doctor Pearson, explică neliniștit Alexander. Pentru soția mea. L-a cerut doctorul Dornberger.

— Cu ser Coombs?

— Este pentru un test indirect, domnule doctor.

— Spune-mi, are ceva deosebit soția dumatăle? Vocea lui Pearson avea o urmă de sarcasm. De ce nu sunt suficiente testele în mediu salin și de proteine? Așa cum facem pentru toată lumea?

Alexander înghiți în sec. Urmă o perioadă de tăcere.

— Ei bine, aștept un răspuns!

— Știți, domnule doctor, eu i-am sugerat doctorului Coleman, iar dânsul a fost de acord că ar fi mai complet dacă...

— Tu ai sugerat doctorului Coleman?

Tonul întrebării nu lăsa nici o urmă de îndoială asupra a ceea ce urma să se întâmple.

— Da, domnule, se bâlbâi Alexander, simțind pericolul. Din moment ce unii anticorpi nu pot fi detectați prin testele în mediu salin și de proteine, am crezut că un test suplimentar de...

— Gata! țișni cuvântul brutal, sălbatic.

În același timp, Pearson izbi cu pumnul în teancul

de formulare aflate pe masă. În laborator se lăsă liniștea. Respirând agitat, bătrânul nu-și lua ochii de la tânărul tehnician.

— Cu tine este o mare problemă, spuse într-un târziu. Ești cam prea libertin din cauza ideilor care ți s-au băgat în cap la școala tehnică.

În timp ce vorbea, în tonul vocii se strecura amărăciunea, amărăciunea împotriva tuturor celor care erau mai tineri, care se amestecau în treburile lui, încercând să-i submineze autoritatea, care, în mod indiscutabil și absolut, până acum fusese a lui și numai a lui.

Cu o altă stare de spirit, și altădată, ar fi tratat problema mai tolerant. Dar acum se hotărî să-l pună imediat la punct pe acest mucos de laborant.

— Ascultă-mă și înțelege bine ce-ți spun! Ți-am mai spus o dată și nu vreau să-ți mai repet.

Era vocea autorității, vorbea șeful de secție, îi explica limpede unui subordonat mărunț că nu vor mai fi alte avertismente, că se va trece direct la fapte. Bătrânul își apropie mult fața de a lui Alexander și-i spuse:

— *Eu conduc această secție și dacă tu sau altcineva aveți vreo nelămurire, să veniți la mine. Ai înțeles?*

— Da, domnule.

În acel moment Alexander nu dorea decât ca totul să se termine. Știa că făcuse ultima propunere din viața lui. Dacă așa erai răsplătit pentru că îți foloseai mintea, de acum înainte el își va face treaba și își va păstra ideile pentru sine. Las' pe alții să-și facă griji, și tot ei să poarte și responsabilitatea actelor lor.

Dar Pearson nu terminase.

— Nu acționa pe la spatele meu și nu profita de doctorul Coleman pentru că este nou aici.

Mândria lui Alexander îl făcu să izbucnească.

— Nu am profitat...

— Ba, eu spun că da! Și îți spun să termini, se răsti bătrânul, nervos, iar ochii îi aruncau flăcări.

Alexander se făcuse mic, era strivit și nu mai zicea nimic. Pearson urmări câteva clipe reacția tânărului, apoi, părând satisfăcut că-l îngenunchease, continuă să vorbească.

— Acum, am să-ți mai spun ceva. De data asta tonul, dacă nu era cordial, era ceva mai blând. În privința testelor, cele două teste ne vor da toate informațiile de care avem nevoie. Îți reamintesc că eu sunt patolog și știu ce vorbesc. Ai înțeles?

— Da, domnule doctor.

— Bine. Îți voi spune ce voi face. Vocea lui Pearson devenise mai calmă, suna de parcă dorea un armistițiu. Pentru că ești atât de neliniștit și dorești ca testele să fie bine făcute, le voi face chiar eu. Aici și acum. Unde este proba de sânge?

— În frigider, se grăbi să răspundă Bannister.

— Adu-o.

Traversând camera, Bannister se gândi că scena nu ieșise tocmai pe placul lui. Puștiul trebuia pus la punct, totuși bătrânul fusese prea dur. Lui i-ar fi plăcut ca furtuna să se îndrepte spre doctorul cel tânăr. Dar poate că bătrânul o avea în cap și pe asta, pentru mai târziu. Alese proba de sânge etichetată „D-na Alexander” și închise ușa frigiderului.

Pearson luă flaconul cu sânge. Între timp, Bannister își aminti de comanda de materiale ce fusese cauza scandalului. Căzuse pe jos și el se aplecă și o ridică.

— Cu asta ce fac? îl întrebă pe doctor.

Acesta luase o eprubetă curată și pregătea serul. Fără să-și ridice ochii, întrebă iritat:

— Cu ce anume?

— Cu comanda de ser Coombs.

— Nu vom avea nevoie de ser. Rupe-o.

Bannister ezită. Oricât de nesuferit îi era Coleman, știa că este o problemă de protocol medical.

— Ar trebui anunțat doctorul Coleman. Doriți să-i spun eu?

Pearson, care se chinuia să scoată capacul unei sticle, spuse nerăbdător:

— Nu, îi spun eu.

Bannister ridică din umeri. Oricum, îi avertizase. Dacă ieșea scandal, nu era el vinovat. Luă comanda pentru ser și o rupse, aruncând fluturașii de hârtie în coșul de gunoi.

*

Roger McNeil, medic patolog, gândea că oricât de mulți ani de practică medicală ar avea, tot nu s-ar imuniza și nu s-ar putea obișnui să facă autopsii la copii. Tocmai terminase una, și acum, în sala de autopsie, trupul unui băiețel de patru ani zăcea deschis pe masă, oferind un spectacol sfâșietor. Vederea acestuia îl tulbura mai mult ca oricând. McNeil știa deja că în noaptea aceea nu va putea dormi. Scena aceasta urma să i se întipărească în minte mai ales datorită faptului că moartea acestui copil fusese absurdă. Ridică privirea și văzu că Seddons îl studia.

— Bietul de el. Ce proști pot fi oamenii uneori!

— Mai așteaptă polițistul?

— Da. Și ceilalți.

— Mai bine cheamă-l pe Pearson.

— Bine.

McNeil se întreabă dacă nu cumva era laș și această cauză nu dorea să-și asume responsabilitatea. Dar acesta era un caz pe care bătrânul trebuia să-l afle neapărat. Apoi, putea hotărî cine-i va informa pe cei de afară.

Seddons se întoarse de la telefon.

— Pearson era la serologie. Vine imediat.

Așteptară în tăcere. Într-un târziu, auziră pașii târșiți ai lui Pearsn, intrând în sală. În timp ce McNeil îi dădea detalii, bătrânul studia cadavrul. Cu o oră în urmă, copilul fusese lovit de o mașină în fața casei sale. Fusese adus la spital de o ambulanță, dar murise pe drum.

Anunțat, procurorul ceruse autopsia. McNeil îi spuse lui Person ce descoperiseră.

— Vrei să spui că asta e cauza? Bătrânului nu-i venea să creadă.

— Asta l-a ucis, nu altceva, răspunse McNeil.

Îl cunoștea pe McNeil destul de bine ca să știe că acesta nu greșește.

— Înseamnă că... În timp ce ei stăteau și se uitau...

— Cred că nimeni nu și-a dat seama ce se întâmplă, interveni Seddons.

— Câți ani avea copilul?

— Patru. Și era un copil tare drăgălaș.

Priviră cu toții spre masa de autopsie, la trupul mărunț.

— Bine. Merg eu să le spun, hotări Pearson.

Cei trei bărbați din sala de așteptare îl priviră neliniștiți când îl văzură ieșind din sala de autopsie. Unul era îmbrăcat în uniformă de polițist. Lângă el stătea un bărbat înalt, cu ochii înroșiți.

Al treilea bărbat, stând singur într-un colț, era un om mărunțel, cu mustață.

Pearson se prezentă.

— Eu sunt Stevens, domnule, se prezentă și polițistul. Secția numărul cinci.

Scoase imediat din buzunar un carnețel și un creion.

— Ați văzut când s-a întâmplat accidentul? îl întrebă Pearson.

— Eu am sosit la scurt timp după ce s-a produs. Arată spre bărbatul înalt. Dânsul este tatăl copilului, iar domul acela este conducătorul mașinii.

— Mi-a ieșit direct în față, dintr-o parte laterală a casei, spuse bărbatul cel mărunț, cu o voce rugătoare. Eu nu sunt un șofer neglijent. Și eu am copii acasă. Nu mergeam repede, eram aproape oprit când s-a întâmplat.

— Iar eu spun că ești un mare mincinos. Vorbea tatăl. Vocea îi era sugrumată de emoție și amărăciune. L-ai omorât și sper că vei ajunge la închisoare pentru asta.

— Un moment, vă rog, interveni Pearson. Tăcură toți și se uitară la el. Vom trimite un raport complet procurorului, dar vă pot spune datele preliminare. Cei trei îl priveau în tăcere. Autopsia ne-a arătat că nu mașina l-a omorât pe băiat.

Polițistul privi uluit.

— Dar eu am fost acolo! exclamă tatăl. Vă spun eu că...

— Aș dori să existe o altă modalitate de a vă spune acest lucru, dar nu există. Se adresă tatălui. Lovitura pe care a primit-o copilul l-a doborât și i-a provocat o ușoară contuzie. A leșinat. A avut de asemenea și o mică fractură la nas, foarte neînsemnată, care din nefericire a sângerat abundent. Pearson se întoarse spre polițist. Cred că băiatul a fost întins pe spate, exact pe locul pe care a căzut.

— Da, domnule, așa este. Nu am vrut să-l mișcăm până când a venit ambulanța.

— Și cât timp ați așteptat?

— Cam zece minute.

Pearson clătină ușor din cap. Era mai mult decât suficient. Cinci minute erau de ajuns.

— Mă tem că asta a fost cauza morții copilului. Sângele de la rana de la nas s-a scurs pe căile respiratorii. Nu a mai putut respira și a aspirat sânge în plămâni. A murit asfixiat.

Pe chipul tatălui se citea groaza și uluirea.

— Vreți să spuneți... dacă l-am fi întors...

— Vreau să spun exact ceea ce am spus. Aș fi vrut să vă pot spune altfel. Dar nu pot spune decât adevărul. Leziunea inițială a fost minoră.

— Și atunci, impactul cu mașina...? întrebă polițistul.

— Nu poți fi niciodată sigur, dar eu cred că a fost ușor.

Pearson arată spre omul cel mărunțel, care acum se apropiase de ei.

— Cred că omul acesta spune adevărul. Mașina se deplasa încet.

— Sfântă Fecioară! Tatăl își prinse fața în mâini și începu să plângă de disperare. Bărbatul cel mărunț se apropie, îi puse o mână pe umăr și-l conduse spre un scaun.

Polițistul era alb ca varul.

— Doctore, eu am fost acolo. Aș fi putut întoarce copilul... Dar nu am știut.

— Nu cred că trebuie să te învinovățești.

Bărbatul păru că nu auzise. Continuă ca un somnambul.

— Am făcut un curs de prim ajutor. Tot timpul ne-au spus să nu mișcăm pe nimeni. Faceți orice, dar nu mișcați pe nimeni! Așa ne spuneau tot timpul.

— Știu. Din nefericire, sunt câteva excepții. Una dintre ele este atunci când un om sângerează pe gură.

*

La jumătatea culoarului de la etajul întâi, în drum spre sala de mese, doctorul Coleman îl văzu pe Pearson ieșind dintr-un cabinet. La început se gândi că acesta ar putea fi bolnav. Părea preocupat, distrat, nu vedea nimic în jurul său. În ultima clipă îl văzu pe Coleman și se îndreptă spre el.

— Ah, da... doctore Coleman... aș fi vrut să-ți spun ceva.

Coleman simți că bătrânul nu-și putea aduna gândurile. Văzu că îi tremurau mâinile.

— Ce este domnule doctor Pearson?

— Era... ceva în legătură cu laboratorul... Pearson își scutură capul. Nu mai știu... o să-mi amintesc mai târziu. Dădu să se întoarcă, dar îi veni un gând în minte. Da, cred că ar trebui să preiei sala de autopsie începând de mâine.. Fii cu ochii pe ei, ai grijă să facă treabă bună.

— Foarte bine. Voi fi bucuros s-o fac.

David Coleman avea idei foarte clare despre cum trebuie să se facă autopsiile, și acum avea ocazia să le pună în practică. Se gândi că ar putea aborda acum subiectul care-i stătea în minte.

— Aș putea să vă spun ceva, în legătură cu laboratoarele?

— Laboratoarele? Bătrânului nu-i stătea mintea la așa ceva.

— Vă amintiți că în scrisoarea mea v-am sugerat să vă gândiți la posibilitatea de a-mi încredința conducerea unor laboratoare?

Părea ciudat să abordeze această problemă atunci și acolo. Dar Coleman simțea că acum avea o ocazie pe care s-ar fi putut să n-o mai aibă curând.

— Da, da, îmi amintesc.

Pearson părea preocupat să privească un grup de trei persoane ce mergeau în fața lor: un polițist și un om micuț ce-l sprijineau pe unul mai înalt.

— Mă gândeam că aș putea începe cu serologia. Aș dori să fac niște verificări ale modului de lucru. Verificări obișnuite.

— Hm? Ce ați spus?

Era enervant că trebuie să repete, dar repetă.

— Am spus că aș dori să fac unele schimbări la serologie.

— Ah, da. da... e în regulă. Pearson era totuși absent. Continuă să privească pe coridor în clipa în care Coleman se despărți de el.

*

Elizabeth Alexander se simțea bine. Acum, când era pe cale să servească masa la bufetul spitalului realiza că se simțea bine de câteva zile bune, dar astăzi se simțea mai bine decât oricând. Copilul trăia și mișca, chiar și acum îi simțea mișcărilor. Abia venise de la un magazin de unde cumpăraseră câteva lucruri pentru casă, inclusiv o

bucată de material pentru camera copilului. Acum se întâlnise cu John pentru a servi masa.

Era prima dată când mâncau împreună la spital. Folosirea bufetului era un privilegiu acordat membrilor familiilor angajaților spitalului, iar John afluase acest lucru doar de câteva zile. Elizabeth alesese o salată, supă, friptură de miel cu cartofi și varză și budincă cu brânză și lapte. John o întrebase amuzat:

— Sigur ai luat suficientă mâncare?

Elizabeth răspunse mușcând dintr-un baton de pâine.

— Am un copil flămând.

John zâmbi. Cu câteva minute în urmă se simțea deprimat, din cauza confruntării cu doctorul Pearson. Dar buna dispoziție contagioasă a lui Elizabeth îl făcuse să uite pentru moment de ea. Oricum, el era hotărât să fie foarte atent, ca să nu mai aibă necazuri. Doctorul Pearson reușise să facă testele de sensibilitate și-i spusese că rezultatul era negativ la amândouă.

— Nu trebuie să vă faceți nici o problemă, îi spusese el, cu foarte multă blândețe, încercând parcă să atenueze izbucnirea de dimineață.

Mai era un lucru de care trebuia să țină seamă: Pearson era medic, iar el, nu. Poate că Pearson avea dreptate, poate că el a dat prea multă importanță unor lucruri învățate la școală. Doar era un lucru bine cunoscut că școala te învăța o grămadă de teorie ce nu-ți folosea în practică. Numai bunul Dumnezeu știe câte teorii trebuie să înveți la colegiu și la facultate, cu care, după examene, nu te mai întâlnești niciodată. Așa putea fi și în cazul ăsta. Poate că John luase prea în serios teoria învățată la școală despre necesitatea efectuării unui al treilea test de sensibilitate, în vreme ce Pearson, cu bogata sa experiență știa că nu este necesar. Ce spusese el azi-dimineață?

— Dacă am schimba metodele de lucru în laborator de fiecare dată când apare ceva nou, nu am mai termina

niciodată. În medicină, idei noi apar în fiecare zi. Dar într-un spital, trebuie să ne asigurăm de corectitudinea și valabilitatea lor înainte de a fi aplicate. Aici avem de-a face cu viețile oamenilor, și nu putem risca.

John nu prea își dădea seama cum ar fi putut pune în pericol viața cuiva un test suplimentar, dar observase că Pearson era refractar la ideile noi. Sigur, doctorul Coleman arătase limpede necesitatea unui al treilea test. Dar el era mult mai tânăr decât Pearson și nu avea atât de multă experiență...

— Ți se răcește supa, îi întrerupse Elizabeth gândurile. La ce te gândești?

— La nimic, scumpo. Hotărî să alunge totul din minte. Am vrut să te întreb săptămâna trecută, cum stai cu greutatea?

— Aproape normală, răspunse Elizabeth veselă. Dar doctorul Dornberger mi-a spus că trebuie să mănânc foarte bine. Terminase supa și se pregătea să atace friptura de miel.

Ridicând privirea, John îl văzu pe doctorul Coleman apropiindu-se. Noul patolog se îndrepta spre locul unde luau masa, de obicei, medicii.

— Domnule doctor Coleman!

— Da?

— Domnule doctor, aș dori să v-o prezint pe soția mea. Scumpo, dânsul este domnul doctor Coleman, despre care ți-am povestit.

— Îmi pare bine, doamnă Alexander. Cum vă simțiți? Coleman făcu o pauză, ținând în mâini tava cu mâncare.

— Îți amintești, scumpo? întrebă John, puțin stânjenit de situație. Ți-am spus că și domnul doctor este din New Richmond.

— Da, desigur. Bună ziua, domnule doctor. Eu vă țin foarte bine minte. Nu veneați uneori la magazinul tatălui meu?

— Așa este.

Da, acum și-o amintea foarte bine. O fată veselă, cu

picioare lungi, care te servea politicos în magazinul învechit, găsind lucruri care se pierduseră în înghesuiala aceea. Nu părea să se fi schimbat prea mult.

— Cred că am cumpărat o dată niște umerase de la dumneata.

— Da, îmi amintesc, spuse fata veselă. V-au folosit?

— Acum, dacă mă gândesc bine, cred că s-au rupt.

Elizabeth începu să râdă.

— Dacă le duceți înapoi, sunt sigură că mama vi le schimbă. Acum ea conduce magazinul. Este mai dezordonat ca niciodată.

Buna ei dispoziție era contagioasă. Coleman zâmbea. John trase un scaun liber.

— Nu stați cu noi, domnule doctor?

Un moment, Coleman ezită. Apoi, realizând că ar fi nepotrivit să refuze, spuse:

— De acord. Puse jos tava ce conținea un dejun spartan, o salată de fructe și un pahar cu lapte și se așeză. O privi din nou pe Elizabeth. Dacă-mi amintesc bine, nu cumva aveai coadă de cal pe vremea aceea?

— Ba da. Și proteză la dinți.

Îi plăcea fata asta. Întâlnirea de astăzi părea să-i reamintească o pagină din trecut, îi amintea de anii adolescenței. Se simțise bine în Indiana. Își aminti vacanțele de vară petrecute acolo, conducând împreună cu tatăl său bătrânul și hodorogitul Chevrolet al acestuia.

— De multă vreme nu am mai fost în New Richmond. Știți, tatăl meu a murit, iar mama s-a mutat pe coasta de vest. Nu mă mai atrage nimic acolo. Spune-mi, cum ți se pare căsnicia cu un om ce face parte din corpul medical?

— Nu din corpul medical, nu sunt decât tehnician laborant, interveni repede John Alexander.

Imediat se întrebă de ce făcuse această precizare. Poate dintr-un gest reflex, cauzat de scena de dimineată. Cu câteva minute în urmă, John se gândise să-i spună lui Coleman despre incident, dar imediat se hotărâse să tacă. Avusese deja destule neazuri pentru că vorbise

deschis cu Coleman.

— Nu te subaprecia, spuse Coleman. Tehnologia medicală este un domeniu important.

— Nu se subapreciază, spuse Elizabeth. Uneori îi pare rău că nu a continuat studiile ca să devină doctor.

— Adevărat?

Alexander ar fi vrut ca Elizabeth să nu fi adus vorba despre asta. Răspunse fără tragere de inimă:

— La un moment dat am avut asemenea idei.

— De ce nu ai continuat?

— Din motive banale. În special din cauza banilor. Nu aveam bani și trebuia să încep să muncesc.

— Mai poți încă să o faci. Câți ani ai?

Răspunse Elizabeth pentru el:

— Împlinește douăzeci și trei de ani, peste două luni.

— Mmm! Ce bătrân ești! Începură toți să râdă. Să știi că mai ai timp, continuă Coleman.

— Oh, știi, spuse Alexander încet și gânditor, dar știind că argumentul nu este convingător. Necazul este că asta ar implica un mare efort financiar, tocmai acum, când am început să ne aranjăm. Și pe urmă... vine copilul... Lăsa propoziția neterminată.

Coleman luă paharul cu lapte și bău cu sete.

— Mulți oameni au făcut facultatea de medicină, având copii. Și mulți au avut probleme financiare.

— Asta i-am spus și eu, interveni Elizabeth agitată. Îmi pare bine că mai sunt și alții care gândesc ca mine.

Coleman se șterse la gură cu șervețelul și îl privi fix pe Alexander. Avea impresia că avusese dreptate în privința tânărului. Părea inteligent și conștiincios; se vedea că îl interesează munca lui.

— Știi ce cred eu, John? Cred că dacă gândești așa și nu mergi să-ți continui studiile cât mai ai timp, poate vei regreta tot restul vieții.

Alexander privea în jos absent, mutând cuțitul și furculița.

— Încă este mare nevoie de medici patologi, nu-i

aşa? întrebă Elizabeth.

— Ah, da. Poate în patologie mai mult decât în alte domenii.

— De ce?

— Din nevoia de a face cercetare — de a face ca medicina să progreseze; să umple golurile.

— Cum adică, să umple golurile?

Lui Coleman îi trecu prin minte că vorbeşte mai deschis decât ar fi vrut. Tocmai era pe punctul de a exprima idei care de obicei stăteau ferecate în mintea lui. Dar compania celor doi tineri era stimulativă, poate pentru că simţea nevoia de a fi în compania cuiva mai tânăr după discuţia cu Pearson.

— Într-un fel, medicina este ca un război. Şi la fel ca într-un război, se întâmplă înaintări spectaculoase. Atunci, oamenii, medicii, se reped pe noua linie a frontului şi lasă în urmă o grămadă de goluri ce trebuiesc completate.

— Şi asta este sarcina patologului, să umple golurile?

— Este sarcina tuturor ramurilor medicinei. Dar în patologie, uneori posibilităţile sunt mai mari. Şi mai este ceva — cercetarea medicală seamănă cu ridicarea unui zid. Cine adaugă o informaţie, pune o cărămidă peste alta, altcineva mai adaugă una şi astfel zidul creşte. În cele din urmă, vine cineva şi pune cărămida din vârf. Nu le este dat multora să facă lucruri spectaculoase. Patologii de obicei îşi aduc o modestă contribuţie la cunoaşterea medicală, ceva din propria lor experienţă, din timpul lor propriu. Dar fiecare patolog trebuie să facă asta.

John Alexander asculta foarte atent.

— Dumneavoastră veţi face cercetare aici?

— Sper.

— În ce domeniu?

Coleman ezită. Era un subiect despre care nu mai vorbise până acum. Dar deja spusese prea multe, aşa că

ce mai conta un mic amănunt?

— Am să încep pe lipomaze, tumori benigne ale țesutului gras. Știm foarte puține lucruri despre ele. Știți... doamnă Alexander, s-a întâmplat ceva? Nu vă simțiți bine?

Elizabeth gemuse ușor. Acum stătea cu fața în palme și dădea din cap.

— Elizabeth, ce se întâmplă? Alarmat, John Alexander sărise de pe scaun și acum se învârtea în jurul mesei.

— Este... este bine acum. Gata. O secundă... o durere mare... amețală. Gata, mi-a trecut.

Bău o gură de apă. Trecuse, dar fusese ca o înțepătură cu un vârf de ac, apoi amețise și totul se învârtea în jurul ei.

— S-a mai întâmplat și altă dată? întrebă Coleman.

— Nu.

— Ești sigură, draga mea?

— Ei, nu te îngrijora. Este prea devreme pentru copil. Mai am cel puțin două luni.

— Totuși, spuse Coleman serios, vă sfătuiesc să mergeți la obstetrician să-i spuneți ce s-a întâmplat. S-ar putea să vă consulte din nou.

— Am să-i spun. Promit.

În momentul acela Elizabeth era convinsă că va merge. Dar mai târziu, departe de spital, i se păruse caraghios să facă o problemă dintr-o durere trecătoare, care venise și dispăruse atât de repede. Dacă urma să se mai întâmple, atunci avea să se ducă, dar nu acum. Hotărî să mai aștepte.

CINCISPREZECE

— Vreo veste?

Din scaunul cu rotile, Vivian o privea pe doctorița

Lucy Grainger, care intrase în camera ei. Trecuseră patru zile de la biopsie, trei zile de când doctorul Pearson trimisese lamele la New York și Boston.

Lucy dădu din cap.

— Ți-am spus, Vivian, tu vei fi prima care vei ști, imediat ce vom avea rezultatul.

— Când... când veți ști... sigur?

— Probabil astăzi.

Lucy vorbea detașat. Nu dorea să arate că și pe ea o tulbura așteptarea. Vorbise din nou cu Joe Pearson, aseară; el îi spusese că dacă cele două rezultate nu veneau până la amiază, va suna la clinici pe cei doi consultanți, să-i grăbească puțin. Așteptarea era grea pentru toți. Inclusiv pentru părinții lui Vivian, care veniseră din Oregon cu o zi în urmă.

Lucy scoase bandajul de la genunchiul lui Vivian; rana de la biopsie părea să se vindece bine. Punând la loc bandajul, spuse:

— Știu că este greu, dar încearcă să te gândești la altceva.

Fata zâmbi trist.

— Nu-i ușor.

— Poate că te va ajuta un vizitator. Ai unul foarte matinal.

Lucy deschise ușa și-i făcu semn lui Mike Seddons să intre, apoi plecă.

Mike era îmbrăcat în halatul de spital.

— Am furat zece minute. Sunt ale tale.

Se aplecă și o sărută. Ea închise ochii și se strânse tare lângă el. Mike îi vorbea cu blândețe și-i mângâia părul.

— Este greu, nu? Așteptarea este grea.

— Oh, Mike, dacă aș ști măcar ce se va întâmpla cu mine! Nu cred că m-ar supăra... dar să nu știi...

— Vivian, draga mea, aș vrea să pot face ceva pentru tine.

— Ai făcut deja foarte multe, doar prin prezența ta

aici. Nu știu cum ar fi fost fără tine...

— Nu vorbi așa. Trebuia să fiu aici. Mi-a fost predestinat, totul este dirijat de ordinea cosmică. Îi zâmbi dar știa că sub acest zâmbet se ascunde goliciunea. Ca și Lucy, Mike era conștient de implicațiile întârzierii rapoartelor. Reușise totuși să o facă pe Vivian să râdă.

— Prostii! Dacă eu nu mergeam la autopsia aceea, altă elevă ar fi ajuns prima la tine...

— Poate să pară așa, dar nu poți scăpa de destin. De pe vremea când strămoșii noștri săreau prin copaci și se scărpinau sub braț, genele noastre s-au apropiat pe nisipurile mișcătoare ale Timpului, Vieții și Norocului.

Vorbea ca să se afle în treabă, spunând primele cuvinte ce-i veniseră în minte, dar asupra lui Vivian aceasta avea efectul dorit.

— Oh, Mike, spui atât de frumos prostioarele astea. Și te iubesc atât de mult.

— Așa mai merge. O sărută din nou. Cred că și mama ta mă place.

— Vezi ce-mi faci? Vivian îi duse o mână la gură. Trebuia să întreb mai întâi dacă totul a fost bine după ce ați plecat de aici aseară.

— Sigur că a fost bine. I-am condus la hotel. Am mai stat puțin de vorbă. Mama ta nu a spus prea multe, dar am observat că tatăl tău m-a studiat bine, spunând în sinea lui: Ce fel de bărbat este acesta care crede că se va însura cu frumoasa mea fetiță?

— Astăzi am să-i spun.

— Ce ai să-i spui?

— Nu știu. Îl trase de ureche. Aș putea să-i spun: Are cel mai frumos păr roșu, cel mai dezordonat, dar și cel mai mătăsos.

— Ei, ne va fi de mare ajutor. Nici o căsnicie nu este completă fără o claie de păr roșu. Și altceva?

— Am să-i spun: „Nu prea ai ce vedea la el. Dar are o inimă de aur și va fi un chirurg strălucit”.

— N-ai putea să spui, „excepțional de strălucit”?

- Aș putea, dacă...
- Dacă ce?
- Dacă mă mai săruți o dată acum.

*

La etajul al doilea al spitalului Lucy Grainger bătu ușor la ușa șefului corpului medical și intră. Kent O'Donnell ridică ochii din hârtii.

— Bună, Lucy, ia loc, te rog. Odihnește-ți puțin oasele obosite.

— Acum că veni vorba, chiar cred că sunt obosite.

Se afundă în fotoliul de piele din fața biroului lui O'Donnell.

— Am stat de vorbă cu domnul Loburton, azi-dimineață.

O'Donnell ocoli masa și se cocoță pe colțul care era mai apropiat de scaunul lui Lucy.

— O țigară?

— Mulțumesc. Luă țigara. Da, cu tatăl lui Vivian. Își aprinse țigara de la bricheta pe care i-o întinse O'Donnell și inhală adânc. Amândoi părinții au ajuns aici ieri. Bineînțeles că sunt foarte îngrijorați și nu știu nimic despre mine. I-am sugerat domnului Loburton să stea de vorbă cu tine.

— A vorbit. I-am spus, că după părerea mea, fiica lui nu putea fi pe mâini mai bune. Nu există om în spital în care să am mai multă încredere decât în tine. Pot să-ți spun că a părut foarte ușurat.

— Mulțumesc.

Lucy simțea o imensă recunoștință pentru ceea ce spusese O'Donnell.

— Nu-mi mulțumi mie, spuse el zâmbind. Este o opinie foarte bine susținută de argumente. Ce-i cu fata, Lucy? Cum evoluează?

În câteva cuvinte, Lucy îi povesti cazul, tentativa ei de diagnosticare și biopsia.

— Ai vreo problemă cu patologia? Nu a lucrat prompt Joe Pearson?

Lucy îi povesti despre motivele întârzierii.

— Cred că este plauzibil, spune Kent gânditor. Nu cred că putem face un caz din asta, dar ține-te de Joe. Cred că n-ar trebui să-l slăbești astăzi.

— Nici nu intenționez. Lucy își privi ceasul. Vreau să-l văd din nou pe Joe, după masa de prânz. Și el crede că până atunci va avea un răspuns sigur.

— Cât de sigur poate fi un răspuns într-un asemenea caz? Biata fată! Câți ani spuneai că are?

— Nouăsprezece.

Lucy privea fața lui O'Donnell. Pe ea se oglindea inteligență, caracter și înțelegere. Avea un aer de măreție, pe care-l purta cu naturalețe. Ceea ce-i spusese mai înainte despre capacitatea sa profesională îi făcuse plăcere. Apoi, deodată, exploziv, Lucy avu revelația faptului pe care-l negase în lunile din urmă. Îl iubea pe omul acesta, profund și cu pasiune, realiza cu claritate că se mințise singură, că nu dorise să recunoască acest adevăr, poate instinctiv, din teama de a nu suferi. Dar acum nu se mai putea ascunde. Pentru o secundă simți o stare de slăbiciune; se întrebă dacă nu cumva o trădează chipul.

— Trebuie să te părăsesc, Lucy, spuse el scuzându-se. Iar am o zi plină. De fapt, nu sunt toate la fel? comentă zâmbind.

Inima îi bătea repede și emoțiile o invadau. Se ridică și porni spre ușă. Când o deschise, O'Donnell îi puse o mână pe umăr. Era un gest nevinovat, prietenesc, dar în acel moment efectul a fost electrizant și a simțit că i se oprește respirația.

— Lucy, dacă ai probleme, anunță-mă. Și, dacă nu te supără, aș vrea să trec și eu să-ți văd pacienta.

Încercând să se stăpânească, ea îi răspunse stângaci:

— Și ei și mie o să ne facă plăcere.

Închise ușa în urma ei și pentru câteva secunde închise ochii, încercând să-și stăpânească gândurile tumultuoase.

*

Chinul așteptării diagnosticului lui Vivian avusese un efect îngrozitor asupra lui Mike Seddons. Avea de la natură o personalitate foarte puternică și, în mod obișnuit, era considerat ca unul dintre cei mai de viață și mai spirituali medici de la Trei Comitate. Nu era ceva neobișnuit ca el să fie inima grupurilor vesele și gălăgioase din aripa de locuințe. Totuși, în ultimele câteva zile evitase sistematic compania colegilor, profund preocupat de efectul pe care l-ar fi putut avea diagnosticul asupra lui Vivian și al lui însuși.

Sentimentele lui față de Vivian nu se schimbaseră, dimpotrivă, deveniseră mai intense. Spera că reușise să-i convingă și pe părinții ei, seara trecută. La început, după cum era și de așteptat, domnul și doamna Loburton, Vivian și chiar el fuseseră stingheri, vorbiseră despre fleacuri și uneori formal. Într-un fel, Mike Seddons simțea că fusese acceptat de către ei pentru că nu se putuse altfel.

Când îi condusesese la hotel vorbiseră puțin despre el și Vivian. Henry Loburton îl întrebase despre perspectivele sale, dar Seddons bănuia că mai mult din politețe decât pentru că l-ar fi interesat cu adevărat. Îi mărturisise intenția lui de a practica chirurgia la Philadelphia, după ce va termina stagiul la Trei Comitate. Loburton încuviințase politicos și discuția se opriase aici.

În privința căsătoriei, se părea că nu va fi nici o obiecție.

— Vivian a știut întotdeauna foarte bine ce dorește, spuse Henry Loburton. A fost foarte hotărâtă și când a spus că vrea să devină asistentă medicală. Noi am avut ezitări, dar ea a fost foarte categorică și n-am mai avut ce

să facem.

Mike Seddons își exprimase atunci speranța că nu o vor considera prea tânără pentru a se căsători. Atunci intervenise Angela Loburton, zâmbind:

— Cred că va fi foarte greu să ne opunem. Eu m-am căsătorit la șaptesprezece ani și am fugit de acasă ca s-o fac. Nu aveam bani, dar am reușit să ne descurcăm.

— Ei bine, măcar atâta lucru avem și noi în comun. Cel puțin până când încep să muncesc, spuse Seddons zâmbind.

Toate acestea se petrecuseră noaptea trecută. Astăzi de dimineață, după ce o vizitase pe Vivian, avusese un sentiment de ușurare. Poate din cauză că fusese deprimat o perioadă anormal de lungă, și spiritul său strălucitor căutase o supapă de descărcare. Dar, oricare ar fi fost cauza, avea convingerea fermă că lucrurile se vor termina cu bine. Se afla acum în sala de autopsie, împreună cu Roger McNeil, pe care-l asista la autopsia unei femei în vârstă, care murise peste noapte la spital. Îl întreținea pe McNeil cu tot felul de glume; avea reputația că știe o mulțime. Se opri în mijlocul uneia și-l întrebă:

— Ai o țigară?

Patologul stagiar încuviință, dând din cap. Tocmai secționa inima pe care o scosese din corp. Seddons traversă camera, găsi țigările în haina de la costumul lui McNeil și aprinse una. Se întoarse la masă și continuă gluma:

— Și atunci i-a spus antreprenorului de pompe funebre, „Îți mulțumesc, domnule, că ai făcut așa, deși cred că ai avut o grămadă de necazuri”. Și antreprenorul a răspuns, „Oh, nu a fost nici o problemă, nu am făcut decât să schimb capetele între ele”.

Deși gluma era macabră, McNeil începu să râdă tare. Încă mai râdea când ușa se deschise și în sala de autopsie intră David Coleman.

— Doctore Seddons, te rog să stingi țigara. Vocea lui Coleman era calmă, dar hotărâtă.

Seddons se întoarse și îl privi bine dispus.

— O, bună dimineța, domnule doctor. Nu v-am văzut.

— Țigara, doctore Seddons! Vocea-i era înghețată, iar ochii îi luceau metalic.

Seddons părea că nu înțelege prea bine.

— Ah... da. Privi în jurul său, după un loc unde să-și stingă țigara și negăsind, întinse mâna cu mukul spre masa de autopsie.

— Nu acolo! spuse Coleman sever, oprindu-i mișcarea.

După o clipă, Seddons traversă sala, găsi o scrumieră și stinse țigara.

— Doctore McNeil.

— Da, domnule doctor Coleman, răspunse acesta liniștit.

— Vrei... să acoperi fața, te rog?

Stânjenit, știind ce se petrece în mintea lui Coleman, McNeil întinse mâna după un prosop. Era unul deja folosit, pătat cu sânge.

— Un prosop *curat*, te rog. Și fă la fel și cu organele genitale.

McNeil îi făcu semn lui Seddons, care aduse două prosoape curate. Folosi unul acoperind cu grijă fața moartei, iar pe celălalt îl întinse peste organele genitale. Stăteau acum unul lângă altul, stânjeniți, în fața lui Coleman. Amândoi știau ce urmează.

— Domnilor, cred că trebuie să vă reamintesc ceva. De când intrase în cameră Coleman nu ridicase vocea, dar tonul autoritar era evident. Domnilor, când facem o autopsie, o facem cu permisiunea familiei celui care a murit. Fără această permisiune nu se va face nici o autopsie. *Este clar*, presupun.

— Foarte clar, spuse Seddons, iar McNeil încuviință din cap.

— Bine. Continuăm. Scopul nostru este de a avansa în cunoașterea medicală. Familia decedatului ne

încredințează trupul lui, așteptând ca noi să îl tratăm cu grijă și respect, dar mai ales cu demnitate. Se opri o clipă și în sală se lasă liniștea. McNeil și Seddons erau foarte potoliți. Și așa *vom proceda*, domnilor. Cu grijă, respect și demnitate. La toate autopsiile, de acum înainte veți acoperi fața și organele genitale, și nu veți fuma în sală. Cât despre simțul umorului, i se adresează lui Seddons, te las pe dumneata să hotărăști. Mulțumesc, domnilor. Acum, vă rog să continuați.

Timp de câteva secunde după ce ușa se închise, nici unul din ei nu vorbește.

— Se pare că am cam fost puși la colț, observă Seddons.

— Pe bună dreptate, spuse McNeil mahnit. Tu ce zici?

*

Imediat ce își vor putea permite, hotărî în sinea ei Elizabeth Alexander, vor cumpăra un aspirator. Mătura nu reușea decât să strângă superficial praful de deasupra. Privi critic covorul. Nu-i prea curat, dar o să fie. În seara asta trebuia să discute cu John. Aspiratoarele nu erau prea scumpe și își puteau permite unul. Necazul însă era că aveau nevoie de foarte multe lucruri și trebuiau să se hotărască ce să cumpere mai întâi.

Într-un fel, bănuia că John avea dreptate. Era foarte comod să vorbești despre sacrificii și chiar să le faci, când n-ai nimic, pentru ca John să meargă la facultate. Dar când te izbești de ele, îți venea foarte greu să renunți la cel mai mic lucru care ar fi diminuat standardul cu care te obișnuiseși. Uite, de exemplu, salariul lui John de la spital. Era clar că nu le umpluse mâinile de bijuterii, dar le făcuse totuși viața plăcută și își puteau permite mici plăceri care până nu de mult le erau interzise. Erau acum în stare să facă acest sacrificiu? Elizabeth bănuia că da,

dar le va fi foarte greu. Facultatea însemna încă patru ani de muncă, și chiar mai mult dacă după aceea urma stagiatura și internatul, dacă John se hotăra să se specializeze. Oare merita? Oare nu era mai bine să-și accepte fericirea pe care o găsiseră în acest moment, aici?

Într-un fel, ar fi trebuit. Și totuși, Elizabeth nu era sigură. Ar fi trebuit să-l îmboldească pe John să se ridice mai sus, să intre la facultate cu orice preț? Doctorul Coleman credea că ar fi trebuit să urmeze facultatea. Cum îi spusese el lui John? *Dacă ai asemenea intenții și nu continui școala cât timp ai ocazia, ai putea regreta toată viața.* Atunci cuvintele o impresionaseră profund pe Elizabeth, și bănuia că și pe John. Acum i se păreau și mai semnificative. Poate că ar fi trebuit să discute din nou în seara asta. Dacă ea se convingea, dacă afla cu adevărat ce dorea John, poate că l-ar fi obligat să ia o hotărâre. N-ar fi fost prima dată când ar fi procedat astfel pentru rezolvarea unei probleme ce-i privea pe amândoi.

Lăsă mătura din mână și începu să șteargă praful. Alungă din minte gândurile serioase și începu să fredoneze un cântec. Era o dimineață frumoasă, soarele de august strălucea prin draperiile salonașului micuț, dar cochet. Elizabeth se opri lângă masă și aranjă florile din vază. Tocmai scosese două flori ce se ofiliseră și se îndrepta spre bucătărie, când durerea o cuprinse din nou. Veni deodată, fără nici un avertisment, ca o limbă de foc, ca o lamă de cuțit, mai puternică, mult mai profundă decât în ziua aceea, când luaseră masa la spital. Își ținu respirația, își mușcă buza, încercând să nu țipe și se prăbuși pe un scaun. Pentru o clipă durerea dispăru, dar reveni mult mai intensă. Părea că revine ciclic. Înțelegând deodată cauza, Elizabeth exclamă:

— Oh, nu, Dumnezeuule, nu!

Buimăcită de durere, știa totuși că trebuie să acționeze repede. Numărul spitalului era notat într-o agendă, lângă telefon. Dintr-o dată, aparatul din celălalt capăt al camerei deveni singurul său obiectiv. Se târî spre

el, așteptând scurtele perioade când durerea o mai lăsa și se agăță de piciorul măsuței pe care era telefonul. După ce formă și-i răspunse cineva, spuse gâfâind:

— Cu doctorul Dornberger... Este urgent.

Urmă o pauză, după care îl auzi pe doctor.

— Sunt Elizabeth Alexander. Am început... eu... nasc acum.

*

David Coleman mai bătu odată la ușa doctorului Pearson și intră. Îl găsi pe bătrânul patolog așezat la birou. Carl Bannister stătea lângă el, cu o expresie chinuită pe față. După ce-i aruncă o privire, începu să-l privească curios.

— Ați dorit să-mi vorbiți? Coleman vizita niște saloane de la chirurgie și-și auzise numele strigat în interfon.

— Da. Pearson era distant și formal. Doctore Coleman, am primit o plângere împotriva dumatile de la un membru al personalului, aici de față, Carl Bannister.

— Da? Coleman ridică o sprânceană. Bannister îi evită privirea.

— Am auzit că ați avut o neînțelegere azi-dimineață.

— Eu nu i-aș spune chiar așa, spuse Coleman calm.

— Dar cum i-ai spune dumneata? Nu exista dubiu, vocea bătrânului era acidă.

— La drept vorbind mi-am pus în gând să nu discut problema cu dumneavoastră, dar pentru că domnul Bannister a ales această cale este bine să auziți totul.

— Dacă nu te deranjează.

Ignorând sarcasmul, Coleman continuă:

— Ieri după-amiază am spus celor doi tehnicieni de la serologie că doresc să fac unele verificări ale muncii de laborator. Astăzi de dimineață am făcut o astfel de verificare. Coleman îl privi direct pe Bannister. Am luat probele unui pacient înainte ca acestea să ajungă la

serologie. Am împărțit cantitatea în două și am trimis flacoanele în laborator. Mai târziu, când am verificat, am descoperit că domnul Bannister înregistrase două rezultate diferite, deși rezultatele trebuiau să fie identice. Dacă doriți, putem obține detaliile din registrul laboratorului.

Pearson clătină din cap. Se ridică din scaun și se întoarce cu spatele la ei — gândea. Coleman se întrebă curios ce va urma. Știa că el este pe un teren perfect solid. Folosise o procedură standard acceptată în toate spitalele care aveau laboratoare bune. Proteja pacienții și era o armă împotriva neglijenței. Tehnicienii conștiincioși acceptau verificarea fără resentimente considerând-o ca făcând parte din munca lor. Mai mult chiar, el îi anunțase pe amândoi tehnicienii că va face această verificare. Pearson se întoarce brusc spre Bannister:

— Tu ce ai de spus?

— Nu-mi place să fiu spionat. Răspunsul era agresiv. Nu am lucrat niciodată așa și nu vreau să încep acum să lucrez astfel.

— Iar eu îți spun că ești un tâmpit! urlă Pearson. Ești un idiot că ai făcut o greșală atât de prostească; de două ori idiot pentru că ai venit la mine când știai că ai greșit. Bătrânul se opri respirând greu. Coleman simți că o parte din această mânie izvora din propria-i frustrare, că nu avea de ales și trebuia să-l susțină pe tânărul medic chiar dacă acest lucru nu-i plăcea. Ce credeai că o să fac eu? se răsti el la Bannister. Să te mângâi pe spate și să-ți dau o medalie?

Chipul lui Bannister era răvășit. Nu avea răspuns. Cercetându-l cu atenție, Pearson păru să continue, dar se opri brusc.

Întorcându-se într-o parte, începu să dea din mâini.

— Ieși afară! Ieși afară!

Fără să scoată o vorbă, privind fix înainte, Bannister ieși din cameră și închise ușa. Pearson se întoarce spre spre Coleman.

— Ce naiba vrei să arăți cu asta?

Coleman observă furia din privirea bătrânului. Înțelegea că întâmplarea cu Bannister era începutul furtunii. Hotărât să nu se piardă cu firea, întrebă pe un ton normal:

— Cu ce anume, doctore Pearson?

— Știi al dracu de bine ce vreau să-ți spun! Mă refer la controalele făcute fără aprobarea mea.

— Chiar am nevoie de aprobarea dumitale? întrebă Coleman cu răceală. Pentru un lucru de rutină ca ăsta?

Pearson bătu cu pumnul în masă.

— Dacă vreau verificări la laborator, eu le ordon!

— Dacă asta interesează pe cineva, spuse Coleman calm încă, vă reamintesc că am primit aprobarea dumneavoastră. Din politete v-am adus la cunoștință ieri intenția mea de a face verificări uzuale în laboratoare și ați fost de acord.

Bătrînul era descumpănit.

— Nu-mi amintesc.

— Vă asigur că această discuție a avut loc. Oricum, nu-mi stă în fire să mint. Coleman simțea că se înfurie. Îi venea greu să-și ascundă disprețui față de acest bătrân incompetent. Aș putea spune că ieri păreați totuși preocupat de o problemă.

Se părea că începuse să-l domine pe Pearson, chiar dacă într-o mică măsură.

— Dacă spui dumneata, te cred, mormăi bătrînul. Dar va fi ultima dată când faci ceva din proprie inițiativă. Mă înțelegi?

— Dacă nu vă deranjează, îl întrerupse Coleman cu răceală, știind că se află într-un moment critic atât el cât și Pearson, îmi spuneți și mie care-mi sunt atribuțiile în cadrul secției?

— Ai să faci ceea ce vreau eu să faci!

— Mă tem că nu este satisfăcător pentru mine.

— Nu este? Pearson era răutăcios. Din întâmplare, sunt câteva lucruri care nici pe mine nu mă satisfac.

— De exemplu? Coleman nu avea intenția să se lase intimidat, și dacă bătrânul avea de gând să discute cu cărțile pe față și el avea de gând să facă același lucru, chiar acum.

— De exemplu, am auzit că îți faci legi proprii în sala de autopsie.

— Mi-ați cerut să mă ocup de ea.

— Ți-am cerut să supervizezi autopsiile, nu să faci dumneata niște reguli caraghioase. Fără fumat, ha? Sunt și eu inclus?

— Depinde numai de dumneavoastră, domnule doctor.

Calmul celuiilalt părea să-l înfurie pe Pearson.

— Cred și eu. Ascultă-mă bine. Poți să ai dumneata cine știe ce calificări, domnule, dar ai încă foarte multe lucruri de învățat, iar eu sunt șeful acestei secții, încă. Ba mai mult, am de gând să mai stau mulți ani aici. Așa că, hotărăște-te. Dacă nu-ți place cum conduc eu secția, știi ce ai de făcut.

Înainte ca doctorul Coleman să poată răspunde, se auzi o bătaie în ușă.

— Da, strigă Pearson, impacientat.

Secretara intră și îi privi nedumerită. Probabil că, gândi Coleman, îl auzise pe Pearson strigând.

— Vă rog să mă scuzați, domnule doctor Pearson. Au sosit două telegrame pentru dumneavoastră.

Pearson luă plicurile. Coleman tocmai intenționa să răspundă, dar bătrânul îl opri cu un gest autoritar și începu să desfacă primul plic.

— Trebuie să fie rezultatele fetei, pacienta lui Lucy Grainger. Tonul vocii i se schimbase complet. Le-a luat cam mult timp.

Imediat, David Coleman simți că devine interesat. Tacit, acceptă să încheie cearta cu Pearson, pentru că problema aceasta era mai importantă. Tocmai când deschisese primul plic, telefonul începu să sune ascuțit. Cu o exclamație de nemulțumire, Pearson puse plicurile

jos și răspunse.

— Da?

— Doctore Pearson, suntem obstetrica. Doctorul Dornberger dorește să vă vorbească. Așteptați un moment, vă rog. Urmă o pauză, după care se auzi vocea lui Dornberger. Joe, ce naiba se întâmplă cu oamenii tăi la patologie? Continuă fără să aștepte răspunsul. Soția tehnicianului tău, doamna Alexander, este în ambulanță, în drum spre noi. Copilul se va naște prematur, trebuie să rezolv problema și încă n-am primit testul de sensibilitate. Trimite-mi-l imediat!

— Bine, Charlie. Pearson trânti telefonul și luă de pe o tăviță de pe masă, pe care scria „Semnătura”, un teanc de formulare. Ochii îi căzură pe cele două telegrame. I le întinse lui Coleman. Ia-le. Vezi ce spun.

Pearson începu să răsfioască formularele. Prima dată, din cauza grabei, nu găsi ceea ce căuta, așa că, trebui să mai caute o dată. De data asta găsi. Ridică din nou receptorul, ascultă, apoi spuse brusc:

— Trimite-l pe Bannister la mine.

Puse receptorul la loc și semnă formularul pe care-l scosese.

Bannister intră imediat.

— Aveți treabă cu mine? Tonul și figura tehnicianului arătau limpede că încă mai era afectat de felul în care fusese tratat mai devreme.

— Bineînțeles că am treabă cu tine! Pearson îi întinse formularul pe care-l semnase. Du asta doctorului Dornberger, repede. Soția lui John Alexander are necazuri, naște prematur.

Expresia lui Bannister se schimbă imediat.

— Puștiul știe? Este jos, la...

Pearson îl întrerupse nervos.

— Dă-i drumul, n-ai plecat?

Bannister se repezi afară cu formularul.

Vag, Coleman era conștient de ceea ce se întâmpla în jurul lui. Minte lui nu înregistra însă toate detaliile. Era

preocupat de ciudata semnificație a celor două telegrame pe care le ținea deschise în mână.

Pearson se întoarce spre el.

— Ei? Își pierde fata piciorul, sau nu? Răspunsurile sunt categorice?

Coleman gândi: „Aici este granița unde începe și se termină patologia, aici este granița unde trebuie să înfruntăm adevărul că ceea ce știm este foarte puțin. Aceasta este limita cunoașterii, de aici începe întunericul și apa involburată a necunoașterii.”

Vorbi liniștit.

— Da, răspunsurile sunt categorice. Doctorul Chollington din Boston spune, „Probă categoric malignă”. Doctorul Earnhart din New York spune, "Țesut benign. Nici urmă de celulă canceroasă.”

Urmă o tăcere semnificativă. Într-un târziu, Pearson spuse șoptit:

— Cei mai buni specialiști din țară, și unul spune pentru, iar celălalt spune împotriva. Îl privi pe Coleman, și când vorbi spuse ironic, dar nu dușmănos: Ei bine, tânărul meu prieten patologic, Lucy Grainger așteaptă un răspuns astăzi. Va trebui să i-l dăm și va trebui să fie cel corect. Te simți în stare să fii Dumnezeu? întrebă cu o urmă de zâmbet.

ȘAISPREZECE

Polițistul de la intersecția străzii Main cu Liberty auzi sirena ambulanței de deparțe. Intră în trafic și, cu îndemânarea căpătată de-a lungul timpului, începu să dirijeze circulația, ca să lase intersecția liberă. Întrucât sirena se auzea mai tare, iar girofarul începuse deja să se vadă croindu-și drum spre el, polițistul își umflă obrajii și suflă de două ori în fluier. Apoi făcu semn ca toate mașinile să se oprească și permise conducătorului

ambulanței să treacă pe lumina roșie a semaforului. Pietonii își întoarseră curioși capetele și prin geamul mașinii zăriră fața albă a unei tinere.

În ambulanță, Elizabeth era vag conștientă că se află pe străzile aglomerate ale orașului. Simțea că mașina merge cu viteză, dar oamni și clădirile se derulau prin fereastra de lângă capul său ca la o cursă de automobile. Pe moment, între fiecare acces de durere putea să-l vadă pe șofer mânuind volanul când spre dreapta, când spre stânga, profitând de fiecare culoar ce i se deschidea. Durerea-i reveni și nu mai dori decât să plângă și ca totul să se termine.

— Ține-mă de încheietura mâinilor și strânge cât poți! Era asistentul de pe salvare, un bărbat solid cu barbă și, pe moment, Elizabeth avu impresia că se află lângă tatăl ei, care venise s-o susțină. Dar tatăl ei murise. Nu murise în accidentul de cale ferată? Sau poate că nu murise, poate că era aici, lângă ea, în ambulanța care-i ducea pe amândoi într-un loc unde să fie îngrijiți. Apoi gândurile i se limpeziră și văzu că nu era tatăl său ci un străin ce avea încheieturile mâinilor roșii din cauza zgârieturilor pe care i le făcuse cu unghiile. Avu vreme, înainte ca durerea s-o apuce din nou, să mângâie zgârieturile. Gestul acesta era singurul lucru pe care-l putea face. Omul scutură din cap și spuse:

— Nu-ți face probleme. Ajungem imediat. Bătrânul nostru șofer este cel mai bun din oraș.

Izbucni din nou durerea, mai ascuțită ca înainte, intervalele când o lasă fiind tot mai scurte. În plus, față de chinul ce-i cuprinsese spatele, i se părea că toate oasele i se scutură și tortura pe care-o îndura o făcu să-i apară în fața ochilor flăcări roșii, galbene, purpurii. Își implântă unghiile în mâinile bărbatului și gemu.

— Simți că vine copilul?

— Cred... cred că da.

— Bine.

Îi dădu cu delicatețe mâinile la o parte. Mai așteptă

un minut. Îi dădu un prosop pe care-l rulse strâns și apoi începu să-i descheie rochia. Îi vorbea cu blândețe.

— Dacă trebuie, o să facem tot ce este nevoie. Nu e prima dată când s-au născut copii aici, în mașină. Știi, eu sunt bunic deja și știu cum trebuie să se facă totul.

Ultimele cuvinte fură acoperite de strigătele ei. Încă o dată durerea îi cuprinsese mijlocul, radiind de acolo mai departe, orbind-o, secătuiind-o, paralizând-o.

— Te rog! Te rog! Îl strânse din nou cu putere de încheietura mâinii.

— Cât mai avem până la spital, Joe?

— Am trecut de Main. Era un polițist acolo și ne-a scos din încurcătură. Am economisit câteva minute bune. Ce, ești naș?

— Încă nu, Joe. Dar se apropie.

— Am ajuns, băiete. Încearcă să mai ții dopul un minut.

În valurile succesive de durere Elizabeth nu reușea decât să își spună: „Copilul meu se va naște prea repede! Va muri! Dumnezeu, ajută-l să nu moară! Nu și de data asta! Nu din nou!

*

La obstetrică, doctorul Dornberger se pregătea de intervenție. Ieșind din sala de sterilizare privi în jurul său. Prin geamul de sticlă o văzu pe doamna Yeo, sora șefă, arătându-i o hârtie.

— Este rezultatul analizei de sensibilitate a pacientei dumneavoastră, domnule doctor. Am venit de la patologie. Ținu hârtia ridicată pentru ca doctorul să o poată citi fără să pună mâna pe ea.

— Era și timpul! Nu-i stătea în fire, dar acum era supărat. Sensibilitate negativă? Înseamnă că nu vom avea probleme. Este pregătit totul?

— Da, domnule doctor. Doamna Yeo zâmbi. Era o femeie tolerantă, care gândea că fiecare bărbat putea să

aibă toane din când în când.

— Și incubatorul?

— L-am adus.

În sală intră o asistentă împingând masa pe care sa afla incubatorul. Privi întrebătoare spre doamna Yeo.

— La numărul doi, te rog.

Asistenta împinse masa cu roțile spre ușa din față. Imediat ce ușa se închise, în sală intră o tânără.

— Doamna Yeo.

— Da?

— A sunat urgența. Fata se întoarce spre Dornberger. Pacienta dumneavoastră a sosit și va fi adusă aici. Trăvialiul este în stadiu avansat.

*

De pe targa pe care era transportată, Elizabeth aruncă o privire spre tânărul intern care o luase în primire. Acesta înainta hotărât, dar fără să se grăbească și făcea loc calm, printre grupurile de oameni ce se îngrămădeau pe coridor.

— Urgență... urgență, vă rog.

Cuvintele erau simple și pronunțate pe un ton liniștit, dar efectul lor era imediat. Toată lumea se oprea și făcea loc, deplasându-se spre pereți, pentru a permite micii procesiuni să treacă: medic, targă, asistentă. La capătul coridorului se afla un liftier, care-i văzuse deja și golea cabina;

— La următoarea cursă, vă rog. Aceasta este pentru o urgență.

Ascultători, pasagerii ieșiră afară și targa fu introdusă în lift.

Internarea unui pacient în spital, datorită practicii îndelungate, mergea de la sine, cu calm, fără nici un fel de efort. Ceva din acest calm i se transmise și lui Elizabeth. Deși durerea era acum continuă și simțea o apăsare crescândă în uter, i se păru că o poate suporta

mai bine decât mai înainte.

Acum erau în lift, iar asistenta ce stătea lângă ea o luă de mână și-i spuse:

— Un minut sau două, atât mai durează.

Când ușile liftului se deschiseră, Elizabeth văzu că doctorul Dornberger o aștepta pregătit.

*

Sperând parcă să se fi înșelat, doctorul Pearson citi din nou telegramele, după care le puse jos, pe rând.

— Malign! Benign! Nici o urmă de îndoială, pentru nici unul. Suntem înapoi de unde-am plecat.

— Nu tocmai, spuse Coleman liniștit. Am pierdut aproape trei zile.

— Știu! Știu! Dacă este malign, piciorul trebuie amputat imediat, altfel va fi prea târziu. Ridică privirea spre Coleman. Dar fata asta nu are decât nouăsprezece ani. Dacă ar avea cincizeci, aș spune, malign fără nici o ezitare. Dar nouăsprezece! Și cu posibilitatea de a-și pierde piciorul fără ca de fapt să fie necesar.

În ciuda sentimentelor sale față de Pearson, în ciuda convingerii personale că tumoarea era benignă, Coleman simți un val de simpatie pentru bătrân. A lui era responsabilitatea finală în acest caz, așa că tulburarea lui era de înțeles. Hotărârea era dură.

— Îți trebuie mult curaj să pui un asemenea diagnostic, spuse el împăciuitor.

De parcă ar fi aprins butoiul cu pulbere, Pearson izbucni:

— Nu-mi servi mie clișee de la facultate! Fac munca asta de treizeci de ani! Îl privi furios pe Coleman, cu aceeași dușmănie ca mai înainte.

În acel moment, sună telefonul.

— Alo? Pearson ascultă încordat, apoi expresia de pe chipul său se împlânzi. Bine, Lucy. Cred că ar fi mai bine să cobori. Te aștept aici. După ce lăsă telefonul rămase

nemișcat, privind fix într-un punct din centrul biroului, apoi, fără să întoarcă capul, i se adresă lui Coleman. Vine Lucy Grainger. Poți să rămâi, dacă dorești.

Coleman abia îl auzi. Spuse gânditor, cu jumătate de glas:

— Știți, am mai avea o soluție. Poate ne-ar putea da o informație mai exactă.

— Ce anume?

— Radiografia. Coleman vorbea rar, ordonându-și cuvintele după gânduri. A fost făcută acum două săptămâni. Dacă există o tumoare și este în dezvoltare, o altă radiografie ne-o poate arăta clar.

Fără alte cuvinte, Pearson ridică din nou telefonul.

— Dă-mi-l pe doctorul Bell de la radiologie. Așteptând legătura, bătrânul îi aruncă o privire ciudată. Apoi acoperi receptorul cu mâna și spuse admirativ: Îți spun doar pentru urechile tale, gândești tot timpul.

În camera numită de personalul spitalului, „sala în care transpiră tații”, John Alexander stinse într-o scrumieră țigara pe jumătate fumată. Se ridică de pe scaunul de piele unde stătuse ținut mai bine de o oră și jumătate, privind de fiecare dată când se deschidea ușa și cineva ieșea afară. De fiecare dată veștile erau pentru altcineva și acum, din cei cinci bărbați care intraseră în cameră cu nouăzeci de minute mai devreme, numai el și încă unul mai rămăseseră.

Se apropie de fereastra care dădea spre curtea interioară a spitalului. În depărtare se vedea zona industrială. Străzile și acoperișurile erau ude. Probabil că de când intrase aici, plouase, fără ca el să bage de seamă. Acum, zona dimprejurul spitalului, mizeră și deprimantă, își arăta din plin urâtenia. Acoperișurile caselor se întindeau în fața fabricilor, și dăre cenușii de fum se ridicau de pe ambele maluri ale râului. Privind în jos, la strada din fața spitalului, văzu un grup de copii ce ieșeau în fugă de pe o alee, ocolind cu agilitate băltoacele rămase după ploaie. Uitându-se la ei, îl văzu pe unul dintre

băieții mai mari din grup că se opri și-i puse piedică unui copil din spatele său. Era o fetiță de patru sau cinci ani, care căzu în una dintre cele mai mari băltoace, împrôscând apa murdară în jurul ei. Începu să plângă, ștergându-și stropii de noroi de pe față. Se opriră și ceilalți și făcură cerc în jurul ei, dansând, iar după fețele lor se vedea că se distrau copios.

— Copii. Vocea dezgustată venea de undeva dintr-o parte și, la început John crezu că celălalt individ din cameră venise lângă el să privească pe fereastră. Era un bărbat înalt, cu sprâncene stufoase. Obrajii scofâlciți îl făceau să pară slab și nu i-ar fi stricat să se bărbierească. Era probabil cu douăzeci de ani mai în vârstă decât John. Împrăștia în jurul său un miros de prăjeală și de bere stătută.

— Copii. Sunt toți la fel.

Începu să se caute prin buzunare, de unde scoase foiță și tutun și începu să-și facă o țigară. Îl întrebă pe John, privindu-l tăios:

— Este primul?

— Nu, este al doilea, dar primul copil a murit.

— Și noi am pierdut un copil, între al patrulea și al cincilea. Și ăsta-i un lucru bun. Ai un chibrit?

John scoase bricheta și îi aprinse țigara.

— Vreți să spuneți că îl așteptați pe al șaselea?

— Nu, al optulea. Uneori mă gândesc că sunt de opt ori prea mulți. Cred că dumneata ți-l dorești.

— Copilul?

— Mda.

— Bineînțeles. John era surprins.

— Noi nu i-am dorit niciodată. După primul nu am mai vrut nici unul.

— Și atunci, de ce ați făcut opt?

— Nevastă-mea îți poate explica mai bine, ea este cea mai înfierbântată. Dă-i două beri, du-o la un dans și vrea s-o faci atunci și acolo, nu mai are răbdare până acasă. Copiii noștri au fost concepuți în locurile cele mai

ciudate. O dată făceam cumpărături la Macy și am făcut-o în closetul de la subsol. Cred că acolo l-am făcut pe al patrulea.

Lui John îi veni să râdă, dar își aminti pentru ce se afla acolo și râsul i se opri în gât.

— Sper să vă meargă bine; adică nașterea asta.

— Întotdeauna ne merge bine, asta e necazul cu noi, spuse bărbatul, mohorât. Apoi se așează și începu să citească un ziar.

Rămas singur, John își privi din nou ceasul. Constată că se afla acolo de o oră și trei sferturi. Cu siguranță trebuia să primească în curând o veste. Și-ar fi dorit să o vadă pe Elizabeth înainte de a intra în sala de nașteri, dar totul se petrecuse atât de rapid, încât nu mai fusese timp. Era la bucătăria spitalului, unde-l trimisese Pearson, când venise Carl Bannister să-i aducă vestea. Pearson îi ceruse să ia probe de pe farfuriile ce fuseseră spălate cu mașina. John bănuia că mașinile de spălat vase nu erau igienice, dar lăsase totul baltă și fugise la urgență, sperând s-o vadă pe Elizabeth. Ea sosise însă cu ambulanța cam în același timp și fusese dusă direct la obstetrică, așa că el venise aici să aștepte.

Ușa se deschise din nou și îl văzu pe doctorul Dornberger. John încercă să afle noutățile de pe fața lui, dar fără succes.

— Ești John Alexander?

— Da, domnule doctor. Deși îl văzuse pe obstetrician de mai multe ori prin spital, era prima dată când vorbea cu el.

— Soția dumitale va fi bine. Dornberger prefera să renunțe la introduceri.

John simți o imensă ușurare.

— Și copilul?

— Ai un băiat. Este prematur și trebuie să-ți spun, John, este foarte firav.

— Va trăi? Abia după ce a pus întrebarea și-a dat seama cât de multe lucruri depindeau de acest, răspuns.

— Să spunem doar că șansele lui nu sunt la fel de mari ca atunci când s-ar fi născut la termen.

Nu mai era nimic de spus, nimic nu mai avea importanță. Bătrânul medic făcu o pauză și-și puse la loc punga cu tutun din care-și umpluse pipa, apoi continuă pe același ton liniștit.

— Aș putea să îți spun cu exactitate că ai un copil de treizeci și două de săptămâni și asta înseamnă că s-a născut cu opt săptămâni mai devreme. Nu a fost pregătit pentru această lume, John, spuse medicul cu blândețe. Nimeni nu ar fi, atât de repede.

— Cred că nu. John nu era conștient că vorbește. Se gândea la Elizabeth și la ce însemna acest copil pentru ei doi.

Dornberger își aprinse pipa.

— Greutatea copilului la naștere a fost de două kilograme și șapte sute de grame. Poate că ți-ar fi de ajutor să îți spunem că noi considerăm prematur orice copil care are sub trei kilograme. Bineînțeles că îl vom menține în incubator și vom face tot ce este posibil pentru el.

— Înseamnă că *există* o speranță.

— Întotdeauna există speranță, tinere. Când nu mai avem altceva, întotdeauna ne rămâne speranța.

— Pot s-o văd pe soția mea?

— Da, vin și eu cu tine.

În timp ce ieșeau, John îl văzu pe bărbatul celălalt privindu-l curios.

*

Vivian nu era prea sigură de ceea ce se întâmpla cu ea. Știa numai că sora șefă vensie în salon și-i spusese că trebuie să plece imediat la radiologie. Ajutată de o elevă asistentă o așezase pe o targă cu roțile și acum era purtată pe coridorul pe care nu demult îl străbătuse pe picioarele ei.. Avea impresia că trăiește un vis; totul era

ireal. Pe moment nu mai simți teama, ca și cum orice ar fi urmat n-ar mai fi putut s-o afecteze, căci ceea ce-i era scris nu putea fi schimbat. Se întrebă dacă senzația aceasta îi era dată de starea depresivă, de faptul că speranțele o părăsiseră. Știa deja că aceasta era ziua care îi va aduce verdictul de care se temea, verdict ce putea face din ea o infirmă, lipsind-o de libertatea de a se mișca, îndepărtând-o cu o singură lovitură de atât de multe lucruri pe care și le dorise. Își dorea cu disperare ca Mike să fie cu ea, acum.

La secția de radiologie o întâmpină Lucy Grainger.

— Vivian, am hotărât să facem o altă radiografie. Nu va dura mult.. Ți-l prezint pe doctorul Bell.

— Buna, Vivian. Bărbatul îi zâmbi și apoi îi spuse unei asistente: Pot să văd dosarul?

În timp ce doctorul îl studia, întorcând repede paginile, Vivian privi în jurul său. Erau într-o cameră de primire, mică. Lângă un perete așteptau alți pacienți: doi bărbați în scaune pe roțile, ce purtau pijamale și halate de spital, și o femeie și un bărbat, îmbrăcați în haine de stradă, bărbatul având mâna în ghips. Bănuia că aceștia din urmă erau fie pacienți externi, fie primiți de la urgență. Bărbatul cu mâna în ghips nu se simțea în largul său și nu-și găsea locul. În mâna validă ținea strâns un formular, de parcă ar fi fost un pașaport care să-i permită să iasă din situația aceasta neplăcută.

Bell termină de citit dosarul și-l înapoie.

— M-a sunat Joe Pearson. Am înțeles că doriți o nouă radiografie ca să vă puteți da seama de schimbările intervenite în structura oaselor.

— Da. Joe crede că între timp ar fi putut apărea ceva vizibil.

— Este posibil. Bell întrebă o asistentă: Ce tehnicieni sunt liberi?

— Jane, sau domnul Firban.

— Vom lucra cu Firban de data asta. Vrei, te rog, să-l cauți? Apoi se întoarse spre Lucy. Firban este unul

dintre cei mai buni tehnicieni ai noștri, și dorim filme bune, nu? Îi zâmbi lui Vivian: Doctorul Pearson m-a rugat să-mi dau tot interesul în acest caz, așa că, asta încerc să fac. Să intrăm în camera de acolo.

Ajutată de Bell, asistenta împinse targa într-o cameră mai mare, de lângă camera de primire. Cea mai mare parte din cameră era ocupată de masa de la aparatul cu raze X și de ecranul acestuia. Lângă el, în spatele unui geam gros, se zărea pupitrul de comandă.

Aproape în același timp au fost urmați în încăpere de un bărbat scund, tânăr, cu părul scurt, ce purta un halat alb. Mișcările sale erau rapide și sigure, de parcă-ar fi vrut ca orice făcea să se termine cât mai repede, dar cu un cât mai mic consum de energie. Se uită la Vivian, apoi se întoarse spre Bell.

— Da, domnule doctor Bell?

— Ei, Karl, aș dori să rezolvi cazul acesta pentru mine. Apropo, o cunoști pe doamna doctor Grainger? El este Firban, îi spuse lui Lucy.

— Nu cred că ne-am întâlnit, spuse Lucy și îi întinse mâna.

— Îmi pare bine, doamnă doctor.

— Iar pacienta noastră este Vivian Loburton, spuse Bell zâmbind spre fată. Este elevă asistentă la noi. De asta ne agităm cu toții pe lângă ea.

— Bună, Vivian. Salutul lui Firban fu tot atât de scurt ca și mișcările lui. Acum, întorcând masa aparatului din poziția verticală pe orizontală, spuse pe un ton glumeț:

— Pentru spectatorii de vază, oferim posibilitatea de a alege între ecran panoramic și ecran lat, cu toate imaginile în glorioasele culori alb-negru. Genunchiul stâng, da? Doriți ceva în mod deosebit, domnule doctor?

— Dorim niște imagini din lateral, oblic și apoi o imagine frontală a zonei genunchiului. Cam cinci sau șase poziții...

— Doriți cumva o imagine care să includă tibia și

peroneul?

— Ar fi o idee bună. Dacă este ostiomelită, ar putea fi o reacție periosteală mai departe, în josul osului.

— Bine, domnule doctor. Veți avea clișeele într-o jumătate de oră. Era o invitație politicoasă de a fi lăsat singur, căci așa îi plăcea să lucreze. Radiologul o acceptă.

— Noi mergem să bem o cafea și ne întoarcem mai târziu. Îi zâmbi lui Vivian. Ești în mâini bune. Îi făcu semn lui Lucy și ieșiră.

— Gata, să trecem la treabă. Tehnicianul chemă o asistentă și, împreună, o așezară pe Vivian pe masa de radiografie. În comparație cu moliciunea târgii, era tare și neprietenosă.

— Nu-i prea confortabil, nu?

Firban o așeză cu grijă pe Vivian în poziția pe care o dorea, ca să lase genunchiul stâng expus la aparat. Ea încuviință din cap și el continuă: O să te obișnuiești. Eu am dormit de multe ori pe masa asta când eram de serviciu noaptea și nu aveam urgențe. Îi făcu semn asistentei și aceasta se duse să aștepte în spatele ecranului de sticlă.

Vivian îl privi pe tehnician cum execută manevrele de rutină pentru radiografie. Cu aceleași mișcări rapide, acesta luă o casetă cu filme dintr-un container zidit în perete și o introduse într-o tavă de sub masa aparatului. Apoi fixă tava sub zona în care era genunchiul Vivianei. După aceea, cu ajutorul butoanelor de comandă deplasă emițătorul de raze X pe laterală și în sus și în jos, până când ajunse chiar deasupra genunchiului.

În contrast cu restul spitalului, gândi Vivian, camera aceasta părea nepământească. Aparatul care strălucea era ca un monstru care se mișca încet, bâzâind grav. Locul acesta avea un iz de știință și neutralitate. Aici, cu toate aceste instrumente, se făcea o adevărată muncă de detectiv medical. Pe moment, gândul o înspăimântă. Totul era atât de impersonal, era atât de puțină viață pe lângă aceste mașini. Tot ceea ce descoperea era raportat fără

suflet, fără plăcere, fără tristețe sau regret. Bine sau rău, era tot una. Pentru o clipă, văzu în ecranul aparatului, suspendat deasupra ei, ochiul judecății, inflexibil, imparțial. Oare cum judecă acum? Există speranță, sau chiar o amânare... sau o sentință definitivă urma să fie dată, fără drept de apel? Din nou își dori ca Mike să fie lângă ea.

Tehnicianul terminase pregătirile.

— Gata. Am să-ți spun când să stai perfect nemișcată. Știi ceva? Acesta este singurul loc din spital unde poți să spui că nu simți nimic fără să minți.

La panoul de comandă, în spatele ecranului gros de sticlă ce-l proteja de radiații, Firban gândea: „Ce fată drăguță. Oare ce are? Trebuie să fie ceva serios dacă îl interesează așa de mult pe Bell. De obicei, șeful nu-i bagă în seamă pe pacienți până când vede filmul final". Mai controlează o dată comenzile. În munca lui nu avea dreptul să fie neglijent. Reglajul era corect: 84 kilovolți, 200 miliamperi, timpul de expunere cincisprezece sutimi de secundă. Apoi, strigă formula familiară:

— Nu mișca! Stai cuminte! și, apăsând pe buton știu că tot ceea ce trebuia văzut de ochiul ca raze X fusese înregistrat deja, pentru ca alții să facă aprecierile.

*

Întorși în cabinetul radiologie, unde perdelele groase nu lăsau să pătrundă nici o geană de lumină din afară, doctorii Bell și Grainger așteptau. În câteva minute clișeele făcute de Firban urmau să fie gata pentru a fi comparate cu cele de acum două săptămâni. Tehnicianul băgase deja negativele în mașina automată de dezvoltat, iar acum, filmele începuseră să cadă unul câte unul pe un suport fixat în fața mașinii.

De fiecare dată când ieșea un clișeu, Bell îl prindea cu o clemă pe un ecran luminat din spate de tuburi fluorescente. Pe un alt ecran, alăturat, fixase deja filmele

mai vechi.

— Nu-i așa că sunt bune? întrebă tehnicianul cu mândrie.

— Foarte bune, într-adevăr. Era un răspuns reflex. Bell studia deja negativele și compara zonele corespondente din cele două seturi de clișee. Folosea un creion ascuțit ca să urmărească detaliile și pentru ca Lucy să poată observa mai ușor.

— Vezi vreo diferență? întrebă Lucy. Mă tem că eu nu văd.

Radiologul clătină din cap.

— Este o reacție periosteală mică aici, și arată cu vârful creionului locul. Dar, probabil că este rezultatul operației tale de biopsie. Altfel, nu sunt schimbări concludente. Bell își scoase ochelarii și se frecă la ochiul drept. Îmi pare rău. Lucy. Cred că trebuie să arunc mingea înapoi la patologie. Îi spui tu lui Joe Pearson, sau îi spun eu?

— Îi spun eu, spuse Lucy gânditoare. Merg chiar acum la el să-i spun.

ȘAPTESPREZECE

Sora Wilding își împinse sub bonetă o șuviță de păr cărunt, în timp ce îl conducea pe John Alexander. La cea de-a cincea ușa se opriă și privi înăuntru, apoi anunță veselă:

— Aveți un vizitator, doamnă Alexander.

— Johnny, dragul meu! Elizabeth întinse amândouă mâinile și se crispă ușor, întrucât mișcarea o făcuse să-și schimbe poziția în pat. John o îmbrățișă strâns și o sărută tandru. Îi simți căldura corpului, iar sub mână simți cămașa de noapte primită de la spital, curată și apretată. Părul îi degaja un miros amestecat, o combinație de transpirație cu eter. Părea să-i amintească

de un lucru la care el nu fusese în stare să participe, ca și cum ea ar fi fost într-un loc foarte îndepărtat, iar acum se întorsese, aducând o undă de înstrăinare cu ea. Pentru o clipă simți că între ei apăruse un moment de stinghereală, ca și cum după despărțire ar fi fost nevoie să se regăsească și să se cunoască din nou. Apoi, Elizabeth se lăsă încet, înapoi, pe spate.

— Probabil că arăt îngrozitor.

— Ești foarte frumoasă.

— Știi, nu am avut timp să-mi aduc nimic. Nici măcar o cămașă de noapte sau un ruj.

— Știu.

— Am să fac o listă. Mi le aduci tu.

În spatele lor, doamna Wilding trase perdelele care-i separau de celălalt pat din mica încăpere.

— Gata, acum sunteți singuri. Am să vin puțin mai târziu, domnule Alexander, și după aceea, vă veți putea vedea copilul.

— Mulțumesc. Amândoi zâmbiră recunoscători.

După ce se închise ușa, Elizabeth se întoarse spre John cu ochi cercetători.

— Dragul meu, vreau să știu. Care sunt șansele copilului?

— Știi, scumpo... Ezita.

— Johnny, vreau adevărul. Asistentele nu vor să-mi spună. Trebuie să aud de la tine.

Vocea îi tremura. John simți că lacrimile erau pe aproape. Răspunse cu blândețe.

— Șansele sunt egale. Continuă, alegându-și cu grijă cuvintele. Așa mi-a spus doctorul Dornberger. Copilul poate trăi sau... John lăsă propoziția neterminată.

Elizabeth se prăbuși pe pernă. Privind în tavan, spuse abia auzit:

— Nu avem prea multe speranțe, nu-i așa?

John cântărea cu grijă urmarea cuvintelor pe care trebuia să le rostească. Poate că în cazul în care copilul avea să moară, era mai bine pentru amândoi să înfrunte

adevărul acum, decât ca Elizabeth să-și facă speranțe și apoi, într-o zi sau două, acestea să-i fie spulberate.

— Știi... este tare mic. S-a născut cu două luni mai devreme. Orice mică infecție... nu prea are forță.

— Mulțumesc, John. Elizabeth stătea acum liniștită, nu îl privea, dar îl ținea strâns de mână. Avea lacrimi pe obraji și John își simți și el ochii umezi. Încercă să vorbească normal.

— Draga mea... orice s-ar întâmpla... suntem tineri. Avem mult timp în fața noastră.

— Știu. Cuvintele abia se auzeau și el o luă din nou în brațe. Ea își lipi capul de pieptul lui și spuse printre suspine: Dar... Doi copii... Așa... Începu să plângă cu disperare. Nu este cinstit.

Simți că și lui îi dau lacrimile.

— Și mie îmi este greu... dar ne avem unul pe altul.

Elizabeth plângea în tăcere.

— Dă-mi, te rog, batista. Gata, acum e în regulă. Uneori...

— Dacă te ajută cu ceva, draga mea, plângi. Oricât dorești.

— Am stricat totul. Johnny... Stând aici... m-am gândit.

— La ce?

— Vreau să mergi la facultate.

— Scumpo, nu este cazul să discutăm asta acum...

— Nu. Elizabeth îl opri. Vocea îi era slabă, dar hotărâtă. Eu am vrut întotdeauna să-ți termini școala. Și doctorul Coleman a spus că ar trebui.

— Nu-ți dai seama cât costă?

— Ba da. Dar eu îmi pot lua o slujbă.

— Și copilul? întrebă el cu blândețe.

Urmă un moment de liniște.

— S-ar putea să nu mai avem alt copil.

Ușa se deschise fără zgomot și sora Wilding intra discret.

Se uită la Elizabeth, apoi îi spuse lui John:

— Domnule Alexander, dacă doriți, puteți vedea copilul.

*

Secția de nou-născuți începea la capătul unui coridor puternic iluminat, pictat în culori vesele, pastelate. Se găsea într-o aripă a clădirii ce fusese renovată cu doi ani înainte și purta amprenta noului, fiind spațioasă și bine luminată.

După ce-l lăsase pe John Alexander la etajul cinci, doctorul Dornberger plecase la secția nou-născuți. Apropiindu-se, auzi țipetele copiilor, pe toate tonurile posibile. Mai mult din obișnuință se opri și privi prin peretele gros de sticlă ce împrejmuia pe trei laturi secția.

„Bună treabă, își spuse, observând mulțimea pătuțurilor ocupate, mai numeroase ca oricând. Acestea sunt animalele normale și sănătoase care au învins în lupta lor pentru existență și, după câeva zile, vor intra în lumea care îi așteaptă. Destinul lor era casă, școală, lupta pentru existență, competiția pentru faimă și avere. Dintre aceștia, unii vor gusta succesul, alții vor simți eșecul. Aceștia erau cei pentru care urmau să fie proiectate automobile mai puternice și mai sofisticate, cei pentru care avioanele vor zbura mai repede și mai departe, cei ale căror gusturi și pofte vor fi satisfăcute de alții, la fel ca ei, ce vor avea înclinații pentru afaceri. Dintre ei, unii vor înfrunta un viitor necunoscut, alții vor avea totul la picioare. Poate că unii dintre aceștia vor rupe barierele spațiului cosmic. Alții, cu darul vorbirii, își vor impresiona sau enerva semenii. Cei mai mulți dintre ei vor ajunge la maturitate fizică peste douăzeci de ani și vor implanta sămânța altor copii. Acum însă, ei erau victorioși. Trecuseră prima și cea mai mare barieră. Celelalte urmau să vină.”

Pe partea cealaltă a holului se găsea o sală mai mică. În ea, liniștiți, separați fiecare în incubatorul său, se

găseau copiii născuți prematur. Aceștia erau cei care avuseseră un start nesigur, care nu învinseseră încă la prima lor ieșire în lume. Dornberger intră aici.

După ce-și văzu cel mai nou pacient, o fărâmbă minusculă de ființă umană nesigură, își strânse buzele și scutură cu îndoială din cap. Începu să scrie, metodic ca întodeauna, instrucțiunile pentru tratamentul ce trebuia urmat.

Doctorul Dornberger ieși pe ușă, în timp ce pe o alta intrară sora Wilding și John Alexander.

Ca toți cei care intrau în secția de prematuri, și ei își puseră măști și mănuși sterile, deși erau despărțiți de incubatoare printr-un perete gros de sticlă. Sora Wilding bătu ușor în geam. Asistenta din interior se apropie de ei.

— Copilul Alexander.

Fata dădu din cap și le făcu semn să se deplaseze de-a lungul peretelui de sticlă. Le arătă un incubator pe care îl întoarse ca să se poată vedea mai bine înăuntru.

— Dumnezeu! Asta este *tot*? Cuvintele îi scăpaseră fără să vrea. Asistenta îl privi cu simpatie.

— Este tare mititel.

John privea, parcă nevenindu-i să creadă.

— Nu am văzut niciodată un copil atât de... incredibil de mic.

Copilul stătea nemișcat, cu ochii închiși și numai o ușoară mișcare regulată a pieptului arăta că respira. Chiar și în incubatorul proiectat pentru copii mai mici, trupușorul acesta neajutorat părea pierdut. Părea incredibil că un fir de viață atât de fragil rezista.

Asistenta mai tânără ieși afară și veni lângă ei.

— Ce greutate a avut?

— Două kilograme șapte sute. Înțelegeți ce se întâmplă aici, domnule Alexander? Cum este îngrijit copilul dumneavoastră?

John dădu din cap. Nu-și putea dezlipi nici o clipă ochii de la copilașul acela mic.

— Unii părinți doresc să știe detalii. Cred că asta îi

ajută.

— Da, te rog.

— Temperatura înăuntru este de treizeci și șapte de grade. Se adaugă aerului cu patruzeci la sută mai mult oxigen. Ajută copilului la respirație. Plămânii lui sunt atât de mici! Erau foarte nedevelopați când s-a născut.

— Da, înțeleg. Privi din nou mișcarea regulată a pieptului copilului. Atâta timp cât continua, însemna că trăiește, că inima micuță bate și că mai existau șanse de supraviețuire.

— Copilul dumneavoastră nu are putere nici să sugă, așa că îl hrănim artificial. Vedeți tubul acela mic? Îi arată un tub de plastic ce pornea din partea superioară a incubatorului și intra în gura copilului. Intră direct în stomac. Primește dextroză și apă prin tub o dată la o oră și jumătate.

— Ați văzut multe cazuri ca acesta? întrebă John nesigur.

— Da. Asistenta vorbea mai grav, parcă presimțind următoarea întrebare.

Remarcă faptul că era micuță și drăguță. Părul roșcat îi ieșea de sub bonetă. Era surprinzător de tânără, probabil că avea cam douăzeci de ani, în mod sigur nu mai mult. Dar dădea dovadă de multă experiență.

— Credeți că va trăi? Privi din nou prin peretele de sticlă.

— Nu se știe niciodată. Femeia îi urmări privirea spre incubator. Încerca să fie onestă, să nu-i distrugă speranțele, dar nici să nu-l încurajeze inutil. Unii trăiesc, alții nu. Uneori, ai impresia că acești copii au o dorință de viață imensă. Luptă pentru viață.

— Și acesta luptă?

— E prea devreme să ne dăm seama. Cele opt săptămâni ar fi însemnat foarte mult. Va avea o luptă grea.

Pentru prima dată, John gândi: „Acesta este fiul meu. Al meu, o parte din viața mea.” Se simți copleșit de

o dragoste imensă pentru această fărâmbă de om ce lupta singur înăuntrul cutiei călduțe din fața sa. Avu un impuls absurd de a-i striga prin peretele de sticlă: *Nu ești singur, fiule. Eu am venit să te ajut. Acestea sunt mâinile mele; ia din ele puterea de care ai nevoie. Aceștia sunt plămânii mei; folosește-i și lasă-mă să respir pentru tine. Numai nu renunța, fiule. Nu renunța! Avem atât de multe lucruri de făcut împreună, numai să trăiești! Ascultă-mă și luptă! Eu sunt tatăl tău și te iubesc.*

Simți mâna asistentei pe brațul său.

— Trebuie să plecăm.

Încuviință, incapabil să vorbească. Aruncă o ultimă privire prin peretele de sticlă și pleacă.

*

Lucy Grainger bătu la ușa cabinetului de patologie și intră. Joe Pearson stătea la masă. David Coleman era într-un colț al camerei și studia un dosar. Se întoarse când intră Lucy.

— Am noile radiografii ale lui Vivian Loburton.

— Ce arată? Pearson împinse imediat hârtiile din față sa și se ridică.

— Mă tem că foarte puțin.

Lucy se apropie de ecranul fluorescent ce spânzura pe un zid al cabinetului și cei doi bărbați o urmară. Coleman apăsă un comutator și după o secundă sau două, lămpile fluorescente din spatele ecranului se aprinseră. Studiară împreună clișeele, comparativ. Lucy le arată, așa cum făcuse și doctorul Bell la radiologie, zona reacției periosteale cauzată de biopsie. Alte schimbări nu erau.

Privindu-l pe Coleman, Pearson spuse:

— Se pare că ideea dumatăle nu a dat rezultate.

— Aparent, nu, spuse Coleman pe un ton neutru. În ciuda a tot ce se întâmpla, mai rămânea o problemă între ei: divergența de opinii. Coleman se întreabă ce va face

bătrânul.

— Oricum, trebuia să încercăm. Pearson avea un fel de a vorbi, încât și cea mai banală afirmație suna dușmănos, dar Coleman bănuia că vorbește ca să câștige timp și să-și mascheze nehotărârea. Se întoarse spre Lucy și spuse sarcastic: Se pare că radiologia a plecat steagul.

— Cred că poți spune și așa.

— Și lasă totul pe mine, adică pe patologie.

— Da, Joe, spuse ea liniștită, așteptând.

Urmară zece secunde de liniște, apoi Pearson spuse limpede și hotărât:

— Diagnosticul meu este: Pacientul suferă de sarcom osos, tumoare malignă.

— Sigur? întrebă Lucy, privindu-l în ochi.

— Sigur. În vocea patologului nu era nici urmă de îndoială sau de ezitare. Oricum, eu am fost sigur de la bun început. Am crezut că astea, arătă spre clișee, ne vor da o confirmare în plus.

— Bine, confirmă Lucy că acceptase diagnosticul. Acum se gândea la ce avea de făcut.

Pearson întrebă neutru:

— Când faci amputarea?

— Cred că mâine dimineață. Strânse clișeele și se îndreptă spre ușă. Va trebui să îi anunț, și ăsta va fi lucrul cel mai greu.

După ce se închise ușa, Pearson îl privi pe Coleman și-i spuse cu o politețe surprinzătoare:

— Cineva trebuie să hotărască. Nu ți-am cerut părerea pentru că nu doream să se afle că există dubii. Dacă Lucy Grainger ar fi știut, oricum n-ar fi avut de ales, dar ar fi trebuit să le comunice fetei și părinților ei. Aceștia, când ar fi auzit, ar fi dorit să amâne. Așa fac întotdeauna oamenii. Nu poți să-i condamni. Nu trebuie să-ți spun eu ce înseamnă amânarea în cazul sarcomului osos.

Coleman aprobă. Nu avea de gând să se certe cu Pearson din cauza hotărârii pe care o luase. Așa cum

spusese bătrânul, cineva trebuia să o facă. Totuși, se întreba dacă amputarea era necesară sau nu. Sigur, în timp vor afla. Și apoi, membrul amputat va veni la laborator, iar disecția va arăta dacă diagnosticul a fost corect, sau nu. Din nefericire, dacă exista o eroare, pentru pacient era prea târziu. Chirurgia își însușise multe tehnici eficiente de amputare a membrelor, dar nu știa nici un procedeu de a le pune înapoi.

*

Avionul de după amiază de la Burlington ateriza pe aeroportul La Guardia cu puțin după ora patru, iar de la aeroport, Kent luă un taxi ca să ajungă în Manhattan.

Pe drum, pentru prima dată după atât de multe zile, își permise să se relaxeze. Întotdeauna încerca să se relaxeze în taxiurile newyorkeze, în special din cauza faptului că orice încercare de a privi traficul precum și înaintarea lentă, de regulă îi provoca o stare de tensiune nervoasă. Hotărâse cu mult timp în urmă că trebuia să se resemneze în fața acestei fatalități și să aștepte răbdător să se termine.

Un alt motiv al acestei relaxări era faptul că în ultima săptămână lucrase sub tensiune și la spital, și în afara lui. Împărțise sarcini celor din secția sa precum și altora, din alte secții, pentru ca activitatea să poată continua normal în timpul celor patru zile cât urma să lipsească din spital. Astfel, cu două zile în urmă prezidase o întrunire a personalului medical, pe baza datelor furnizate de Harry Tomaselli, în care arătase sumele ce trebuiau donate de către medici pentru noua clădire a spitalului. După cum se așteptase, fuseseră o mulțime de proteste, dar nu avea nici o îndoială ca până la urmă toți vor da banii.

În ciuda relaxării mentale, O'Donnell simțea febrilitatea orașului. De fiecare dată când vedea New Yorkul, părea că este mai urât, dezordinea și mohorala

păreau mai apăsătoare. Dar, după puțin timp, chiar și pentru cei din afara orașului, aceste lucruri deveneau obișnuite și confortabile, părând să spună bun venit călătorului.

Intrară pe strada șaiszeci, virară spre Central Park și după ce mai traversară câteva străzi se opriră în fața hotelului Park Sheraton.

După câteva minute era în camera sa, făcu un duș și se schimbă. Scoase din geantă programul congresului de chirurgie, pretextul prezenței sale la New York. Erau trei teme pe care ar fi dorit să le audieze: două despre operații pe cord deschis, a treia — grefa de artere. Dar prima începea abia a doua zi dimineața, la unsprezece, ceea ce-i lăsa o grămadă de timp liber. Se uită la ceas. Era cu puțin înainte de șapte. Avea mai mult de o oră până când trebuia să se întâlnească cu Denise. Luă liftul și coborî, apoi traversă holul spre bar.

Era ora cocktailului și holul era plin de oameni ce veniseră înainte de cină, bănuia, ca și el, din afara orașului. Un chelner îl conduse la o masă. În drum remarcă o femeie atrăgătoare, singură la masă, care îl privea intens. N-ar fi fost o experiență nouă. Și în trecut, incidente asemănătoare duseseră la rezultate interesante. „Dar în seara aceasta, îmi pare rău, am alte planuri.” Un chelner îi luă comanda de whisky cu sifon și când îi fu adusă băutura, sorbi încet și se lăsă în voia gândurilor. Astfel de momente erau foarte rare la Burlington. De aceea îi făcea bine să plece din când în când, îi ascuțea simțul perspectivei și îl făcea să realizeze că anumite lucruri care i se păreau extrem de importante când era acasă, păleau când le privea de la distanță. În ultima vreme se suspecta că se implicase prea mult în problemele spitalului și-și pierduse echilibrul personal. Privi în jurul său. Câți dintre oamenii aceștia auziseră de spitalul Trei Comitate și, dacă ar fi auzit, câți ar fi fost interesați să știe ce se petrece acolo? Și totuși, pentru el problemele spitalului deveniseră ca aerul pe care îl

respira. Era oare un simptom sănătos? Din punct de vedere profesional era un lucru bun? O'Donnell nu avea încredere în oamenii ce-și închinau viața unei idei. Aceștia aveau tendința să devină obsedați și felul lor de a gândi să fie subminat de entuziasmul cauzei pentru care luptau. Acesta era pericolul care-l păștea?

De exemplu, problema lui Joe Pearson. Faptul că el, O'Donnell, fusese în miezul lucrurilor îl făcuse să-l judece greșit? Era convins că spitalul avea nevoie de un al doilea patolog. Dar el fusese tentat să critice slăbiciunile bătrânului, ca să amplifice necesitatea schimbărilor. Oare nu exagerase? Un timp fusese tentat să-i ceară lui Pearson să se pensioneze. Oare acesta nu fusese simptomul unei judecăți dezechilibrate, o condamnare pripită a unui om în vârstă, de către unul mai tânăr? Sigur, asta se întâmplase înainte ca Eustace Swayne să spună clar că dă un sfert de milion de dolari, cu condiția ca Pearson să rămână șeful patologiei. Încă nu confirmase donația. Dar O'Donnell simțea că judecata sa este deasupra unor astfel de fapte, oricât de important ar fi putut părea. Oricum, Joe Pearson mai putea să facă multe pentru spital. Trebuia să se țină cont de experiența lui. „Da, este adevărat, hotărî el, modul de gândire ți se îmbunătățește când ești departe, chiar dacă pentru a gândi în liniște trebuie să cauți un bar.”

— Încă un pahar, domnule?

— Nu, nu, mulțumesc.

Era șapte și jumătate când plecă de la hotel. Încă mai avea timp, și o luă pe jos, pe strada cincizeci și cinci. Apoi, opri un taxi și-și continuă drumul cu mașina spre adresa pe care i-o dăduse Denise. Șoferul opri în fața unei clădiri din piatră, de pe strada optzeci și șase. O'Donnell plăti și intră.

Fu întâmpinat cu mult respect de un portar îmbrăcat în uniformă. Acesta îi ceru numele, apoi consultă o listă.

— Doamna Quantz vă așteaptă, domnule. Îi arată un lift, unde aștepta un liftier ce purta o uniformă identică.

O anunț că urcați.

La etajul douăzeci liftul se opri și ușile se deschiseră silențios, spre un hol mochetat. Aproape pe un perete întreg se întindea o tapiserie reprezentând o scenă de vânătoare. În fața acestui perete erau două uși curbate de stejar care se deschiseră și un servitor ieși afară și spuse:

— Bună seara, domnule. Doamna Quantz mi-a ceru să vă conduc în salon. Va veni și dânsa imediat.

Îl urmă într-un salon, aproape cât apartamentul lui din Burlington. Era decorat în nuanțe de bej și maro, cu măsuțe din lemn de nuc și fotolii grupate în jurul lor. Salonul se deschidea spre o terasă luminată acum de ultimele raze ale soarelui.

— Doriți să beți ceva, domnule? întrebă servitorul

— Nu, mulțumesc. O aștept pe doamna Quantz.

— Nu ai prea mult de așteptat, se auzi vocea Denisei. Se apropie de el cu mâinile întinse. Kent, dragul meu, îmi pare atât de bine că te văd.

O privi o clipă și apoi spuse încet.

— Și mie. Până în acest moment, nu mi-am dat seama cât de mult.

Denise îi zâmbi și îl sărută ușor pe obraz. Kent avu un impuls de moment să o ia în brațe și să o strângă la piept, dar se abținu. Era și mai frumoasă decât o știa și zâmbetul ei parcă îi tăie respirația. Era îmbrăcată cu o rochie scurtă de seară din dantelă neagră, care contrasta puternic cu albul umerilor. Denise îl luă de mână și îl conduse pe terasă. Servitorul îi precedase cu o tavă de argint pe care erau așezate paharele și băutura. După aceea se retrase discret.

— Martini-ul este deja pregătit, spuse Denise, dar, dacă vrei, pot să-ți ofer altceva.

— Martini este foarte bun.

Denise turnă în pahare, îi întinse unul și-i zâmbi afectuos.

— Bine ai venit la New York.

Kent savură băutura rece. Ochii lor se întâlneau

pentru o clipă, apoi ea se apropie de balustrada terasei.

— Ce face tatăl tău, Denise?

— Bine, mulțumesc. Încăpățânat ca un adevărat asin, dar sănătos. Uneori am impresia că o să trăiască mai mult decât noi. Țin foarte mult la el.

Se lăsase seara, o seară caldă și plăcută de vară târzie, iar luminile orașului începuseră să se aprindă. Priveau amândoi orașul. Dedesubt circulația era intensă, puncte de lumină se mișcau agitate. Peste drum cu contururile cuprinse de întuneric, se vedea Central Park, luminat doar de câteva lămpi. Spre vest se zăreau, întunecate, apele râului Hudson. Mărgelile de lumină alunecau în șuvoaie multicolore pe podul George Washington. Oamenii merg acasă, gândi O'Donnell.

Îl învăluia o briză ușoară iar el era conștient de prezența Denisei. Ea îi spusese încet:

— Este frumos, nu-i așa? Chiar dacă știi că undeva, dincolo de aceste lumini, se petrec lucruri îngrozitoare și urâte, tot este frumos. Îl iubesc, mai ales la vremea asta de seară.

— Te-ai gândit vreodată să te întorci la Burlington?

— Să trăiesc acolo?

— Da.

— Niciodată nu te poți întoarce, spuse Denise liniștită. Măcar atâta lucru m-a învățat viața! Și nu mă refer numai la Burlington ci la oameni, locuri, timp. Poți vizita, îți poți face noi prieteni dar niciodată nu este la fel; ești detașat; nu te atinge nimic; nu este locul tău acolo, pentru că ai plecat. De exemplu, locul meu este aici, acum. Nu cred că voi putea părăsi vreodată New York-ul. Ți par cumva lipsită de realism?

— Nu. Îmi pari extraordinar de înțeleaptă.

Îi simți mâna pe brațul său.

— Hai să mai bem un cocktail, spuse ea, și apoi poți să mă duci la masă.

Au servit masa la Maisonette, un club de noapte discret și plăcut pe Fifth Avenue.

Dansaseră și acum se întorceau la masă.

— Cât timp stai? întrebă Denise.

— Peste trei zile plec.

— De ce atât de repede?

— Eu sunt un om care muncește. Mă așteaptă pacienții și spitalul.

— Cred că o să-mi fie dor de tine.

Kent rămase pe gânduri, apoi se întoarse brusc spre ea și spusese pe neașteptate:

— Știi că nu am fost căsătorit niciodată?

— Da.

— Am patruzeci și doi de ani. Când trăiești atât de mult timp singur îți formezi tabieturi care cu greu se pot

schimba sau pot fi acceptate de altcineva. Încerc să îți spun, de fapt, că aș putea fi un om dificil.

Denise îi cuprinse cu tandrețe mâinile.

— Kent, dragul meu, îmi dai voie să întreb ceva? Din întâmplare, este aceasta o cerere în căsătorie?

Kent zâmbi copilărește.

— Acum, că ai spus-o tu, aș zice că este.

Urmă un minut de tăcere, înainte ca Denise să răspundă, și Kent simți că ea trage de timp.

— Sunt flatată, dar nu cumva te grăbești puțin? La urma urmei abia ne cunoaștem.

— Te iubesc, Denise, spuse el cu simplitate.

Îi simți privirea cercetătoare.

— Și eu te-aș putea iubi. În acest moment totul în mine îmi spune să-ți răspund da și să te apuc cu amândouă mâinile, flămânde de tine. Dar ceva îmi șoptește să fiu prudentă. Când ai făcut o greșală simți nevoia să fii foarte atent și să nu o repeți.

— Da, eu pot înțelege asta.

— Niciodată nu m-am obișnuit cu ideea prostimii că poți schimba partenerii repede, așa cum ai lua o pastilă, fără să simți diferența. Poate din cauza aceasta nu am cerut divorțul până acum.

— Crezi că divorțul va fi dificil?

— Nu chiar. Aș putea merge în Nevada, sau în alt stat. Dar mai există o problemă. Tu ești la Burlington, eu la New York.

— Așadar, ai vorbit serios când ai spus că nu te întorci la Burlington?

Se gândi puțin înainte să răspundă.

— Cred că da. Nu aș mai putea trăi acolo. Ce rost are să mă prefac, Kent? Mă cunosc foarte bine.

Apăru un chelner și le umplu ceștile cu cafea.

— Simt nevoia să fim singuri.

— Atunci, de ce nu plecăm?

Chemă chelnerul și plăti. Afară opri un taxi și îi dădu adresa ei. După ce se instalară, Denise spuse:

— Asta este o întrebare foarte egoistă, Kent, dar te-ai gândit vreodată să practici medicina la New York?

— Da, mă gândesc acum.

Încă se mai gândea când intrară în lift. De când Denise îi pusese întrebarea, se tot gândise: „De ce nu aş veni la New York? Aici sunt spitale mari, acesta este un oraş cu tradiţie medicală”. Cu experienţa şi prietenii pe care-i avea aici nu-i era greu să-şi găsească un spital în care să lucreze. „Ce naiba mă ţine legat de Burlington? Acolo trebuie să trăiesc toată viaţa? Oare nu a venit timpul să schimb mediul? Doar nu sunt însurat cu Trei Comitate, şi nici nu sunt de neînlocuit. Este adevărat că aş simţi lipsa anumitor lucruri; sentimentul de a crea ceva şi oamenii cu care lucrez. Dar până acum am realizat foarte multe lucruri acolo, nimeni nu poate nega asta. Iar New Yorkul înseamnă Denise. Oare nu merită?” La etajul douăzeci Denise deschise uşa apartamentului. Nu era nici un semn că servitorul ar fi fost acolo. Au ieşit împreună pe terasă.

— Kent, vrei să bei ceva?

— Poate mai târziu.

O îmbrăţişă şi buzele lor se întâlniră într-un sărut lunguros.

Simţea cum îi răspunde cu fiecare fibră a trupului ei. Apoi, cu blândeţe, se desprinsese din îmbrăţişare.

Întoarsă pe jumătate, îi spuse cu vocea tremurândă:

— Sunt atât de multe lucruri la care trebuie să ne gândim.

— Chiar sunt? Tonul său era neîncrezător.

— Tu nu ştii foarte multe lucruri despre mine. Uite, de exemplu, eu sunt îngrozitor de posesivă. Ai ştiut asta?

— Nu mi se pare chiar îngrozitor.

— Dacă am fi căsătoriţi, ar trebui să te am în întregime, nu doar o parte din tine. Şi nu te-aş putea împărţi, nici chiar cu un spital.

— Am putea ajunge la un compromis. Alţi oameni reuşesc, răspunse Kent râzând.

— Ascultându-te, aproape te cred. Mai vii, curând, la New York?

— Da.

— Cât de repede?

— Oricând ai să mă chemi.

Instinctiv se îndreptă spre el și se sărutară din nou, cu și mai multă pasiune. Apoi se auzi ceva în spatele lor și în salon pătrunse o dâră de lumină de la o ușă ce se deschise. Denise se desprinsese din îmbrățișare și, o clipă mai târziu, pe terasă apărură o siluetă îmbrăcată în pijama.

— Parcă am auzit voci.

— Credeam că dormi, spuse Denise. Ți-l prezint pe doctorul O'Donnell. Kent, aceasta este fiica mea, Philippa. O jumătate din gemenii mei imposibili, adăugă ea cu afecțiune.

Fata îl studie pe O'Donnell cu o curiozitate nedisimulată.

— Bună! Am auzit despre dumneata.

O'Donnell își aminti că Denise îi spusese că are doi copii de șaptesprezece ani. Fata părea mai mică decât vârsta, cu un trup ce abia începea să se împlinească, dar avea mișcările și grația mamei sale.

— Bună, Philippa. Scuză-ne dacă te-am deranjat.

— Nu puteam dormi și citeam. Le arată cartea din mână. Este Herrick. L-ați citit?

— Nu cred. De fapt, la facultate nu ai prea mult timp pentru poezie, iar după aceea nu m-a prea interesat.

— Am ceva aici pentru tine, mamă.

Citea plăcut, simțind cuvintele și sensul lor, cu o undă de duioșie în glas.

*„Cea mai bună vârstă este prima,
Dar după ce a trecut și timpul te grăbește,
Când știi că trebuie să te căsătorești
Deși ai trecut de prima tinerețe,
Nu strică niciodată să încerci.”
Când ești tânăr și ai sângele fierbinte.*

— Am înțeles, spuse Denise. Kent, vreau să-ți spun că cei doi copii ai mei mă presează să mă recăsătoresc.

— Pur și simplu, credem că este mai bine pentru tine, interveni Philippa.

— Sunt niște copii foarte practici și revoltător de sentimentali. Ce-ai spune tu, Philippa, dacă m-aș căsători cu doctorul O'Donnell?

— Te-a cerut? întrebă fata prompt. Fără să aștepte un răspuns, exclamă plină de entuziasm: Păi ce să faci, accepți.

— Depinde, draga mea. Mai există și acea problemă mărunță a divorțului, care trebuie rezolvată.

— Of! Tata a fost atât de puțin înțelegător. Nu știu de ce ai așteptat. Se întoarse spre O'Donnell. De ce nu trăiți voi doi împreună? Așa o să aveți probe și mama poate obține divorțul fără să caute locuri de alea ca Reno.

— Sunt momente când mă îndoiesc profund de valoarea educației moderne. Cred că ajunge, Philippa. Noapte bună, draga mea.

— Of, mamă! Uneori ești antidiluviană.

— Noapte bună, dragă, repetă Denise ferm.

Philippa se întoarse spre O'Donnell.

— Cred că trebuie să plec.

— Mi-a făcut plăcere, Philippa.

Fata se apropie de el și-i spuse fără prefăcătorie:

— Dacă tot o să fii tatăl meu vitreg, cred că pot să te sărut.

— Putem încerca, nu?

El se aplecă și fata îl sărută pe buze, apoi se trase înapoi și îi zâmbi.

— Știi că ești drăguț? Mamă, orice s-ar întâmpla, pe el să nu-l scapi.

— Philippa! De data aceasta, nota de autoritate era foarte fermă.

Tânăra râse, își sărută mama, apoi își luă cartea de poezii și plecă.

O'Donnell râdea în hohote, sprijinit de zidul terasei. În acel moment, burlăcia lui din Burlington i se părea incredibil de plictisitoare și goală, iar perspectiva de a trăi împreună cu Denise la New York, mult mai strălucitoare și atrăgătoare.

OPTSPREZECE

Amputarea piciorului lui Vivian a început la ora 8:30 fix. Punctualitatea la sala de operație era o problemă de principiu, asupra căreia doctorul O'Donnell insistase de la început, de când ajunsese șeful secției de chirurgie, și majoritatea chirurgilor erau de acord cu această regulă.

Procedura nu era foarte complicată și Lucy Grainger știa că nu va avea decât probleme de rutină. Hotărâse să amputeze piciorul cât mai de sus, mult deasupra genunchiului, în partea superioară a femurului. La un moment dat se gândise să-l taie din coapsă, în speranța că șansele ca tumoarea să nu se poată răspândi în corp erau mai mari. Însă dezavantajul era că, mai târziu, fixarea unei proteze ar fi fost extrem de dificilă. De aceea făcuse un compromis și se hotărâse să lase intactă o porțiune din femur. Noaptea trecută revăzuse în minte toate etapele pe care trebuia să le parcurgă. O consultase pe Vivian, lăsându-i impresia că era doar un examen de rutină. Asta se întâmplase după ce-i spusese vestea; întâlnire tristă și încordată, în care fata fusese reținută la început, apoi, cedând nervos, se aruncase de gâtul ei și plânsese cu disperare, realizând faptul că ultima ei speranță dispăruse. Lucy, deși obișnuită din practică cu astfel de momente, de data asta se simțise deosebit de emoționată.

Întâlnirea cu părinții fetei și, mai târziu, cu tânărul doctor Seddons fusese mai impersonală, dar la fel de tulburătoare. Lucy știa că nu-și va putea stăpâni

niciodată în întregime sentimentele față de pacienți, așa cum reușeau alți medici, și trebuia să recunoască față de sine însăși că aparenta sa detașare era numai o poză, totuși necesară.

În sala de operații însă, nu se mai punea problema de a poza sau de a fi detașată. Era locul unde era esențial, și era convinsă de acest lucru, să acționeze la rece, fără sentimente personale, pentru rezolvarea imediată a necesităților chirurgicale.

Anestezistul, aflat la capătul mesei de operație raportă că el și-a terminat treaba. Internul care o asista pe Lucy ținea piciorul ce trebuia amputat ridicat de câteva minute, pentru a nu permite sângelui să circule din abundență prin el. Lucy începu să pună un garou pneumatic cât mai sus, pe coapsă. Fără să i se ceară, asistenta îi întinse o foarfecă și Lucy începu să taie bandajele care acopereau piciorul. Bandajele căzură, iar asistenta le adună de pe jos. Privi ceasul. Piciorul era în poziție verticală de cinci minute și carnea se albise. Internul schimbă mâinile și Lucy îl întrebă:

— Ți-au obosit mâinile?

— Ce m-aș fi făcut dacă trebuia să stau așa o oră?

Anestezistul se apropie de garou și o privi pe Lucy întrebător. Ea încuviință.

— Da, te rog.

Anestezistul începu să pompeze aer în garoul de cauciuc pentru a bloca circulația sângelui din picior. Când termină, întinse piciorul până când îl așează în poziție orizontală pe masa de operație. Internul și asistenta acoperiră pacienta cu un cearșaf verde, steril, lăsând descoperită doar porțiunea pe care urma să se facă intervenția.

Astăzi aveau asistență doi studenți la medicină de la universitate. Lucy le făcu semn să se apropie. Asistenta îi întinse bisturiul și Lucy începu să zgârie cu vârful carnea piciorului, vorbind în timp ce lucra.

— Observați că mai întâi marchez lungimea bucății

ce va acoperi osul. Asta o facem ca să știm până unde ne întindem.

Apoi, începu să taie mai adânc, dezvelind stratul de sub piele, ce conținea un țesut gras, galben.

— Este foarte important ca fâșia din față să fie mai lungă decât cea din spate, astfel ca linia de sutură să fie puțin în spate. În felul acesta pacientul nu va avea cicatricea chiar în dreptul osului. Dacă nu am proceda așa, orice apăsare i-ar putea provoca dureri mari.

Tăietura începuse să se adâncească acum, marginile celor două fâșii fiind marcate de sângele ce începuse să se prelingă. Acestea arătau acum, și cea din față și cea din spate, ca două cozi scurte — una mai lungă, alta mai scurtă — ce puteau fi împreunate și cusute.

Folosind bisturiul și lucrând cu mișcări scurte și precise, Lucy începu să răstrângă carnea, descoperind țesutul însângerat de dedesubt.

— Tampon, te rog!

Asistenta i-l dădu și Lucy curăți țesutul de dedesubt. Îi făcu semn internului să țină tamponul și începu să taie mai adânc, pătrunzând în primul strat, al mușchiului cvadriceps.

— Imediat o să dăm de arterele principale. Da, iat-o pe prima: artera femurală.

Lucy o localizează, iar cei doi studenți se aplecară mult înainte ca să o vadă. Continuă să vorbească în timp ce lucra:

— Vom încerca să descoperim vasele de sânge, cât mai sus posibil, apoi le vom trage în jos și le vom lega, astfel încât să se retracteze de pe ciot.

Acul pe care i-l dăduse assistenta sălta în mână ei în sus și-n jos. Lucy legă vasele de sânge de două ori, pentru mai multă siguranță. Orice hemoragie în această zonă putea să însemne o catastrofă pentru pacientă. Apoi, luă foarfecă și retează artera principală. Primul pas ireversibil spre amputare fusese făcut. Procedă la fel cu celelalte artere și vene. Apoi, continuând să taie

mușchiul, ajunsese la nerv. Își trecu mâna înmănușată peste el, într-o mișcare exploratorie, și atunci Vivian tresări și toate privirile se îndreptară spre anestezișt.

Acesta îi liniști.

— Totul este în regulă, nu sunt probleme.

Ținea mâna pe obrazul lui Vivian. Era palidă, dar respira profund și regulat. Ținea ochii deschiși fără să vadă, și erau plini de lacrimi, lacrimi plânse inconștient.

— Vom proceda și cu nervul la fel cum am făcut cu arterele și venele. Îl vom întinde în jos, îl vom lega cât mai sus posibil și apoi îl vom secționa și-i vom permite să se contracteze.

Lucy vorbea ca un automat, cuvintele îi însoțeau mișcarea mâinilor.

— Întotdeauna au existat discuții între chirurghi despre cum trebuie procedat cu terminațiile nervoase în timpul amputării. Obiectivul este, bineînțeles, acela de a evita durerile pacientului. S-au încercat câteva metode: injectarea de alcool, cauterizarea, dar metoda pe care o vom folosi acum este încă cea mai simplă și cea mai răspândită.

Privi ceasul de pe peretele sălii de operație. Arăta nouă și cincisprezece minute. Trecuseră patruzeci și cinci de minute de când începuse. Se uită la anestezișt.

— E bine?

— Nici că se poate mai bine, Lucy. Este o fată sănătoasă. Încercă să glumească. Ești sigură că-i amputezi piciorul care trebuie?

Lui Lucy nu-i plăcuseră niciodată glumele făcute în sala de operație pe seama pacienților care erau pe masă, deși știa că unii chirurghi le acceptau. Oricum, prefera să schimbe subiectul.

— Ce-ți mai face familia! îl întrebă pe anestezișt, în timp ce tăia mușchiul de la spatele piciorului.

— Bine. Săptămâna viitoare ne mutăm în casă nouă.

— Da? Unde? Puțin mai sus tamponul, te rog, îi spuse internului.

— În Somerset Heights, într-un cartier nou din partea de nord a oraşului.

Muşchiul era tăiat aproape complet.

— Cred că am auzit de cartierul ăsta. Presupun că soţia ta este foarte mulţumită.

Se vedea osul, acum.

— Este în al nouălea cer. Cumpără covoare, alege perdele, chestii de astea. Există însă o problemă.

Degetele lui Lucy se mişcau uşor în jurul osului, eliberându-l de muşchii din jur. Vorbi pentru studenţi:

— Observaţi că împing muşchii cât se poate de sus, pentru ca după aceea să acopere în întregime osul care mai rămâne.

Internului îi era greu să reţină muşchii cu cele două tampoane. Lucy îl ajută să-i prindă mai bine, după care acesta mormăi:

— Data viitoare o să-mi aduc şi a treia mână.

— Fierăstrăul, vă rog.

Asistenta fu din nou prezentă la datorie şi puse mânerul fierăstrăului în mâna deschisă a lui Lucy.

Îl întebă pe anestezist:

— Care-i problema?

Fixă lama fierăstrăului cât putu de sus şi începu să taie. Pe măsură ce dinţii fierăstrăului muşcau din os, zgomotul pe care-l făcea devenea sumbru şi pătrunzător.

— Să plătesc toate astea, răspunse internul.

Lucy începu să râdă.

— Va trebui să-ţi dăm mai mult de lucru.

Tăiasă mai mult de jumătate din os. Era destul de tare, dar aşa erau oasele tinere. Deodată îi trecu prin minte un gând. „Suntem în faţa unei tragedii şi totuşi, noi vorbim, normal, aproape glumind, despre lucruri obişnuite. În câteva secunde piciorul acesta va fi tăiat şi o tânără, aproape un copil, îşi va pierde pentru totdeauna o parte din viaţă. Niciodată nu va mai putea alerga cu naturaleţe ca ceilalţi oameni, nu va mai dansa, nu va mai înota, nu va mai face dragoste fără să aibă complexe.

Unele dintre aceste lucruri poate că ar mai fi putut să le facă, iar altele numai ajutată și cu proteză, dar nimic nu mai avea să fie ca înainte. Niciodată nu mai putea fi atât de veselă, de liberă și de lipsită de griji ca atunci când se bucurase de tinerețea întregului corp. Acesta era miezul tragediei: se întâmplase prea devreme."

Lucy se opri. Degetele sale sensibile îi spuneau că tăietura era aproape gata. Apoi, brusc se auzi un scrâșnet, urmat de o plesnitură ascuțită. În ultimul moment, sub greutatea membrului aproape tăiat, ultimul fragment de os plesni. Piciorul căzu pe masă. Pentru prima dată Lucy ridică glasul:

— Prinde-l! Repede!

Dar graba fu în zadar. Internul nu reuși să-l prindă și piciorul alunecă de pe masa de operație și căzu pe dușumea cu un zgomot înăbușit.

— Lasă-l acolo! Vocea lui Lucy era tăioasă, pentru că internul, uitând că era sterilizat se aplecase să ridice piciorul. Realizând în ultimul moment acest lucru, tânărul se ridică stânjenit.

Asistenta care strângea instrumentarul folosit se aplecă, ridică piciorul și îl împachetă într-o folie de plastic. Mai târziu, urma să fie dus la secția patologie.

— Curăță ciotul de pe masă, te rog.

Lucy îi făcu semn internului și acesta începu să facă ceea ce i se ceruse. Asistenta avea o pilă pregătită și Lucy o luă și începu să netezească capătul ciotului, care, din cauza rupturii, avea marginile neregulate.

— Să țiiți minte tot timpul, capătul osului trebuie să fie curat și neted. Orice așchie are tendința să crească și devine extrem de dureroasă. Cum stăm cu timpul?

— Au trecut șaptezeci de minute, răspunse anestezistul.

Lucy înapoie pila.

— Gata, putem începe să coasem.

Văzând că se apropia de sfârșit, se gândi recunoscătoare la cafeaua care o aștepta în cabinet.

Mike Seddons transpirase abundant tot timpul cât Vivian fusese în operație. Împreună cu părinții lui Vivian se afla într-o sală de așteptare rezervată rudelor apropiate ale pacienților. În dimineața aceea, devreme, când personalul medical abia începuse să vină la serviciu, o vizitaseră pe Vivian. Erau foarte puține de spus și, întrucât Vivian era sub efectul sedativelor, realiza cu greu că ei erau lângă ea. Apoi, după câteva minute după ce veniseră, fusese dusă la secția chirurgie.

Acum, neliniștiți, în salonașul mobilat modest, cu canapele inconfortabile de piele și mese lăcuite, cei trei nu mai aveau putere nici să vorbească. Henri Loburton, înalt și solid, cu părul argintiu și fața crestată de timpul petrecut în aer liber, stătea lângă fereastră și privea în stradă. Mike putea să jure că după câteva minute tatăl lui Vivian se va întoarce de la fereastră și se va așeza pe un scaun, apoi se va ridica și va merge din nou la geam. Bătrânul făcea această mișcare de peste o oră. O nervozitate care îl ardea ca un foc îl făcea pe Seddons să-și dorească cu disperare ca mișcarea bătrânului să varieze puțin. Măcar s-ar mișca mai repede, sau dac-ar schimba intervalele de timp dintre cele două poziții.

În schimb, mama lui Vivian stătea nemișcată. Se așezase pe un scaun cu spătar, preferându-l celorlalte, ce păreau mai confortabile, și rămăsese într-o poziție ce sugera obișnuința unei discipline autoimpuse. Angela Loburton privea drept în față, parcă spre infinit, cu mâinile împreunate în poală. Azi era mai palidă decât de obicei, dar pomeții înalți, ce-i accentuau demnitatea naturală și prestanța, erau mai proeminenți ca niciodată. În același timp părea o femeie fragilă, dar indestructibilă.

După ce se cunoscuseră, Mike Seddons se gândise de mai multe ori la doamna Loburton. Emoțiile și grijile ei în privința lui Vivian fuseseră mult mai vizibile decât ale

soțului. Și totuși, pe măsură ce treceau zilele, Seddons simțea că ele sunt tot atât de mari, poate chiar mai mari. În ciuda înfățișării foarte bărbătești a tatălui lui Vivian, bănuia că mama era aceea care avea un caracter mai puternic, ea fusese în această căsnicie stâncă pe care, de-a lungul anilor, venea să-și depună obolul.

Seddons se întrebă cum vor fi relațiile între el și Vivian. Care dintre ei se va dovedi mai hotărât și mai rezistent? Știa că doi oameni nu sunt niciodată egali, nici ca putere, nici ca tărie de caracter, nici ca intensitate a dragostei. Mai știa că diferența de sex nu prea avea legătură cu aceste lucruri, și că adeseori femeile se dovedeau mult mai puternice decât bărbații, atât ca judecată, cât și în privința caracterului, iar aparenta bărbăție putea să fie o poză care să camufleze lipsurile.

Oare Vivian era mai puternică decât el, era mai hotărâtă, avea mai mult curaj? Începuse să se gândească la asta noaptea trecută și încă se mai gândea. O vizitase după ce aflase că fusese luată hotărârea să i se amputeze piciorul și era îngrijorat că Vivian știa. O găsisse zâmbind, nu plângând.

— Intră, Mike dragă, și, te rog, nu fi atât de posomorât. Doctorița Grainger mi-a spus și mi-am luat porția de plâns. Acum, gata, s-a terminat, sau se va termina mâine dimineață.

În acel moment simțise că o iubește profund, o luase în brațe și o sărutase pătimaș. După aceea, ea îi răvășise părul cu afecțiune și, ținându-i capul între palme, îl privise drept în ochi.

— Mike, voi rămâne cu un singur picior pentru tot restul vieții. Nu voi mai fi fata pe care ai întâlnit-o, nu așa cum m-ai cunoscut și nici așa cum sunt acum. Dacă te răzgândești, voi înțelege.

— Nu vorbi așa!

— De ce? Ți-e teamă să vorbești despre asta?

— Nu! Protestase ferm, dar știa că minte. *Îi era teamă*, așa cum știa că lui Vivian nu-i este teamă. Nu-i

mai era. Nu acum.

Era o trăsătură a lui Vivian, pe care Mike acum o descoperea la mama ei. Amândouă aveau tărie de caracter. El va fi în stare să se poarte pe măsură? Pentru prima dată îl asalta îndoiala și avu un sentiment de stânjeneală.

Domnul Loburton își schimbă traseul, oprindu-se în fața lui.

— Michael, a trecut o oră și jumătate. Mai poate să dureze mult?

Seddons simți și privirea mamei ațintită asupra lui.

— Nu cred. Doctorița Grainger a spus că va veni aici... imediat după... Vom avea vești foarte curând.

NOUĂSPREZECE

Doctorul Dornberger băgă mâinile prin cele două orificii cu mânuși sterile ale incubatorului și examinează cu atenție copilul Alexander. Trecuseră trei zile și jumătate de la naștere, fapt care, în mod normal, putea fi considerat încurajator. Dar mai erau și alte simptome, din ce în ce mai evidente, care îl nelinișteau pe doctorul Dornberger.

Termină consultația, apoi rămase gânditor lângă incubator, cumpănind în minte faptele, filtrându-le prin prisma anilor îndelungați de experiență, comparându-le cu alte cazuri pe care le mai avusese. Raționamentul îi confirmă ceea ce știuse din instinct: șansele erau extrem de slabe.

— Știi, i se adresă el asistentei, o vreme am crezut că o să reușească.

Tânăra asistentă din secția de prematuri, aceeași cu care vorbise John Alexander, îl privi întrebătoare.

— A respirat normal până acum o oră, apoi din ce în ce mai slab, spuse ea, văzând că doctorul tace. Atunci v-

am sunat.

O elevă asistentă urmărea cu atenție conversația.

— Da, nu respiră cum trebuie, spuse Dornberger încet și continuă, gândind cu glas tare, încercând să se asigure că nu greșește. Este mai palid decât ar trebui și piciorușele parcă sunt umflate. Spune-mi încă o dată, ce zice analiza sângelui?

Asistenta consultă fișa.

— Șapte nuclee de celule roșii la o sută albe.

Urmă o pauză în care doctorul judecă informația. Anemia era prea mare.

— Știi ceva? Dacă nu ar fi analiza aceea de sensibilitate, eu aș suspecta copilul de eritroblastoză.

Asistenta îl privi surprinsă.

— Dar, domnule doctor...

— Știu... Nu se poate. Arată spre fișă. Totuși, vreau să mai văd o dată analiza, rezultatul probei de sânge al mamei.

Răsfoind hârtiile, asistenta găsi analiza și o scoase. Era raportul semnat de doctorul Pearson, după altercația cu David Coleman. Dornberger îl citi cu atenție și i-l dădu înapoi.

— Mda, este foarte clar. Sensibilitate negativă.

Trebuia să fie clar, bineînțeles, dar undeva, într-un colț al minții, îl sâcâia un gând. Putea fi greșit raportul? Imposibil, își spuse singur. Patologia nu ar face niciodată asemenea greșeală. Hotărî totuși să stea de vorbă cu Joe Pearson.

— Pe moment nu mai putem face nimic, îi spuse asistentei. Cheamă-mă dacă observi vreo schimbare.

— Da, domnule doctor.

După ce Dornberger plecă, eleva asistentă întrebă:

— Ce era aia ce-a spus doctorul, eritro...?

— Eritroblastoză este o boală de sânge care se manifestă la copii. Apare uneori, când sângele mamei are Rh negativ, iar al tatălui Rh pozitiv.

Tânăra asistentă cu părul roșu își formulă cu grijă

răspunsul, așa cum făcea întotdeauna. Elevelor le făcea plăcere să stea cu ea, pentru că avea reputația de a fi una dintre cele mai capabile asistente, precum și pentru că numai douăsprezece luni o despărțeau de vremea când ea însăși fusese elevă. Terminase școala ca șefă de promoție doar cu un an în urmă. Știind acestea, elevele profitau, bombardând-o cu întrebări.

— Eu știam că în astfel de situații se schimbă total sângele copilului, imediat după naștere.

— Vrei să spui că schimbarea i se face prin transfuzie?

— Da.

— Asta se întâmplă numai în unele cazuri. Depinde de analiza de sensibilitate a sângelui mamei. Dacă rezultatul este pozitiv, înseamnă că nou-născutul are eritroblastoză și i se face imediat transfuzie. În cazul acesta rezultatul este negativ, deci transfuzia nu a fost necesară. Asistenta tăcu gânditoare, apoi murmură pentru sine: Ciudat, totuși... simptomele astea...

*

După cearta de acum câteva zile în legătură cu controalele activității de laborator, bătrânul patolog nu-i mai spusese nimic lui David Coleman despre implicarea lui în activitatea laboratorului de serologie. Coleman nu știa ce însemna această tăcere: ori își impusese punctul de vedere și prelua conducerea laboratorului, ori Pearson intenționa să reia atacul mai târziu. Între timp, tânărul patolog își făcuse obiceiul de a intra regulat în laborator și de a controla cum se lucrează. Avea deja câteva idei de schimbare a modului de lucru, și pe unele, de mai mică importanță, chiar le pusese în aplicare.

Între el și Carl Bannister, bătrânul tehnician, părea să existe un fel de armistițiu temporar. Pe de altă parte, John Alexander arătase limpede că era încântat de atenția pe care o acorda Coleman laboratorului și făcuse

chiar câteva sugestii pe care Coleman le aprobase.

După ce fusese adusă la spital soția sa, Alexander venise să lucreze în laborator, deși Pearson îi permisesese să stea cu ea oricât ar fi considerat că era necesar. Coleman îl auzise răspunzând:

— Vă mulțumesc, domnule doctor, dar dacă nu lucrez, situația o să mă frământa foarte mult și asta nu va folosi nimănui.

Pearson îi spusese că nu avea nimic împotriva și că putea merge să-și vadă soția oricând dorea.

David Coleman intră în laboratorul de serologie. Îl găsi pe John Alexander la masa din centrul laboratorului, privind la microscop, iar în fața lui se găsea o femeie îmbrăcată în halat alb, cu niște sâni imenși, pe care Coleman își amintea vag că-i mai văzuse de câteva ori prin spital. Când intră, Alexander spunea:

— Poate că ar trebui să vorbiți cu doctorul Pearson sau cu doctorul Coleman. Oricum, eu o să le trimit rezultatul.

— Ce rezultat? întrebă Coleman, și capetele celor doi se întoarseră spre el.

— Oh, domnule doctor! *Sunteți* doctorul Coleman, nu-i așa?

— Da, eu sunt.

— Eu sunt Hilda Straughan. Îi întinse mâna și adăugă: șefa secției de nutriție.

Observă fascinat, în timp ce ea îi scutura mâna, că sâni ei magnifici se mișcau în ritmul mâinii, unduindu-se ca o balenă ce se rostogolește. Înfrângându-și gândurile, îi spuse:

— Îmi pare bine. Vă putem ajuta cu ceva?

Știa din experiență că patologii și cei ce se ocupau de hrană colaborau strâns în probleme de igiena nutriției.

— În ultimele săptămâni au fost cam multe cazuri de infecții intestinale, spuse femeia. Mai ales printre angajații spitalului.

— Arată-mi și mie spitalul unde nu se întâmplă

asemenea lucruri, râse Coleman.

— Oh, știi, dar dacă mâncarea este cauza, și de regulă este, vreau să aflu motivul. Numai astfel pot preveni ca așa ceva să nu se mai întâmple.

Femeia aceasta vorbea cu atâta dăruire, încât Coleman simți că începe să o respecte. Întrebă politicos:

— Aveți vreo bănuială?

— Foarte precisă. Bănuiesc că totul pornește de la mașinile de spălat vasele, doctore C.

Pe moment, Coleman rămase uimit de acest fel de adresare. Își reveni și întrebă:

— Da? De ce?

Cu colțul ochiului îl zări intrând pe Bannister. Amândoi tehnicienii ascultau conversația.

— Sistemul de încălzire al apei este inefficient.

Felul în care se exprima îi stârnea râsul, dar se stăpâni și întrebă:

— A anunțat cineva acest lucru?

— Bineînțeles că am anunțat, doctore C. Am discutat cu administratorul, domnul Tomaselli, de mai multe ori. De fapt, ultima mea discuție cu domnul T. l-a determinat pe acesta să solicite doctorului Pearson să facă analize noi la mașinile de spălat.

— John, ai făcut vreo analiză?

— Da, domnule doctor.

— Ce ai găsit?

— Temperatura apei nu este suficient de mare. Alexander consultă niște fișe. Am făcut trei teste, în trei momente diferite ale zilei, și temperatura era între 45 și 55 de grade.

— Vedeți? și femeia ridică mâinile exasperată.

— Da, mult prea puțin.

— Și asta nu este tot, domnule doctor. John Alexander puse jos fișele și luă o lamă. Am descoperit bacterii pe farfurii, *după* ce au trecut prin mâinile de spălat.

— Să văd și eu. Coleman luă lama și o așeză la

microscop. După ce reglă lentilele, formele caracteristice ale bacteriilor îi săriră imediat în ochi.

— Ce-i asta? Ce-nseamnă? întrebă doamna Straughan.

Doctorul spuse gânditor:

— Lama arată existența bacteriilor. În mod normal, apa fierbinte ar trebui să le distrugă. Se pare însă că reușesc să reziste la temperatura apei din mașinile de spălat și așa ajung pe farfuriile spălate.

— Este grav?

— Da și nu. Poate fi cauza unor infecții intestinale de care vorbeai, dar acest lucru n-ar fi foarte periculos. Ar putea deveni periculos însă, dacă din întâmplare apare în spital purtătorul unei boli.

— Un purtător de boală?

— O persoană care poartă germenii unei boli, fără să sufere de acea boală. Un purtător poate să pară perfect normal și sănătos. Sunt cazuri foarte dese.

— Înțeleg. Doamna Straughan căzu pe gânduri.

Coleman se întoarse spre cei doi tehnicieni.

— Presupun că *facem* în mod regulat analize la tot personalul care vehiculează mâncarea în spital, nu?

Bannister răspunse plin de importanță.

— Ah, da, bineînțeles. Doctorul Pearson este foarte sever în privința asta.

— Suntem la zi?

— Da. După un moment de gândire technicianul adaugă: Nu le-am făcut, totuși, de o bucată de vreme.

— Când a fost făcută ultima verificare?

— O secundă, vă rog, să caut în registru.

Așteptând, David Coleman cântărea implicațiile descoperirii. Dacă mașinile de spălat vase nu erau eficiente, și se pare că nu erau, trebuia să se facă ceva foarte repede, nu încăpea discuție. Pe de altă parte, atâta timp cât distribuitorii de hrană erau verificați cu atenție nu existau motive de alarmă.

— Ar fi bine să îi dai raportul asupra analizei

doctorului Pearson, cât mai repede, John.

— Bine, domnule doctor.

Din celălalt capăt al camerei, Bannister le strigă:

— Douăzeci și patru februarie.

— Ai spus februarie? întrebă surprins Coleman.

— Da.

— Asta înseamnă acum șase luni. Se adresă femeii: Se pare că nu au existat schimbări în personalul de la bucătărie.

— Ah, ba da, din nefericire. Din februarie am angajat o grămadă de oameni noi, doctore C.

Coleman nu înțelegea și-l întrebă pe Bannister:

— Ești sigur în privința datei?

— Atunci a fost ultima verificare. Bannister era foarte sigur de el. Era foarte plăcut să-i poți da o informație foarte exactă acestui doctor „știe-tot”. Veniți să vedeți, dacă nu credeți.

Ignorând invitația, Coleman spuse:

— Bine, dar ce s-a întâmplat cu noii angajați? Ei nu au făcut analize?

— Aici nu scrie nimic altceva. Dacă biroul pentru sănătate nu ni-i trimite la analiză, noi nu avem de unde să știm că există noi angajați. Atitudinea lui Bannister era de indiferență totală.

Coleman simți cum se înfurie. Controlându-se, îi spuse femeii:

— Cred că este o problemă în care ar trebui să vă implicați.

Pentru prima dată începu să realizeze că ceva, undeva, era fundamental greșit.

— O voi face imediat. Mulțumesc, doctore C. Femeia părăsi laboratorul, fiecare pas făcând să i se miște sânii impunători.

Urmară câteva momente de tăcere. Coleman simțea că Bannister este neliniștit. Când ochii li se întâlniră, îl întrebă cu răceală:

— Te-ai gândit vreodată să te întrebi *de ce* nu se

trimit analizele noilor angajați?

— Păi... cred că m-aș fi întrebat, mai devreme sau mai târziu, răspunse Bannister, simțind cum siguranța pe care o avusese mai devreme începe să se evapore.

Coleman îl măsură cu dispreț și spuse, nervos:

— Eu aș spune că mai târziu. Mai ales dacă asta implica să mai și gândești. La ușă se întoarse. Mă găsești în biroul doctorului Pearson.

Bătrânul tehnician era palid. Buzele îi tremurau.

— Știe tot, nu? Cum scrie la carte.

În acel moment, în jurul lui Bannister plutea atmosfera eșecului. Lumea lui, pe care o credea inviolabilă și pentru care nu făcuse nimic să o protejeze, se demola bucată cu bucată. O nouă ordine își făcea loc, iar el nu-și găsea locul în ea. Era doar o figură jalnică, pe lângă care timpul trecuse.

*

Când intră Coleman, Joe Pearson ridică privirea din hârtii. Fără altă introducere, tânărul patolog anunță:

— John Alexander a găsit bacterii pe farfuriile spălate, ce trecuseră prin mașinile de spălat.

Pearson nu păru surprins.

— Sistemul de încălzire al apei e de vină.

— Știu. Coleman încercă, dar nu reuși să-și ascundă sarcasmul. A încercat vreodată cineva să facă ceva ca să rezolve problema asta?

Bătrânul îl privi curios. Vorbi cu un calm surprinzător:

— Cred că ai impresia că lucrurile sunt foarte prost conduse aici.

— Da, dacă tot ai spus-o. Coleman își strânse buzele și se întreabă cât vor putea continua să lucreze într-o asemenea atmosferă.

Pearson deschise un sertar și începu să caute printre dosare și hârtii, vorbind în timp ce căuta. Scoase un

dosar și îl aruncă pe birou. Vorbi cu un amestec ciudat de mânie și tristețe.

— Ești atât de tânăr, puternic și plin de idealuri înalte. Vii aici și, din întâmplare, administrația este nouă iar banii se duc mai repede decât acum câțiva ani. Și atunci, ce-ți imaginezi? Că dacă nu merge ceva, înseamnă că nimeni nu s-a gândit să schimbe ceva, că nimeni nu a încercat.

— Nu am spus asta, zise Coleman încet, pe un ton aproape defensiv.

Pearson împinse spre el dosarul.

— Acesta este dosarul de corespondență pentru cumpărarea boilerului la bucătărie. Dacă-ți vei da silința să-l citești, vei descoperi că cer schimbarea lui de ani de zile. Hai, citește!

Coleman deschise dosarul și începu să întoarcă paginile. Înțelese imediat cât de mult greșise. Hârtiile includeau critici aspre ale lui Pearson la adresa igienei din bucătăria spitalului, în termeni chiar mai tari decât ar fi folosit el. Corespondența dura de mai mulți ani.

— Ei bine? întrebă Pearson, care-l privise în timp ce citea.

Coleman răspunse fără ezitare:

— Îmi pare rău. Vă datorez niște scuze. Oricum, în această privință.

— Vrei să spui că mai sunt și altele?

— Am descoperit că nu s-au făcut analizele noilor angajați de peste șase luni.

— De ce? Întrebarea tună exploziv.

— Se pare că nu au fost trimise de la biroul de sănătate. Șefa secției de nutriție verifică acum.

— Și vrei să spui că noi nici măcar nu ne-am pus problema, nu? Nimeni de la patologie nu s-a întrebat de ce?

— Se pare că nu.

— Tâmpitul ăsta de Bannister! Este un lucru foarte grav.

— Și eu m-am gândit că trebuie să știți.

Pearson ridică receptorul telefonului.

— Vreau cu administratorul.

Conversația care a urmat a fost scurtă și la obiect. Când termină, Pearson puse receptorul în furcă, se ridică și spuse:

— Tomaselli coboară imediat. Îl așteptăm în laborator.

*

Doar câteva minute au fost necesare pentru a reface testele și a demonstra ceea ce aflase David Coleman. În timp ce John Alexander recitea notițele și Pearson cerceta lamele la microscop, șefa secției de nutriție intră în laborator.

— Ce ai aflat? o întrebă administratorul, întorcându-se spre ea.

— Este incredibil, dar adevărat. La începutul acestui an a fost angajată o nouă persoană la biroul de sănătate. Nimeni nu i-a spus că personalul care distribuie mâncarea trebuie să-și facă analizele. De aceea nu le-a trimis.

— Deci, de câtă vreme nu s-au făcut analizele? întrebă Tomaselli.

— De aproximativ șase luni și jumătate.

Coleman îl observă pe Bannister stând mai departe de grup, aparent preocupat de ceva, dar simți că bătrânul tehnician nu-i scăpa nimic din ce se vorbea.

— Ce propuneți, doctore Pearson? întrebă Tomaselli.

— O verificare cât mai rapidă a tuturor angajaților și în primul rând a celor noi. De data asta, bătrânul patolog era energic și hotărât. După aceea, vor trebui și ceilalți reexaminați. Asta înseamnă analize de laborator, radiografii și examinări fizice. Trebuie să se înceapă cu angajații de la bucătărie și cu toți cei care au tangențe cu hrana.

— Vreți să vă ocupați de asta, doamnă Straughan? întrebă Tomaselli. Colaborați ca biroul de sănătate. Ei or să stabilească detaliile...

— Da, domnule T., încep imediat.

— Mai aveți nevoie și de altceva? întrebă Tomaselli, întorcându-se spre Pearson.

— Ori cumpărăm un boiler nou, ori alte mașini de spălat vase. Pearson ridică tonul. De ani de zile vă spun asta!

— Știu. Am moștenit dosarul și este pe lista de priorități. Necazul e că nu prea avem bani. Oare cât costă?

— De unde naiba să știu eu cât costă? Pearson era iritat la culme. Ce sunt eu? Instalator?

— Știu eu câte ceva despre instalațiile sanitare. Poate că vă pot ajuta.

Toată lumea întoarse privirea spre ușă. Era doctorul Dornberger, inevitabil ocupat cu umplerea pipei. Intrase în tăcere în laborator, fără să fie observat.

— Vă întrerup?

— Nu. Am terminat.

Dornberger îl văzu pe John Alexander privindu-l cu intensitate.

— Ți-am văzut copilul acum câteva minute, tinere. Mă tem că nu evoluează prea bine.

— Există vreo speranță, domnule doctor?

— Mă tem că nu prea mare. Dornberger vorbea încet. În laborator se lăsă tăcerea, apoi, ca și când și-ar fi amintit ceva, se întoarse spre Pearson. Știi, Joe, mă întrebam dacă ar putea exista vreo îndoială în privința testului de sensibilitate al doamnei Alexander?

— Îndoială?

— Vreau să spun, ar putea fi greșit?

— Absolut nici o greșeală, Charlie. L-am făcut eu însumi, cu foarte mare atenție. De ce mă întrebi?

— Verific. Azi-dimineață, pe moment, am suspectat că ar putea fi eritroblastoză. A fost doar o bănuială.

— Foarte improbabil, spuse Pearson emfatic.

— Da, așa m-am gândit și eu.

Tăcerea se lăsă din nou și toți ochii se întoarseră spre Alexander. Coleman simți că ar fi trebuit să spună ceva, orice, ca să-i distragă atenția și, astfel, tânărului laborant să-i fie mai ușor. Îi spuse lui Dornberger aproape fără să se gândească:

— Au existat unele dubii în privința testelor de sensibilitate, când laboratoarele foloseau doar testele în mediu salin și de proteine. Pe vremea aceea, se mai întâmpla ca unele cazuri, puține, ce erau pozitive, să fie catalogate drept negative. Astăzi însă, cu testul Coombs, aproape că nu mai există îndoieli.

Când termină de vorbit își dădu seama că laboratorul acesta începuse să se schimbe numai de la venirea sa. Nu avusese intenția să facă vreo aluzie la Pearson, ba chiar spera ca acum acesta să nu dea importanță vorbelor sale. Fuseseră destule certuri între ei, ca să mai fie nevoie de încă una.

— Dar, domnule doctor Coleman... Alexander îl privea alarmat.

— Da, ce s-a întâmplat? Coleman era uimit. Nu spusese nimic care să producă o asemenea reacție.

— Noi nu am făcut testul Coombs.

Deși îl îngrijora Alexander, Coleman simțea că se enervează. Din cauza lui Pearson ar fi vrut să evite subiectul. Iată cum nu mai avea de ales.

— Ba da, l-ați făcut. Îmi amintesc că am semnat chiar eu formularul pentru cumpărarea serului.

— Dar domnul doctor Pearson a spus că nu este necesar. Testul acesta nu s-a făcut.

Lui Coleman îi trebuiră câteva secunde să înțeleagă ceea ce se spusese. Harry Tomaselli, care nu înțelegea despre ce-i vorba, privea scena cu curiozitate. Dornberger deveni deodată foarte atent. Pearson părea stânjenit.

— Am vrut să-ți spun atunci, se scuză bătrânul. Dar am uitat.

Mintea lui Coleman era acum în alertă. Înainte de a continua discuția dorea să-și clarifice foarte bine ceva.

— Am înțeles eu bine că nu s-a făcut testul Coombs? Îl întrebă pe Alexander.

Alexander încuviință, iar Dornberger interveni brusc:

— Ia stați puțin! Vreau să mă lămuresc. Vreți să spuneți că mama ar putea să aibă sângele sensibilizat?

— Bineînțeles, spuse Coleman, nemaipăsându-i, pe un ton ridicat. Testele în medii saline și de proteine sunt bune în unele cazuri, dar nu în toate. Oricine este cât de cât la curent cu noutățile în hematologie știe acest lucru. Îl privi pe Pearson, ce părea că nu este afectat și continuă. De aceea am comandat testul Coombs.

Administratorul îi privea pe rând, încercând să înțeleagă despre ce este vorba.

— Și testul acesta, dacă l-ați comandat, de ce nu a fost făcut?

Coleman se întoarse încet spre Bannister.

— Ce s-a întâmplat cu formularul de cumpărare a serului? Ei? adăugă, întrucât technicianul ezita să răspundă.

Bannister tremura. Abia auzit, murmură:

— L-am rupt.

Dornberger era uluit.

— Ai rupt o hârtie semnată de un medic, fără să îl anunți?

— Din ordinul cui l-ai rupt? întrebă Coleman necruțător.

Bannister privea în pământ.

— Din ordinul doctorului Pearson, răspunse acesta în silă.

Dornberger începu să gândească febril. Îi spuse lui Coleman:

— Înseamnă că acest copil ar putea avea totuși eritroblastoză. De fapt, toate simptomele o arată.

— Și, în cazul acesta veți face transfuzie?

— Dacă era necesară transfuzia, trebuia să o facem

imediat după naștere. Dornberger vorbea cu amărăciune. Ar putea totuși exista o șansă, chiar dacă este cam târziu. Dar aş vrea să fiu foarte sigur. Copilul nu are forță să lupte.

— Avem nevoie de un test Coombs pe sângele copilului. Reacția lui Coleman fu rapidă și competentă. Totul se desfășura acum între el și Dornberger. Pearson stătea nemișcat, amețit de repeziciunea cu care se petreceau lucrurile. Există ser Coombs în spital? îl întreabă pe Bannister.

— Nu.

Acum, totul era de competența administratorului, și el reacționează prompt:

— De unde îl putem obține?

— Nu mai avem timp. Va trebui să facem testul în altă parte. Unde s-ar putea face?

— La Universitate. Au un laborator mai mare decât al nostru. Tomaselli era deja la telefon. Dă-mi, te rog, Spitalul universitar. Cine este șeful patologiei acolo?

— Doctorul Franz, răspunse Dornberger.

— Cu doctorul Franz, vă rog, ceru Tomaselli. Cine vrea să vorbească cu el?

— Eu. Coleman luă telefonul. Doctore Franz? Sunt doctorul Coleman, patolog la Trei Comitate. Ați putea face urgent un test Coombs? Da, vă trimitem imediat probele. Mulțumesc, domnule doctor. La revedere. Apoi se adresa celor din cameră: Ne trebuie probe de sânge.

— Le fac eu, domnule doctor. Bannister era deja cu instrumentele în mână.

Coleman era pe punctul de a refuza oferta, dar văzu privirea rugătoare din ochii bătrânului. Ezită, apoi spuse:

— Bine, vino cu mine.

În urma lor, administratorul strigă:

— Am să cer un echipaj de poliție. Ei vor putea duce probele mai repede.

— Vă rog, aş vrea să le duc eu! spuse John Alexander.

— E în regulă. Administratorul era la telefon. Vreau secția de poliție. Lui Alexander îi spuse: Mergi cu ceilalți și adu proba de sânge în holul de la urgență. Echipajul te va aștepta acolo.

— Da, domnule, răspunse Alexander și ieși în grabă.

— Aici este administratorul spitalului Trei Comitate. Am vrea să ne ajute un echipaj de poliție ca să transportăm urgent o probă de sânge. Ascultă și răspunse. Da, oamenii noștri vor aștepta la intrarea de la urgențe. Bine. Puse telefonul în furcă și spuse: Mă duc să mă asigur că totul se desfășoară bine. Ieși, lăsându-i singuri pe Pearson și pe Dornberger.

În ultimele câteva minute, prin mintea obstetricianului alergaseră o grămadă de gânduri. Inevitabil, în lunga sa perioadă de practică medicală, Charles Dornberger văzuse pacienți murind. Uneori părea că moarte le era predestinată, dar el luptase întotdeauna să le salveze viața și nu renunțase niciodată, până în ultimul moment. În toate situațiile, fie că reușise sau nu, putea spune cu mâna pe inimă că făcuse tot ce se putuse, că nu lăsase nimic la voia întâmplării. Știa că alți medici, uneori, nu erau atât de insistenți, dar el, după știința și credința lui, niciodată nu avusese vreun pacient care să se sfârșească din cauza neglijenței sale sau a unui tratament necorespunzător. Până în acest moment.

Acum, aproape la sfârșitul carierei, avea să împartă din plin tristețea și amărăciunea datorate incompetenței altui om; mai rău decât atât, un om care-i era prieten.

— Joe, aș vrea să-ți spun ceva.

Pearson, care se prăbușise pe un scaun de laborator, livid la față și privind în gol, își ridică încet ochii.

— Acesta a fost un copil prematur, Joe, dar era normal și puteam să-i facem transfuzie imediat după naștere. Joe, noi suntem prieteni de foarte mulți ani și uneori ți-am luat apărarea și te-am ajutat în disputele tale, dar de data asta, dacă acest copil moare, să mă ierte Dumnezeu, te aduc în fața consiliului medical și te

sfărâm în două.

DOUĂZECI

— Pentru Dumnezeu, ce naiba fac ăia acolo? De ce nu ne anunță rezultatul?

Degetele doctorului Joseph Pearson băteau nervoase în masă. Trecuse o oră și un sfert de când fusese trimis la analiză sângerile copilului Alexander. Acum, bătrânul patolog și Coleman erau singuri în birou.

— L-am sunat a doua oară pe doctorul Franz, spuse Coleman liniștit. Mi-a spus că ne sună imediat ce obține rezultatul.

Pearson dădu din cap mohorât.

— Unde este puștiul? Alexander?

— L-a adus înapoi echipajul de poliție. Este la soția lui. Coleman ezită puțin. Dacă tot așteptăm, nu crezi că ar trebui să verificăm situația de la bucătărie? Să ne asigurăm că analizele personalului au început să fie făcute.

— Mai târziu, după ce se termină asta. Până atunci nu mă pot gândi la nimic altceva.

Pentru prima dată în dimineața aceea, după ce evenimentele irupseseră atât de exploziv în laborator, David Coleman se gândi la Pearson și la ce simțea acesta. Nu exista nici un argument care să contracareze cele spuse de Coleman despre testul de sensibilitate și tăcerea lui Pearson părea o recunoaștere tacită a faptului că tânărul său coleg era mai bine informat decât el. Era un lucru foarte amar, căruia trebuia să-i facă față, gândi Coleman și, pentru prima dată simți o undă de simpatie pentru bătrân.

Pearson lovi puternic cu mâna în masă.

— Pentru Dumnezeu, de ce nu sună?

— E vreo veste de la patologie?

Doctorul Charles Dornberger care se sterilizase și aștepta într-o mică sală de operație, de la secția de obstetrică, puse întrebarea asistentei care era de serviciu.

— Nu, domnule doctor.

— Mai avem mult până când vom putea începe?

Asistenta umplu două recipiente de cauciuc cu apă fierbinte și le așază sub cearșaful mesei de operație.

— Mai durează doar câteva minute.

În sala de operații intră un intern, care întreabă:

— Intenționați să faceți transfuzia chiar dacă nu avem rezultatul testului Coombs?

— Da, răspunse Dornberger. Am pierdut deja prea mult timp și nu vreau să mai pierdem. Oricum, anemia copilului este destul de avansată pentru a justifica transfuzia chiar și fără rezultatul testului.

— Apropo, domnule doctor, cordonul ombilical al copilului a fost tăiat foarte scurt. Știați?

— Da, mulțumesc. Știam. Se adresa internului: Când știm dinainte că este necesară o transfuzie, lăsăm cordonul ombilical mai lung. Aceasta face ca punctul de legătură să se realizeze mai ușor. Din nefericire, în cazul acesta nu am știut și a fost tăiat prea scurt.

— Cum veți proceda?

— Voi folosi un anestezic local și voi face o incizie chiar deasupra cordonului ombilical. S-a încălzit sângele? o întreabă pe asistentă.

— Da, domnule doctor.

— Este important ca temperatura sângelui să se apropie de temperatura corpului. Altfel, crește pericolul de șoc, îi spuse Dornberger internului.

Undeva, într-un colț al minții sale, Dornberger era conștient că vorbește atât mai mult pentru a se verifica pe sine decât pentru a-l învăța pe intern. Cel puțin, faptul că vorbea îl împiedica să se gândească prea mult și, pe

moment, nu dorea s-o facă. După ce-l părăsise pe Pearson, mintea lui fusese antrenată de un vârtej de neliniște și de învinuire. Faptul că, din punct de vedere profesional, nu avea nici o vină pentru ceea ce se întâmplase i se părea lipsit de importanță. Dar pacientul *lui* era în pericol, pacientul lui, care putea să moară din cauza celei mai mici neglijențe, iar în final, el se simțea singurul responsabil.

Ar fi vrut să vorbească, dar se controlă brusc. Ceva nu era bine, se simțea amețit, îl durea capul și camera se învârtea cu el. Închise ochii și apoi îi deschise. Gata, amețeaua trecuse, dar când își privi mâinile văzu că acestea tremurau. Încercă să-și controleze mișcările, dar nu reuși.

Incubatorul cu copilul fu adus înăuntru. În aceeași clipă îl auzi pe intern întrebând:

— Doctore Dornberger, vă simțiți bine?

Îi veni pe vârful limbii să spună „da”. Știa că dacă o făcea va putea continua și nimeni nu-și putea da seama de ce se întâmplă, în afară de el. Și, poate că, datorită experienței și cunoștințelor ce le avea putea salva acest copil și, în cele din urmă, măcar în parte își putea salva conștiința și integritatea.

În același timp însă, își aminti de ceea ce spusese și crezuse ani de zile, despre bătrânii care se agață prea mult de putere. Se lăudase că atunci când îi va veni vremea, el va recunoaște și se va retrage, că era convins că niciodată nu va încerca să rezolve un caz când nu va mai fi în stare. La aceste gânduri se gândea acum, privindu-și mâinile ce tremurau.

— Nu, cred că nu mă simt bine. Pentru prima dată simți o emoție profundă, datorită căreia își controla cu greu vocea când spuse: Vă rog, să-l cheme cineva pe doctorul O'Donnell. Spuneți-i că nu mă simt în stare să fac transfuzia și îl rog să mă înlocuiască.

În acel moment, în sufletul lui, doctorul Charles Dornberger se retrăgea din practica medicală.

*

Când sună telefonul, Pearson smuci receptorul.

— Da? Sunt doctorul Pearson. Ascultă câteva momente. Foarte bine, mulțumesc.

Fără să lase receptorul în furcă, ceru centralistei un număr interior.

— Dați-mi-l pe doctorul Dornberger. Sunt Pearson. Bine, atunci transmiteți-i un mesaj. Am primit rezultatul testului. Este pozitiv. Copilul are eritroblastoză.

Lăsă receptorul în furcă. Când ridcă privirea, îl văzu pe doctorul Coleman cu ochii fixați asupra lui.

*

Doctorul Kent O'Donnell era în drum spre neurologie. Aranjase o consultație pentru a discuta despre o paralizie parțială a unui dintre pacienții săi. Era prima zi de spital după întoarcerea de la New York. Încă mai simțea starea de bună dispoziție și prospețime. O schimbare de atmosferă, își spunea singur, de asta are nevoie orice medic din când în când. Uneori, contactul zilnic cu boala te poate deprima, te uzează fără să-ți dai seama. Într-un sens mai larg, o schimbare împrăștiată mintea și lărgea viziunea asupra lucrurilor. Și, plecând de la aceasta, de când se întâlnise la New York cu Denise își pusese din ce în ce mai mult problema s-o termine cu Trei Comitate și să plece din Burlington definitiv. Ideea aceasta începuse să-l obsedeze și, de fiecare dată când se gândea, argumentele în favoarea mutării deveneau tot mai convingătoare. Știa desigur că era influențat de sentimentele sale față de Denise și că până la ultima lor întâlnire nu-i trecuse prin minte să părăsească Burlingtonul. Dar era ceva greșit ca cineva să aleagă un loc de muncă ce cântărea mai mult în favoarea fericirii personale? Doar nu era ca și cum ar fi trădat medicina.

Își schimba doar locul de muncă și dădea tot ce era mai bun din el în altă parte. La urma urmei, viața unui om era suma componentelor sale. Fără dragoste, dacă ai dat de ea o dată, restul părea lipsit de valoare. Dragostea putea să-l facă un om mai bun, pentru că viața sa se împlinea. Gândul la Denise îl umplu din nou de emoție.

— Doctor O'Donnell! Doctor O'Donnell!

Auzindu-se strigat la interfonul spitalului, reveni brusc la realitate. Căută în jur un telefon și zări unul într-un birou împrejmuit cu sticlă. I se transmisese mesajul lui Dornberger. Reacționează prompt, schimbă direcția și porni spre liftul care ducea la obstetrică, la etajul patru.

În timp ce Kent O'Donnell se steriliza, Dornberger, stând lângă el, îi povestea cazul și motivele personale pentru care-l chemase. Nu dramatiza și nu ascundea nimic. Povesti scena din laboratorul de patologie și evenimentele ce o provocaseră, clar și fără patimă. O'Donnell îl întrerupse numai de două ori ca să-i pună niște întrebări scurte, restul timpului îl ascultă cu atenție, posomorându-se pe măsură ce faptele erau enunțate.

Starea de bună dispoziție îi dispăruse, fiind zguduit de ceea ce aflase: neglijență și incompetență, pentru care, la drept vorbind, și el era responsabil, pentru că era vorba de viața unui pacient. O'Donnell gândi cu amărăciune: „L-aș fi putut da afară pe Joe Pearson, aveam suficiente motive. Dar nu! Am amânat, am făcut politica spitalului, convingându-mă că reacționez rezonabil, în timp ce, de fapt, trădam medicina”.

— Bine, îi spuse lui Dornberger. Să mergem înăuntru.

Intrând în mica sală de operații, O'Donnell studie echipamentul ce fusese pregătit. Era familiarizat cu tehnica transfuziilor totale, motiv pentru care-l chemase Dornberger, întrucât colaborase cu medicii de la pediatrie și obstetrică pentru stabilirea metodelor de lucru la Trei

Comitate, pe baza experienței acumulate de alte spitale.

Micuțul și plăpândul copil Alexander fusese luat din incubator și așezat pe masa încălzită de operații. Asistenta, ajutată de intern, legase copilul de masă, folosind fâșii de pânză, câte una în jurul fiecărui braț și picior, pe care le prinsese cu ace de siguranță de pânza cu care era acoperită masa. O'Donnell observă că băiețelul era foarte liniștit, reacționând foarte slab la ceea ce se întâmpla. La un copil atât de mic nu era nici un semn de speranță.

Asistenta despături un cearceaf cu care acoperi copilul, lăsând să se vadă doar capul și pântecul, și anume partea asupra căreia urma să se intervină datorită faptului că cordonul ombilical fusese tăiat prea scurt la naștere. Îi fusese administrat un anestezic local. O'Donnell era pregătit să înceapă. Internul luase un carnet și un creion, pregătit să scrie.

— Dumneata notezi cantitatea de sânge?

— Da, domnule doctor.

O'Donnell remarcă tonul foarte respectuos și, în alte circumstanțe ar fi zâmbit. Internii și stagiarii erau un soi aparte de medici, prompti în a observa greșelile celorlalți medici și dornici ca oricine nu era de-al lor să li se adreseze cu „domnule”.

Cu câteva minute mai înainte, două eleve asistente intraseră în sală și acum urmând un obicei, O'Donnell începu să comenteze ceea ce făcea.

— O transfuzie totală după cum știți, este de fapt un proces de schimbare a sângelui. Mai întâi scoatem o cantitate de sânge, apoi o înlocuim cu o cantitate echivalentă. Continuăm procedeul până când sângele nesănătos este schimbat în întregime. Este foarte importantă verificarea sângelui din banca de sânge, pentru ca acesta să fie compatibil cu sângele pacientului. Trebuie să ne asigurăm de asemenea și că înlocuim exact aceeași cantitate de sânge, Acesta-i motivul pentru care notăm cantitățile. Arată spre carnetul internului.

Bisturiul vă rog!

Folosi cu delicatețe bisturiul și înlătură porțiunea uscată din cordonul ombilical. Puse jos bisturiul și spuse încet:

— Hemostat. Am dat la o parte cordonul ombilical. Acum o să secționez în interior și o să scot cheagul de sânge.

Întinse mâna și asistenta-i dădu foarfeca. Cheagul era minuscul, abia vizibil și îl scoase afară cu foarte multă băgare de seamă. Să operezi un copil atât de mic era extraordinar de greu. Oare care erau șansele copilului de supraviețuire? În mod obișnuit ar fi trebuit să fie destul de mari. Dar acum, cu întârzierea aceasta de mai multe zile, speranța de reușită scăzuse catastrofal. Se uită la fața copilului. Ciudat, dar nu era urâtă, așa cum erau de obicei fețele copiilor născuți prematur. Ba chiar era frumușică. Pe moment se minună, lucru ce nu-i stătea în fire: „Ce rușinos este să se poată întâmpla așa ceva! Să te naști și atât de multe să fie împotriva ta!”

Asistenta ținea în mână un cateter de plastic, prevăzut cu un ac. Prin intermediul acestuia, sângele urma să fie înlocuit. O'Donnell luă cateterul și cu aceeași grijă deosebită introduse acul în vena ombilicală.

— Verificați, Vă rog, presiunea venoasă.

Întrucât ținea cateterul vertical, asistenta folosi o riglă pentru a măsura înălțimea coloanei de sânge, după care anunță:

— Șaizeci de milimetri.

Internul notă pe carnet.

Un al doilea tub de plastic era legat de o sticlă de sânge ce era fixată deasupra lor. Al treilea ducea la unul din cele două bazine de metal de la piciorul mesei. Adunând toate cele trei tuburi, O'Donnell le conectă la o seringă de douăzeci de mililitri, prevăzută cu un robinet cu trei căi. Învârti robinetul pe o poziție.

— Acum, spuse el, o să începem să extragem sângele.

Trase cu degetele pistonul seringii ușor, spre el. Acesta era un moment critic într-o transfuzie totală. Dacă sângele începea să curgă liber, era necesar să se schimbe poziția cateterului și, toate pregătirile trebuiau reluate. O'Donnell era convins că în spatele său, Dornberger îl urmărea cu cea mai mare atenție.

Apoi, încet, sângele începu să curgă, umplu tubul cateterului și intra în seringă.

— Observați că trag cu foarte multă atenție. Vom scoate foarte puțin odată, pentru că acest copil este extrem de mic. În mod normal, cu un copil născut la termen, putem extrage douăzeci de mililitri odată, dar acum voi lua numai zece, pentru a preveni o variație prea mare a presiunii venoase.

Pe foaia sa, internul scrisese: „Scos zece mililitri”.

O'Donnell mai întoarse o dată robinetul de la seringă, apoi apăsă tare pe piston. Astfel, sângele extras din corpul copilului fu expulzat într-unul din bazinele de metal.

Întoarse încă o dată robinetul și trase în seringă sângele ce trebuia introdus, apoi îl injecta încet în corpul copilului.

Pe foaia sa, internul notă: „Introdus zece mililitri”.

O'Donnell continuă cu multă atenție. Fiecare extragere și fiecare introducere dura mai bine de cinci minute. Era tentat să se grăbească, mai ales în cazuri critice ca acesta, dar știa că graba nu este bună. Corpul micuț de pe masă era deja foarte puțin rezistent; orice șoc putea fi fatal.

La douăzeci și cinci de minute după ce începuseră, copilul se mișcă și începu să plângă. Un scâncet slab, un protest abia auzit, care se termină imediat ce începu. Dar era un semn de viață și ochii celor din sala de operație zâmbeau în spatele măștilor și o mică speranță apără.

O'Donnell știa însă că nu trebuie să tragă concluzii pripite. Peste umăr, îi spuse lui Dornberger:

— Se pare că e supărat pe noi. Ar putea fi un semn

bun.

Dornberger reacționa și el. Se întinse să vadă cantitățile de sânge notate de intern, apoi, conștient de faptul că el nu era implicat în acțiune, spuse cu timiditate:

— Nu crezi că ar trebui să-i dai puțin gluconat de calciu?

— Ba da.

O'Donnell deșurubă seringă de la robinet și o înlocui cu una de zece c.c. cu gluconat de calciu, pe care i-o dăduse asistenta. Injectă un centimetru cub, apoi i-o dădu înapoi.

Începuse să creadă că, la urma urmei, copilul ar putea să scape. Văzuse întâmplându-se lucruri ciudate, cu mult timp în urmă învățase că nimic nu era imposibil și că în medicină neprevăzutul este tot atât de des de partea la ca și împotriva.

— Bine, spuse el, să continuăm.

Scoase zece mililitri de sânge și-i înlocui. Apoi, repetă iar și iar, operația.

După cincizeci de minute de când începuseră, asistenta anunță pe un ton liniștit:

— Temperatura scade, domnule doctor. Treizeci și patru virgulă șase grade.

— Verificați presiunea venoasă, spuse el repede.

Era treizeci și cinci, mult prea scăzută.

— Nu respiră bine, anunță internul. Nici culoarea nu e bună.

— Verifică pulsul, îi ceru O'Donnell. Oxigen, îi spuse asistentei.

Aceasta luă o mască de cauciuc și o aplică pe fața copilului. O clipă mai târziu se auzi șuieratul oxigenului.

— Pulsul este foarte slab, spuse internul.

— Temperatura a scăzut sub treizeci și patru de grade, adăugă asistenta.

Internul asculta cu stetoscopul. Își ridică privirea.

— Respirația slăbește. Acum nu mai respiră.

O'Donnell luă stetoscopul și ascultă. Auzi bătaia inimii, dar era foarte slabă. Spuse grăbit:

— Coramină, un centimetru cub.

Internul plecă de lângă masă, iar O'Donnell dădu la o parte cearșaful și începu să facă respirație artificială. Internul se întoarse într-o clipă. Nu-și pierduse timpul, căci în mână avea o seringă.

— Direct în inimă, spuse O'Donnell. Este singura noastră șansă.

*

În biroul de la patologie, doctorul David Coleman era tot mai neliniștit. Rămăsese cu Pearson, chiar și după ce telefonul îi anunțase rezultatul analizei sângelui. Discutaseră între ei câteva rapoarte chirurgicale restante, dar treaba mergea încet, fiecare gândindu-se la altceva. Trecuse aproape o oră și nu primiseră nici o veste. Cu un sfert de oră în urmă, Coleman făcuse o tentativă:

— Poate că ar trebui să merg în laborator, să văd dacă...

Bătrânul îl privise rugător.

— Te superi dacă te rog să rămâi?

— Nu, dacă doriți, răspunse Coleman surprins.

Și pentru David Coleman așteptarea era grea. Era aproape la fel de încordat ca și Pearson, deși numai bătrânul se manifesta. Pentru prima dată, Coleman realiza cât era de implicat emoțional în acest caz. Nu simțea nici o satisfacție pentru că el avusese dreptate și Pearson greșise în ceea ce privea analiza sângelui. Tot ceea ce își dorea acum, cu ardoare, de dragul celor doi Alexander, era ca acest copil să trăiască. Intensitatea acestui sentiment îl uimi. De obicei, nimic nu-l afecta atât de mult.

Își aminti că-i plăcuse de John Alexander de prima dată când îl întâlnise în spital. Apoi, după ce-i cunoscuse și soția, aflând că toți trei erau din același orașel, avea

senzația că îi apropia o legătură de rudenie.

Timpul se scurgea încet, fiecare minut de așteptare părăndu-i mai lung ca precedentul. Încercă să se gândească la o problemă, ca să-și facă o ocupație. Asta îl ajuta întotdeauna când n-avea nimic de făcut. Hotărî să se concentreze asupra unor aspecte ale cazului Alexander.

Sângele mamei, Elizabeth Alexander, putea deveni sensibil în timpul primei sarcini. Poate că nu acesta a fost motivul care a cauzat moartea primului copil. Acesta murise de... Ce spusese ea? Da, bronșită. Era mult mai normal ca efectul sensibilizării Rh să fi avut loc în timpul celei de-a doua sarcini. Exista și posibilitatea ca lui Elizabeth să-i fi fost făcută o transfuzie cu sânge cu Rh pozitiv. Îl sâcăia o idee ce nu se putea materializa și senzația că era foarte aproape de ceva, ce nu putea să apuce. Se concentrează, încruntat. Apoi, deodată, piesele jocului se așezară la locul lor: Transfuzie! Accidentul de la New Richmond! Accidentul în care tatăl ei murise și ea însăși fusese rănită, dar scăpase cu viață.

Coleman se mai concentra o dată. Începea să-și amintească ce spusese în ziua aceea John Alexander despre Elizabeth. Reuși.

Elizabeth aproape murise, dar i-au făcut transfuzie și au salvat-o. Cred că atunci am fost pentru prima dată într-un spital. Aproape că am trăit acolo timp de o săptămână.

Sigur, acest lucru nu putea fi dovedit acum, după atâta vreme, dar era convins că așa se întâmplase. Existența factorului Rh devenise cunoscută în 1940. Mai trecuseră zece ani pentru ca aceste teste să fie generalizate de către toate spitalele și toți medicii. Între timp, în foarte multe spitale, transfuziile se făcuseră fără verificarea Rh-ului; probabil că și în New Richmond se întâmplase la fel. Accidentul avusese loc în 1949; își amintea că-i povestise tatăl său.

Tatăl său! Tatăl său, doctorul Byron Coleman, avusese grijă de familia Alexander și probabil că el

dispusese să i se facă transfuzie lui Elizabeth. Dacă i se făcuseră mai multe transfuzii, însemna că sângele provenea de la mai mulți donatori. Șansele de a fi fost folosit sânge cu Rh pozitiv erau aproape inevitabile. Atunci fusese sensibilizat sângele Elizabethiei. La vremea aceea, bineînțeles că acest lucru nu avusese nici o urmare. Nici una, doar că sângele ei începuse să fabrice anticorpi, anticorpi care ascunși și nebănuiți de nimeni, nouă ani mai târziu, cuprinși de furie, virulenți și puternici îi distruseseră copilul.

Natural, tatăl său nu putea fi condamnat, chiar dacă această ipoteză era adevărată. El făcuse transfuzia cu bună credință, așa cum se proceda atunci. Este adevărat că la vremea aceea factorul Rh era cunoscut și erau unele spitale în care se ținea cont de el. Dar putea un medic generalist de țară, foarte ocupat, să se țină la curent cu toate noutățile? Unii medici erau conștienți de orizonturile deschise de noile cercetări privind grupele sanguine. Poate că erau mai tineri, raționă David Coleman. La vremea aceea, tatăl său era bătrân și lucra prea mult ca să mai poată și citi îndeajuns. Dar era asta o scuză? Era asta o scuză pe care el ar fi acceptat-o de la alții? David Coleman își dorea să nu se fi gândit la acest lucru. Îl făcea să se îndoiască și să nu mai fie sigur de nimic.

Pearson îl privea.

— Cât timp a trecut?

— Mai mult de o oră, răspunse Coleman, după ce își consultă ceasul.

— Am să-i sun eu. Pearson întinse mâna hotărât spre telefon, apoi ezită și o retrase. Nu. Poate e mai bine să nu sun.

*

În laboratorul de serologie, și John Alexander era conștient de trecerea timpului. Cu o oră în urmă o

vivizitase pe Elizabeth și după aceea se străduise să lucreze, dar nu reușise. Era conștient că nu se putea concentra asupra a ceea ce făcea, și se gândea că era mai bine să renunțe decât să facă vreo greșeală. Luă o eprubetă, pregătindu-se să mai încerce, dar Bannister i-o luă din mână.

— Fac eu analizele.

Protestă cu jumătate de gură, dar Bannister insistă.

— Hai, puștiule, lasă-mă pe mine. De ce nu mergi sus, la soția ta?

— Mulțumesc, dar cred că am să rămân. Doctorul Coleman mi-a promis că imediat ce află... vine și îmi spune. Își întoarse privirea spre ceasul de pe perete. Nu mai poate dura mult.

— Nu, spuse Bannister încet, cred că nu.

*

Elizabeth Alexander era singură în camera ei de spital. Stătea rezemată de perne, cu ochii fixați în tavan, când intră sora Wilding.

— Sunt noutăți?

Femeia cu părul cărunț dădu din cap.

— Te anunț imediat ce aflăm. Puse jos paharul cu suc de portocale și continuă. Pot să stau cu tine, dacă vrei.

— Da, te rog.

Elizabeth zâmbi recunoscătoare, iar asistenta își trase un scaun lângă pat și se așeză. Se simți ușurată că își poate odihni picioarele. În ultima vreme i se dăduse foarte mult de lucru și bănuia că vroiau s-o forțeze să iasă la pensie, indiferent dacă ea dorea sau nu. Ei bine, avea senzația că era gata să accepte.

Ar fi vrut să poată face ceva pentru tinerii aceștia. Îi fuseseră dragi de la început. Erau ca niște copii. Într-un fel, îngrijind-o pe fata asta, avusese impresia că o îngrijește pe fiica sa, pe care ar fi vrut s-o aibă, dar n-o

avusese. „Ce caraghioasă sunt!" se certa ea în gând.

— La ce te gândeai când am intrat?

— Mă gândeam la copii: Copii grăsuți și gălăgioși, jucându-se pe iarbă, în soarele după-amiezii. Ca în Indiana, vara, pe vremea când eram și eu copil. Atunci mă gândeam că o să am și eu copii și o să mă joc cu ei în iarbă.

— Ciudat lucru cu copiii ăștia. Uneori lucrurile iau cu totul altă întorsătură decât ai fi vrut. Știi, și eu am un băiat. Este bărbat, acum.

— Nu, nu știam.

— Să nu mă înțelegi greșit. Este un băiat bun, ofițer de marină. Însurat acum o lună sau două. Mi-a scris o scrisoare.

Elizabeth se întrebă ce simți când crești un copil și apoi el te anunță printr-o scrisoare că s-a însurat.

— Știi, niciodată nu am reușit să ne cunoaștem prea bine, continuă bătrâna. Cred că a fost greșeala mea, într-un fel. Am divorțat și nu i-am oferit niciodată un cămin adevărat.

— Dar ai să mergi să-l vezi uneori, nu? Mai ales când vei avea și nepoți.

— M-am gândit foarte mult la asta. Îmi imaginam ce bine o să fie, să ai nepoți, să stai undeva aproape de ei și să îi ajuți.

— Și nu ai de gând să o faci?

— Am senzația că aş merge în vizită la niște străini. Fiul meu este staționat acum în Hawaii. Trebuia să vină cu soția lui să mă vadă, dar a intervenit ceva în ultimul moment și nu au mai venit. Ei, acum trebuie să plec. Bea sucul ăsta, doamnă Alexander. Am să vin să-ți spun imediat ce vom afla ceva.

*

Kent O'Donnell transpira, și asistenta îi tamponă fruntea. Trecuseră cinci minute de când începuse

respirația artificială și nu primea nici un răspuns de la trupușorul din mâinile sale. Cu degetele mari îi apăsa pieptul, iar celelalte le avea încrucișate pe spatele său. Copilul era atât de mic încât O'Donnell putea să-l cuprindă cu amândouă mâinile. Trebuia să acționeze cu grijă, să nu apese prea tare, căci altfel, oasele fragile s-ar fi frânt ca niște rămurele.

Își dorea ca acest copil să trăiască. Știa că dacă murea, spitalul eșua rușinos într-una din sarcinile sale fundamentale, grija față de bolnavi. Copilul acesta nu fusese bine îngrijit, i se dăduse cel mai puțin, când el avusese nevoie de tot ce era mai bun. Se trezi încercând să-i insuflă propriile sale gânduri, cu fiecare mișcare a degetelor făcută pentru a-i pune inima în mișcare.

Tu ai avut nevoie de noi și noi te-am părăsit: tu ne-ai arătat slăbiciunile noastre, dar, te rog, hai să încercăm împreună. Uneori ne facem datoria mai bine. Nu ne judeca la o singură greșeală. În lumea aceasta există ignoranță și nebunie, prejudecăți și orbire; noi ți le-am arătat deja. Dar există și altfel de lucruri, bunătate și căldură, pentru care merită să trăiești. Respiră! Este un lucru atât de simplu, dar atât de important.

Se scurseră alte cinci minute. Internul asculta atent cu stetoscopul. Îl privi pe O'Donnell și clătină din cap. O'Donnell se opri; știa că era inutil să mai continue. Se întoarse spre Dornberger și spuse liniștit:

— Mă tem că l-am pierdut.

Cei doi bărbați se priviră și își dădură seama că sunt tulburați de aceleași sentimente. O'Donnell se simți cuprins de o furie de nestăpânit, își smulse masca și aruncă mânușile de cauciuc pe podea.

— Să mergem. Dacă mă caută cineva, sunt la doctorul Pearson.

În cabinetul de patologie telefonul sună strident. Doctorul Pearson întinse mâna, apoi, emoționat, îi spuse lui Coleman:

— Răspunde dumneata.

Până când Coleman ajunse la telefon, acesta mai sună o dată.

— Sunt doctorul Coleman. O vreme ascultă cu o figură inexpressivă. Da, mulțumesc, apoi închise. Privi spre Pearson. Copilul a murit.

Bătrânul nu spuse nimic. Ghemuit în fotoliu, era o umbră îmbătrânită și înfrântă.

— Mă duc în laborator, spuse Coleman. Cineva trebuie să-i spună lui John.

Nu primi nici un răspuns. Când ieși din cabinet, Pearson era tot nemișcat, privind în gol, gândindu-se la lucruri numai de el știute.

Carl Bannister ieșea când doctorul Coleman intră în laborator. John Alexander stătea nemișcat pe scaun. Când îl simți pe doctor apropiindu-se nu făcu nici o mișcare să se întoarcă.

— S-a... s-a terminat? întrebă tot fără să se întoarcă.

Coleman îi puse o mână pe umăr, fără să-i răspundă.

— A murit, nu-i așa?

— Da, John, a murit. Îmi pare rău.

Tânărul se întoarse. Avea fața brăzdată de lacrimi.

— De ce, domnule doctor? De ce?

— Copilul tău era... prematur, John, încercă să răspundă Coleman, abia găsimdu-și cuvintele. Nu avea șanse mari nici dacă... nu s-ar fi întâmplat... cu analiza.

Alexander îl privi pătrunzător.

— *Dar ar fi putut trăi.*

Era momentul adevărului, ce nu mai putea fi evitat.

— Da, ar fi putut trăi.

— Cum s-a putut întâmpla... într-un spital... cu atâția doctori?

— John, în acest moment nu pot să-ți dau nici un răspuns. În acest moment nici pentru mine nu am nici un răspuns.

Alexander dădu din cap, buimăcit. Luă un șervețel de hârtie și-și șterse ochii, apoi spuse liniștit:

— Vă mulțumesc că ați venit să-mi spuneți. Acum plec la Elizabeth.

*

Cât timp au mers prin spital, Kent O'Donnell nu vorbise cu doctorul Dornberger. Marea furie și sentimentul de neputință ce-l învăluiseră în clipa în care văzuse copilașul mort îl făcuseră să rămână cu gura încleștată, fără să scoată o vorbă. Revedea cu amărăciune propria sa lipsă de fermitate față de Pearson și de secția patologie. Numai Dumnezeu știa că avusese suficiente semnale: Rufus și Reubens îl preveniseră și văzuse cu ochii lui că o dată cu înaintarea în vârstă, neglijența lui Pearson creștea, în vreme ce responsabilitățile sale deveneau mai mari. Dar nu! El, Kent O'Donnell, șeful secției chirurgie, președintele consiliului de conducere, își scosese pălăria în fața marelui, minunatului om!

Fusese prea ocupat ca să rezolve singur toate problemele, să folosească înțelepciunea pe care o implica funcția sa ca să facă față neplăcerilor ce se iveau în urma unor măsuri neplăcute. Așa acționase, și se prefăcuse că totul mergea bine, când de fapt experiența și instinctul îi spuneau că asta nu era decât o speranță de-a sa. Și el, unde fusese el în tot acest timp? El, marele doctor? Servise interesele spitalului, luase masa cu Orden Brown, se gudurase pe lângă Eustace Swayne sperând că neintervenind, permițând un *status quo*, lăsându-l pe Joe Pearson, prietenul lui Swayne să-și facă de cap, bătrânul magnat ar fi adus binevoitor banii pentru clădirea aia caraghioasă a noului spital, visul imperiului lui O'Donnell, cu el însuși ca rege. Ei bine, acum spitalul

poate că primea banii, dar poate că nu. Oricum, prețul fusese plătit. Gândi cu amărăciune: "Veți găsi recipisa la etaj, în sala de operație; un băiețel mort." Ajungând la ușa lui Pearson simți că tristețea luase locul mâniei. Bătu la ușa și intră, urmat de Dornberger.

Pearson stătea exact unde-l lăsase Coleman. Îi privi, dar nu păru să-i vadă.

Dornberger vorbi primul. Vorbi liniștit, fără dușmănie, ca și cum ar fi vrut ca această discuție să fie un serviciu adus unui vechi prieten.

— Copilul a murit, Joe. Cred că ai auzit.

— Da, am auzit.

— I-am spus doctorului O'Donnell tot ce s-a întâmplat. Îmi pare rău Joe, nu am putut face altfel.

Pearson făcu un gest de om neajutorat cu mâinile. Nu mai era nici urmă din vechea sa agresivitate.

— E în regulă.

— Vrei să mai spui ceva, Joe? întrebă O'Donnell.

Pearson clătină din cap încet, de două ori.

— Joe, dacă ar fi fost numai atât... O'Donnell se trezi căutându-și cuvintele, știind că de fapt nu avea cum să le găsească. Toți facem greșeli. Poate că așa fi putut...

Nu asta dorise să spună. Ridică tonul și continuă cu mai multă fermitate. Dar s-au adunat multe... Joe, dacă va trebui să aduc acest caz în fața comisiei medicale, cred că știi ce va urma. Ar fi mai puțin dureros pentru tine și pentru noi toți dacă îți vei prezenta demisia la administrație până mâine dimineață la ora zece.

Pearson îl privi pe O'Donnell.

— Ora zece, spuse el. O vei avea.

Urmă o pauză. O'Donnell dădu să plece, apoi se întoarse.

— Joe, îmi pare rău, dar cred că știi că nu am de ales.

— Da.

Cuvântul fu doar o șoaptă și îl întări, încuviințând din cap.

— Bineînțeles, te poți pensiona. Este dreptul tău, după treizeci și doi de ani.

Cuvintele acestea atinseseră o coardă sensibilă. Pentru prima dată de când intraseră în cameră, expresia lui Pearson se schimbă. Îl privi pe O'Donnell cu un zâmbet sarcastic.

— Mulțumesc.

„Treizeci și doi de ani! gândi O'Donnell. Este o viață de om, Dumnezeu! Și să o termini în felul acesta!" Ar fi vrut să mai spună ceva, să facă lucrurile mai ușoare pentru toți, să găsească niște fraze prin care să laude lucrurile bune făcute de Pearson; probabil că erau și din acestea, destul de multe. Încă se mai gândea ce să spună, când Harry Tomaselli intră grăbit, fără să mai bată la ușă.

Se uită mai întâi la Pearson și abia după aceea îi privi și pe ceilalți doi.

— Kent, spuse el grăbit, mă bucur că ești aici. Apoi, înainte ca O'Donnell să poată răspunde, se întoarse spre Pearson. Joe, poți veni la mine în birou chiar acum? Avem o ședință urgentă cu personalul peste o oră. Dar mai întâi, vreau să vorbesc cu tine.

— O ședință urgentă? întrebă O'Donnell tăios. Pentru ce?

Tomaselli îi privi, expresia sa fiind foarte gravă.

— S-au semnalat cazuri de febră tifoidă în spital. Doctorul Chandler a raportat cazuri și sunt încă patru suspecti. Este o epidemie și trebuie să aflăm sursa.

*

Elizabeth privi spre ușă și îl văzu pe John intrând. Acesta închise ușa și rămase câteva clipe cu spatele lipit de ea. Nu mai era nimic de spus; doar ochii lor, marcați de durere confirmară dragostea ce-i lega.

— Johnny, dragul meu! Atât putu șopti și începu să plângă încet.

După o vreme, John îi șterse lacrimile cu același șervețel cu care și le ștersese pe ale lui.

— Elizabeth, dacă și tu mai ești de acord, aș vrea să încerc ceva.

— Orice ar fi, răspunsul este da.

— Cred că tu ai vrut întotdeauna. Acum vreau și eu. Măine voi completa hârtiile. Încerc să merg la facultate.

*

Mike Seddons se ridică de pe scaun și începu să umble în jurul camerei micuțe de spital.

— Dar este ridicol, spuse el înfierbântat. Este absurd și nu este necesar, și nu o voi face.

— De dragul meu, te rog!

— Dar nu este de dragul tău, Vivian. Este doar o idee stupidă pe care ai luat-o din vreun roman sentimental.

— Mike, te iubesc atât de mult când te înfurii. Te asortezi cu părul. Îi zâmbi cu afecțiune. Promite-mi ceva.

— Ce? Încă era nervos și întrebarea sună tăios.

— Promite-mi că dacă ne vom căsători vreodată și ai să te înfurii, o să ne certăm la cuțite, ca să ne putem împăca.

— O idee la fel de prostească, spuse el indignat. Și oricum, ce rost are să vorbim despre căsătorie, când tu vrei să nu mai vin pe la tine?

— Numai o săptămână, Mike. Atât, numai o săptămână.

— Nu!

— Ascultă-mă, dragul meu. Vino și stai lângă mine și ascultă-mă, te rog.

El ezită, apoi se așeză pe scaunul de lângă pat. Vivian își lăsă capul să cadă pe pernă cu fața întoarsă spre el. Îi zâmbi și-i căută mâna. El îi luă mâna cu blândețe și mânia îi dispăru. Rămase doar un neliniștitor sentiment de îndoială.

Trecuseră patru zile de la operație și starea sănătății

lui Vivian evolua bine. Rana se vindeca, dar existau durerile, inevitabile. Ieri, doctorița Grainger, cu acceptul lui Vivian, anulasese injecțiile de calmare a durerilor. Un singur lucru o întrista pe Vivian, un lucru ciudat, la care nu se gândise. Laba piciorului amputat, adică ceva ce nu mai exista, o mânca, cu o intensitate supărătoare. Era enervant că nu se putea scărpinga. Prima dată când avusese senzația de mâncărime încercase să se scarpine cu piciorul sănătos în talpa celuilalt. Pentru o clipă avusese impresia că amputarea nu mai fusese făcută. Oricum, era un sentiment ciudat, de care vroia să scape cât mai repede. Numai când doctorița Grainger îi spusese că reacția era normală și că li se întâmpla și altor oameni cu membre amputate, Vivian realizase că speranța sa fusese iluzorie.

Și din punct de vedere psihologic, Vivian evolua bine. Cu o zi înainte de operație, acceptase inevitabilul cu atâta curaj, încât îi influențase și lui Mike Seddons moralul și faptul acesta îl ajutase s-o încurajeze. Mai avea momente de disperare, când era singură, sau când se trezea noaptea și în jurul ei era pustiu și liniște. Atunci plângea în tăcere. Dar de cele mai multe ori alunga aceste gânduri, sau le făcea față cu multă forță sufletească.

Lucy Grainger îi era recunoscătoare; fata îi ușurase sarcina. Dar Lucy știa că Vivian încă nu trecuse adevăratul test. Acesta urma să vină după șocul inițial, când mintea ei va înțelege semnificația reală și implicațiile în viitor. Poate că acest moment avea să vină peste șase luni, sau chiar un an. Dar, mai curând sau mai târziu, Lucy știa că Vivian va trece de la cea mai adâncă disperare la o atitudine de permanentă resemnare. Oricum, până atunci mai era. Pe moment, lucrările păreau să meargă foarte bine.

Lucy știa, bineînțeles, și-i era teamă că și Vivian știa că nu fusese înlăturată posibilitatea ca sarcomul osos diagnosticat de Pearson să fi produs metastaza înainte de amputare, răspândind răul în tot corpul lui Vivian; în

cazul acesta, spitalul și, în general medicina, nu mai puteau face nimic pentru ea. Dar, asta urma să se vadă în timp. Acum, de dragul pacientei, trebuia să se gândească la felul în care putea s-o ajute ca să se adapteze mai ușor.

Procesul de însănătoșire al lui Vivian se reflecta și în înfățișarea ei. Pentru prima dată după operație se machiasse și-și dăduse cu puțină culoare în obraji. Mama sa o ajutase să-și aranjeze părul, mai devreme, iar acum, în fața lui Mike, își recăpătase drăgălășenia. Când Mike o luă de mână, îi spuse:

— Tu nu înțelegi, dragul meu? Eu vreau să fiu sigură, de dragul meu și de dragul tău.

— Sigură de ce? Pe obrajii lui Mike apăruseră două pete roșii.

— Sigură că mă iubești cu adevărat.

— Bineînțeles că te iubesc, spuse el vehement. Nu asta îți spun de o jumătate de oră? Nu ți-am spus că vreau să ne căsătorim așa cum am hotărât înainte... Înainte ca... asta să se întâmple. Chiar și tatăl și mama ta sunt de acord. Ei mă acceptă. Tu de ce nu mă accepți?

— Dar te accept, Mike. Însă, orice va fi între noi, nu cred că va mai fi ca înainte; cel puțin... nu și pentru mine.

— Păi, de ce...?

— Te rog, Mike, ascultă-mă până la capăt. Orice ai spune tu, eu nu mai sunt fata pe care ai întâlnit-o atunci când ne-am văzut prima dată. Niciodată nu voi mai fi așa. De aceea trebuie să fiu sigură... sigură că mă iubești așa cum sunt, nu pentru cum am fost. Tu nu înțelegi dragul meu, că dacă va fi să ne petrecem restul zilelor împreună nu aş putea suporta gândul că te-ai căsătorit cu mine... din milă? Nu, nu mă întrerupe, ascultă! Știu că tu crezi că nu este adevărat și poate că nu este; eu sper din inimă să nu fie. Dar, Mike; tu ești blând, și bun, și generos, și poate că o faci fără să-ți dai seama.

— Crezi oare că nu mă cunosc?

— Ne cunoaștem oare fiecare, cu adevărat?

— Eu mă cunosc. Știu că te iubesc, întreagă sau nu, ieri, astăzi și mâine, și știu că vreau să mă însor cu tine, fără șovăială, fără milă, fără să mai aștept.

— Atunci, fă asta pentru mine, pentru că mă iubești. Pleacă acum, și chiar dacă vei fi în spital, nu veni să mă vezi o săptămână. Adică, numai șapte zile. În timpul acesta gândește-te la orice. La mine, la cum ar fi viața noastră împreună, la cum va fi pentru tine să trăiești cu o infirmă, la copiii noștri, la cum îi va afecta lucrul acesta pe ei și, prin ei, pe tine, Mike. După ce te vei gândi la toate acestea, vino și spune-mi dacă mai ești încă sigur, și îți promit că nu-ți voi mai pune niciodată această întrebare. Doar șapte zile, dragul meu. Șapte zile din viața noastră. Nu este prea mult.

— La naiba, ce încăpățânată ești!

— Știu, zâmbi Vivian. O faci?

— O fac patru zile, nici una în plus.

— Șase, nici una în minus.

— Hai cinci și am făcut târgul. Vivian ezită și Mike continuă. E cea mai bună ofertă a mea.

Vivian râse. Era prima dată când o făcea.

— Bine, cinci zile din acest moment.

— Pe naiba, din acest moment! Poate peste zece minute. Mai am câteva chestii de aranjat. Pentru un tip cu sângele fierbinte, cinci zile înseamnă al naibii de mult.

Se aplecă și o sărută tandru. Vivian făcu o mică grimasă și se îndepărtă de el.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Mike îngrijorat.

— Nu, nu chiar. Mike, unde mi-au dus piciorul?

— La patologie, cred... Într-un frigider, răspunse el surprins.

Vivian inspiră adânc.

— Mike, te rog eu foarte mult, du-te acolo și scarpină-i puțin talpa.

Sala de ședințe forfotea de lume. Vestea ședinței urgente făcuse înconjurul spitalului, și medicii care nu erau prezenți la spital fuseseră chemați de acasă. Și vestea căderii lui Joe Pearson și pensionarea sa iminentă circulase cu rapiditate, iar acum era pricina rumorii din sală, care încetă în momentul în care Pearson intră urmat de administrator și David Coleman.

Kent O'Donnell stătea în capul mesei lungi de nuc. Vedea în jurul lui chipuri familiare. Gil Bartlett, cu bărbuța tremurândă, vorbea cu Roger Hilton, tânărul chirurg venit de o lună sau două la Trei Comitate. Bill Rufus, cu cravata de un verde țipător, cu desene galbene, ieșea imediat în evidență, în rândul al doilea de scaune. Îl observă și pe McNeil, patalogul stagiar. Lângă administrator era doamna Straughan. Cu gândurile undeva, departe, se vedea figura familiară a lui Charlie Dornberger, care își anunțase deja intenția de a se pensiona.

În acel moment intră pe ușă și Lucy Grainger. Îi căută privirea și-i zâmbi ușor. Văzând-o pe Lucy, își aminti de hotărârea pe care o luase în privința propriului său viitor, de care, când toate acestea urmau să se termine trebuia să se ocupe. Deodată, realizează că în dimineața aceea nu se gândise deloc la Denise. Toate gândurile sale fuseseră acaparate de întâmplările din spital și era convins că și în zilele următoare urma să se întâmple același lucru. Se întrebă cum ar fi reacționat Denise, aflând că-n mintea sa trecuse pe planul doi, după activitatea medicală. Ar fi înțelegătoare? Tot așa de înțelegătoare ca Lucy? Comparația îl făcu să se simtă stânjenit. Hotărî că era vremea să înceapă ședința.

Ceru să se facă liniște și apoi așteptă până când vorbele încetară și cei care stăteau în picioare se așezară pe scaune. Începu calm:

— Doamnelor și domnilor, cred că știm cu toții că epidemiile din spitale nu sunt rare, de fapt sunt mai

frecvente decât realizează publicul. Am putea spune că sunt întâmplări ce fac parte din existența noastră. Dacă cineva ar ști câte focare de infecție adăpostesc aceste ziduri, s-ar mira că nu sunt și mai multe epidemii. Nu doresc să minimalizez ceea ce s-a întâmplat, dar trebuie să ne păstrăm simțul proporției. Doctore Chandler, poate e bine să ne informați dumneavoastră.

— Pentru început, să rezumăm. Harvey Chandler își ținea agenda în mână și-și aruncă teatral privirea peste asistență. Îi plăcea să facă asta, dar apoi îi plăcea să fie ascultat cu atenție. Problema este că până în prezent avem două cazuri clare de febră tifoidă și patru suspecți. Toți sunt angajați ai spitalului și ne putem considera norocoși că nu este afectat nici un pacient. Încă. Datorită numărului de cazuri mi se pare limpede că avem un purtător de virus în spital. Pot să spun că sunt la fel de șocat ca și dumneavoastră că analizele angajaților ce distribuie hrana nu s-au mai făcut de...

— Vă rog să mă scuzați, domnule doctor, îl întrerupse O'Donnell. Ne vom ocupa de asta mai târziu. Pentru moment, să ne rezumăm la aspectele clinice.

Simți resentimentul colegului său. Harvey Chandler era egal cu O'Donnell în ierarhia spitalului și nu-i plăcea deloc această întrerupere. Cu atât mai mult cu cât lui Chandler îi plăcea să vorbească pe îndelete. Avea reputația că nu folosea niciodată același cuvânt acolo unde era posibil să se folosească și altele. Așa că, mormăi:

— Ei bine, dacă doriți, dar...

— Mulțumesc.

Chandler îi aruncă o privire furioasă, ce spunea: „Vom discuta despre asta mai târziu, între patru ochi”. Apoi, după o pauză imperceptibilă, continuă:

— Pentru știința celor care nu sunt familiarizați cu febra tifoidă, și cred că sunt unii, pentru că în zilele noastre nu se mai prea întâlnește, o să-i descriu principalele simptome: febră, frisoane, puls slab,

circulație scăzută a sângelui, pete roz, uneori moleșeală și o ușoară inflamare a splinei.

— Aveți întrebări? spuse O'Donnell.

— Presupun că au fost pregătite vaccinurile, zise Lucy Grainger.

— Da, răspunse Chandler. Pentru tot personalul și pentru pacienții care ar putea fi afectați.

— Ce ați rezolvat cu bucătăria? întrebă Bill Rufus.

— O să vă explic puțin mai târziu. Mai există probleme medicale? Bine. Să auzim ce spune patologia. Domnule doctor Pearson?

Până în acel moment în sală fusese rumoare. Acum se lăsă o liniște profundă, și toți ochii se întoarseră curioși spre locul unde stătea Pearson, pe la mijlocul mesei. De când intrase în sală, Joe Pearson nu scosese o vorbă și privise fix înainte. De data asta nu avea trabucul aprins, lucru nemaivăzut până atunci. Chiar și acum, când îi fusese rostit numele, stătea nemișcat. O'Donnell aștepta, apoi când se pregătea să repete invitația, foarte încet, bătrânul se ridică.

— Această epidemie nu trebuia să se întâmple. În nici un caz nu se întâmpla dacă patologia ar fi controlat igiena. Este responsabilitatea secției mele, prin urmare și a mea, pentru această neglijență.

Se lăsă din nou tăcerea. Parcă se scria istoria. În această sală, unde Joe Pearson îi acuzase de atâtea ori pe alții de greșeli, stătea nemișcat și se acuza singur. O'Donnell se gândea dacă era bine să-l întrerupă. Se hotărî să n-o facă.

— Acum, că știm cine este vinovat, trebuie să vedem cum vom preveni epidemia. Administratorul, șefii de secții și cu mine am stabilit o procedură de urgență. Problema imediată este să localizăm sursa infecției. Pentru că nu s-au făcut analizele personalului care distribuie hrana, de peste șase luni, logic este să suspectăm hrana ca mijloc de contaminare și să începem verificările acolo. Din acest motiv va trebui să controlăm toți distribuitorii, înaintea

primei mese care se va servi astăzi. Scoase un ceas dintr-un buzunar al vestei de lână și îl puse pe masă. Este 2,15. Avem la dispoziție două ore și trei sferturi. Fiecare angajat care participă la pregătirea și servirea mesei va trebui să accepte un consult fizic. Am înțeles că înainte de începerea acestei întâlniri au fost anunțați toți medicii interni. Imediat ce vom termina ședința, doctorul Coleman vă va anunța cabinetele în care veți face consultațiile. Doamna Strughan va anunța personalul. Asta înseamnă că nouăzeci și cinci de oameni vor trebui examinați în timpul pe care-l avem la dispoziție. Când veți face aceste consultații, amintiți-vă că pornim de la premisa că există un purtător de virus, care probabil nu are simptomele bolii. Ceea ce trebuie să urmăriți în mod deosebit este orice carență de igienă a personalului și, oricine asupra căruia aveți îndoieli, trebuie oprit imediat de la lucru. Bineînțeles, știm că examenul fizic nu va rezolva problemele. Putem să ne considerăm norocoși dacă vom găsi persoana în acest mod, dar nu cred. Munca cea mai importantă va fi a laboratorului. Recoltările de la toți angajații vor trebui aduse la laborator până mâine dimineată. Laboratoarele sunt pregătite și vom începe imediat analizele. Vor dura, desigur, câteva zile, două sau trei cel puțin, până când vor fi examinate toate.

Se auzi o voce și O'Donnell avu impresia că este a lui Gil Bartlett.

— Nouăzeci și cinci de oameni! O să aveți cam mult rahat.

În jurul mesei se ridică un hohot de râs.

— Da, dar o să ne străduim să dăm tot ce avem mai bun.

Lucy făcu semn că vrea să vorbească.

— Dacă sursa de infecție nu va fi descoperită imediat, vom continua să folosim bucătăria spitalului și să servim masa aici?

— Pe moment, da, răspunse O'Donnell.

— Căutăm acum o soluție în exterior, interveni administratorul. Să aducem mâncarea din afară, dar mă îndoiesc ca cineva din oraș să aibă această posibilitate într-un timp atât de scurt.

— Ce facem cu internările? întrebă Bill Rufus.

— Da, trebuia să precizez asta. Din acest moment sistăm internările. Am anunțat deja biroul de internări. Dar, desigur, sperăm ca patologia să descopere cât mai repede, sursa de infecție, și atunci vom relua imediat internările. Altceva?

Nu mai erau alte întrebări. O'Donnell privi în jurul său.

— Doctore Coleman, vrei să mai spui ceva?

— Nu.

— Foarte bine. Doamnelor și domnilor, eu zic să trecem la treabă.

Apoi, când scaunele începură să scârțâie și lumea începu să vorbească, îl întrebă pe Pearson.

— Joe, putem sta de vorbă?

Se retraseră lângă o fereastră, mai departe de ceilalți, care părăseau sala.

— Joe, vei continua să conduci patologia până când rezolvăm această situație, dar cred că trebuie să-ți spun limpede că în privința celorlalte probleme, nimic nu s-a schimbat.

— Da, mi-am închipuit asta.

DOUĂZECI ȘI DOI

Joseph Pearson supraveghea laboratorul patologic ca un general ce-și evaluează forțele înaintea bătăliei. Împreună cu el se aflau David Coleman, stagiarul McNeil, Carl Bannister și John Alexander.

Pearson, Coleman și McNeil veniseră acolo direct de la ședința personalului medical. Ceilalți doi, acționând

conform instrucțiunilor primite dinainte, pregătiseră laboratorul pentru ceea ce urma să fie făcut. După ce Pearson îl inspectă, se adresează celorlalți patru.

— Problema noastră este una de depistare. Din cei nouăzeci și cinci de oameni, noi trebuie să depistăm un singur individ, care răspândește germenii de tifoidă în spital. Aici este și o problemă de rapiditate; cu cât durează mai mult, cu atât se vor îmbolnăvi mai mulți oameni. Alte mijloace de lucru nu avem, decât probele recoltate, ce vor începe să sosească de azi și vor continua mâine. Doctore McNeil, sarcina dumitale va fi să ne eliberezi de celelalte probleme ale laboratorului. Verifică toate analizele ce trebuiesc făcute în mod obișnuit și hotărăște care dintre ele sunt prioritare și care pot fi amânate o zi, două. Problemele care după părerea dumitale sunt urgente, vor fi rezolvate de Carl Bannister. Lucrează cu el cât poți de mult, dar nu-l aglomera cu treburi inutile. Dumneata te vei ocupa personal de rapoartele chirurgicale. Fă-le pe cele care sunt urgente și ține-le pe cele care mai pot să aștepte. Dacă există diagnostice în privința cărora nu ești absolut sigur, vorbești cu mine sau cu doctorul Coleman.

— Am înțeles, încep imediat.

— Pentru fiecare probă vom folosi platouri separate. Nu trebuie să ne asumăm riscul de a pune mai multe probe împreună. Asta ar însemna să ne pierdem timpul și ar trebui s-o luăm de la început. Avem reactivi suficienți pentru circa o sută de probe?

John Alexander era palid și avea ochii încercănați. Venise de la Elizabeth doar de o jumătate de oră, totuși răspunse prompt:

— Nu. Cred că avem numai pentru câteva zeci de probe. În mod normal, rezerva pentru câteva zile.

Când răspunse, realizează că o făcuse din obișnuință și se întrebă ce sentimente îl animau acum față de Pearson. Nu putea să și le precizeze, dar credea că ar fi trebuit să-l urască pe bătrânul ăsta, a cărui neglijență pricinuisese

moartea fiului său. Deocamdată simțea numai o adâncă durere sufletească și o stare de tristețe melancolică. Poate că era bine că acum aveam multă treabă, căci așa putea să încerce să nu se mai gândească.

— Am înțeles, spuse Pearson. Asta înseamnă că trebuie să-i obținem până la sfârșitul zilei. În cazul acesta va trebui să începeți cu recoltarea probelor de la bucătărie.

— Am plecat.

Alexander ieși în urma lui McNeil.

Pearson gândea cu voce tare.

— Vom avea nouăzeci și cinci de probe, să zicem o sută. Dacă presupunem că cincizeci la sută vor avea lactoză pozitivă, mai rămân cincizeci la sută pentru analize. Nu vor fi mai multe. Îl privi pe Coleman, așteptând ca acesta să-i confirme spusele.

— De acord cu dumneavoastră.

— Bine. Asta înseamnă că pentru o probă avem nevoie de zece eprubete cu zahăr. Cincizeci de probe înseamnă cinci sute de subculturi. Câte eprubete sunt curate și sterilizate? îl întrebă pe Bannister.

— Vreo două sute, răspunse acesta.

— Ești sigur? Pearson îl privea cercetător.

Bannister roși, apoi spuse:

— Oricum, o sută cincizeci sunt.

— Atunci comandă încă trei sute cincizeci. Sună-l pe furnizor și spune-i să ni le aducă astăzi, fără nici o întârziere. Spune-le că hârtiile le rezolvăm mai târziu. După ce-ai făcut asta, să începi să pregătești eprubetele în seturi de câte zece. Folosește-le mai întâi pe cele pe care le ai și, când le vei primi, continuă cu celelalte. Verifică și furnitura de zahăr. Ține minte că ai nevoie și de: glucoză, lactoză, sucroză, manitol, maltoză, xiloză, etc.

Pearson enumerase toate substanțele fără să ezite. Termină, zâmbindu-i trist lui Bannister.

— Găsești lista și tabelul cu reacții pentru

Salmonella Typhi la pagina șaizeci și șase din lucrările de laborator. Gata, domnilor. Să începem. Crezi că am uitat ceva? îl întrebă pe Coleman.

Coleman își scutură capul. Bătrânul stăpânea situația cu atâta siguranță, încât Coleman era surprins și impresionat.

— Nu, nu cred.

Un moment, Pearson îl studie pe tânărul său coleg.

— În cazul acesta, hai să bem o cafea. Poate că nu vom mai avea ocazia câteva zile de acum înainte.

*

Acum, după ce Mike Seddons plecase, Vivian realiza cât de mult îi lipsea acesta și cât de lungi îi vor părea zilele când nu îl va vedea. Însă era convinsă că avusese dreptate când îi ceruse să nu mai vină la ea o vreme. Aceasta le va permite amândurora să-și limpezească gândurile despre viitor. Nu pentru că ea ar fi avut nevoie să se mai gândească; era sigură de sentimentele ei, dar era mai cinstit față de Mike. Oare chiar era? Îi trecu prin minte pentru prima dată că purtându-se așa, îi cerea de fapt lui Mike să-și dovedească dragostea față de ea, acceptând-o pe a ei fără obiecții.

Vivian se întreba îngrijorată dacă Mike așa-i înțelesese spusele, pentru că dacă era așa, ar fi părut că n-are încredere în el și că este incapabilă să răspundă sentimentelor lui. Nu păruse s-o interpreteze astfel, era adevărat, dar poate că după ce avea să se mai gândească, așa cum făcea și ea acum, avea să hotărască drumul ce trebuia urmat. Se gândea dacă n-ar fi nimerit să-l cheme, sau să-i trimită un bilețel ca să-i explice ceea ce intenționase cu adevărat. Dar, chiar și acum, știa oare cu certitudine care-i fuseseră intențiile? Atunci îi fusese foarte greu să gândească limpede. Începuse cu ceea ce i se păruse foarte clar, apoi se întrebasese dacă acestea nu se puteau interpreta greșit, sau să aibă înțelesuri ascunse,

la care nu se gândise niciodată. Cum puteai oare să-ți dai seama cum era cel mai bine să acționezi, în locul și la timpul cel mai nimerit?

Se auzi o bătaie ușoară în ușă și doamna Loburton intră. Văzând-o, Vivian uită că era o tânără de nouăsprezece ani, capabilă să ia hotărâri singură, și întinse mâinile spre mama ei.

— Ah, mamă, sunt atât de răvășită!

*

Examinarea fizică a personalului spitalului se desfășura într-un tempo febril, într-o cameră mică de consultații, doctorul Harvey Chandler tocmai terminase de examinat un bucătar.

— Gata, poți să te îmbraci.

La început, șeful secției de medicină internă se întrebase dacă era de demnitatea lui să participe la aceste examinări fizice. În cele din urmă hotărâse că da, și se comportă ca un comandant care se simte obligat moral să stea în fruntea trupelor în timpul asaltului. De fapt, era gelos pe felul în care situația fusese stăpânită până acum de doctorii O'Donnell și Pearson. La urma urmei, O'Donnell era președintele consiliului de conducere și era răspunzător de bunul mers al treburilor în spital. În același timp însă, era chirurg, iar febra tifoidă era o boală care ținea strict de medicina internă.

Într-un fel, șeful secției de medicină internă se simțea deposedat de rolul principal în criza care se declanșase. Uneori se imagina ca o persoană providențială, dar ocaziile care ar fi putut susține acest punct de vedere se dovedeau a fi mult prea rare. Acum, când avusese o astfel de ocazie în mână, se trezise că i se atribuisse un rol de mâna a doua, dacă nu chiar unul fără nici o importanță. Oricum, trebuia să recunoască faptul că măsurile luate de O'Donnell și Pearson se dovedeau bune și că, cel puțin, aveau cu toții dorința de a pune

capăt acestei situații deplorabile.

Se încruntă ușor și-i spuse bucătarului:

— Să fi extrem de atent în privința igienei. Curățenie absolută la bucătărie.

— Da, domnule doctor.

Kent O'Donnell intră când bucătarul ieșea din cabinet.

— Bună. Cum merge?

Chandler vru să răspundă la început în doi peri, dar se hotărî că nu merită să acorde atâta importanță faptului. În afara defectului minor că O'Donnell era puțin cam prea democratic pentru gusturile lui, era un om foarte potrivit în fruntea spitalului, categoric mult mai bun decât predecesorii săi. Așa că răspunse destul de amabil.

— Nu mai știu câți am consultat. Cred că am reușit să văd destui, dar încă nu am descoperit nimic.

— Cum se simt bolnavii de tifoidă și cei patru suspecți?

— Îi poți considera deja patru cazuri clare, la care se mai adaugă doi suspecți.

— Este vreunul în pericol?

— Nu cred. Slavă domnului că s-au descoperit antibioticele. Acum cincisprezece ani am fi avut mare bătaie de cap.

— Da, așa este.

— Două paciente sunt asistente, spuse Chandler. Una este de la psihiatrie, alta de la urologie. Ceilalți doi sunt bărbați. Unul este muncitor la centrala termică, iar celălalt este funcționar la registratură.

— Toți din sectoare cu totul diferite, spuse O'Donnell ca pentru sine.

— Exact. Nu există nici un alt numitor comun, decât mâncarea de la spital. Toți cei afectați au luat masa la bufetul spitalului. Nu este nici o urmă de îndoială că de acolo pleacă totul.

— Bine, nu te mai rețin. Mai așteaptă doi oameni

afară, dar sunt medici care au prea mulți și va trebui să-i mai împrăștiem.

— Da, eu am să consult până când o să termin. Nimic nu trebuie să ne oprească, indiferent cât durează.

— Ai dreptate. Te las.

Puțin iritat, Chandler spuse cam înțepat:

— Spune-i, te rog, asistentei să-l trimită pe următorul.

— Sigur.

O'Donnell ieși și, câteva clipe mai târziu, o tânără lucrătoare de la bucătărie intra, ținând în mână o fișă.

— Dă-mi mie asta. Ia loc te rog.

Puse fișa în fața lui și luă un formular ce trebuia completat în timpul consultației.

— Da, domnule doctor.

— Mai întâi, să-mi spui de ce boli ai suferit tu și familia ta, cât poți să-ți amintești. Să începem cu părinții.

Fata răspundea la întrebările lui Chandler și acesta începu să completeze formularul. Ca întotdeauna, după ce termina, rezultatul putea fi dat ca model și putea fi inclus în orice manual de medicină. Unul din motivele pentru care Chandler era șeful secției de medicină internă era faptul că era un specialist meticulos și conștiincios.

*

Îndepărtându-se de cabinetele organizate ad-hoc, O'Donnell își propuse să analizeze implicațiile evenimentelor ce se succedaseră atât de rapid în ziua aceea. Era amiaza și, începând cu dimineața aceea, se întâmplaseră atât de multe lucruri, încât îi fusese imposibil s-o facă.

Într-o succesiune rapidă și neașteptată, la început fusese diagnosticarea greșită a bolii copilului și, la puțin timp după aceea, moartea lui. Apoi urmaseră demiterea lui Pearson, retragerea din activitate a lui Charles Dornberger, descoperirea faptului că o regulă de igienă

elementară nu fusese respectată mai mult de șase luni și, ca urmare, epidemia de febră tifoidă ce, mai grav, amenința să se răspândească în afara spitalului, ca o sabie a răzbunării.

Parcă toate ncazurile începuseră să curgă dintr-o dată. De ce? Cum se întâmplase? Era cumva un simptom al unui rău care, nedetectat până acum pusesese stăpânire pe întregul spital? Oare mai urmau și altele? Oare era semnalul unei prăbușiri rapide care avea să urmeze? Fuseseră vinovați cu toții de comoditate, în frunte cu el, O'Donnell?

„Eram toți siguri, atât de siguri, că această administrație este mai bună decât cea precedentă, gândi el. Am muncit să o facem așa. Aveam de gând să construim un templu al sănătății, unde să se învețe și să se practice medicină de calitate. Am eșuat oare în cele mai bune intenții ale noastre? Am fost orbiți? Am ridicat ochii prea sus, spre idealuri prea înalte, ignorând realitatea de fiecare zi? Ce am reușit să realizăm aici? Este cu adevărat un loc pentru sănătate? Sau în nebunia noastră, am făcut un mormânt vopsit în alb, dezinfectat și gol?”

Preocupat de gândurile intense ce-i ardeau mintea, O'Donnell trecea pe culoarele spitalului nevăzând nimic în jurul lui. Ajunse la biroul său. Se duse direct la fereastră și privi în curtea spitalului. Ca întotdeauna, acolo era un furnicar de oameni care veneau și plecau. Un bărbat șchiopăta, susținut de o femeie. Intră o mașină. Din ea sări un bărbat, care ajută apoi o femeie să coboare. Apăru apoi o asistentă, care-i încredință femeii un bebeluș. Ușile se trântiră și mașina plecă. Un băiat cu cârje îi intră în raza vizuală. Se mișca repede; probabil se obișnuise. Un bătrân în haină de ploaie îl opri. Părea nehotărât unde să meargă. Băiatul îi arătă cu degetul într-o direcție și, apoi, porniră amândoi spre intrarea spitalului.

„Vin la noi cu credința că îi putem ajuta, gândi

O'Donnell. Suntem demni de ei? Reușitele noastre pot compensa eșecurile? Vom fi vreodată iertați, datorită dăruirii noastre, pentru greșelile pe care le facem? Vom ști vreodată dacă am fost iertați? În secunda următoare gândi mai practic: După ziua de azi, trebuie să aibă loc multe schimbări. Acestea trebuie să acopere golurile, nu numai cele știute deja, dar și cele pe care încă nu le cunoaștem. Trebuie să existe mai multă autocritică, mai multă autocunoaștere. Fie ca ziua de azi să rămână ca un semn luminos și strălucitor, o cruce a regretelor, semnul unui nou început."

Erau foarte multe lucruri de făcut de acum înainte. Trebuia început cu patologia. Slăbiciunile de acolo începuseră să-și facă simțite efectele. După aceea, reorganizarea trebuia să se extindă și la alte sectoare, unde bănuia că era necesară. Era hotărât acum că lucrările la noua clădire a spitalului să înceapă în primăvară, iar cele două programe puteau să se desfășoare în paralel. O'Donnell începu să-și facă planuri.

Telefonul porni să sune.

— Domnule doctor O'Donnell, aveți un telefon interurban.

Era Denise. Vocea ei avea aceeași tonalitate care-l atrăsese de prima dată.

— Kent, dragul meu, vreau să vii la New York la sfârșitul săptămânii. Am oaspeți vineri seara și intenționez să te prezint.

Kent ezită câteva secunde.

— Îmi pare rău, Denise, nu voi reuși să vin.

— Dar *trebuie* să vii, Kent. Vocea ei era insistentă. Am trimis deja invitațiile și nu le mai pot contramanda.

— Cred că nu înțelegi. Kent reușea cu greu să-și găsească cuvintele potrivite. Avem o epidemie în spital. Trebuie să fiu aici până când se rezolvă situația, iar după aceea vor mai fi multe lucruri de făcut.

— Dar, dragul meu, mi-ai spus că ai să vii oricând o sa te chem.

Vocea ei ascundea o urmă imperceptibilă de iritare.

Își dorea să fie cu Denise. Dacă ar fi fost lângă ea, ar fi reușit s-o facă să înțeleagă. Ar fi reușit oare?

— Din păcate, nu știam ce se va întâmpla.

— Tu răspunzi de spital, dar cu siguranță cineva va putea să-ți țină locul. Era evident că Denise nu avea nici cea mai mică intenție să înțeleagă.

— Mă tem că nu se poate...

La celălalt capăt al firului se lăsă liniștea pentru o clipă. Apoi, o auzi pe Denise spunându-i încet:

— Te-am prevenit, Kent, eu sunt o femeie foarte posesivă.

— Denise, dragă, te rog să înțelegi...

— Este ultimul tău răspuns? Vocea ei era încă blândă, aproape mângâietoare.

— Trebuie. Îmi pare rău. Te sun eu, Denise, imediat ce voi avea timp.

— Da, chiar te rog, Kent. La revedere.

— La revedere, spuse el și lăsă telefonul în furcă, privind gânditor înainte.

*

Era dimineța celei de-a doua zile de când se declanșase epidemia de febră tifoidă. Așa cum prezisese doctorul Pearson, câteva probe veniseră la laborator de ieri după-masă, dar majoritatea ajunseseră în primele ore ale dimineții.

Probele, puse în păhărele de carton, erau așezate pe masa din centrul laboratorului de patologie. Fiecare era etichetată pentru a-i fi identificată proveniența. Pearson stătea pe un scaun de lemn în capătul mesei și le adăuga câte o etichetă cu seria de laborator și pregătea fișele pe care mai târziu urmau să fie trecute rezultatele. După ce termina pregătirea preliminară, trecea fiecare probă în spatele său, unde David Coleman și John Alexander lucrau cot la cot pentru pregătirea culturilor.

Bannister, singur pe o latură a mesei, se ocupa de alte probleme, pe care McNeil, instalat acum în biroul lui Pearson, hotărâse că nu sufereau amânare.

Laboratorul putea îngrozitor.

Cu excepția lui Coleman, toți cei din cameră fumau. Pearson scotea nori groși de fum ca să combată mirosul ce se înălța din păhărelele cu probe. Mai devreme, îi oferise un trabuc lui Coleman și tânărul patolog îl aprinsese, dar la scurt timp după aceea îl stinsese. I se păruse aproape la fel de neplăcut ca și mirosul din laborator.

Tânărul curier al spitalului, dușmanul declarat al lui Bannister, se distra de minune când aducea probele pentru analiză și, la fiecare deplasare găsea o nouă melodie. Când venise prima dată, îl privise pe Bannister și spusese obraznic:

— Au găsit cel mai potrivit loc să depoziteze rahatul.

Mai târziu, îi spusese lui Coleman:

— Mai am șase arome pentru dumneavoastră, domnule doctor.

Acum, așezând o serie de probe în fața lui Pearson, îl întreabă:

— Doriți să puneți frișca și zahăr în ale dumneavoastră, domnule doctor?

Pearson mormăi și continuă să scrie.

John Alexander lucra metodic, concentrându-se la ceea ce avea de făcut. Cu aceeași ușurință a mișcărilor, pe care Coleman o remarcase de la prima lor întâlnire, Alexander luă o probă și scoase capacul păhărelului de carton, apoi începu să facă analiza. După ce termina, ducea culturile la incubator, unde începeau să se dezvolte subculturile. Era un proces care nu putea fi grăbit.

Când se întoarse de la incubator, îl văzu pe Coleman lângă el. Vorbi încet, conștient de prezența lui Pearson în încăpere.

— Domnule doctor, aș vrea să vă spun ceva...

— Ce este? Coleman duse și el o cultură la

incubator.

— Eu... adică noi... am hotărât să vă urmărim sfatul. Voi încerca să fac facultatea de medicină.

— Mă bucur foarte mult, spuse Coleman cu sinceritate. Sunt convins că faci un lucru bun.

— Ce lucru bun face? întrebă Pearson privindu-i.

Coleman se întoarse la masa de lucru, se așează, deschise capacul unei probe noi și răspunse pe un ton neutru.

— John tocmai mi-a spus că s-a hotărât să urmeze facultatea de medicină. L-am sfătuit și eu să o facă, cu câțva timp în urmă.

— Da? Pearson îl privi tăios pe Alexander. Și cum ai să te descurci?

— Soția mea va munci pentru asta, domnule doctor. Apoi, m-am gândit că și eu aș putea munci câteva ore la laborator, în afara orelor de școală. Foarte mulți studenți procedează așa. Nu-mi fac iluzii că va fi ușor, dar noi credem că merită efortul.

— Mda! Pearson aruncă un nor de fum și-și puse jos trabucul. Părea că dorește să spună ceva, dar ezita. Într-un târziu, întrebă: Cum se simte soția dumitale?

Alexander răspunse liniștit:

— O să se simtă bine, mulțumesc, domnule doctor.

Câteva momente se lăsă o liniște stânjenitoare, apoi Pearson spuse încet:

— Aș fi vrut să-ți spun ceva, dar nu cred că vorbele ar putea schimba ceva.

— Nu, domnule doctor, spuse Alexander privindu-l fix, nu cred că ar putea.

*

Singură în camera de spital, Vivian se străduia să citească un roman pe care i-l adusese mama ei, dar mintea sa nu reușea să rețină cuvintele. Oftă și lăsă cartea din mână. În acel moment și-ar fi dorit cu

disperare să nu-i fi cerut lui Mike să stea departe de ea. „Să trimit oare după el?” se întrebă. Privirea i se îndreptă spre telefon; dacă îl suna, probabil că ar fi venit imediat. Oare chiar avea importanță ideea aceasta caraghioasă a ei, să stea despărțiți câteva zile, ca să se gândească la ceea ce va urma? Doar se iubeau, asta nu era suficient? Să sune? Mâna îi tremură. Era cât pe ce să ridice receptorul, dar gândindu-se la scopul final, își domină impulsul de moment. Nu! Va aștepta. Era deja a doua zi. Celelalte trei vor trece repede, apoi îl va avea pe Mike numai pentru ea, pentru totdeauna.

Într-o cameră destinată personalului medical, liber pentru o jumătate de oră, Mike Seddons stătea întins într-un fotoliu adânc de piele. Făcea exact ceea ce îi rugase Vivian: se gândea cum va fi să stai lângă o soție care are un singur picior.

DOUĂZECI ȘI TREI

Era puțin după prânz. Trecuseră patru zile de la declanșarea primelor cazuri de febră tifoidă. Spitalul era în carantină.

În biroul administratorului, cu chipurile îngrijorate, și fără să scoată o vorbă, Orden Brown și Kent O'Donnell îl ascultau pe Harry Tomaselli vorbind la telefon.

— Da...înțeleg... dacă va fi necesar vom face tot ce trebuie. Ne vedem la ora cinci. La revedere.

— Ei? întrebă Orden Brown nerăbdător.

— Comisia sanitară a orașului ne dă un ultimatum până diseară, răspunse Tomaselli calm. Dacă nu reușim să localizăm purtătorul de tifoidă până atunci, va trebui să închidem bucătăriile.

— Dar ei își dau seama ce însemnează asta? O'Donnell se ridicase în picioare și vorbea agitat. Nu știu că acest lucru înseamnă practic închiderea spitalului?

Cred că le-ai spus că nu ne putem permite să cumpărăm mâncarea din exterior.

— Le-am spus, dar pentru ei nu contează. Se tem ca epidemia să nu se răspândească în oraș.

— Nu avem vești de la patologie? întrebă Orden Brown.

— Nu, răspunse O'Donnell. Încă mai lucrează. Am fost la ei acum o jumătate de oră.

— Nu pot înțelege! Președintele consiliului de administrație era foarte tulburat. În patru zile, zece cazuri de febră tifoidă, chiar aici în spital, patru dintre pacienți, și noi nu am reușit încă să localizăm sursa!

— Fără discuție, pentru laborator munca este enormă și eu sunt convins că nu au pierdut timpul.

— Dar nu condamn pe nimeni, se răsti Orden Brown. Cel puțin, nu acum. Însă trebuiau să apară niște rezultate.

— Joe Pearson mi-a spus că se așteaptă să termine mâine dimineață. Dacă purtătorul de tifoidă este printre distribuitorii de hrană, până atunci vor afla cine este. O'Donnell se întoarse spre Tomaselli. Poți să-i convingi pe cei de la Comisia de sănătate să aștepte măcar până mâine la amiază?

— Am încercat. Ne-au dat deja patru zile și nu vor să mai aștepte. Reprezentantul lor a fost aici de dimineață și se va întoarce la ora cinci. Dacă nu sunt noutăți până atunci, va trebui să le acceptăm hotărârile.

— Și între timp, ce naiba propui? întrebă Orden Brown.

— Și noi muncim. Acționăm, presupunând că va trebui să închidem bucătăria. Kent, ai putea veni aici la ora cinci să te întâlnești cu reprezentantul comisiei?

— Da, spuse O'Donnell morocănos. Cred că ar trebui să fiu aici.

Tensiunea din laborator era egalată doar de oboseala celor trei bărbați care munceau acolo.

Doctorul Joseph Pearson era tras la față, avea ochii roșii, încercânați, iar oboseala i se citea în încetineala mișcărilor. De patru zile și trei nopți de când stătea în spital, furase doar câteva ore de somn pe o canapea pe care o pusese în biroul de la patologie. Nu se bărbierise de două zile, hainele îi erau șifonate și părul încâlcit. În a doua zi lipsise o perioadă de câteva ore, dar nimeni nu știuse unde plecase, iar Coleman nu reușise să-i dea de urmă, întrucât administratorul și Kent O'Donnell îl căutasera de mai multe ori. Pearson apăruse brusc, nu dăduse nici o explicație pentru absența sa și se apucase să analizeze culturile și subculturile.

— Câte am făcut? întrebuse el.

— Optzeci și nouă, răspunse Coleman verificând o listă. Mai avem încă cinci în incubatoare, deci vor fi gata mâine dimineață.

David Coleman, deși părea mai odihnit decât vârstnicul său coleg și, fără să afișeze vreun semn de neglijență a ținutei, ca Pearson, era conștient de oboseala ce-l marca și se întrebă dacă putea să reziste cât Pearson. Spre deosebire de acesta, Coleman dormise în toate cele trei nopți, plecând de la laborator la miezul nopții și întorcându-se la șase, a doua zi.

Deși venea foarte devreme, o singură dată venise înaintea lui John Alexander, și atunci doar cu câteva minute. În rest îl găsisese întotdeauna pe tehnician lucrând, așa cum făcuse de la început, ca o mașină de precizie, cu mișcări scurte și sigure, iar rezultatele le trecea în fișe cu un scris foarte citeț. Alexander era competent și conștiincios în ceea ce făcea, încât doctorul Pearson, după ce verifică ceea ce făcuse îl lăsă să lucreze singur.

Întorcându-se de la Coleman spre Alexander, Pearson întrebă:

— Care e situația cu subculturile?

— Din optzeci și nouă de probe verificate, s-au separat pentru subculturi patruzeci și două și s-au plantat două sute optzeci de subculturi.

— Înseamnă că mai avem încă o sută zece subculturi de verificat, spuse Pearson pe jumătate pentru el, după ce calculă în gând.

Privindu-l pe John Alexander, David Coleman se întrebă ce simțea acest tânăr acum și, dacă nu cumva munca aceasta istovitoare o făcea pentru a scăpa de durerea sa personală. Trecuseră patru zile de când îi murise copilul. În acest timp, starea de șoc și deprimare ce putuseră fi observate la tânărul laborant dispăruseră, sau nu mai puteau fi remarcate. Coleman bănuia că încă mai suferea, chiar dacă nu se manifesta și simțise ceva din suferința lui chiar în anunțarea intenției de a urma facultatea de medicină. Era un subiect pe care Coleman nu-l aprofundase, dar își propuse ca imediat după rezolvarea crizei prin care trecea spitalul să aibă o discuție amănunțită cu el. Putea să-i dea tânărului multe sfaturi folositoare, culese din propria sa experiență. Bineînțeles, așa cum spusese și Alexander, nu-i va fi ușor, în primul rând din punct de vedere financiar, dar Coleman putea să-i traseze niște jaloane și să-i dezvăluie unele capcane pe care trebuia să le evite.

Al patrulea membru al echipei inițiale din laborator, Carl Bannister, era temporar scos din uz. Bătrânul tehnician lucrase timp de trei zile și o bună parte din nopți, făcând singur toată munca de rutină a laboratorului și ajutându-i pe ceilalți cât putea. În dimineața asta, totuși, epuizarea sa era atât de evidentă, încât David Coleman, fără să-l mai consulte pe Pearson, îi ordonase să plece acasă. Bannister plecase recunoscător, fără să protesteze.

Activitatea de pregătire a probelor ce soseau în laborator continuase fără întreruperi. Din a doua zi, toate probele ce fuseseră băgate la incubator cu o zi înainte erau gata să fie analizate. Doctorul Pearson își împărțise

forțele astfel ca să dea continuitate activității. El și cu John Alexander făceau analizele, iar Coleman continua pregătirea probelor ce mai rămăseseră.

Acum, în a patra zi, toate probele fuseseră strânse. Colectarea lor se făcuse de la tot personalul din spital implicat în vreun fel în primirea, pregătirea și distribuirea mâncării, iar pregătirea lor urma să continue până în ziua următoare. În momentul acela, cele 280 de subculturi la care se referise John Alexander se găseau pe rafturile din jurul laboratorului și în incubatoare. Dar, deși aproape toate verificările fuseseră făcute, nici una nu-l dezvăluise pe purtătorul febrei tifoide, pe care-l căutaseră cu atâta perseverență, zi și noapte.

Telefonul sună și, Pearson, care era mai aproape de el, răspunse.

— Da? Nu, nimic încă. Vă repet, am să sun imediat ce descopăr ceva.

John Alexander, doborât deodată de oboseală, se prăbuși pe un scaun și închise ochii.

— De ce nu te odihnești o oră sau două, John? De ce nu mergi sus, la soția ta, să stai puțin cu ea?

Alexander se ridică în picioare. Știa că dacă rămânea așezat prea mult putea să adoarmă foarte ușor.

— Mai fac o serie și pe urmă plec.

Luă un stativ cu subculturi din incubator, scoase o fișă necompletată și începu să înșiruie cele zece eprubete pe care se pregătea să le analizeze. Privind ceasul de pe peretele laboratorului, observă surprins că se mai dusesse încă o zi. Era ora cinci fără zece minute.

*

Kent O'Donnell puse telefonul în furcă. Răspunse la întrebarea nerostită a lui Tomaselli.

— Joe Pearson nu are nici o noutate.

Tăcerea care se lăsă în biroul administratorului arăta că amândoi bărbații erau conștienți de implicațiile

acestei lipse de noutăți. De asemenea, amândoi știau că se apropiau de punctul în care activitatea în spital urma să fie oprită.

Încă de după-amiază, devreme, intrase în acțiune planul lui Harry Tomaselli de a aduce hrană din exterior. Începând cu micul dejun din ziua următoare, o sută de porții urmau să fie pregătite de două restaurante locale pentru pacienții cu regim normal. Porțiile acestea urmau să fie distribuite în spital numai pacienților grav bolnavi, ce nu puteau fi deplasați. Din ceilalți pacienți, unii, cât se putuse, fuseseră externați și trimiși la casele lor, alții, pentru care tratamentul în spital era foarte important, fuseseră transferați la alte spitale din Burlington și din împrejurimi.

Cu o oră în urmă, știind că procesul de transferare trebuia să continue neapărat, până noaptea târziu, Harry Tomaselli dăduse ordin să înceapă evacuarea. În față la urgență începuse să se formeze o coloană de ambulanțe, ce fuseseră adunate prin intervenții telefonice de peste tot de unde se putuse. În același timp, în saloane și în pavilioanele particulare, asistentele și medicii lucrau intens, mutând pacienții din paturi pe târgi și în cărucioare cu roțile, pregătindu-i pentru această călătorie neașteptată. Era un moment trist și sumbru. Pentru prima dată în patruzeci de ani de existență, spitalul îi alunga de la ușile lui pe cei bolnavi.

Se auzi o bătaie în ușă și Orden Brown intră în biroul administratorului. Ascultă cu atenție raportul lui Tomaselli despre ceea ce mai fusese întreprins de la întâlnirea lor, cu patru ore în urmă.

— Reprezentanții Comisiei pentru sănătate au venit?

— Încă nu, așteaptă să vină.

— Atunci, dacă nu deranjez, am să aștept și eu cu voi.

După o pauză, președintele îi spuse lui O'Donnell:

— Kent, lucrul acesta nu este important acum, dar am să ți-l spun, pentru că acum mi-a venit în minte. Am

primit un telefon de la Eustace Swayne. După ce se va termina odată nebunia asta, te roagă să mergi să-l vezi.

Pe moment, insolența acestei cereri îl lasă pe O'Donnell fără grai. Era evident de ce dorea Eustace Swayne să vorbească cu el. Nu putea fi decât un motiv; bătrânul intenționa să-și folosească banii și influența pentru a-și sprijini prietenul, pe doctorul Joseph Pearson. După toate câte se întâmplaseră i se părea de necrezut să existe atâta îngâmfare și lipsă de bun simț. Izbucni furios:

— Să-l ia dracu pe Eustace Swayne și manevrele lui de culise.

— Permite-mi să-ți amintesc, îl întrerupse Orden Brown cu răceală, că întâmplător vorbești despre un membru al consiliului de administrație. Orice nemulțumire ți-ar produce acest om, tratează-l măcar politicos.

O'Donnell îl privi tăios pe Brown. „Foarte bine, gândi el. Dacă-i vorba de scandal, scandal să fie. Am terminat pentru totdeauna cu manevrele de culise”.

În acel moment, sună interfonul de pe masa administratorului.

— Domnule Tomaselli, reprezentanții Comisiei pentru sănătate au sosit.

Era cinci fără trei minute.

*

Tot așa cum făcuseră într-o dimineață, cu șase săptămâni înainte — ziua în care, acum își dădea seama, primise primul avertisment al iminentei deteriorări a situației din spital — clopotele bisericii Redeemer anunțară ora pentru micul grup ce se deplasa pe culoarele spitalului. Conducătorul grupului, O'Donnell, grupul îi includea pe Orden Brown, Harry Tomaselli și doctorul Norbert Ford, reprezentantul Comisiei pentru sănătate din Burlington. În spatele lor venea doamna Straughan și un tânăr asistent al reprezentantului Comisiei, al cărui

nume O'Donnell nu-l reținuse.

Acum, când furia i se mai domolise, șeful secției de chirurgie își dădu seama că întreruperea ce survenise cu câteva minute în urmă prevenise izbucnirea unei certe teribile între el și Orden Brown. Își dădea seama că de câteva zile toți erau marcați de o stare de tensiune anormală, iar în fond, Orden Brown nu făcuse decât să transmită un mesaj. Răfuiala lui era cu Eustace Swayne și era hotărât să-l întâlnească pe bătrân imediat ce va putea. Indiferent de ce va spune Swayne, O'Donnell era hotărât să îl pună la punct, indiferent de consecințe.

La sugestia lui O'Donnell, grupul plecă să viziteze secția de patologie.

— Măcar veți vedea cu ochii voștri că facem tot posibilul să depistăm sursa de infecție, îi spuse reprezentantului Comisiei.

La început, doctorul Ford ezitase.

— Nu a spus nimeni că nu faceți, și nu cred că eu aș putea să fac ceva în plus față de ceea ce fac patologii dumneavoastră.

La insistențele lui O'Donnell acceptase să meargă și, acum, se îndreptau spre laboratorul de patologie.

John Alexander ridică privirea de la masa de lucru când grupul intră în laborator, apoi își văzu mai departe de treabă. Pearson porni în întâmpinarea lor, ștergându-și mâinile de halatul murdar. O'Donnell făcu prezentările și, după ce Norbert Ford și Pearson își strânsesă mâinile, reprezentantul Comisiei întrebă:

— Ați descoperit ceva?

— Încă nu. După cum vedeți, muncim.

— Joe, cred că ar trebui să afli, spuse O'Donnell. Doctorul Ford a ordonat închiderea bucătăriilor.

— Astăzi? întrebă Pearson uluit.

— Mă tem că da, spuse Ford.

— Dar nu puteți face asta! Este ridicol! Era din nou agresivul Pearson, cu vocea certărească și ochii scăpărându-i pe fața obosită. Omule, noi am muncit toată

noaptea și vom termina totul până mâine la prânz. Dacă există un purtător, avem toate șansele să îl descoperim.

— Îmi pare rău, spuse Ford, nu ne putem asuma acest risc.

— Dar închiderea bucătăriilor înseamnă închiderea spitalului. Pearson spumega. În mod sigur mai puteți aștepta până dimineată. Măcar până atunci.

— Mă tem că nu. Doctorul Ford era politicos, dar ferm. Oricum, hotărârea nu este în întregime a mea. Nu putem risca o epidemie în oraș. Pe moment o aveți înăuntru, dar oricând se poate răspândi și în afară. La asta ne gândim.

— Joe, interveni Tomaselli, mai servim masa de seară și atât. Trimitem acasă toți pacienții care pot fi trimiși, iar pe ceilalți îi transferăm.

Se lăsă tăcerea. Fața lui Pearson se încreți. Ochii săi adânc încercănați păreau gata să plângă. Mai mult șoptând, spuse:

— Nu mi-am imaginat niciodată că voi trăi ziua...

Grupul se întoarse, să plece și O'Donnell spuse liniștit:

— Să-ți spun drept, Joe, nici eu.

Erau la ușă când John Alexander strigă:

— L-am găsit.

Grupul se întoarse ca la comandă.

— Ce-ai găsit? întrebă Pearson agitat.

— Germene tifoid.

— Să văd și eu! Pearson traversă în fugă laboratorul. Dacă Alexander avea dreptate, însemna că reușise. Urmărește-mă după listă.

John Alexander luă o carte și o deschise la graficul reacțiilor biochimice ale bacteriilor în zahăr. Punând degetul pe tabelul intitulat *Salmonella tiphi*, se pregăti să citească.

Pearson luă prima din cele zece eprubete și strigă:

— Glucoză.

— Formație de acid, fără gaz, răspunse Alexander,

verificând tabelul.

Pearson încuviință. Puse eprubeta la loc și o luă pe a doua.

— Lactoză.

— Nu acid, nu gaz.

— Bine. Sucroză.

— Nu acid, nu gaz.

Tensiunea din cameră creștea.

— Manitol.

— Mediu acid, fără gaz.

— Corect. Maltoză.

— Acid, fără gaz.

Verificarea continuă. Mai aveau una.

— Indol, citi Pearson de pe ultima eprubetă.

— Negativ, răspunse Alexander și închise cartea.

— Nu există nici o îndoială. Acesta este purtătorul.

— Cine? întrebă administratorul.

— Numărul șaptezeci și doi.

Coleman era deja cu registrul în mână.

— Charlotte Burges.

— O știu! spuse doamna Straughan. Lucrează la ghișeu, servește.

Toți ochii se întoarseră spre ceas. Era cinci și șapte minute.

— Cina! Au început să servească masa de seară!

— Să mergem! și Tomaselli fu primul la ușă.

*

La etajul al doilea al spitalului, asistenta șefă intră în camera lui Vivian.

— Da, sunteți domnișoara Loburton. Veți fi transferată la clinica West Burlington.

— Când? Vivian aflase că transferul era iminent, precum și motivul.

— Ambulanțele sunt foarte aglomerate acum. Cred că mai durează câteva ore. Veți pleca în jurul orei nouă. O

să vă ajute asistenta de la salonul dumneavoastră.

— Mulțumesc.

Asistenta șefă plecă preocupată de problemele ei.

În acel moment, Vivian se hotărî să-l sune pe Mike. Cele cinci zile de despărțire se terminau mâine, dar nici unul nu se așteptase la o urgență de felul acesteia. Oricum, ea începuse să regrete ideea despărțirii temporare. Acum i se părea prostească și nefolositoare, și ar fi dorit să nu-i fi trecut niciodată prin cap. Luă telefonul de pe noptieră și-l ceru pe doctorul Michael Seddons fără cea mai mică ezitare. Așteaptă câteva minute.

— Doctorul Seddons este plecat din spital cu o ambulanță ce face un transfer de pacienți, îi spuse centralista. Să vă dau pe altcineva?

— Nu, mulțumesc. Aș dori să las un mesaj.

— E o problemă de serviciu?

— Nu, nu tocmai, răspunse Vivian ezitând.

— Nu putem primi decât mesajele de serviciu urgente. Vă rugăm să sunați mai târziu.

Se auzi un clic și legătura se întrerupse.

Pe hol era agitație și se auzeau voci. Cineva dădea ordine, apoi un obiect căzu pe ciment și cineva începu să râdă. În sufletul ei ar fi vrut să participe la ceea ce se întâmpla acum. Ochii îi căzură pe lenjeria de pat, spre locul unde pătura devenea netedă, marcând punctul unde se termina piciorul ei stâng. Pentru prima dată Vivian se simți înspăimântată și îngrozitor de singură.

— Oh, Mike! suspină ea. Dragul meu Mike, oriunde ai fi, te rog vino la mine, repede.

*

Sora Penfield tocmai intra în bufet și remarcă grupul din fața sa. Îi recunoscă pe administrator și pe șeful chirurgiei. În spatele lor se clătinău sâni imenși ai doamnei Straughan, din cauza efortului pe care-l făcea de

a ține pasul cu ei. În fața intrării, Tomaselli încetini pasul și îi spuse doamnei Straughan:

— Vreau să se acționeze repede și cu discreție.

Intrară cu toții pe ușa de serviciu a bucătăriei. O'Donnell îi făcu semn asistentei Penfield.

— Vino cu mine, te rog. Aș vrea să ne ajuți.

Ceea ce a urmat s-a petrecut cu repeziciune și precizie. În prima fază, o femeie de vârstă mijlocie servea la ghișeu. În clipa imediat următoare, doamna Straughan a luat-o de mână și a condus-o spre un birou.

— Așteaptă un moment, îi spuse O'Donnell femeii uluite și-i făcu semn asistentei Penfield să rămână cu ea. Toată mâncarea pe care a servit-o ea trebuie incinerată, o instrui pe doamna Straughan. Recuperați tot ce se poate din ce a servit până acum. Fierbeți toate farfuriile pe care a pus mâna.

În câteva minute, instrucțiunile lui O'Donnell au fost îndeplinite și servirea a continuat în mod normal. Doar câțiva oameni ce erau mai apropiați de locul scenei și-au dat seama de ceea ce s-a întâmplat.

— Doamnă Burgess, începuse O'Donnell să-i spună femeii ce lucra la bucătărie, trebuie să vă anunț că din acest moment sunteți pacienta spitalului. Nu vă alarmați. O să vă explicăm totul. Doamnă Penfield, du pacienta la izolare. Nu va intra în contact cu nimeni. O să-l sun pe doctorul Chandler să vă spună ce aveți de făcut.

După ce femeia înspăimântată plecă, însoțită de asistentă, doamna Straughan întrebă curioasă.

— Ce se va întâmpla cu ea acum, doctore?

— Va fi tratată. Va sta la izolare, sub supraveghere medicală. Uneori, purtătorul de tifoidă poate să aibă o infecție la vezica biliară și, dacă este așa, i se va aplica un tratament corespunzător. Vor fi examinați toți cei cu care a intrat în contact. Chandler se va ocupa de asta.

Din același birou, Tomaselli vorbea la telefon.

— Ai auzit bine. Se anulează totul, transferări, externări, mâncare adusă din exterior, totul. Când vei

termina, să mă anunți. Spune la toată lumea că spitalul Trei Comitate își face din nou datoria.

Închise telefonul și acceptă bucuros cana de cafea pe care i-o întinse doamna Straughan.

— Apropo, doamnă Straughan, nu am avut când să vă anunț. Veți primi două mașini noi de spălat. Au fost aprobate de consiliu, au fost comandate și vor sosi săptămâna viitoare.

Femeia dădu din cap. Era un lucru la care se așteptase.

— Dacă tot sunteți aici, domnule T, vreau să vă mai spun ceva. Am nevoie de niște frigidere. Sper că nu va mai fi nevoie de o epidemie ca să le pot primi.

Administratorul oftă și se ridică în picioare. Îl întrebă pe O'Donnell:

— Mai aveți vreo problemă de rezolvat astăzi?

— Nu, astăzi nu. Dar mâine intenționez să rezolv o problemă foarte importantă.

Se gândea la Eustace Swayne.

DOUĂZECI ȘI PATRU

David Coleman nu dormise bine. Toată noaptea se gândise la spitalul Trei Comitate, la secția patologie și la doctorul Pearson.

Nici unul din evenimentele ultimelor zile nu diminuase gradul de culpabilitate al lui Pearson pentru moartea copilului Alexander. Vinovăția lui era aceeași. Coleman nu-și schimbase nici părerea că secția de patologie era prost condusă, închistată din cauza unor idei demodate și handicapată de metode de lucru antice și de aparatură ce trebuia de mult aruncată la gunoi.

Și totuși, în ultimele patru zile, David Coleman descoperise că sentimentele sale față de Pearson se mai schimbaseră, se mai îmblânziseră. De ce? Cu o

săptămână în urmă îl considerase pe Pearson un bătrân aproape senil, incompetent, care se agață de putere. De atunci nu apăruse nici o schimbare concretă, care să-i modifice părerea. Și atunci, care erau motivele de se simțea acum atât de stânjenit? Era adevărat că bătrânul acționase cu competență în problema febrei tifoide, poate cu mult mai bine decât ar fi făcut-o el însuși. Dar era acesta un lucru surprinzător? La urma urmei, avea experiență, iar în situația sa era de înțeles ca Pearson să fi dorit ca totul să iasă bine.

Oricum, părerea sa despre Pearson devenise confuză, mai puțin categorică. Cu o săptămână în urmă l-ar fi categorisit, indiferent de rezultatele sale din trecut, ca nefăcând parte dintre intelectuali. Acum, Coleman nu mai era sigur.

Lipsa de somn îl adusese devreme la spital. Era puțin după ora opt când intrase în birou. Roger McNeil lucra la biroul lui Pearson.

— Bună dimineata, îl salută McNeil. Sunteți primul.

— Cum stăm cu celelalte probleme?

— Nu-i rău deloc. Sunt câteva probleme, nu foarte urgente, dar ținem pasul. Seddons m-a ajutat foarte mult. I-am spus că mai bine ar rămâne la patologie decât să se întoarcă la chirurgie.

Un gând îl tulbură pe Coleman.

— Eleva asistentă... cea cu amputarea... ai făcut disecția piciorului?

Își amintise că el și Pearson avuseseră puncte de vedere diferite în privința diagnosticului.

— Nu. McNeil alege un dosar dintre cele care se aflau pe masă. Vivian Loburton, citi el. Ăsta-i numele fetei. Nu era urgent și l-am lăsat. Piciorul este încă la frigider. Vreți să faceți disecția dumneavoastră?

— Da, o s-o fac eu.

Coleman luă dosarul și se duse în sala de autopsie. I se aduse piciorul din frigiderul de la morgă și începu să îl despacheteze. Pipăi zona cu tumoarea de sub genunchi.

Luă cuțitul, tăie adânc și deveni foarte interesat de ceea ce văzu.

*

Servitorul luă pălăria și pardesiul lui Kent O'Donnell și le puse într-un dulap încastrat în zidul holului întunecos și extrem de înalt. Privind în jurul său, O'Donnell se întrebă de ce i-ar fi plăcut cuiva, bogat sau nu, să trăiască într-o astfel de casă. Apoi se gândi că poate cuiva ca Eustace Swayne, pustietatea dată de spațiul supradimensionat, opulența dată de grinzile și lambriurile de lemn, pereții reci din piatră șlefuită, îi confereau un simțământ feudal al puterii, îl legau în timp de zile și locuri mai vechi. Se trezi făcând presupuneri în legătură cu ce se va întâmpla cu această casă după ce va muri bătrânul. Mai mult ca sigur că va deveni muzeu sau galerie de artă. I se părea de neconceput ca cineva să accepte să trăiască aici. Acesta era un loc care, logic vorbind, ar fi trebuit să-și închidă ușile de la ora cinci după masa până dimineața următoare. Apoi își aminti că între acești pereți austeri își petrecuse Denise copilăria. Se întrebă dacă fusese oare fericită aici.

— Domnul Swayne este puțin obosit astăzi, domnule, spuse servitorul. Vă roagă să nu vă supărați dacă vă primește în dormitor.

— Nu mă supăr deloc.

Îi trecu prin minte că dormitorul era un loc mai potrivit pentru ce avea el de spus. Dacă Swayne făcea o criză de apoplexie, măcar se găsea în pat. Îl urmă pe servitor pe o scară largă, în spirală, apoi pe un culoar pe care o mochetă groasă înăbușea zgomotul pașilor. Se opriră în fața unei uși masive și omul îi făcu semn să între, după ce bătă încetișor.

La început nu-l văzu pe Eustace Swayne. Ochii i-au fost atrași de căminul masiv, în care ardea un foc sănătos. Căldura de la foc era de nesuportat în mijlocul

lunii august. Apoi îl zări pe bătrân sprijinit de perne, într-un pat enorm. Observă uimit cât de slăbit arăta de la ultima lor întâlnire.

— Îți mulțumesc că ai venit. Vocea bătrânului era mai slabă ca înainte.

Îi arătă vizitatorului său un scaun, lângă pat.

— Am înțeles că doriți să îmi vorbiți. În mintea sa, O'Donnell își revizua deja câteva păreri pe care intenționa să i le comunice. Nimic nu-i schimba hotărârea în privința lui Joe Pearson, desigur, dar măcar putea să fie amabil. Nu mai simțea nici o dorință să se certe cu acest bătrân suferind. Orice dispută între ei ar fi fost inegală.

— M-a vizitat Joe Pearson, spuse Swayne. Cred că acum trei zile.

Așadar, aici fusese când dispăruse fără urmă.

— Da, mi-am închipuit că a făcut-o.

— Mi-a spus că vrea să plece de la spital. Vocea bătrânului era obosită. Nu suna deloc acuzator la adresa lui, așa cum se așteptase.

— Da, este adevărat, răspunse, curios să afle ce avea să urmeze.

— Cred că sunt anumite lucruri pe care nimeni nu le poate controla. Acum, în glasul său era o urmă de amărăciune. Sau, cumva, resemnare? Era greu de stabilit.

— Cred că da, răspunse O'Donnell politicos.

— Când a venit Joe Pearson, m-a rugat două lucruri. Ca donația mea pentru clădirea spitalului să nu fie condiționată, și eu am fost de acord. A doua rugămintă era de ordin personal. La spital aveți un angajat, parcă se numește Alexander.

— Da. O'Donnell era uimit. John Alexander este tehnician la laborator.

— Au pierdut un copil?

O'Donnell încuviință.

— Joe Pearson m-a rugat să-i plătesc băiatului

școlarizarea la facultate. Bineînțeles că pot să o fac, cu mare ușurință. În fond, banii sunt făcuți pentru a fi cheltuiți. Swayne luă un plic gros de pe pătură. Mi-am anunțat deja avocații. Vor primi o bursă suficientă pentru taxe și pentru a duce o viață confortabilă, amândoi. Mai târziu, dacă dorește să se specializeze, vor fi bani și pentru asta. Dar eu mă gândesc la ceva permanent. Să mai fie și alții, mai târziu. Aș vrea să institui un fond de școlarizare care să fie administrat de consiliul de conducere al spitalului. Pun doar o singură condiție. Fondul să se numească Bursa medicală Joseph Pearson. Ai ceva împotriva?

— Domnule, departe de a avea ceva împotriva, părerea mea este că veți face unul dintre cele mai frumoase lucruri din viața dumneavoastră, răspunse O'Donnell, impresionat și rușinat.

*

— Spune-mi adevărul, Mike. Vreau să știu

Vivian și Mike stăteau față în față, Vivian în patul din rezerva sa, iar Mike, așezat lângă ea. Era prima lor întâlnire după perioada de gândire. Noaptea trecută, după anularea dispoziției de transfer, Vivian încercase să îl sune din nou, dar fără succes. În dimineața aceasta, venise fără să-l fi chemat, așa cum stabiliseră cu șase zile înainte.

Vivian îi cerceta fața, simțind cum o cuprinde teama, căci instinctul îi spunea ceea ce mintea refuza să creadă.

— Vivian, începu el, tremurând. Vivian, trebuie să-ți vorbesc.

Nu primi nici un răspuns, dar ochii ei îl priveau țintă. Își simțea buzele uscate și le umezi trecându-și limba peste ele. Știa că este roșu la față și își simțea inima bătând puternic. Ar fi vrut să se întoarcă și s-o rupă la fugă, dar rămase ținut, căutând cuvinte ce refuzau să fie găsite.

— Cred că știu ce vrei să spui, Mike. Vocea lui Vivian era ștearsă, goală de emoție. Nu vrei să te căsătorești cu mine. Aș fi o povară pentru tine, acum, că sunt așa.

— Vivian, draga mea...

— Nu, Mike, te rog!

— Te rog ascultă-mă! Nu este ușor... Iar nu-și mai găsi cuvintele.

Timp de trei zile își căutase cuvintele și frazele cu care să poată depăși acest moment, știind totuși că orice formă le-ar fi dat, efectul lor va fi același. În această perioadă Mike Seddons își cercetase fisurile din suflet și conștiință. Ceea ce descoperise acolo îl dezgustase, dar îl făcuse să vadă adevărul. Acum știa cu siguranță că o căsătorie între el și Vivian nu va fi reușită, nu din cauza ei, ci în întregime din cauza lui.

Lăsându-se purtat de imaginație, își închipuise tot felul de situații în care ar fi fost puși amândoi. Se văzuse intrând cu ea într-o cameră aglomerată, el întreg, tânăr, viril, dar la braț cu Vivian, mișcându-se încet, stângaci, poate ajutându-se de un baston. Se văzuse plonjând cu surful, sau bronzându-se aproape în pielea goală pe plajă, dar având-o pe Vivian lângă el, îmbrăcată decent, întrucât nu-și putea expune proteza și, oricum, dacă ar fi făcut-o ar fi arătat grotesc, stârnind mila sau făcând lumea să-și întoarcă ochii.

Ba mai mult decât atât. Uitând de decență, se gândise la sex. Își imaginase scena dinainte de culcare. Vivian își va desface singură proteza, sau o va ajuta el? Putea exista intimitate când știa ce se află sub rochia ei? Și cum vor face dragoste, cu, sau fără proteză? Cum ar fi fost cu, simțind plasticul lipit de corpul său? Cum ar fi fost fără, simțind ciotul? Putea să existe împlinire alături de un corp ce nu era întreg?

Mike Seddons transpira. Își găsisese propria imagine în adâncurile subconștientului.

— Nu trebuie să te explici, Mike! De data aceasta Vivian abia vorbea.

— Dar vreau să mă explic! Trebuie! Sunt atât de multe lucruri la care trebuie să ne gândim amândoi.

Acum cuvintele îi veneau repede, rostogolindu-se afară înversunate în a face pe Vivian să înțeleagă zbuciumul sufletesc prin care trecuse înainte de a veni la ea. Chiar și în acest moment avea nevoie să fie înțeles.

— Știi, Vivian. M-am gândit bine și cred că îți va fi mai bine fără...

Privirea ei îl înnebunea.

— Te rog să nu minți, Mike. Cred că ar fi mai bine să pleci.

El știa că nu mai avea rost să insiste. Nu-și dorea decât să fugă de acolo, să fugă de privirea ei. Dar, totuși mai ezita.

— Ce ai să faci?

— Nu știu. Să-ți spun drept, nu prea m-am gândit la asta. Poate am să continui școala, dacă mă mai primesc. Încă nu știu dacă sunt sănătoasă, și dacă nu, cât timp mai am de trăit. Nu-i așa, Mike?

El avu bunul simț să-și plece privirea. La ușă se întoarse pentru ultima dată.

— La revedere, Vivian.

Încercă să-i răspundă, dar își solicitase deja prea mult voința și nu reuși.

*

De la etajul al doilea. Mike Seddons coborî la patologie. Intră în sala de autopsie și îl găsi pe David Coleman făcând disecția unui picior. Privindu-l cum arăta, alb, lipsit de viață, cu sângele picurând sub cuțitul lui Coleman, trecu printr-un moment de groază. Apoi, parcă fascinat, traversă camera și citi numele de pe dosar. Când văzu al cui era, ieși pe coridor și vomită.

*

— Oh, doctore Coleman! intră te rog.

Kent O'Donnell îl întâmpină prietenos. După disecție, Coleman se spăla când fusese anunțat că era căutat de șeful consiliului de conducere.

— Ia loc, te rog. O țigară?

— Mulțumesc. Luă țigara și o aprinse de la bricheta lui O'Donnell. Apoi se sprijini relaxat de un braț al fotoliului. Instinctul îi șoptea că ceea ce va urma va însemna o cotitură în viața lui.

— Cred că ați auzit că doctorul Pearson și-a dat demisia.

— Da, am auzit, răspunse Coleman liniștit, apoi, spre propria sa surprindere se pomeni spunând: Cred că știți, în ultimele zile nu s-a cruțat deloc. A fost aici zi și noapte.

— Da, știu. Dar asta nu schimbă nimic. Înțelegeți, nu?

— Da, nu cred că schimbă nimic.

— Joe și-a exprimat dorința de a pleca imediat. Înseamnă că vom avea un loc vacant, ca șef de secție la patologie. Acceptați?

Coleman ezită o clipă. Asta fusese dorința lui, să conducă o secție, să aibă libertatea de a reorganiza, de a folosi ultimele descoperiri, de a fi un medic bun, de a practica patologia așa cum știa el. Ăsta era paharul pe care dorise să-l bea. Kent O'Donnell i-l apropiase de buze. Apoi, îl cuprinse teama. Realiză brusc responsabilitatea apăsătoare pe care urma s-o aibă. Nu va mai exista nici un bătrân care să ia hotărâri decisive în locul său; ultimul cuvânt, ultimul diagnostic trebuia să-l pună singur. Era în stare? Era pregătit? Era încă tânăr. Dacă dorea, putea să continue să fie mâna a doua la patologie câțiva ani încă. După aceea ar putea avea alte deschideri și timp suficient ca să avanseze. Își dădu însă seama că nu trebuia să scape momentul acesta, care se tot apropiase de el din ziua în care sosise la acest spital.

— Da, dacă mi se oferă postul, voi accepta.

— Vă pot asigura că vi se va oferi. Aș dori să-mi spuneți ceva.

— Numai să pot.

Șeful consiliului de conducere își căuta cuvintele ca să formuleze întrebarea. Știa că răspunsul pe care urma să-l primească era important pentru amândoi.

— Vreți să-mi spuneți cum vedeți dumneavoastră medicina și acest spital?

— Este greu de exprimat.

— Vreți să încercați?

Coleman cumpăni. Era adevărat că existau lucruri în care credea, dar chiar față de sine însuși nu și le precizase întotdeauna. Poate că acum venise timpul să și le definească.

— Cred că cel mai important lucru este ca noi toți, medici, spital, tehnică medicală, să existăm pentru un singur scop: pentru pacienți, pentru vindecarea bolilor. Cred că uneori uităm asta, cred că ne lăsam subjugați de teorie, sperăm spitale mai bune și uităm că aceste lucruri au o singură rațiune de a fi: oamenii. Oamenii care vin la noi și care au nevoie de noi pentru ajutor. M-am exprimat stângaci.

— Deloc, ați vorbit foarte frumos

O'Donnell simți că îi revine speranța. Instinctul nu-l înșelase. Făcuse o alegere bună. Întrevedea faptul că ei doi, unul ca șef al chirurgiei și celălalt ca șef al patologiei, vor colabora bine. Prin prisma activității lor, spitalul putea să progreseze.

— Și încă ceva. Ce simțiți față de Joe Pearson și de felul în care pleacă?

— Nu sunt sigur. Și eu aș vrea să știu.

— Uneori nu este rău să nu fim siguri. Asta ne ferește să fim rigizi. Sunt câteva lucruri pe care ar trebui să le afli. Am stat de vorbă cu unii medici mai în vârstă. Mi-au relatat unele lucruri pe care nu le știam. Pearson a făcut foarte multe pentru acest spital în treizeci și doi de ani, lucruri care în bună parte au fost uitate, sau de care

oameni ca dumneata și ca mine nu am aflat. Știai că el a făcut banca de sânge? Acum pare ciudat, dar la vremea aceea mulți s-au opus. Tot el a format comisia de studiere a țesuturilor: mi s-a spus că mulți medici i s-au opus vehement, dar el a format comisia și, prin studiile acesteia, a ridicat calitatea activității la chirurgie. A făcut și ceva cercetare, despre apariția cancerului tiroidian. Acum teoria este general acceptată, dar puțini oameni își amintesc că de la el a pornit.

— Nu știam. Îmi pare bine că mi-ați spus.

— Ei, astfel de lucruri se uită. Joe a făcut o grămadă de lucruri și pentru laborator: teste noi, aparate noi. Din nefericire a venit o vreme când n-a mai făcut nimic. A stat să vegeteze fără să facă nimic. Se mai întâmplă câteodată.

Deodată, Coleman se gândi la tatăl său, la bănuiala sa că sângele care omorâse copilul lui Alexander provenea dintr-o transfuzie făcută de el.

— Da, din nefericire se uită.

Se ridicară și porniră împreună spre ușă.

— Uneori este bine să simți și puțină compasiune, spuse O'Donnell. Nu știi niciodată când vei avea nevoie de ea.

*

— Kent, pari obosit, spuse Lucy Grainger.

Era după-amiază și O'Donnell stătea pe gânduri, în mijlocul unui coridor. Neobservată, Lucy se oprise lângă el.

Draga de Lucy, neschimbată, mereu caldă și tândră. Oare trecuse o săptămână de când se gândise să plece din Burlington și să se căsătorească cu Denise? I se părea atât de mult timp de atunci, un interludiu nostalgic, care acum nu mai însemna nimic. Locul lui era aici, pentru totdeauna. O luă de mână pe Lucy.

— Ce-ar fi să ne întâlnim? Avem atât de multe de vorbit.

— S-a făcut. Putem lua masa mâine.

Porniră unul lângă altul, de-a lungul coridorului, și se simțea liniștit știind-o lângă el. O privi și avea acum certitudinea că pe ei doi îi așteptau numai lucruri bune. Poate că le va trebui timp să se acomodeze, dar viitorul lor era împreună.

Uneori, visele se împlinesc, se gândi Lucy. Poate că și al meu se va împlini în curând.

*

La patologie se întuneca repede. Era prețul pe care-l plăteau pentru că lucrau la subsol. Aprinzând luminile, David Coleman hotărî că prima sa inițiativă va fi să mute secția într-un loc mai bun. Venise ziua când patologii trebuiau să iasă la lumină. Aerul și lumina erau la fel de importante pentru ei ca pentru orice altă secție a medicinei.

Intră în birou și îl găsi pe Pearson la masă. Bătrânul golea sertarele.

— Câte prostii poți aduna în treizeci și doi de ani.

David Coleman îl privi îndelung.

— Îmi pare rău.

— De ce să-ți pară rău? Închise ultimul sertar și puse hârtiile într-o servietă. Am auzit că ai primit o funcție nouă. Felicitări.

— Aș fi vrut să se petreacă în altfel de condiții.

— Nu-ți face probleme. Ei, cred că am terminat. Dacă mai găsești ceva, îmi trimiți dumneata.

— Vreau să vă spun ceva.

— Ce anume?

— Eleva aceea, cea cu piciorul amputat. Am studiat piciorul azi dimineață. Ați avut dreptate. Eu am greșit. Era malign. Sarcom osos, fără nici o urmă de îndoială.

— Mă bucur că nu am greșit, măcar în acest caz.

Își luă haina și se îndreptă spre ușă. Se răzgândi și se întoarse.

— Te superi dacă îți dau un sfat?

— Vă rog.

— Ești tânăr. Ești plin de energie și asta e bine. Ți cunoști meseria, ești pus la punct cu noutățile, știi lucruri pe care eu nu le-am știut și nu le voi ști niciodată. Ascultă-mi sfatul și încearcă să te menții așa. Va fi greu, dar nu trebuie să dai greș. Vei sta pe scaunul acela și va suna telefonul și va fi administratorul, care-ți va spune despre buget. În minutul următor, un laborant va veni să-ți spună ceva. Vor veni doctori și vor dori fiecare altceva. Bătrânul îi zâmbi. Apoi, vor fi pacienți, unul după altul. Până la sfârșitul unei zile vei ajunge să te întrebi ce ai făcut în ziua aceea. Și așa, va trece și ziua următoare, și următoarea. Va trece un an, și altul. Și în timp ce tu te vei afunda în această muncă, vei trimite oameni la cursuri, ca să afle ce mai e nou în medicină, pentru că tu nu vei avea timp. Și vei renunța la cercetare și, pentru că vei munci mult și te vei simți obosit, nu vei avea chef nici măcar de o carte. Apoi, va veni o zi când vei descoperi că tot ce știi tu e depășit, dar atunci va fi prea târziu să mai schimbi ceva.

Emoția îl sufoca. Continuă implorator:

— Ascultă un om bătrân care a trecut prin toate astea și a făcut greșeala de a rămâne în urmă. Nu lăsa să ți se întâmple și ție! Dacă este nevoie, încuie-te într-un dulap. Fugi de telefon și de dosare și de hârtii. Citește și învață și menține-te în pas cu vremea! Atunci, nimic nu te va atinge și nimeni nu va putea spune: „Este un om terminat, aparține trecutului”. Pentru că tu vei ști la fel de multe ca și ei, chiar mai mult. Pentru că vei avea experiență...

Vocea i se înecă și Pearson se întoarse să plece.

— Voi încerca să nu uit asta. spuse Coleman cu blândețe. Vă conduc.

Urcară scările de la patologie și ajunseră în holul principal, unde începuse agitația de seară. Făcură loc să treacă unei asistente care ducea un meniu dietetic, apoi

lăsară să treacă un scaun cu roțile în care se afla un bărbat de vârstă mijlocie cu un picior în ghips. Apoi trecură pe lângă un grup de asistente care râdeau, bine dispuse. Un bărbat cu un buchet de flori se grăbea spre lift. Undeva plângea un copil. Era lumea spitalului. Un organism viu, o oglindă a lumii mai mari, din afară.

Pearson privi în jurul său.

Treizeci și doi de ani, gândi Coleman, și privește acum aceste lucruri poate pentru ultima dată. Cum va fi când îmi va veni și mie vremea? O să-mi amintesc acest moment peste treizeci de ani? O să-l înțeleg mai bine atunci?

„Doctorul David Coleman, doctorul Coleman, la chirurgie” se auzi în interfonul spitalului.

— A început, spuse Pearson. Vei avea viață grea! Mai bine mergi. Îi întinse mâna. Noroc!

Lui Coleman îi era greu să vorbească.

— Mulțumesc!

Bătrânul dădu din cap și plecă.

— Noapte bună, domnule doctor Pearson, îi ură o asistentă.

— Noapte bună, răspunse Pearson, apoi, în drum spre ieșire, se opri sub un afiș cu „Fumatul interzis” și aprinse un trabuc.
